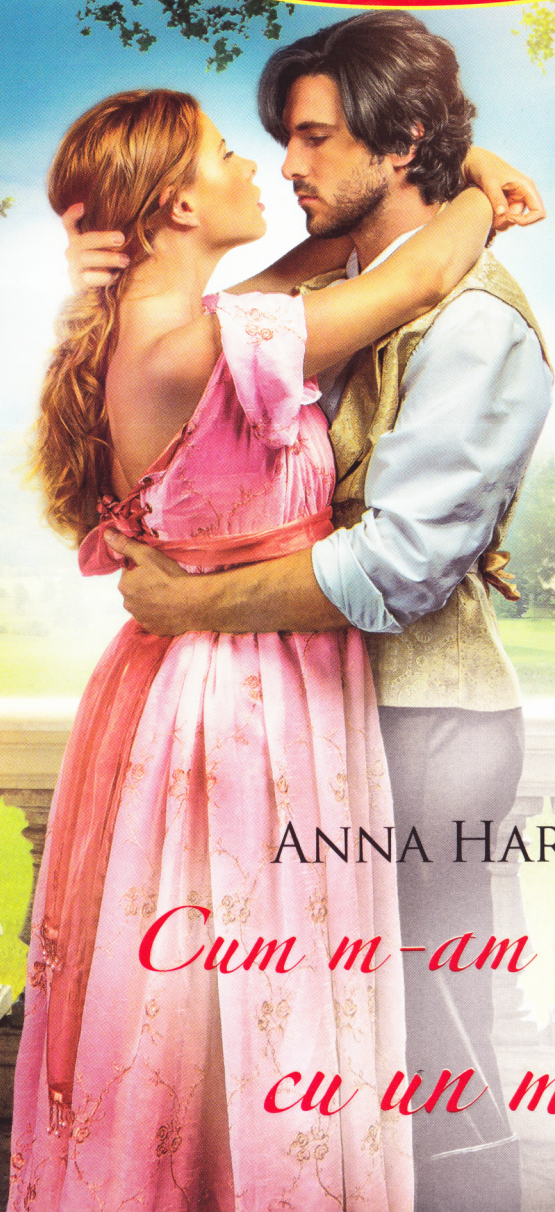

COLECȚIA

Tubiri de poveste

ANNA HARRINGTON

*Cum m-am măritat
cu un marchiz*

SERIA „VIAȚA SECRETĂ A BURLACILOR“

Josephine Carlisle, fiica adoptivă a unui baron, știe prea bine cât de grea este viața din orfelinat, unde a crescut până la șase ani. Deși părinții și frații o iubesc și o răsfăță, este convinsă că nu se va putea mărita niciodată din cauza misterului legat de părinții ei biologici, așa că își dedică timpul copiilor din orfelinat, nefiind deloc interesată de lumea mondenă a Londrei. Josie își prețuiește prea mult familia și libertatea ca să simtă lipsa iubirii... până când, la o petrecere la un conac de țară, întâlnește un străin chipeș și fermecător, de care se simte imediat atrasă.

Thomas Matteson, marchiz de Chesney, vine în zonă ca să investigheze niște tâlhării. Veteran al războaielor napoleoniene și fost spion, a fost nevoit să se retragă din activitate după ce un accident tragic l-a costat cariera. Pentru a-și salva reputația și a se întoarce la modul de viață pe care îl iubește, marchizul trebuie să-i găsească pe cei care tâlhăresc trăsurile unor nobili bogați și influenți. La început, Thomas este intrigat de tânăra îndrăzneată care îl abordează, apoi, la rândul lui, se simte atras de ea. Iar când își dă seama că Josephine, frumoasa cu mintea ascuțită ca un brici, ascunde ceva, nu se lasă până nu-i află secretele. Dar prețul curiozității sale va fi propria inimă...

Anna Harrington a debutat în anul 2015 cu seria *Viața secretă a burlacilor* și s-a remarcat imediat datorită stilului ei inedit și subiectelor pline de prospețime, ceea ce i-a adus aprecierile cititorilor din întreaga lume.

Tradiție din 1989

www.littera.ro

ISBN 978-606-33-1982-2

9 786063 319822

ANNA HARRINGTON

*Cum m-am măritat
cu un marchiz*

How I Married a Marquess
Anna Harrington
Copyright © 2016 Anna Harrington
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum m-am măritat cu un marchiz
Anna Harrington

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARRINGTON, ANNA
Cum m-am măritat cu un marchiz / Anna Harrington.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1982-2
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ANNA HARRINGTON

*Cum m-am măritat
cu un marchiz*

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu/Graal Soft

*Dedicată adevăratei Josie
Cu dragoste, mama*

*Și, ca întotdeauna, mulțumiri deosebite lui Michele Bidelspace,
Sarah Younger, Jessica Pierce și lui Mari Okuda*

Capitolul 1

Mayfair, Londra
Octombrie 1817

– Lord Chesney? Vocea lui Jensen străpunse liniștea dimineții târzii din grajduri. Sunteți aici, domnule?

În boxa din capătul grajdului, Thomas Matteson stătea nemișcat, în speranța că majordomul va pleca pur și simplu și nu îi va tulbura dimineața. Nu avea dimineața pe care și-o plănuiise cu atâta grijă, dându-le liber rânđașilor ca să meargă la Tattershall. Lăsa tăcerea grajdurilor să răspundă în locul lui, tăcere întreruptă doar de mișcarea neastâmpărată a cailor în boxele lor și de loviturile copitelor.

Dar Jensen stăruia:

– Domnule?

Înăbușind o ocară și știind că nu avea de ales, trebuind să înfrunte orice năpastă care îl determinase pe majordom să plece în căutarea sa, Thomas ieși pe culoar și trânti ușa boxei în urma sa. Își scutură de paie mânecile redingotei maronii.

– Ce se întâmplă, Jensen?

– Un musafir, domnule.

Majordomul trupeș înaintă grăbit, cu o tavă din argint în mână.

Thomas se strădui să nu își dea ochii peste cap văzând pedanteria bărbatului. Angajat al familiei Matteson de aproape 20 de ani, Jensen își lua funcția în serios, chiar și atunci când ducele și ducesa erau plecați la moșia lor de la țară, iar Thomas era singurul membru al familiei rămas acasă.

Iar el era acasă tocmai *pentru că* părinții săi nu erau și avea nevoie de distracțiile din Londra și de libertatea de a transforma reședința Chatham într-un bârlog de holtei până la întoarcerea alor săi, în ianuarie. Cu toate astea, Jensen și restul personalului continuau să lucreze cu precizia unui batalion militar, mândrindu-se cu funcțiile lor într-o casă de duce, chiar și atunci când ducele era plecat.

Iar când ducele bătrân nu era acasă, ducele cel tânăr se distra... sau cel puțin acesta fusese planul său. Să-și umple zilele cu cât mai multe activități frivole, iar nopțile, oricum – și cu oricine – putea. Dar era al naibii de greu, când personalul îi urmărea fiecare mișcare. Pentru numele lui Dumnezeu, cu o dimineată în urmă, o surprinsese pe bucătăreasă spionându-l, ca să se asigure că luase micul dejun!

Cel mai probabil, atenția lor deosebită se datora ordinelor mamei sale. Dacă nu l-ar fi enervat la culme, ar fi considerat atenția ei ca fiind duioasă. Și era al naibii de supărător faptul că aproape toți cei pe care îi întâlnea în ultima vreme, inclusiv servitorii, îl considerau, în continuare, fragil. Nu pe deplin întremat. *Defect*.

– Milord.

Jensen îi întinse cartea de vizită cu atâta pompă, încât ai fi crezut că se află în foaierul, poleit cu aur, și nu în grajduri, cu pantofii periculos de aproape de un morman de bălegar.

Iritat de întrerupere, Thomas înșfăcă rapid cartea de vizită și citi numele scris în relief. Conte Royston? *Ciudad!* De ce naiba se afla aici? Royston era un vechi prieten de familie, întotdeauna bine-venit în reședința Chatham. Dar, fără îndoială, Royston știa că tatăl lui era la țară, așa că Thomas nu își putea închipui ce treabă putea avea contele cu el.

– L-am condus pe Excelența Sa în salon, domnule. Apoi, ca și când s-ar fi temut să îi spună, Jensen șovăi și își dresе glasul. Iar domnișoara Emily își bea ceaiul în salonașul de dimineată.

– Da? Sora mea? Buzele i se încrețiră sumbru. Încă o persoană care era, se pare, hotărâtă să îi strice dimineata. Spune-i lui Royston că vin imediat. Ridică o sprânceană. Și spune-i surorii mele că are propria casă în oraș și că ar trebui înceteze naibii să mă urmărească.

– Da, domnule.

În ciuda încuviințării scurte, Thomas știa că trușeșul majordom nu avea nici o intenție să transmită *acel* mesaj.

Paiete foșniră în boxa din spatele său. Jensen își încruntă sprâncenele stufoase.

– Să chem un lacheu să vă ajute, domnule?

– Nu este nevoie. Auzind din nou foșnet, adăugă: E doar o iapă pe care am încercat să o îmblânzesc.

Cu o mică plecăciune și atent să ocolească bălegarul, Jensen se răsuci vioi pe călcăie și se retrase către casă. Thomas așteptă ca majordomul să dispară din vedere, înainte de a deschide ușa boxei.

Incrucişându-şi braţele, se rezemă alene de stâlp şi o privi pe femeia care se afla înăuntru.

– Doar o iapă pe care încerci să o îmbânzeşti, asta sunt?

Helene Humphrey, tânăra văduvă a răposatului Charles Humphrey, se îmbufnă cu o supărare prefăcută şi îşi scutură patele agăţate pe costumul de călărie. Acelaşi costum de călărie care, cu doar câteva momente în urmă, fusese tras până în talie şi adunat în jurul soldurilor ei în timp ce îl călărise în fân.

– Foarte nepoliticos din partea ta, Chesney.

Ridică din umeri, ignorând dojana ei, fără să îi pese dacă se simţea jignită. La urma urmei, o lăsa dimineţile în grajdurile lui doar ca să alunge orice urmă de nelinişte care stăruia din nopţile anterioare. Şi nu era atât de naiv încât să-şi închipuie că îl vizita cu alt motiv decât acela de a face amor.

După ce devenise o văduvă cu dare de mână, cu tot aplombul unei dive de la operă, Helene fusese încântată să se dedea flirturilor; o făcuse chiar şi înainte de moartea lui Humphrey. Acesta fusese unul dintre motivele principale pentru care Thomas alesese să o facă una dintre amantele sale. Cu Helene, ce vedeai asta primeai. Fără secrete, fără surprize... pur şi simplu o femeie frumoasă şi doritoare, cu o gură fierbinte şi o inimă rece.

– Tu eşti cea care vizitează grajdurile *mele*, Helene, îi aminti el.

– Şi unde altundeva aş avea parte de o partidă de călărie matinală atât de plăcută?

Se întoarse cu spatele, pentru ca el să îi încheie rochia.

Iar, el, desigur, se conformă. La urma urmei, era un gentleman, iar un gentleman îşi ajută întotdeauna amanta să îşi îmbospăteze înfăţişarea după o întâlnire amoroasă, chiar dacă aceasta se împreunase cu jumătate din societatea londoneză şi tocmai îl călărise la doar doi metri de un morman de bălegar.

– Ar trebui ca, într-una din dimineţile astea, chiar să te urc pe un cal. După ce îi încheie ultimul nasture, îşi coborî capul ca să-i mângâie gâtul cu buzele, să o guste pentru o ultimă oară. Am un cal castrat nou care s-ar putea să-ţi placă.

Cu un zâmbet poznaş, se întoarse în braţele lui şi îşi făcu mâna căuş pe mădularul lui.

– De ce aş vrea un cal castrat, toarse ea ca o pisică, mângâindu-l prin pantaloni, mai degrabă un gest posesiv decât dorinţă, când am un armăsar?

Trăgând cu putere aer în piept printre dinții încleștați, Thomas întinse brațul și, apucându-i încheietura, îi îndepărtă mâna, cuprins de o furie nouă. Nu se imagina în postura unui armăsar. Chiar dacă, într-un fel, era adevărat.

— Măcar oaspeții tăi și-au ales bine momentul. Helene se dădu înapoi și-și aranjă mânușile. Pe lângă pălăria cu voaletă împodobită cu mărgele, își păstrase mânușile și cizmele tot timpul cât el fusese înăuntrul ei. Din fericire însă, renunțase la cravașă. Dacă ar fi venit cu zece minute mai devreme, m-aș fi supărat foarte tare.

„Zece minute mai devreme.“ Pe el l-ar fi deranjat, dar i-ar fi păsat oare cu adevărat?

Durerea amară a vinovăției făcu să i se strângă pieptul. Dumnezeu, chiar așa ajunsese viața sa? Tăvăliri programate, într-un grajd, cu o femeie pe care nici măcar nu o plăcea, împărțind cu ea plăceri mai mult pentru a scăpa de neliniștile acute care îl chinuiau fără încetare, doar pentru satisfacție fizică?

Cu doar un an în urmă, viața lui încă avea noimă. Se simțea viu și fericit și nu ar fi căutat, în veci, compania unei femei atât de superficiale ca Helene. În public, se învârtea în elita societății engleze, profitând de toate binefacerile pe care i le oferea viața în sânul înaltei societăți și părând, pentru a păstra aparențele, interesat doar de cai iuți, de femei ușurate și de cotele pariurilor de la clubul White. Dar, în particular, lucra ca agent secret la Ministerul de Război, unde abilitățile îi erau apreciate, iar munca pe care o făcea era importantă. Viața lui chiar avea un sens.

Până când totul luase o întorsătură groaznică, într-o seară de duminică, chiar în Mayfair. Acea fusese seara în care aflase diferența dintre a fi viu și a trăi cu adevărat. Seara în care viața îi devenise un adevărat iad.

În mod inconștient, își duse mâna la coaste, spre locul acela, chiar deasupra șoldului, unde gaura de glonț îi însemna încă, în mod hidos, pielea. Degetele îi tremurau. Fir-ar să fie! Chiar și acum, chiar și în siguranța propriei case, în plină zi, nu se putea abține să nu tremure.

— Atunci, pe joia viitoare, de dimineață, pentru partida de călărie obișnuită? Fără să observe bezna care îl înghițea din nou, Helene își plimbă sugestiv vârful cravașei peste umărul lui, apoi trecu pe lângă el ca să iasă pe culoar. Deși mi-aș fi dorit *atât de mult* o plimbare privată în parc.

La gândul plecării ei, îl cuprinse o disperare bruscă. O apucă de talie și o trase din nou aproape de el, provocându-i un strigăt ușor de surpriză.

Își găsisese eliberarea alături de ea cu doar câteva minute în urmă, dar o agitație întunecată pulsa încă înăuntrul lui, agitație care acum se transformase în panică. Inima începu să îi bată puternic când simți pe limbă gustul metalic, familiar, al adrenalinei și, fără să se gândească prea mult, căută un ultim moment care să-l distragă.

— Când vine vorba de călărit, Helene, murmură el în timp ce îi mușca lobul urechii, în speranța că o va ațâța suficient încât să o convingă să rămână, măcar pentru alte câteva minute, bănuiesc că nu există nimic ce nu ai încercat deja.

O făcu să geamă când mâna lui, încă tremurând, îi mângâie sânul prin costumul de călărie, iar mădularul i se încordă la sunetul acela feminin. Avea oare timp să o posedă încă o dată? Nimic mai mult decât o diversiune disperată, cu siguranță, totuși una care i-ar fi putut ține încă puțin sub control neliniștea ce părea să-l copleșească și l-ar fi ajutat să treacă de restul dimineții fără să cadă pradă beznei care-l vâna.

Cu un râs gutural, Helene se eliberă din îmbrățișarea lui.

Palmele lui goale se făcură pumn. O durere fizică îi străpunse pieptul, când își dădu seama că trebuia să o lase să plece, pentru că, dacă ar fi prins-o din nou, ar fi arătat ca un neghiob afurisit.

— Nesătulule! îl dojeni ea cu un zâmbet poznaș și îl plesni jucăuș pe umăr cu cravașa. Trebuie să ajung la micul dejun, iar tu ai oaspeți care te așteaptă.

Se îndepărtă de grajduri mișcându-și alene șoldurile și se îndreptă spre trăsura care o aștepta pe alee, fără să aibă idee că bezna îl înconjură din nou, gata să-l sfâșie cu ghearele. La urma urmelor, în ultimul an, învățase să-și ascundă nefericirea. Chiar și față de cei care îl iubeau.

În timp ce se uita după ea, se forță să respire adânc și regulat, să alunge teama care începuse să-l roadă și care îi făcea sângele să-i buibue atât de tare în urechi, încât îl asurzea. Un nod ca plumbul încins îi ardea jos, în vintre, și își șterse buzele cu dosul palmei, ca și cum ar fi putut cu ușurință să-și șteargă gustul fricii din gură. Ca și cum ar fi putut să șteargă coșmarul în care i se transformase viața.

Își privi mâinile care îi tremurau necontrolat, apoi închise ochii și luptă împotriva demonilor care se trezeau în el. Nu în dimineața

asta... Doamne, Dumnezeu, *nu* când Royston și sora sa îl așteptau înăuntru.

Știa ce urma odată ce începea tremurul și își folosi toată stăpânirea de care era în stare ca să oprească asta. Toate amintirile dădeau năvală, până când rețraia împușcătura și urmările ei... durerea pe care o simțea în coaste, atât de arzătoare, încât nu mai putea respira, teama că va muri și că va aluneca în beznă pentru totdeauna. Și, cel mai rău, teroarea de a se trezi în beznă, urlând, confuz și speriat, incapabil să se miște...

Închizând ochii, își concentrează atenția asupra grajdului în care se afla, asupra zgomotelor făcute de cai, asupra mirosului de fân și de bălegar și asupra aerului rece de dimineață pe obrajii lui fierbinți și se forță să numere încet până la zece. Apoi până la douăzeci. Apoi până la o sută... Abia când ajunse la trei sute, reuși să își stăpânească tremurul cât să nu mai fie vizibil și să scape de mâncărimea de la încheieturile mâinilor, chiar dacă inima continua să îi bată în piept ca un ciocan. Mai zăbovi o clipă, până își reveni, suficient cât să nu-i observe nimeni agitația în care îl aruncase plecarea lui Helene, apoi părăsi grajdurile.

Răsufând adânc, se îndreptă cu mers apăsător spre casă, cu mâinile încheștate de o frustrare atât de intensă, încât îi făcea ochii să scape. Era conștient că ar fi trebuit să fie recunoscător că era în viață, că avea o inimă care putea să bată agitată și o răsufare ce putea deveni un gâfâit neliniștit chiar și la cea mai mică provocare. Pentru că toate astea însemnau că era viu. Dar, la naiba, cu ce preț? Cât mai putea să îndure până să ajungă nebun de legat?

Și cât avea să mai dureze până să accepte că viața nu îi va mai fi niciodată ca înainte? Până să înțeleagă că nu își va recăpăta acea viață, indiferent cât de mult râvnea la ea?

Își trecu degetele prin păr, blestemându-le tremurătorul. Cariera sa de spion se sfârșise. Ministerul de Război nu i-ar mai fi dat nici o misiune de teren acum, indiferent de abilitățile lui. Faptul că fusese împușcat îl expusese prea mult pentru a mai putea lucra în spionaj. Era prea rănit. Și, atât din cauză că fusese împușcat, cât și pentru că era moștenitor al unui duce, nu mai putea primi nici un fel de post militar. Până și afurisita de amiralitate îl respinsese.

Aparent, nu mai era bun nici măcar să se înece.

Și totuși, nu putea să îndure gândul de a se întoarce la viața de dinainte să lucreze la Ministerul de Război, când nu avea altceva

de făcut decât să aștepte ca tatăl său să moară pentru ca el să devină duce, apoi... ei bine, apoi să nu facă din nou nimic până când avea să moară și să fie înlocuit, la rândul său, de moștenitorul lui. După ce luptase împotriva lui Napoleon în Peninsula, ca membru al companiei Canaliile Stacooji din batalionul Primilor Dragoni, nu găsea nici un sens în a trăi ca un gentleman de societate. În doar câteva luni după ce se întorsese din război, trecuse prin toate ocupațiile preferate de cei de viță nobilă: jocuri de cărți, cai, femei, iar jocuri de cărți, din nou femei, până când nu mai rămăsese nimic. Dar el se simțea în continuare gol.

Nu era de mirare că mulți bărbați își pierduseră averile la jocuri de noroc, deveniseră alcoolici sau dezământați care se distrează compromițând tinere femei. Se plectiseau de moarte.

Când se gândea la cât de puțin îi putea oferi viața de lord, la bezna ce îi umbrea acum existența, cât și la atacurile severe a căror frecvență creștea, se îndoia că ar fi putut supraviețui. Anul trecut reușise să-și păstreze mințile doar cu speranța că încă mai avea cunoștințe în guvern care l-ar fi putut ajuta să își găsească ceva de lucru. Dar deocamdată nu avusese noroc deloc. Nimeni nu fusese dispus să îi dea o recomandare.

Jensen deschise ușa principală în timp ce el urcă scările și păși țănoș în casă. Se opri un moment la masa din hol pentru a-și arunca ochii pe corespondența de dimineață, căutând o anumită scrisoare, una specială...

Văzu scrisoarea. O speranță disperată îi făcu inima să tresalte.

„Contele Bathurst.“

Cu respirația întretăiată – și cu afurisitele de degete tremurânde pe care abia le putu face să-l asculte –, rupse sigiliul de ceară, pentru a citi în grabă scrisoarea de la ministrul de stat pentru Război și Colonii, omul responsabil cu supravegherea Ministerului de Război și ultima sa speranță de a se reîntoarce la viața de dinainte de a fi fost împușcat. Dar fiecare propoziție pe care o citea făcea ca demonii dinăuntru să se trezească iar, inima începu să i-o ia la goană în timp ce bezna îl învăluia, sufocându-l. Trase adânc aer în piept ca să se liniștească, în timp ce refuzul lui Bathurst de a-l ajuta îi răsuna în creier. „Nu sunt convins că ne veți putea acorda sprijinul de care avem nevoie...”

Durerea-fantomă îl străfulgeră. Sprijinindu-se de masă cu o mână, și-o duse pe cealaltă la coaste, protector, chiar dacă știa foarte

bine că rana era complet vindecată, indiferent de cât de puternică și ascuțită era durerea. Își strânse ochii ca să se concentreze asupra respirației. Încet, calm, controlat... „Unu, doi, trei, patru...”

– Domnule? Jensen îi era alături. E vreo problemă?

Deschizându-și ochii și îndreptându-se, se întoarse către major-dom și își ascunse umilința clătinând din cap și încruntându-se iritat.

– Doar o scrisoare enervantă, minți el.

Ca și cu Helene, ajunsese expert în a-și ascunde suferințele față de servitori. De fapt, față de toți cei cărora le păsa de el. Și era bun la asta. La urma urmei, avusese ani buni de practică ca spion, când fusese obligat să se prefacă a fi în largul lui în mijlocul unor grupuri în care nu se simțise niciodată cu adevărat confortabil. Mai ales în mijlocul societății londoneze, din care dreptul dobândit prin naștere proclamase că trebuia să facă parte.

Oftă obosit și îi mulțumi lui Dumnezeu că de data asta tremurul nu îl învinsese. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca servitorii să creadă că e bolnav. Sau nebun.

– Du asta în birou, te rog!

Aruncă scrisoarea în teancul de corespondență și se întoarse. Avea să se ocupe de ea mai târziu, când va fi singur și va putea să absoarbă pe de-a întregul refuzul acestei ultime, disperate încercări de a trăi. Când va putea lăsa bezna să îl sufocă și să se afunde în ea, neajutorat. Dar, pentru moment, contele Royston îl aștepta în salon, iar sora lui, în salonașul de dimineață, și trebuia să pară normal în fața lor, indiferent cât de sfâșietor de mistuitoare ar fi fost bezna care îi ardea pieptul.

Mai zăbovind un moment pentru a se aduna și a-și trage în jos mânecile jachetei ca să-și acopere încheieturile julite, se rezemă de tocul ușii de la salonașul de dimineață și se uită la sora lui, care stătea pe canapea cu picioarele ghemuite sub ea și cu o carte deschisă în poală. Îi provocase atât de multe griji lui Emily, anul trecut. Vina de a fi făcut-o să treacă prin iad nu făcea decât să îi sporească remușcarea apăsătoare care îl mistuia pe dinăuntru.

Dar, pentru moment, era relaxată și radioasă în timp ce fredona în surdină. Văzând-o, se calmă, iar bezna se retrase încet, până când inima lui se opri din bubuit, iar respirația i se liniști. Până când păru normal.

– Ai vreun motiv întemeiat pentru care te afli aici, doamnă Grey? rosti el, târăgănat, în speranța că vocea lui suna mai calmă decât se simțea el în realitate. Sau pur și simplu mă spionezi din nou?

– A doua variantă, evident. Emily zâmbi și puse cartea deoparte, apoi se aplecă asupra tăvii de pe măsuta joasă și turnă o ceașcă de ceai.

Mișcările surorii sale erau pline de o grație înăscută care le făcea pe alte femei să se înverzească de invidie, iar mintea ei ascuțită nu făcea decât să o deosebească și mai mult de acele femei din înalta societate, care puteau plictisi de moarte un bărbat cu sporovăiala lor legată de modă și de baluri.

– Știu ca ai un musafir care te așteaptă – Royston mi-a urat bună dimineța când a venit. Dar, după ce termini cu el, aștept să mi te alături la o ceașcă de ceai.

Nu era o rugămintă, observă el.

– Știi că am un rang mai înalt decât tine, ca marchiz.

– E doar un titlu de noblețe, dragul meu frate, îi aminti ea, începând astfel să se împungă și să facă aluzii răutăcioase unul altuia, după cum le era obiceiul. Deși nu ar fi rău dacă te-ai folosi de acest titlu și ai începe să vizitezi unele tinere care...

– Nu.

Ea îi aruncă o privire supărată pe deasupra marginii ceștii de ceai, privire pe care el o ignoră. Va trebui să se însoare într-o zi și să aducă pe lume un moștenitor, dar nu era nici o grabă. Nu era nevoie să pedepsească pe nedrept o biată fată, aducând-o în nebunia familiei Matteson mai devreme decât era necesar.

– Ai venit din nou să mă verifici, o acuză el cu blândețe, deși în realitate se bucura să o vadă. Zilele astea, bezna nu dispărea niciodată de tot, dar, atunci când era cu Emily, se retrăgea.

– Am venit pentru că am în sfârșit toată ziua pentru mine și am vrut să-mi petrec timpul cu iubitul meu frate. În ciuda evidentei minciuni, îl dojeni ușor: Să-ți fie rușine pentru că vrei să insinuezi altceva.

Ridică neîncrezător o sprânceană. Emily era frumoasă, încântătoare și elegantă și o adevărată pacoste de fiecare dată când se amesteca în treburile lui, ceea ce se întâmpla adeseori. Dar o iubea și și-ar fi dat bucuros viața pentru ea – atunci când nu îi venea lui însuși să o strângă de gât.

– Atunci, unde s-a dus Grey?

— S-a dus împreună cu colonelul până la Tattersall să vadă un cal de vânatoare pe care Jackson Shaw l-a scos la licitație, răspunse ea mult prea calm, fiind evident faptul că, anticipând întrebarea, își pregătise răspunsul. Nu putuse niciodată să mintă bine, nici când era copil. Kate și gemenii sunt la reședința Brambly. Și nu puteam suporta gândul că voi fi singură acasă, așa că am venit aici.

— Vrei să spui că nu puteai suporta gândul ca eu voi fi singur, contraatacă el, știind foarte bine că ea îi avea pe fiul său, dacă acestuia și o duzină de servitori care să îi țină companie. Așa că ai venit aici, să mă chinuiești.

Ridică din umeri și duse ceașca de ceai la buze.

— Dacă nu-ți poți tortura familia, atunci pe cine poți tortura?

— Și asta, punctă el grav, descrie perfect fiecare cină în familia Matteson, încă de când aveam cinci ani.

Ea se înecă cu ceaiul. Râzând, își drese vocea:

— Hai, du-te! Ocupă-te de Royston. Voi fi aici când te vei întoarce.

— Doamne, Dumnezeule, mormăi el îndurerat, vorbești serios?

Îi văzu zâmbetul răutăcios pe care ea încerca să îl ascundă în spațele ceștii și se întoarse pe hol.

— Și transmite-i salutări din partea mea doamnei Humphrey data viitoare când o vei... *vedea*.

El îngheță. Drace! Dându-și ochii peste cap, se uită peste umăr, furios, la ea.

— Ai devenit spion la fel ca soțul ăla al tău.

— Tortură, spionaj... Îl goni cu un semn din mână. Toate astea sunt afacerile familiei Matteson.

Da, încuviință el pe când urca scările, câte trei o dată, probabil că așa era.

Doar că nu și a lui. Nu mai era și afacerea lui.

Alungând gândurile negre din minte, intră în salon cu un zâmbet forțat pe chip.

— Royston.

— Chesney. Simon Royston, contele Royston, îi strânse mâna. Mă bucur să te văd.

Felul cald și familiar cu care contele îl salută îl făcu să se simtă ușurat. Era întotdeauna plăcut să întâlnești pe cineva în care puteai avea încredere, mai ales zilele acelea.

— Și eu.

Royston le era prieten de familie încă de pe vremea când tatăl lui Thomas se întorsese din India și primise un post de conducere în Londra. De atunci, cele două familii deveniseră din ce în ce mai apropiate. Cele două doamne găzduiseră împreună multe serate și petreceri sofisticate care fuseseră subiectul principal de discuție al sezonului, iar cei doi domni lucraseră împreună îndeaproape în Camera Lorzilor, Royston fiind un suporter înflăcărat al câtorva dintre inițiativele tatălui lui Thomas.

În comparație cu familia Matteson, al cărei ducat avea o vechime de nouă generații, familia Royston primise relativ recent titlul, contele actual fiind al treilea. Dar bunicul contelui fusese foarte admirat de nobili, iar Simon Royston îi continuase moștenirea și devenise o stea în ascensiune în parlament și un sfetnic de încredere al prim-ministrului. Lui Thomas îi plăceau bărbatul și familia sa. Royston fusese unul dintre puținii membri ai societății care îl primiseră pe tatăl său cu brațele deschise la Londra, chiar înainte ca moștenirea să fie luată în considerare, iar Thomas însuși simțea un soi de loialitate față de acest om, loialitate care se datora ajutorului pe care Royston i-l dăduse pentru a-și obține rangul de căpitan în Canaliile Stacojii. Datorită tuturor acestor lucruri – cât și a curiozității privind motivul care îl adusese pe conte la reședința Chatham în afara sezonului, curiozitate care ar fi reușit, poate, să îi abată atenția de la restul dimineții –, îl întâmpină cordial.

Thomas făcu semn către bufetul cu băuturi.

– Whisky?

Nu era încă amiază, era devreme, dar observase cu îngrijorare încordarea din trupul bărbatului mai în vârstă, cearcănele de sub ochii lui. Contelui i-ar fi prins bine o tărie. Și, ca s-o spunem pe cea dreaptă, și lui i-ar fi prins bine.

Royston aprobă din cap.

– Te rog!

Thomas turnă în două pahare și îi întinse unul, apoi îi făcu semn lui Royston să ia loc. Se așază pe scaunul lui și îl privi pe conte cum bău aproape jumătate din paharul de whisky dintr-o singură înghițitură.

– Nu te-am mai văzut din august, spuse Thomas. Sper că ești bine.

– Cât de bine poate fi în octombrie, în Anglia.

Dar jovialitatea forțată din vocea sa îl îngrijoră pe Thomas.

— Și soția și fiul tău?

— Contesa se agită, fericită, cu treburile de la Blackwood Hall, iar Charles termină ultimul an la Oxford. Probabil că va lua diploma în matematică.

Simți tensiunea care se ascundea în vocea bărbatului și se abținu să nu se încrunte.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar tu?

Ochii lui Royston se îngustară, iar Thomas avu senzația ciudată că era examinat. Deși, cunoscând relația strânsă dintre conte și părinții săi, cel mai probabil mama sa îl pusese pe conte să îl verifice cât timp se afla în oraș.

— A trecut un an de când ai fost împușcat. Lucrurile au revenit la normal?

Dacă oricine altcineva l-ar fi întrebat asta, Thomas l-ar fi trimis la naiba. Dar știa câtă considerație avea Royston pentru el și pentru familia lui și mai știa și că întrebarea fusese pusă doar din pură îngrijorare.

— Da, minți el, ridicând paharul la gură, pentru a ascunde orice expresie rătăcită care ar fi putut apărea pe chipul său. Sunt din nou eu însumi și mă străduiesc să mă dedic oricărei plăceri pe care Londra are să mi-o ofere. Apoi, abătând intenționat atenția de la el, spuse: Trebuie însă să recunosc că vizita din dimineața asta este o surpriză. Credeam că vei fi la țară până în ianuarie.

— Am avut niște treburi neprevăzute, în Londra, răspunse vag contele, cu un zâmbet politicos.

Thomas îi respectă intimitatea și nu insistă:

— Ești întotdeauna bine-venit la reședința Chatham, desigur.

De-a lungul anilor, Thomas și tatăl lui petrecuseră mai multe ore decât putea număra jucând cărți și biliard împreună cu contele, nepunând la socoteală toate dineurile și discuțiile politice la diverse întruniri din înalta societate. Vizita lui Royston nu era un lucru ciudat, doar că...

— Dar tata este la țară, pentru sezonul de vânătoare. Cu siguranță știi asta.

Așa cum ar fi trebuit să facă orice proprietar de pământ care avea înțelepciunea de a ocoli Londra pe vremea aceea. Incluzându-l pe Royston.

– De fapt, la tine am venit. Conte! făcu o pauză. Putem discuta confidențial?

Încuviință din cap, reținându-și încruntătura nedumerită. Oare ce-ar fi putut dori Royston de la el?

Bărbatul se aplecă spre el, cu coatele sprijinite pe genunchi și învârtind în palme paharul din cristal.

– Au fost niște necazuri la Blackwood Hall.

Thomas nu fusese niciodată pe domeniul familiei Royston, dar știa de el – îi fusese acordat bunicului contelui odată cu conferirea titlului. Situat în inima ținutului Lincolnshire, era la două zile călare de Londra pe vreme bună; în perioada asta a anului, cu frigul tot mai mare și ploile de toamnă, ar fi fost un adevărat noroc dacă o trăsură ar fi putut ajunge acolo în patru zile. Deci ceea ce îl făcuse pe conte să gonească până la Londra trebuia să fie foarte important. Și, în mod evident, nu era o vizită de curtoazie la cerința mamei sale.

Îl studie cu îngrijorare pe Royston, pe deasupra paharului. Dacă putea face ceva pentru a-l ajuta, îi era dator contelui, pentru anii de prietenie între cele două familii. Iar necazurile contelui ar fi putut să îi distragă și lui atenția.

– Ce necazuri?

– Tâlhari la drumul mare.

– Tâlhari la drumul mare, repetă Thomas și avu grijă să-și păstreze expresia neschimbată, ca să nu i se observe dezamăgirea în fața banalului răspuns.

Royston făcu o grimasă.

– Știi la ce te gândești. Pe care drum din Lincolnshire nu sunt tâlhari?

Exact la asta se gândise, dar pentru a nu răni mândria celui-lalt, spuse:

– De fapt, mă întrebam de ce nu ai apelat la poteră.

– Am făcut-o, dar fără nici un rezultat. Își termină whisky-ul apoi își fixă privirea asupra paharului gol. Este un mister afurisit.

Comentariul acesta ciudat îi stârni curiozitatea lui Thomas, care se ridică să-i umple din nou paharul.

– Cum așa?

– Nu pare să fie nici un tipar, însă este unul. Când Thomas se încruntă auzind afirmațiile lui contradictorii, continuă: Singurii care au fost prădați au fost niște oaspeți care se întorceau de la Blackwood

Hall, dar nu toți oaspeții și nu mereu. Royston se strâmbă. Suntem vizitați. Oaspeții mei. Eu.

— Nu aș merge atât de departe. Thomas încercă să își ascundă tonul condescendent, dar, în realitate, descrierea tâlhăriilor i se păru curată paranoia. Însă nefericirea lui Royston îl îngrijora și se încruntă când aduse carafa. Ești un proprietar de pământ bogat din Lincolnshire, deci, cu siguranță, cei mai mulți dintre oaspeții tăi...

— Este adevărat că sunt unul dintre bărbații bogați din zonă, dar nu sunt singurul. Ridică paharul pentru ca Thomas să îi mai toarne whisky. Doar oaspeții mei au fost tâlhăriți de acest hoț la drumul mare. Ai nimănui altcuiva.

Ei bine, asta era ciudat. Puse carafa deoparte și se afundă din nou în scaun.

— Și totuși, asta nu înseamnă că tu ești ținta, în mod special. Ar putea să fie vorba de o simplă coincidență și de ghinion.

Royston clătină din cap.

— Când opresc trăsurile, doar bărbaților li se cere să renunțe la bunurile de valoare. Un singur bărbat din fiecare trăsură, indiferent de câți se află înăuntru. Niciodată femeilor, chiar dacă au la vedere toate bijuteriile.

Thomas se aplecă înainte. Un hoț la drumul mare care nu tâlhărea decât un singur bărbat din fiecare trăsură și nu se atingea de bijuterii? Era, în sfârșit, intrigat.

— De cât timp durează acest lucru?

— Când și când, în ultimii doi ani.

Simți înțepătura unei ușoare suspiciuni gâdilându-l în spatele genunchilor și făcându-i inima să i-o ia la goană, sentiment pe care nu îl mai avusese de când nu mai era spion.

— Abia acum ai observat tiparul?

— Cu rușine, trebuie să recunosc că observasem mai demult. Dar până acum nu a fost nevoie să se intervină.

— Ce s-a schimbat?

— Am speranțe mari pentru următoarea sesiune a Camerei Lorzilor. Vor fi vacante unele posturi importante și vreau să mă impun. Ochii săi plini de atenție îi întâlneau pe ai lui Thomas. Cu ajutorul tău.

Dând din cap, Thomas puse paharul deoparte.

— Mă tem că îți pierzi timpul. Nu sunt implicat în nimic important în guvernare.

Nu mai era.

Royston își aținti privirea ageră asupra lui.

– Știu lucruri despre tine, Thomas, spuse el cu glas scăzut, fără urmă de falsă politețe. Știi ce ai făcut de când te-ai întors din Spania și am cunoștințe la Ministerul de Război care garantează abilitățile tale speciale.

În ciuda șocului electric care îl străbătu la cuvintele contelui, Thomas rămase tăcut și indiferent, nedorind nici să nege, nici să confirme presupunerile lui Royston în ceea ce îl privea. Doar o mână de oameni știau adevărul despre ceea ce făcuse pentru țara sa după ce părăsise armata, odată ce adevărata luptă împotriva francezilor începuse. În ciuda prieteniei strânse dintre familii, nu l-ar fi pus inutil pe Royston în pericol. Indiferent cât de mult ar fi vrut să ajute.

Și apoi acele abilități speciale pe care Ministerul de Război garantează contelui că le are erau aceleași pe care ei nu le mai voiau.

– Vreau să vii la Blackwood Hall și să investighezi. Era, evident, dificil pentru mândria bărbatului să ceară ajutorul cuiva cu douăzeci de ani mai tânăr, dar, judecând după privirea exasperată din ochii săi, nu găsise nici o altă soluție. Vreau ca aceste tâlhării să înceteze, cu orice preț. Privirea i se aținti asupra paharului. Și, dacă merge bine, nu vād de ce nu aş putea pune o vorbă bună pentru tine pe lângă lordul Bathurst, asigurându-l că ai tot suportul și toată încrederea mea. Că ți-ai revenit și că ești, cu adevărat, cel de altădată.

„Bathurst.“ Thomas înghețā, iar inima i se strânse puternic. Aceasta ar fi putut fi tocmai oportunitatea pe care o căuta, ultima sa șansă de a se întoarce la viața de dinainte de a fi fost împușcat. Când viața sa avea un sens și o noimă. Când se simțise viu.

– Cădem la învoială, Chesney?

Thomas încuviință ușor din cap, părând calm, în ciuda inimii care-i bătea cu putere. Prinderea unui tâlhar la drumul mare era o treabă foarte diferită de ceea ce făcuse ca spion, dar îi putea servi și pentru a-i demonstra lui Bathurst – și lui însuși – că își păstrase abilitățile.

– Săptămāna viitoare voi da o petrecere la Blackwood Hall. Conte-le își puse paharul deoparte și se ridică. O ocazie pentru prietenii și asociații din zonă de a se întâlni timp de o săptămână și de a alunga plictiseala timpului petrecut la țară. O țintă irezistibilă pentru tâlhari, bănuiesc.

Thomas se ridică în picioare, cu mintea învolburată deja de această nouă misiune.

– Asigură-te că lista de oaspeți este bine cunoscută de angajații tăi.

Neîncrederea se așternu pe chipul lui Royston.

– Crezi că tâlharul ar putea fi cineva din propria casă?

– Cred că ar putea fi oricine. Luptând cu entuziasmul care îl colegea și care înlocuise anxietatea care își înfipsea ghearele în el cu doar o jumătate de oră mai înainte, Thomas îl bătu pe umăr și îl conduse la parter.

– Atunci, ne vedem săptămâna viitoare.

Cu o expresie de recunoștință, Royston își luă pălăria și mănușile de la Jensen și ieși pe ușa din față.

– Mulțumirile mele, Chesney.

„Și ale mele.“ Mai mult decât ar fi putut ști vreodată contele. Pieptul îi pulsă cu prima speranță reală pe care o avusese în ultimul an. Un tâlhar la drumul mare în Lincolnshire... nu era tocmai dușmanul Coroanei. Dar în momentul acesta, cu orice alte căi blocate, se mulțumea cu cea mai mică victorie posibilă.

„Mică victorie?“ Râse. Pe cine încerca să păcălească? Știa adevărul, oricât de reticent era să recunoască asta.

O săptămână la o petrecere plictisitoare din Lincolnshire îi putea salva viața.

Emily își ridică privirea din cartea sa atunci când el intră alene în salonașul de dimineață și se prăbuși pe sofa, alături de ea.

– Să înțeleg că ai încheiat afacerile?

– Nu afaceri. El rânji, simțindu-se ca pisicuța care se înfruptase din smântână și fiind el însuși, cum nu mai fusese niciodată de când fusese împușcat. Plăcere.

Buzele ei se strâmbară răutăcios.

– Hmm, comentă ea cu o falsă inocență, și eu, care credeam că Helene a plecat.

O săgetă cu o privire de gheață care făcuse bărbați în toată firea să tremure de frică, dar care pe ea păru să o amuze. Copil răsfățat.

– Royston m-a invitat la o petrecere la Blackwood Hall.

– Ah? Acel singur cuvânt, plin de uimire, pe care îl rostise, spunea foarte multe. Clipi, nevenindu-i să creadă că el ar fi atât de dornic să alerge în galop la o petrecere care va fi cu siguranță plină de filfizoni plictisitori și bârfe vechi.

El se prefăcu, adăugând:

– Conte are aspirații politice și dorește sfaturi cu privire la unele probleme recente care îl neliniștesc.

– Și te-a ales *pe tine*? În vocea ei se simți uimirea. Dorește ca aceste aspirații să i se împlinească, nu-i așa?

Se strâmbă la această insultă răutăcioasă. Îl împungea, încercând, în felul ei, să obțină de la el adevărul, dar el păstră secretul asupra acestei investigații. Dacă această călătorie către Lincolnshire avea să meargă atât de bine pe cât spera el, ar putea fi salvarea lui și avea să îi spună după aceea, când totul ar fi fost pus la punct.

Și dacă nu... ei bine, ea nu avea să poată face prea multe pentru a-l ajuta să lupte cu demonii care vor fi venit să îl înșface, cu întunecimea sufocantă care îl va fi devorat în întregime.

– S-ar putea totuși să îți prindă bine să ieși din Londra, adăugă ea gânditoare. Ai putea cunoaște un cu totul alt grup de potențiale soții.

Înăbușindu-și un oftat exasperat, el lovi cu cizmele în măsura de ceai.

– Știi, copil răsfățat, că atunci când erai o copiliță, te-am vândut țiganelor, îi spuse el tăios. Încă aștept să vină să te ia.

Emily râse, cu ochii albaștri strălucind și îi oferă o ceașcă de ceai.

Capitolul 2

*Săptămâna următoare,
Satul Islingham, Lincolnshire*

– Josephine! Elizabeth Carlisle flutură evantaiul în aer, pentru a-i atrage atenția ficei sale în aglomerata sală de bal de la Blackwood Hall. Toți locuitorii, din toate familiile din Lincolnshire păreau a fi adunați în încăpere, pentru serata de deschidere a petrecerii anuale a familiei Royston. Aici!

Cu un zâmbet, Josie se strecură prin îmbulzeală.

Contesa Royston se autodepășise. Seara aceasta avea să fie subiectul principal al bârfelor multe luni de atunci înainte, desăvârșită de orchestră, cu vin din belșug și fructe glasate pe masă. Chiar

și dansul avea să fie minunat. Deși era doar un dans popular, și nu un bal grandios în Londra, Josie aflate din surse sigure, de la al doilea violonist, că erau programate cel puțin două valsuri în seara aceea. Iar ei îi plăcea atât de mult să danseze vals! De fapt, valsul fusese singurul lucru care făcuse suportabile ultimele cinci sezoane.

Cinci sezoane. Doamne, Dumnezeu!

Îi căzură umerii. În vârstă de 23 de ani, fără nici un pețitor ori perspective, presupusese că avea să fie curând pe piață în mod oficial și atunci nu ar mai fi trebuit să se preocupe de sezoane ori să găsească parteneri de vals care să nu o calce pe vârfuri.

Deși, în realitate, nu era surprinsă. Pe hârtie, ca fiică de baron, putea fi rivala oricărei tinere din Anglia. Dar, în realitate, era o orfană adoptată care fusese abandonată de mama sa la trei luni, o paria cu descendență necunoscută. Poate fiica unei spălătorese ori a unei servitoare. Sau poate chiar mai rău. Și nici un gentleman adevărat nu dorea să curteze o femeie a cărei obârșie nu ar fi făcut altceva decât să-i strice descendența.

Da, avusese câțiva pețitori de-a lungul anilor. Câțiva tineri care fuseseră la petrecerile de la Blackwood Hall și care fuseseră interesați de ea, dar, în cele din urmă, interesul lor nu durase mai mult decât șederea lor. Fii de moșieri locali și negustori o vizitaseră de-a lungul anilor, îi aduseseră flori, o scosese la picnicuri, ba chiar avuseseră curajul să pretindă câteva sărutări înainte de a cere mâna altor tinere. Din când în când, câte un soldat ori preot de țară fusese îndejuns de curajos încât să o curteze. *Pe aceia* îi îndepărtase ea însăși, știind că erau dispuși să treacă cu vederea originea ei doar pentru a dobândi zestrea ei și pentru a se înrudi cu un nobil.

Ținând seama de toate astea, mai era oare de mirare că era încă nemăritată?

Dar sincer, nu era mai bine? În timp ce alte tinere își concentrau atenția asupra vânătorii de soți din familii adecvate – cu averi adecvate, desigur –, Josie își găsise un scop, lucrând la orfelinatul local și făcând tot ce-i stătea în putință pentru a le oferi cea mai bună viață posibilă copiilor care nu fuseseră la fel de norocoși ca ea. Acesta era motivul pentru care nu le ceruse niciodată părinților săi un sezon londonez. Aici, în Lincolnshire, ce conta dacă cineva îi cunoștea adevăratul trecut? Oamenii care chiar contau pentru ea știau cine era ea și o iubeau oricum. Dar doamnele din Londra ar fi marginalizat-o dacă trecutul ei ar fi devenit subiect de bârfă și atunci nici un domn

nu ar mai fi îndrăznit să o curteze. Și chiar dacă ar fi găsit un bărbat care să o iubească și care ar fi fost dispus să treacă cu vederea descendența ei pătată, cel mai probabil nu i-ar fi îngăduit să își continue munca pe care o făcea pentru Casa Bunei Speranțe. Cu siguranță, nu tot ce făcea.

Și nu putea să se oprească, deoarece cunoștea din proprie experiență ororile aceluia orfelinat... nopțile reci de iarnă în care dormeau câte trei într-un pat pentru a se încălzi, zile în care singura mâncare era o fiertură lungă și haine purtate până când deveneau zdrențe care se destrămau, niciodată spălate și pline de păduchi și de purici. Doamna Potter, administratoarea pe care Simon Royston o angajase pe acest post, fura în mod constant din magazia cu provizii și îi bătea pe copii, îi încuia în depozitul de cărbuni fără mâncare și fără oală de noapte și de multe ori cădea lată de la cât gin bea.

Dar Josie fusese norocoasă. Avea doar șase ani când Richard și Elizabeth Carlisle o adoptaseră; fusese aleasă de ei pentru că era cea mai rezistentă fetiță din orfelinat, nu se temea de nimic și putea să le țină piept celor trei frați mai mari. De când era copilă jurase să nu îi uite pe ceilalți copii, să facă tot posibilul pentru a-i ajuta.

Deci, dacă rămânând nemăritată însemna că putea să continue să aibă grijă de orfani, era de părere că era un preț mai mult decât corect pe care trebuia să îl plătească. Și totuși, inima sa nesăbuită tânjea să întâlnească un bărbat care să se îndrăgostească de ea. Dar cu fiecare sezon care trecea, acest vis devenea din ce în ce mai mult doar asta. Un vis.

Și iată că era nemăritată și, probabil, așa avea să fie întotdeauna. Familia ei nu o obligase niciodată să se căsătorească, lăsând-o să facă așa cum voia, iar în momentul de față își accepta condiția de fată bătrână care se întrezărea.

Se întrezărea? Își înăbuși râsul. Dumnezeuule! Nu sosise deja?

Ajungând în cele din urmă lângă mama sa, Josie o sărută pe obraz. La 17 ani de la momentul în care o văzuse pentru prima dată, Elizabeth Carlisle era încă cea mai frumoasă femeie pe care Josie o văzuse vreodată, chiar și după ce crescuse patru copii până la maturitate.

— În seara asta am nevoie de ajutorul tău. Mama cercetă panicată sala de bal, pe deasupra evantaiului pe care-l flutura, căutându-i din priviri pe cei trei fii ai săi, pierduți cu toții în înghesuială. Supraveghează-i cu multă atenție pe frații tăi, te rog!

Ca la un semn, fratele mijlociu al lui Josie, Robert, păși în sala de bal și se duse ținută la bufet și își turnă un pahar de vin de Madeira.

— Ține-l pe Robert departe de Miranda Hodgkins, cu orice preț, o avertiză mama.

— Dar Miranda este o fată fermecătoare. Nepoata fermierului vecin, Miranda crescuse practic în camera copiilor de la Chestnut Hill și, din fericire, le dăduse fraților ei ocazia de a chinui și pe altcineva, în afară de ea.

— Da, și va fi o soție minunată cândva. Dar acum are doar 18 ani și este ușor influențabilă. Strânse mâna lui Josie și își coborî vocea ca pentru a-i împărtăși un secret: Trebuie să mai aștepte un pic până să se coacă.

Perplexă, Josie se încruntă la mama sa.

Aceasta ridică o sprânceană, atotștiutoare:

— Încă nu e coaptă.

— Mama! Josie căscă gura de uimire.

— În ceea ce îl privește pe Sebastian, continuă ea să vorbească despre cel mai mare dintre frați, sunt sigură că stă ascuns într-un colț, discutând despre politică și agricultură. Fă-l să se distreze un pic în seara asta, te rog! Jur că s-a născut bătrân.

Josie zâmbi auzind descrierea perfectă pe care mama ei i-o făcuse lui Seb.

— Și Quinton?

Privi cum cel mai tânăr dintre frați se apropie de Robert și îl plesnește pe spinare exact când acesta voia să soarbă o gură de vin, făcându-l să îl verse pe cizme. Dacă mama avea noroc, cei doi bărbați nu se vor certa chiar aici.

Scoase un oftat plin de frustrare.

— *Pe el* nu îl lăsa să facă nimic!

Josie își mușcă buza de jos ca să nu râdă. Frații ei nu fuseseră niciodată ușor de controlat, nici chiar când erau copii, și numai Dumnezeu știa cum de nu se omorâseră până atunci. Dar îi iubea sincer, ca și cum ar fi fost carne din carnea ei și sânge din sângele ei.

Atunci când fusese adoptată îi fusese greu să interacționeze cu ei, neștiind care era poziția ei ca o străină printre băieții care aveau un cămin stabil și un sentiment de securitate în sânul familiei. Și, bineînțeles, fusese geloasă pe înfățișarea lor aurie și pe farmecul lor, ea părând a atrage rar atenția cu părul său castaniu necontrolabil și statura sa minionă. Bineînțeles, după câțiva ani își dăduse seama că,

dacă oamenii nu îi acordaseră tot atât de multă atenție ca băieților, fusese în principal din pricina faptului că îi urmăreau pe cei trei frați cu ochi de vultur, aceștia părând a pune mereu capcane pentru oameni încrezători. Sau dădeau foc lucrurilor. Inclusiv unul altuia.

Ajunsesese să-i iubească pe toți, deși, chiar și acum, o parte irațională din ea se temea că nu va face niciodată cu adevărat parte din familie, așa cum erau frații săi. Iar faptul că nici un bărbat nu voise să se însoare cu ea după ce îi descoperiseră trecutul nu făcuse decât să accentueze diferența dintre ea și alte fete din înalta societate.

Însă cei trei frați erau încă holtei și nici unul dintre ei nu se agita să evite această stare de fapt.

Nu era ca și cum frații săi aveau de ce să se teamă că vor rămâne necăsătoriți. Bărbații din familia Carlisle, bine făcuți, frumoși, cu păr blond-auriu, erau în centrul atenției femeilor oriunde mergeau. Părinții lor ar fi fost încântați să îi vadă așezați la casele lor deja, deși Josie mai știa și că mama sa era foarte atentă în alegerea doamnelor care se asociau cu fiii săi. Nu din cauză că se temea că o parvenită ar fi putut să prindă în capcana căsniciei pe vreunul dintre ei, ci mai degrabă de teamă că unul din băieții Carlisle ar fi putut prinde în capcană o biată fată încrezătoare, care nu ar fi avut idee în ce se băga, legându-se de vreunul dintre ei pe viață, cu cătușe la picioare.

– Dar unde *este* Sebastian? Josie își trecu privirea de-a lungul camerei. Nu îl vă...

Se opri, cuvintele rămânându-i în gât când o pereche de ochi albaștri îi susținu privirea. Niște ochi întunecați, mai degrabă de culoarea safirului decât pur și simplu albaștri. Adânci, melancolici, un pic periculoși. Și îndrăzneți. Ah, *cu siguranță* îndrăzneți, fiindcă îi ținură captivă propria privire. Și sub acei ochi era o gură plină, senzuală, care se curbă amuzată. La ea.

Oh!

Se holba la bărbat, iar *el* știa că ea se holba, iar *ea* știa că *el* știa... iar când el ridică ușor paharul pentru un toast neprotocolar, privirea aceea întunecată, melancolică, periculoasă și îndrăzneată, i se încolăci, fierbinte, de-a lungul spinării, până în vârful degetelor de la picioare, tăindu-i respirația.

„Ah, Doamne!”

– Ce fel de diavol ești? murmură ea.

Pentru că familia sa locuia pe-moșia alăturată, Josie crezuse că îi cunoaște pe toți invitații de la bal, până la cel mai plictisitor, bătrân,

sânge albastru. Dar, cu siguranță, nu îl cunoștea *pe el*. Oricine ar fi fost, sânge albastru sau nu, cu siguranță nu era în vârstă și, din ceea ce văzuse până atunci, nu era absolut deloc plictisitor.

— Ce e, draga mea? o întreabă mama absentă.

Își smulse privirea de la străin pentru a se uita la mama ei.

— Nimic.

Când se uită înapoi, el se întorsese să discute cu Lady Agnes Sinclair și cu nepoata acesteia. Fu inundată de dezamăgire că îi pierduse interesul atât de repede, înainte de a fi avut șansa să facă măcar cunoștință, pentru numele lui Dumnezeu. Și totuși, nefiind o persoană care să lase să treacă o oportunitate, se folosi de acel moment pentru a-l studia fără rușine.

Îmbrăcat impecabil, într-o jachetă bleumarin, extrem de elegantă, peste o vestă de brocard gri și cu o lavalieră de mătase albă ca zăpada, cu pantaloni negri și cizme lustruite până la o strălucire imposibilă, era înalt, brunet și – spre întristarea ei – frumos. Foarte frumos, de la lărgimea umerilor săi lați și părul care i se ondula în valuri dese pe guler. Și, în mod incontestabil, charismatic. Chiar și de atât de departe, vedea cum cele două femei îi sorbeau fiecare cuvânt. Și totuși, Josie fu deopotrivă uimită de modul în care el părea a fi atent la toți cei din jur, chiar și atunci când era adâncit într-o discuție, și de gelozia ascuțită care pulsă în ea atunci când atenția lui nu mai fusese concentrată asupra ei.

Gelozie? Cerule, ce se întâmplă cu ea în seara aceea?

Scuturându-se, alungă noțiunea aceea absurdă din mintea ei și încercă să se concentreze asupra supravegherii fraților săi. Acesta era singurul lucru căruia trebuia să îi acorde atenție. Nu era nevoie să se facă de râs din cauza unui bărbat, când știa foarte bine, din experiențele din trecut, că interesul ei față de el nu avea să ducă nicăieri, de îndată ce avea să afle cine era ea cu adevărat.

— Merg să îl caut pe tatăl tău. Distrează-te, draga mea! Elizabeth o sărută pe Josie pe obraz. Și nu îi lăsa pe frații tăi să se apropie de muzicanți. Cu siguranță că nu vrem să se repete incidentul cu violoncelul, de acum doi ani. Oftă cu năduf. Nu cred că au mai găsit vreodată arcușul.

Cu acest avertisment, mama ei se îndepărtă. Dar Josie abia băgă de seamă, atenția sa fiind încă concentrată în cealaltă parte a încăperii.

„Cine ești tu?” Nu îl văzuse niciodată până atunci, era sigură de asta, pentru că și-ar fi amintit un bărbat ca el, care umplea camera cu intensitatea unei furtuni. Un bărbat care îi captase atenția ca nici un alt bărbat, de mult timp. Dacă o făcuse vreodată unul. Și care o făcuse să se întrebe dacă și el o găsea la fel de interesantă.

Ah, se păcălea singură! Un gentleman ca acesta nu i-ar fi acordat nici un strop de atenție odată ce ar fi aflat că era orfană. Sau și mai rău, i-ar fi acordat un alt fel de atenție, greșită, crezând că trecutul ei i-ar da lui dreptul să își ia anumite libertăți în ceea ce o privea, pe care nu ar fi îndrăznit niciodată să și le ia cu orice altă fată nemăritată.

Și totuși... Ah, nu ar fi fost drăguț să se poată preface că era altcineva, măcar pentru câteva minute? Să creadă că ar putea să capteze atenția unui bărbat ca el?

Așa că, dacă tot ceea ce avea erau câteva minute în care putea fi o tânără obișnuită și putea să pretindă că avea un viitor obișnuit, de ce să risipească măcar unul din ele?

Cu hotărâre, apucă un pahar cu punci de la un lacheu aflat în trecere și își croi drum de-a lungul încăperii, incapabilă să își tempereze curiozitatea crescândă în legătură cu el ori dorința puternică de a-l întâlni pe care o trezise în ea. Oare ochii aceia albaștri, ca miezul nopții, aveau să fie la fel de interesanți și de aproape? Gura aceea avea să fie la fel de senzuală?

Oftând la propria nesăbuiță, se strecură prin mulțime ca o molie atrasă de o flăcără. Ar fi trebuit să își supravegheze frații. Ar fi trebuit, cel puțin, să o supravegheze pe Miranda Hodgkins. În schimb, urmărirea un străin chipeș, ridicându-și paharul foarte ușor, în timp ce luneca spre el, lovindu-și brațul de al lui...

Și stropindu-i mâneca jachetei cu punci.

Drept la țintă!

— Vai, îmi pare rău! exclamă în timp ce mâna lui îi apucă imediat cotul pentru a o susține... sau pentru a o împiedica să verse și restul punciului, nu era prea sigură. Dar când se uită în sus, spre ochii aceia de safir, o căldură i se adună jos, în pântec, și pur și simplu nu îi mai păsa.

O, da. Acei ochi erau exact la fel de fascinanți și de aproape.

Se scutură și își veni în fire.

— Îngrozitor din partea mea! exclamă ea și își trecu vârful degetelor peste cele câteva picături de punci rămase încă pe mâneca lui.

Cele două doamne Sinclair se scuzară, cu o urmă de stânjeneală, de care lui Josie nu îi păsa câtuși de puțin. Mai ales când, amuzat de ea, colțurile gurii lui se curbară senzual.

– Nu-i nimic, vă asigur. Vocea i se auzi ca un tors profund.

Ea își dresе glasul, încercând să-și stăpânească tremurul care se răspândeа în ea ca o ploaie caldă.

– Sunt atât de neîndemânatіcă! Continuă să îi scuture mâneca mult timp după ce punciul fusese îndepărtat, neputându-se, în mod inexplicabil, abține să nu-l atingă. Toți spun mereu: „Josephine Carlisle, ești groaznic de neîndemânatіcă!”

I se păru că observă un răs atotștiutor strălucind în ochii lui, înaintea el să schițeze o plecăciune ușoară.

– Domnișoară Carlisle, ceva îmi spune că nu sunteți chiar atât de neîndemânatіcă pe cât susțineți.

Cuvintele lui erau îndeajuns de criptice, încât să îi deа un răgaz și să o facă să se întrebe, din nou, cine era acest bărbat și de ce se afla la petrecerea contelui, căci oamenii de calibrul lui nu veneau *niciodată* la Blackwood Hall. Dar, cel puțin, acum erau angajați într-o conversație și reușise să facă în așa fel încât să se întâlnească – chiar dacă cu cea mai nefericită introducere din istorie – fără a fi nevoită să caute pe altcineva care să facă onorurile. Și nu se simți absolut deloc vinovată pentru tertipul de care se folosise. Doar să audă susurul acelei voci și meritase, indiferent cât de puțin ar fi durat întâlnirea.

În străfundul inimii ei, dorea ca această întâlnire să dureze mult.

Cu un zâmbet prin care își cerea scuze spuse:

– Sper din suflet că nu v-am stricat jacheta.

– Este în regulă. Ochii lui o măsurară fără grabă, în timp ce murmură: Chiar foarte bine.

Inima ei o luă la goană. Sfinte Dumnezeule, flirta? Cu ea? Deși nesigură, roși ca o debutantă la primul ei bal. Dumnezeule!

– Nu dansați.

– Poftim? șopti, iar inima ei nesăbuită îndrăzni să spere că el îi va cere... dar nu. Cuvintele lui fuseseră doar o observație, nu o cerere, iar stomacul ei se prăbuși de dezamăgire.

Bineînțele că nu o invita la dans. De ce naiba i-ar cere asta unei femei neîndemânatice, care îl stropise cu punci? Ca și când acest bărbat ar fi avut vreodată nevoie să roage pe cineva să danseze cu el, în primul rând. Aproape sigur, toate doamnele londoneze ar fi căutat ele carnetul lui de dans, dacă bărbații ar fi avut așa ceva. Apoi

mândria sa scăzu și mai mult când își dădu seama că exact asta făcuse ea însăși, abordându-l cu un șiretlic atât de jalnic.

Făcu un semn din cap și trecu pe lângă ea, spre ringul de dans, unde cuplurile executau mișcările rotitoare ale unui cadril.

– Nu dansați, repeta el.

– Îmi salvez degetele pentru vals, răspunse ea, curioasă să vadă cum va răspunde el.

– A, protejarea degetelor, răspunse el cu o gravitate prefăcută, cu ochii strălucind. O cauză nobilă.

Ea zâmbi, în mod ciudat satisfăcută de răspunsul lui. În realitate, ar fi fost dezamăgită dacă replica lui ar fi fost mai puțin amuzantă.

– Într-adevăr, domnule, dar poate că sunt subiectivă, din moment ce am un interes personal în această problemă. Râse scurt. Zece, ca să fiu mai exactă.

Urmărind privirea ei îndreptată către pantofii pe care îi rotea sub tivul rochiei, îi aruncă un rânjete fermecător ce se insinuă de-a lungul șirei spinării ei cu o căldură blândă.

Își înăbuși râsul. „Amuzant?” Ei bine, *asta* era puțin spus. Acest bărbat era absolut captivant. Și, pentru un moment nerușinat, uimită de cum putuse el să îi provoace o reacție atât de neobișnuită, atât de repede, își dori foarte mult să devină captiva lui.

– Dar dumneavoastră? Își dresă glasul brusc sugrumat și speră că vocea îi sunase mult mai liniștită decât se simțea. Dumneavoastră de ce nu dansați?

– Prefer să stau pe margine. Apoi se aplecă ușor, șoptind cu un zâmbet ascuns în colțul gurii: În felul acesta doamnelor frumoase le este mult mai ușor să verse puncte, intenționat, pe mâneca mea, pentru a-mi atrage atenția.

Gura i se deschise și căscă ochii la el. Mută de uimire. La îndrăzneala lui de a-i da în vileag șiretlicul și de a afirma că era frumoasă. La dorința ei nechibzuită de a-l auzi repetând-o.

– Bănuiesc că ar trebui să mă ofer să vă aduc un alt pahar cu puncte, continuă el, îndreptându-se. Era evident, după licărul seducător din ochii lui, că savura stânjeneala ei. Dar mă gândesc cu teamă unde ar putea ateriza.

Închise gura brusc. Da, *ar trebui* să se teamă. O fi fost el înalt, brunet și frumos, dar acum, că îl cunoscuse, era clar că nu era deloc un gentleman. Un bărbat cu maniere nu i-ar fi dat în vileag trucul într-o manieră atât de directă... deși era dispusă să ierte complimentul

despre frumusețea ei. Cu toate astea, în timp ce de jenă o roșeață o cuprindea, dorința de netăgăduit pe care o simțise, de a-l cunoaște, se evaporă sub o doză rece de realitate. Bănuise că întâlnirea nu se va termina cu bine, date fiind întâlnirile trecute cu bărbați buni de în-surătoare, oaspeți la Blackwood Hall, dar nu se așteptase să se strice atât de repede. Era un record nou, chiar și pentru ea.

— După cum v-am spus, este vorba doar de neîndemânare din partea mea. Preferă să mimeze o expresie inocentă pentru a nu-l lăsa să vadă dezamăgirea sinceră că, în definitiv, el se dovedise a fi bădăran, apoi se dădu înapoi un pas, ca să pună distanță între ei, gândindu-se la un mod politicos de a se scuza. Nu trebuie să bănuieți nimic mai mult.

— Atunci aș fi foarte dezamăgit, murmură el și avansă ușor pentru a micșora distanța pe care ea o pusese între ei.

Perişorii de pe brațele ei vibrară a avertizare. Îi... făcea curte?

Imposibil. Nu cineva ca el. Și totuși, o urmă pas cu pas în timp ce ea se retrăgea ușor. Nu își putea da seama dacă el voia să flirteze cu ea sau să o alunge, dar oricare ar fi fost scopul lui, o tulbură cu siguranță.

Trăgând aer în piept pentru a-și face curaj, se opri și își înclină capul provocator.

— Poate ar trebui totuși să îmi aduceți punciul acela.

Asta îl opri. Ridică întrebător o sprânceană.

— Apoi putem repeta scena vărsării punciului și astfel vom afla cu siguranță dacă a fost vorba de o încercare neîndemânatică din partea mea de a vă atrage atenția sau de o încercare nereușită din partea dumneavoastră de a vă da la o parte din drum. Forță un zâmbet siropos menit să-l pună pe fugă. Căci nu aș vrea să fiți dezamăgit degeaba.

Obrăznicia ei îl făcu să rădă... Afurisitul avea tupeul să rădă de ea! Și nu orice fel de râs, ci unul jos și hohotitor, care trecu în ea și o umplu. Și totuși, se simțea ceva ruginit în sunet, ca și cum nu mai răsese de foarte mult timp.

Tremură. Încercarea ei de a-l alunga eșua lamentabil. Și acum nu mai știa ce să facă cu el. Cerule, situația o depășea, iar o privire rapidă spre frații săi, care-și vedeau de treabă în cealaltă parte a sălii de bal, îi spunea că nu avea să primească ajutor de nicăieri.

El îndrăzni să înainteze încă un pas până când ajunseră umăr lângă umăr, cu fața în direcții opuse. Când își coborî capul pentru a-și

aduce gura aproape de urechea ei, oricine i-ar fi văzut ar fi crezut că face asta doar pentru a se face auzit. Totuși, înțelegerea aceasta subită o șocă făcând-o să vadă cât de priceput era în a crea impresia de intimitate și apropiere fizică în mijlocul unei încăperi pline de oameni. Și ce depravare se ascundea în spatele acelor ochi arzători. Tremură la fierbințeala pe care o stârnea în ea acest bărbat care părea genul cu care nu ar fi trebuit să aibă nimic de-a face, dar care o atrăgea în mod misterios, mai mult decât orice alt bărbat pe care îl întâlnise vreodată în viața ei.

— Atunci, fiți cinstită, domnișoară Carlisle, rosti el trăgănat, cu vocea aceea masculină, ca un tors de pisică, ușor amuzată. Ca și când ar fi știut exact ce efect avea asupra ei. Neîndemânare ori încercare de a atrage atenția? Degetele lui le atinseră nevăzute pe ale ei, în timp ce atârnavă într-o parte, ascunse în faldurile fustei ei voluminoase. O acuză tachinând-o: Nu îmi place minciuna.

„Minciuna.“ Înăbușindu-și un icnet de surprindere, ea își retrase mâna.

În timp ce se holba la el, o senzație neașteptată de groază puse stăpânire pe ea. Inima îi bubui atât de tare, încât zgomotul provocat în urechi de goana sângelui acoperi muzica orchestrei și avu impresia că genunchii îi vor ceda și că se va prăbuși pe podea chiar acolo, la picioarele lui. Dar cumva reuși să rămână în picioare și cu toată voința de care era în stare, se forță să nu pâlească. Nu în fața acelor ochi extraordinari, care păreau a observa totul.

Dar cum era posibil să știe ceva despre ea? Și, mai exact, cât de mult știa? Era un străin. Pentru Dumnezeu, nu-i știuse nici măcar numele până nu se dusesse la el și i-l spusese! De neliniște, i se puse un nod dureros în stomac. Oricât de mult își dorise să îl cunoască în urmă cu doar câteva minute, știa că sosise timpul să plece înainte ca el să afle și mai mult din ceea ce nu trebuia să afle. Cu toate astea, gândul de a-și lua la revedere, când de abia îl întâlnise, îi frângea, în mod inexplicabil, puțin inima.

— Atunci, o încercare nepotrivită de a vă obține atenția, răspunse ea rece, recunoscându-și nebunia și îndepărtându-se de el cu o înclinare scurtă din cap. Scuzele mele.

O prinse cu mâna de cot și o opri.

— Nu plecați, o imploră el liniștit, cu o expresie brusc posomorâtă pe chip. Vă rog. Nu am făcut altceva decât să vă tachinez. Nu am vrut să vă jignesc...

— Josie. O palmă mare îl strânse de umăr. Bărbatul ăsta te deranjează?

Thomas se crispă, fiecare mușchi din corp încordându-i-se la apariția a doi munți de bărbați care îl flancară, câte unul pe fiecare parte. Dar nu reacționează în nici un fel, în afară de a-i da drumul la braț când ea făcu un pas înapoi. Se uită la femeia interesantă din fața lui și așteptă cu răsuflarea tăiată răspunsul ei, știind că acesta putea să însemne diferența între a fi snopit în bătaie și a rămâne cu ambele picioare întregi.

Și totuși, ea ezita să răspundă, iar indecizia pâlpâia în ochii ei verzi, în timp ce își mușca buza de jos.

Din limbajul corpului ei, era clar că voia să scape de el, dar, în același timp, nu voia să provoace scena pe care, în mod clar, cei doi bărbați ar fi declanșat-o, bătându-l până l-ar fi lăsat lat. Nu avea nici o idee ce gânduri îi treceau prin mintea aceea ascuțită, în vreme ce îi cerceta chipul în căutare de răspunsuri, dar spera din tot sufletul că le găsisese, deopotrivă pentru a-i potoli pe cei doi, dar și pentru că descoperise că nu voia să se despartă de ea. Ceva din felul ei de a fi îl liniștea. Ceva ce încă nu putea defini, dar căruia nu voia să îi dea drumul prea curând.

Ea își coborî umerii și decise să spună:

— Nu mă deranjează.

Dar după felul cum își încrucișă brațele și își înăspri privirea îi dădu de înțeles că el avusese parte de o victorie amară.

— Bun, spuse trăgănat muntele din partea stângă, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să îmi supere cineva surioara.

— Nici mie, afirmă muntele din dreapta.

Surioara. La naiba! *De asta* detesta petrecerile de la țară. Era mult prea ușor să fii ucis la una dintre ele.

— Frații mei. Dându-și ochii peste cap, acum la fel de supărată pe ei pe cât era pe el, făcu semn cu mâna către muntele din stânga. Robert Carlisle. Apoi făcu un gest către cealaltă matahală. Quinton. Și, undeva în îmbulzeala asta, este fratele meu mai mare, Sebastian.

Trei frați. *Avea* să fie ucis. Și, din nefericire, înainte să fi apucat măcar să o deguste.

— Domnilor, e o plăcere să vă cunosc, spuse el, fără să se adreseze vreunui dintre frați în particular, ochii lui nepăsând nici o clipă chipul lui Josephine. Nu semăna absolut deloc cu frații ei, care erau de două ori mai mari decât ea, cu dimensiunile ei de spiriduș,

și blonzi, spre deosebire de ea, care avea păr castaniu. Nici la vârful nasului, ușor ridicat și obraznic, la perechea de ochi verzi ori plinătatea buzelor ei, care acum se strânseseră într-o linie îngustă... *Interesant.* Tocmai o conduceam pe sora dumneavoastră pe ringul de dans.

Observă licărul de surpriză din ochii ei și se întrebă dacă și frații ei îl observaseră. În momentul acela pur și simplu flirta cu pericolul. Și savura strașnic momentul.

În ultimul an, participase la prea multe serate pentru a le putea număra și întâlnise tot felul de femei, dar nici măcar una nu îi atrăsese atenția așa cum o făcuse această micuță fată de la țară. Nici una nu îl privise cu atâta speranță și anticipare, cu o combinație de confuzie și îndrăzneală care-i făcea capul să se învârtă. Cu siguranță nu îl provocaseră să intre în vorbă așa cum o făcuse ea. Dumnezeu, îl făcuse chiar să râdă! Nu își putea aminti ultima oară când chiar *răsese*. Și, deși asta era în sine o surpriză, chiar și mai uluitoare era ușurarea care îi umpluse pieptul în timpul celor câteva minute ce trecuseră de când își ridicase privirea și o surprinsese privind-l cu insistență. Pentru prima dată în ultimul an, faptul că fusese împușcat și urmări-le acestei întâmplări nu mai fuseseră pe primul loc în mintea lui.

Nu avea nici o idee de ce *ea*. Dar știa cu siguranță că încă nu dorea să se despartă de ea. Cu matahale de frați sau nu.

– Ei bine. Robert luă mâna de pe umărul lui Thomas bătându-l prietenește. Deși ne bucurăm că un bărbat este interesat de Josie...

– Nu cred că îi putem îngădui să danseze cu dumneavoastră... întrerupse Quinton.

– Un bărbat căruia nu i-a fost prezentată în mod oficial, termină Robert.

Quinton aprobă din cap.

– Sigur că nu.

Ambii frați ignorară pumnalele reci ca gheața aruncate de privirea ei, iar Thomas bănuia că își pregătea deja răzbunarea. Cu siguranță că Emily așa ar fi făcut.

– Ah, dar am făcut deja prezentările, îi informă, calm, Thomas. Altfel, cum aș ști că surorii voastre, frumoasa domnișoară Josephine Carlisle, îi place să danseze, deși prietenii ei o consideră un pic prea neîndemânatică pentru cadriluri, așa că preferă să valseze, în ciuda numărului dureros de mic de bărbați din Lincolnshire care să nu o calce pe picioare?

Frații ei îl priviră curioși, neștiind, cu siguranță, cum să răspundă. Nu știa nici Josephine, care îl privea fix, ca și când tocmai ar fi mărturisit că furase bijuteriile Coroanei.

Dansul fusese doar o scuză pentru frații ei, ca să poată explica de ce o ținea de cot, dar acum își dorea să facă exact asta.

— Am impresia că începe valsul nostru. Domnișoară Carlisle, îmi permiteți?

Josie clipi, apoi încuviință din cap, buimacă. De parcă știa că un refuz ar fi atras și mai mult atenția mulțimii curioase din jur, asupra ei înseși.

Îi luă mâna înmănușată și o depuse, delicat, pe mâneca lui, aceeași pe care ea o stropise cu puncte cu doar câteva minute în urmă când apelasese la acea stratagemă, adorabilă, dar evidentă, de a-l cunoaște.

— Domnilor, vă rog să ne scuzați!

În timp ce o conducea către ringul de dans, ea murmură cu voce slabă:

— Ați fost foarte abil.

— Autoconservarea, răspunse el, cu același ton jos, în timp ce o trase în poziție, nu se referă doar la vârfurile picioarelor.

În ciuda faptului că o enervase mai devreme, răsese scurt. Sunelele catifelate, melodice, flutură în pieptul lui, ușurând și mai mult povara veche de un an pe care o purta. Nu se putu abține să nu-i zâmbească.

Când el o învărti, ea uită supărarea de mai devreme, și își potrivea, cu grație, ritmul cu cel al pașilor lui.

— Robert și Quinn sunt foarte protectori cu mine, explică ea.

El aruncă o privire tăioasă către frații ei.

— Am observat.

— Hmm, răspunse ea cu subînțeles. Și puteam să jur că ați observat multe alte lucruri.

Îi se strânse stomacul de panică la gândul că făcea aluzie la faptul că el era mai mult decât pare; reacția era o rămășiță a instinctului de supraviețuire bine ascuțit în anii în care fusese ofițer în armată și agent. Și totuși... ei bine, ea nu se înșela. Bănuia că ar fi trebuit să fie îngrijorat de faptul că era singura femeie, în afară de sora lui, care îl suspecta că ar fi avut o viață dublă. Cu toate astea, în realitate, era intrigat.

Ridică din umeri în timp ce o roti, iar ea îl urmă, natural, fără să greșească nici un pas.

– Oare ce vreți să spuneți?

– Ei, haideți! Am stabilit deja că nu vă plac minciunile, așa că nu vă ascundeți de mine, îl certă ea ușor, cu un zâmbet care nu îi era adresat lui, ci menit să-i liniștească pe frații ei, care dădeau târcoale pe marginea ringului de dans, ca o haită de lupi. Interesant... în mod clar, nu dorea să danseze cu el, însă își dorea chiar și mai puțin ca frații săi să declanșeze o scenă. Niciodată până atunci nu fusese răul mai mic pentru o femeie. Mândria lui ar fi fost rănită, dacă ea nu l-ar fi fascinat atât de mult. Am impresia că ochii dumneavoastră nu ratează prea multe.

El își ridică ușor sprânceană

– Este un compliment?

– V-ați dori să fie? contracara ea fără rușine.

„Da, foarte mult.“ Nu era sigur de ce, dar, din momentul în care ochii li se întâlniseră, își dorise să o impresioneze. Poate din cauză că o surprinsese cercetând mulțimea ca și el sau pentru că îi susținuse privirea fără să clipească și fără pic de sfială. Atâta îndrăzneală era, fără îndoială, rară, la o domnișoară.

Dar de un lucru era sigur – și-ar fi croit el însuși drum prin mulțime, să o întâlnească, dacă doamnele Sinclair nu l-ar fi ținut captiv în conversație. În schimb, îl surprinsese ea, cu șiretlicul cu punciul vărsat.

Dacă s-ar fi aflat în Londra și oricare dintre doamnele de acolo ar fi încercat o astfel de manevră, fie cu scopul de a se mărita cu el, fie de a se culca cu el, ar fi răspuns cu o remarcă tăioasă care ar fi făcut-o să o ia la sănătoasa. Dar Josephine Carlisle era curioasă în legătură cu el. Ceea ce-l făcea pe el curios. În legătură cu ea.

– Sunteți o femeie neobișnuită, domnișoară Carlisle, răspunse în schimb.

– Este acesta un compliment? Își înclină capul într-o parte de parcă îl studia.

Schiță o jumătate de rânjet.

– V-ați dori să fie?

Jucându-și rolul, ea îi aruncă un zâmbet strălucitor, cu adevărat sincer, care îi făcu inima să sară în piept.

– Iar dumneata ești un bărbat neobișnuit, domnule... Clipi, fața devenindu-i dintr-odată lipsită de expresie. Apoi rosti pe nerăsuflăte: Cerule, chiar *nu* am făcut cunoștință!

Își înghiți râsul din nou.

— Matteson, îi răspunse încurajator, sperând că vor deveni familiari după această introducere. Marchiz de Chesney. Apoi își coborî gura aproape de urechea ei, destul de aproape încât să simtă fiorii care o cuprinseseră când îi șopti: Thomas.

Se retrase la distanța cuvenită, înainte ca frații ei să sară asupra lui și să îl bată măr, dar chiar și atunci putea încă să simtă foșnetul rochiei ei pe picioarele lui atunci când dansau împreună și căldura degetelor ei ușor îndoite peste ale lui. Sperase că faptul de a se fi prezentat o va deschide mai mult către el; în schimb, atrase o licărire de suspiciune și neîncredere în adâncurile de smarald ale ochilor ei.

Femeia îl nedumerea. Făcuse prima mișcare, dar acum, de câte ori o încuraja să flirteze și să devină mai intimi, se retrăgea. Ca un mânz sperios care explora pentru prima dată grajdul, se temea tocmai de lucrul care o făcea să fie curioasă.

Își ridică bărbia strâmbând din nas.

— Și ce anume ați observat, Lord Chesney?

Zâmbi, amuzat de încăpățânarea ei de a menține formalitatea între ei, în același timp încântat peste toate că ea îl privise îndeajuns încât să știe că el observa — nu doar pe ea, ci pe toți cei din încăpere. Puțini oameni dădeau atenție împrejurimilor așa cum o făcea el, cu atât mai puțin doamnele din societate, iar această trăsătură i se părea fascinantă la ea.

— Ei bine, domnișoară Carlisle, șopti el cu ardoare, susținându-i privirea, cu siguranță că v-am observat pe dumneavoastră.

Înghiți nervoasă în sec și, în timp ce privea undularea ușoară pe gâtul ei elegant, un val de plăcere îl inundă.

— Și ce-ați observat?

Vocea lui sună neașteptat de răgușită, chiar propriilor sale urechi:

— Vreți să spuneți, în afară de cât de seducătoare sunteți?

Acest comentariu îi făcu obraji să se îmbujoreze, exact așa cum sperase el. Era încă și mai frumoasă când roșea.

Îi urmă pașii fără efort când o învărti, fără să greșească nici un pas. Încă o dovadă a faptului că nu era nici pe departe așa de neîndemânatică pe cât pretindea ea. Ceea ce îl făcu imediat să se întrebe ce altceva îi ascunsese în ceea ce o privea. Și acest mister îl intrigă și mai mult.

— Ce-ați observat despre mine, Lord Chesney? insistă ea cu blândețe, iar el fu lovit de o ciudată suspiciune cum că ea nu ar căuta

complimente, ci, mai degrabă, că încerca să afle mai multe despre el din ceea ce el era capabil să descopere despre ea.

– Ei bine, frații tăi sunt întotdeauna în centrul atenției, dar dumneata ai prefera să nu fii. Admise sincer, coborându-și vocea: Deși mă bucur foarte mult că, în ciuda acestui fapt, ai decis să vărsați puncte pe mine.

– *Asta* era ușor de ghicit, contracăra ea sceptic, dar roșeața i se adânci, dovadă că, în ciuda hotărârii ei de a nu lăsa să se vadă, îi plăcuse comentariul lui.

Hmm... oare cât de mult ar fi putut să o facă să roșească înainte ca frații ei să îl atace?

– Nu chiar atât de ușor pe cât ai crede, mormăi el, aruncând o privire către frații ei, care îi urmăreau în continuare ca niște păsări de pradă. Apoi privi în jos, la rochia ei, observând atât stilul, cât și modul delicios în care îi învăluia curbele. Apoi am mai observat că mergeți la Londra o dată pe an, dar niciodată pentru tot sezonul.

Asta îi atrase atenția, iar ochii verzi i se lărgiră.

– Cum, întrebă ea într-o șoptă uimită, îndepărtându-se de el, ai putea să știi asta?

O trase tандru mai aproape, nedorind să îi dea drumul.

– Pentru că rochia dumneavoastră era la modă sezonul trecut, explică el, deci ai fost la Londra pentru probe, dar nu ai stat acolo pentru întregul sezon.

– De unde știi asta? șopti ea, în timp ce buzele ei roz se deschiseră, delicat, de surpriză.

– Pentru că eram acolo, îi spuse el sincer, neputându-se abține să nu zăbovească cu privirea pe gura ei plină. Și mi-aș fi amintit, cu siguranță, o femeie ca dumneavoastră.

La această confesiune neașteptată, ea se uită la el, cu ochii la fel de întunecați ca marea răvășită de furtună, iar el se simți atras de ea. La fel cum se simțea și ea de el. În acel moment, în ciuda faptului că se aflau în sala aglomerată de bal, ar fi vrut să o ia în brațe și, cu nerușinare, să îi ștergă de pe buze acel zâmbet care îl tachina, care îl făcuse să își dorească să îi acopere gura cu a lui. Ce plăcut ar fi fost să o audă gemând, să simtă căldura acelui trup mic și moale, strâns lipit de al lui în timp ce i-ar fi răspuns la sărut... Când îi mângâie cu degetul mare palma, ea se cutremură, iar el știu că și ea își dorea exact același lucru.

Cu inima bubuind, șopti:

— Josephine...

— Atunci asta e tot ceea ce știți despre mine? întrebă ea brusc, cuvintele ieșind într-un iureș precipitat. Nimic altceva?

— Știu că aș vrea să aflu mai multe. Îndrăzni să îi mângâie spinarea în curcări mărunte, uitându-se adânc în ochii ei. Mult mai multe.

Ea greși un pas și s-ar fi rostogolit pe podea dacă el nu i-ar fi susținut spatele cu brațul. În timp ce o ajută să se echilibreze, ea trase atât de adânc aer în piept încât se zgudui. De fapt, tremura *toată* acum. Ca și cum... s-ar fi temut.

— Domnișoară Carlisle? Fu pe dată cuprins de îngrijorare când privi în jos la ea cu mâna strângând-o pe a ei. Josephine?

Ea refuză să își ridice privirea către el, ochii ei rămânând lipiți de pieptul lui, cu corpul țeapăn în brațele lui. Acea roșeață minunată pe care o iscase în obrajii ei dispăruse, și fața ei drăguță devenise palidă.

El se încruntă, uluit. Doamne, Dumnezeuule, tot ceea ce făcuse fusese să flirteze cu ea, ba chiar fusese un flirt incredibil de temperat în comparație cu acele șoapte scandaloase plăcute doamnelor din Londra, la auzul cărora se puteau preface a fi scandalizate, deși cuvintele le excitau. Ținând cont de felul cum frații săi o păzeau, probabil că era încă o fată inocentă de la țară, dar, ce naiba făcuse de îi provocase *frică*? Cu siguranță, nimic care să o facă să tremure, pentru numele lui Dumnezeu!

Și, *la naiba*, o alunga din nou!

— Dacă am întrecut măsura... îi strânse mâna cu părere de rău. Nu am vrut să vă jignesc.

— Nu m-ați jignit, protestă ea, dar se retrase de îndată ce valsul luă sfârșit. Se dădu un pas în spate și făcu o reverență ușoară. A fost o plăcere să vă cunosc, Lord Chesney. Vă rog să mă scuzați, eu... dintr-odată nu mă simt bine.

Nu se simțea bine? O privi cu ochii îngustați. O minciună afurisită.

Dar dispăru înainte să o poată opri și luptă împotriva impulsului de a alerga după ea în timp ce părăsea în grabă ringul de dans, îndreptându-se către frații săi, pierderea ei subită făcându-l să simtă deja că i se strânge pieptul, iar bezna îl apasă brusc. Se forță să respire regulat și adânc... și să o lase să plece.

O văzu cum își duse mâna la frunte, prefăcându-se bolnavă, și cum le explica repede fraților ei de ce voia să plece atât de brusc, când

dansul abia începuse. În mod surprinzător, privirile pe care bărbații i le aruncau erau curioase, nu unele care să îl facă să se teamă pentru viața sa, ceea ce însemna că scuzele pe care ea le dăduse fuseseră în întregime plauzibile. Și care nu îl acuzau. Slavă Domnului măcar pentru asta. Dar știind că nu dăduse vina pe el era o mică consolare pentru plecarea ei inopinată și pentru consolare pe care o luase cu ea. Oare ce făcuse ca să o alunge?

Unul dintre frați – Sebastian, cel pe care încă nu îl întâlnise – îi luă brațul și o conduse la intrarea principală.

În timp ce ea dispărea din raza lui vizuală, o senzație neașteptată de durere îi străpunsese pieptul. Având nevoie de aer, se duse afară, pe terasă, unde respiră adânc ca să se liniștească. Peste doar câteva minute, o urmări plecând, atunci când trăsura dispăru pe alea luminată de razele lunii, ducând-o departe pe enigmatică femeie, alături de ultimul moment de tihnă din seara aceea.

Își trecu exasperat mâna prin păr, cu degetele deja tremurând la gândul nopții care-l aștepta. Una pe care știa că o va petrece fără să doarmă, mișcându-se fără astâmpăr ore întregi în camera sa, căci aceasta era singura modalitate de a scăpa de spaima care îl cuprindea când noaptea era tăcută și nu avea nimic de făcut, în afară de a se gândi. Și de a-și aminti.

Răsufând lung, se sprijini pe palme de balustrada de piatră. Cine era femeia asta, de avea, dintre toți oamenii, un efect atât de liniștitor asupra lui, când nimeni altcineva nu fusese în stare să îl ajute? Pentru prima oară de când fusese împușcat, se simțise perfect în largul său alături de cineva, în afară de Emily, Edward și Grey.

Nu era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoștea, nici cea mai sofisticată. Și totuși, cu nimic altceva decât un strop de puncte și un vals, Josephine Carlisle îl înveselise mai mult decât o făcuseră Helene sau alte amante cu trupurile lor goale, mai mult decât o făcuse Emily, cu toate oalele ei de ceai. Distragerea plăcută a zâmbetelor ei și agerimea minții ei îl făcură să se gândească la ea, și nu la ceea ce pierduse atunci când îl împușcase tâlharul acela. Sau la cât de disperat era să își recapete vechea viață, indiferent de ce ar fi trebuit să facă pentru a o obține.

Inclusiv să vâneze un tâlhar la drumul mare.

Dar investigația pentru Royston nu decurgea, cu siguranță, așa cum plănuse. Era la Blackwood de peste opt ore și, în loc să urmeze, în mod activ, indicii, pierduse timp, încercând să impresioneze

o femeie ca un cățeluș cu ochii verzi, luminoși, doar ca să o alunge la final. Asta era neobișnuit, pentru că nu își putea aminti ultima oară când o femeie fugise de el. Dacă se întâmplase vreodată. Și asta era, în mod ciudat, supărător, pentru că descoperi că dorea să o revadă. Pentru că astă-seară, pentru câteva minute prețioase, existase doar ea. Și pace.

Iar *acesta* era cel mai ciudat lucru dintre toate. Faptul că o fetișcană cu limba ascuțită, prea-deșteaptă-pentru-binele-ei, din Lincolnshire, îl ațâțase atât de tare, încât chiar și acum, gândindu-se la ea, aproape se excitase. Dar eliberarea pe care o căută în ea era departe de a fi doar fizică.

De ce *ea*, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu avea idee. Dar era hotărât să afle.

Capitolul 3

Thomas își întoarse calul pe aleea străjuită de copaci care ducea la casa Carlisle, din Chestnut Hill, și merse la galop mic, încet, pe sub ramurile boltite. Repetă, încă o dată, scuzele pe care le exersase toată dimineața – de fapt, toată noaptea – pentru ofensele pe care i le adusese din greșeală domnișoarei Josephine Carlisle în timpul valsului din seara trecută. Venise să își ceară iertare, dar vizita sa nu era în întregime dezinteresată. Își dorea să o vadă din nou și să afle de ce naiba îl intriga atât de mult.

Nu dormise toată noaptea. Nici măcar bună dispoziția din timpul dansului nu fusese suficientă ca scena împușcării să nu revină iar și iar în mintea lui, de îndată ce ajunsese în camera sa, făcându-i inima să o ia la goană și groaza să i se strecoare în oase. Așa că, după ore de plimbat neîntrerupt prin odaie, în zori își pusese șaua pe cal și galopase, de la Blackwood Hall, sub pretextul de a investiga locurile unde se petrecuseră tâlhăriile, deși, în realitate, avea pur și simplu nevoie să scape de bezna sufocantă a camerei sale și de amintirea de a fi fost țintuit neajutorat la pat.

De îndată ce se făcuse o oră decentă și satul se trezi, discută cu polițistul și află că, în ciuda a aproape două duzini de tâlhării în ultimii doi ani, nimeni nu fusese rănit, cu excepția unor urme de la sfuri,

urme cu care vizitiii imobilizați se aleseseră încercând să se dezlege. Hoții cunoșteau destul de bine ținutul, încât să oprească trăsurile fără să fie văzuți, iar apoi să dispară fără urmă. Ceea ce însemna că erau localnici și că, cel mai probabil, încă se aflau în zonă. Ceea ce însemna că avea o șansă de a...

Zgomote de foc de armă sparseră liniștea dimineții.

Dumnezeule! Tresări, mâna ducându-i-se, instinctiv, într-o parte. Inima îi sări în gât și începu să-i bată ca un baros, în coaste, în timp ce gustul metalic, familiar, al neliniștii și fricii îi apărură imediat în gură. Strânse cu putere frâiele, dar nici această efortare nu opri tremuratură incontrollabilă care i se răspândea în brațe.

Calul o luă la goană, simțindu-i anxietatea bruscă și o luă nervos la trap, când se apropiară de grajduri.

– Potolește-te, îi șopti Thomas calului, întinzând o mână tremurândă, să mângâie gâtul animalului. Totul este în regulă, calmează-te... Deși la fel de bine putea să-și spună și lui însuși.

Un rân-daș tânăr îi ieși în întâmpinare dinspre grajduri, părând la fel de puțin de deranjat de gălăgie de parcă focurile de armă la Chestnut Hill nu erau mai neobișnuite decât clopotele bisericii. Mai liniștit, Thomas trase adânc aer în piept, se îndreptă în șa și ignoră cu succes mângâierea care îi ardea încheieturile. Pentru moment, cel puțin.

Trăgând de marginea pălăriei în semn de binețe, rân-dașul întinse mâna să prindă calul.

– Bine ați venit la Chestnut Hill, domnule.

Îi mulțumi mormăind și își roti umerii, încercând să alunge tensiunea din mușchii încordați ai spatelui.

Rân-dașul făcu semn din cap către spatele casei.

– Partida de tir are loc în grădini, domnule.

Asta explica focul de armă. În timp ce bubuitul pulsului scădea încet, iar respirația îi revenea la normal, curiozitatea începu să-și facă apariția. Era adevărat că se afla acolo pentru a o vizita pe Josephine, dar o partidă de tir în grădina unui conac de țară era pur și simplu prea neobișnuită pentru a o trece cu vederea, chiar dacă, judecând după purtarea calmă a rân-dașului, focurile de armă erau un lucru firesc acolo. Ceea ce Thomas își putea închipui, având în vedere cele văzute la frații Carlisle până atunci.

În plus, avea nevoie de timp să se adune înainte de a o aborda pe Josephine. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ea să îl vadă tremurând ca un proaspăt recrut la prima lui confruntare.

Își trase mânușile de călărie, în timp ce se îndreptă cu pași mari spre spatele frumoasei case de cărămidă roșie, urmând sunetul focurilor de armă răzlețe. Când dădu colțul casei, ezită. În fața sa se desfășura o partidă de tir, într-adevăr, și părea că toți bărbații prezenți la petrecerea lui Royston se adunaseră, așteptându-și rândul. Ținte sprijinite de baloturi de paie erau așezate pe panta ușoară a unei pașii întinse, la vreo 18 metri distanță, cu un șir de pistoale aliniate pe o masă la capătul opus. Supraveghind competiția, cei trei frați Carlisle strigau ordine și râdeau zgomotos când ordinele lor contradictorii provocau confuzie.

– Chesney! Robert îi făcu semn către masa cu arme. M-am gândit că am putea să mai alungăm din plictiseala de la petrecerea lui Royston și să organizăm noi înșine o partidă de tir.

– Înțeleg. Mohorât, își dădu seama că Josephine le spusese fraților săi cine era, chiar și titlul pe care îl avea, dar cum încă nu își întorseseră pistoalele către el, era evident că nu le spusese varianta ei despre felul cum se întâlniseră seara trecută. Măcar asta era un semn bun. Femeia știa să păstreze tăcerea.

– Mă bucur că ai venit! exclamă Sebastian. Am călărit azi-dimineață, după micul dejun, până la Blackwood ca să invităm pe toată lumea, dar nu te-am văzut acolo. Încărcă unul dintre pistoale și i-l înmână lordului Gantry, care se duse să se alinieze la țință. Greaves a zis că plecaseși deja.

Thomas privi fără interes cum Gantry ținti, apăsă pe trăgaci și rată țința, aproape smulgând urechea unui lacheu neatent care marca reușitele.

– M-am trezit devreme și am plecat să călăresc. M-am gândit să admir satul.

De fapt, era o minciună. Plecase călare, dar nu se trezise devreme, pentru că nu dormise deloc.

Quinton râse zgomotos și îl lovi prietenește pe spinare.

– Și ce ai făcut apoi, după minutul care ți-a trebuit ca să ajungi dintr-un capăt în celălalt al satului?

– Nu e prea mare satul asta, explică Robert.

– Am descoperit... mormăi Thomas, în timp ce ecoul unui alt foc de armă răsună în grădină. Apoi, la fel de degajat de parcă ar fi vorbit

despre vreme, adăugă: Am dat totuși peste polițistul local. A zis că în ultimul timp au fost ceva probleme pe aici cu un tâlhar la drumul mare.

Sebastian pufni:

– Un tâlhar nenorocit, se pare, care...

– Atacă doar de câteva ori pe an, îl întrerupse Robert.

– Nu trage niciodată cu arma, interveni Quinton.

– Și nu fură aproape nimic care să merite să fie menționat, adăugă Sebastian imediat, de parcă cei trei frați erau obișnuiți să-și termine propozițiile unul altuia.

– Dar netotul nici măcar nu încearcă să sărute doamnele... continuă Robert.

– Ori să își vâre mâna sub fustele lor, termină Quinton.

Sebastian îi dădu ușor una peste ceafă fratelui mai tânăr.

– Ai grijă cum te porți!

Pedepsit corespunzător și frecându-și scalpul, Quinton plecă să se alăture spăsit celorlalți bărbați adunați pe poligonul improvizat.

– Totuși, bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători că avem chiar și un tâlhar prostănac care să mai agite un pic lucrurile pe aici, continuă Robert.

– Islingham nu este cel mai interesant loc în care să trăiești, explică Sebastian.

Thomas își plimbă privirea de la un frate la celălalt.

– Asta înseamnă că nu vă îngrijorează aceste tâlhării?

– Islingham este în siguranță, dacă asta vrei să întrebi, răspunse Sebastian.

– Josie călărește și iese la plimbare la orice oră, adăugă Robert, și nu a trebuit să ne facem niciodată grijă pentru ea.

Asta îl îngheță pe Thomas și îi captă întreaga atenție. Deși de ce-ar fi atât de îngrijorat pentru Josephine Carlisle, o femeie pe care nu o văzuse decât o dată și căreia abia dacă-i vorbise – chiar și atunci, mai mult se certaseră decât discutaseră –, nu avea nici o idee. Totuși, în mod inexplicabil, comentariul întâmplător al lui Robert îi făcu inima să sară de îngrijorare.

– Nu singură, desigur.

– Încearcă să o oprești. Robert făcu o grimasă de exasperare frățească. Măcar nu iese des și nu se avântă niciodată prea departe. Dacă nu ar fi putut să hoinărească singură din când în când, mai mult ca sigur că ar fi fugit de acasă până acum. Întotdeauna a plecat singură,

încă de când... O privire severă de-a lui Sebastian îl opri brusc. Îi place să petreacă timp singură, încheie el.

Ochii lui Thomas se îngustară. Fără îndoială, se întâmplau mai multe decât dezvăluiseră cei doi.

— Îi place în special să se plimbe prin pădure și să citească, explică Sebastian. Să culeagă flori, să ducă alimente orfanilor și săracilor... genul ăsta de lucruri.

— Zice că îi plac liniștea și pacea din afara casei. Eu, personal, nu înțeleg. O salvă de focuri de armă explodează dinspre oaspeți, iar Robert ridică din umeri. Pe aici e mereu prea multă liniște pentru gustul meu.

Sebastian aprobă dând din cap.

— Dar asta este Josie. Mereu a făcut doar ce-i place.

Cum o altă salvă de focuri de armă explodează în spatele lor, Thomas se forță să nu tresară. Trase aer în piept să se calmeze.

— Nu vă faceți griji pentru ea?

— E în stare să-și poarte de grijă. Nu o supără nimeni.

Nu cu acei frați dând târcoale, trase concluzia Thomas, toți trei oricând gata să sară la oricine s-ar fi uitat pieziș la ea. Dacă tâlharul era localnic — și nu încăpea îndoială în mintea sa că așa era —, atunci mai mult ca sigur că omul o cunoștea personal pe femeia cu ochii verzi, ca și pe masivii și înspăimântătorii ei frați mai mari. Nici măcar un răufăcător de ocazie nu ar fi fost atât de nesăbuit încât să o amenințe pe Josephine Carlisle. Doar dacă își dorea să moară.

— L-a văzut vreodată cineva din familia voastră pe acest tâlhar? întrebă Thomas degajat.

Cei doi frați scutară din cap la unison.

— După cum spuneam, nu se întâmplă niciodată nimic în Islingham, comentă Sebastian.

— Ne creăm propriile distracții aici, rânji Robert. Ești priceput cu armele, Chesney?

— Destul. Thomas ridică din umeri, încercarea sa de a afla mai multe despre jafuri luând sfârșit. Pentru moment.

— O liră runda, atunci. Câștigătorul ia tot.

Privirea lui aruncă săgeți către bărbații aliniați la tragere.

— E cam exagerat.

Rânjetul lui Robert se lărgi.

– Asta e ceea ce face partida noastră mult mai interesantă decât orice alte activități de salon plictisitoare pe care le-a pregătit Royston în dimineața asta.

Alți doi bărbați înaintară către marcaj, traseră cu pistoalele și își pierdură banii.

– Vorbind despre saloane... Thomas mimă indiferența în timp ce alege un pistol din cele șase de pe masă și îl cercetă. Sora voastră primește vizitatori în dimineața asta? Sau e la Blackwood cu celelalte doamne?

– E acasă. Sebastian ridică suspicios din sprânceană. Atunci, de asta ai venit aici? Să o vizitezi pe Josie?

Ascunzând orice urmă de interes față de sora lor, prefăcându-se că verifică arma, ridică pistolul și, închizând ochii pe jumătate, privi dincolo de percutor, de-a lungul țevii.

– Voiam să întreb dacă se simte mai bine în dimineața asta.

– Da, e mai bine. Sebastian își încrucișă brațele pe pieptul lat, într-o postură care amintea foarte bine de un uriaș mercenar german. Totuși, se părea că avea suficientă stăpânire de sine pentru a nu întreba dacă Thomas fusese cauza îmbolnăvirii subite a surorii sale. Nu știu dacă primește vizitatori.

Cu alte cuvinte, Sebastian nu știa dacă l-ar fi primit *pe el*. Poate că frații Carlisle erau cu mult mai ageri la minte decât crezuse.

– Voi risca.

– Hmm.

Mărâitul pe jumătate dezaprobat, pe jumătate curios nu putu trece neobservat, în ciuda potențialului prejudiciu fizic.

– Este vreo problemă dacă vorbesc cu sora voastră?

– Să vorbești cu ea, nu. Sebastian făcu o pauză cu subînțeles. Mă întreb doar ce ai de gând, în afară de a vorbi.

Măi să fie. Asta era reconfortant de direct, un lucru cu care Thomas nu era obișnuit când se afla printre toți aroganții de la Londra. Și, cu siguranță, nu îi învinuia pe frați pentru că erau protectori cu ea, deoarece și el fusese la fel de protector cu Emily.

Totuși, un răspuns greșit acum l-ar fi putut ucide.

– E vorba doar despre o preocupare politicoasă, te asigur.

Privirea pe care i-o aruncă Sebastian îl pironi ca pe o țintă, dar spuse:

– Bine, pentru că ar fi păcat dacă am fi nevoiți să te rănim, nu-i așa, Robert?

— Al naibii de păcat! Fratele său încuviință solemn și întinse mâna către unul dintre pistoale.

Thomas clipi. „Al naibii de păcat.“

— Nu aveți de ce vă teme.

Sebastian aprobă tăios din cap.

— Atunci ține-ți mâinile acasă și *nu* face nici o promisiune pe care nu ești pregătit să o îndeplinești.

Preț de o clipă, cei doi bărbați își susținură privirile, ca de la bărbat la bărbat, de la frate la frate, apoi Thomas îl asigură solemn:

— Ai cuvântul meu.

— Dacă va refuza să te primească, întoarce-te aici, exclamă Robert cu un rânjel vesel. Compania ta va fi bine-venită... la fel ca banii tăi.

Drept răspuns, Thomas se alinie, ridică repede pistolul și lovi ținta drept în centru. Toți se holbară într-o tăcere mormântală.

Rânjetul lui Robert se stinse.

— Nu e nevoie să te grăbești să te întorci.

Thomas puse din nou pistolul pe masă și își adună câștigurile, apoi se îndreptă, cu pas vioi, spre casă. Începuse să îi placă pe bărbații din familia Carlisle. Atunci când nu îl înspăimântau de moarte.

O pată de culoare maronie îi atrase fulgerător atenția, destul cât să poată desluși fustele fâlfâitoare ale unui costum de călărie ascunzându-se în interiorul clădirii de piatră.

Un rânjel mic îi curbă buzele. *Josephine*. Deci *era* mai bine în dimineața aceea, destul de bine încât să iasă călare. Și, dacă nu se înșela, tocmai o surprinsese spionându-l.

Ziua se dovedea a fi foarte interesantă.

Schimbă direcția și se îndreptă către grajduri.

Josie se sprijini de ușa anexei cu harnașamente și își închise strâns ochii. Fir-ar să fie! Thomas Matteson era ultima persoană pe care dorea să o vadă azi. *Ultima* persoană.

Fusese sigură că scăpase de el seara trecută, la dans, cu tot cu ochii aceia albaștri care observau mult prea multe. Ah, și de aproape fusese tot atât de fermecător și de interesant pe cât își imaginase când îl surprinsese fixând-o cu privirea și, preț de câteva momente, își îngăduise să fantazeze că și el ar fi putut să o găsească la fel de atrăgătoare, că era în stare să atragă atenția unui bărbat ca el. Dumnezeu, *dansase vals* cu ea! Și ce vals minunat fusese!

Însă toate acele lucruri pe care le aflase despre ea – dacă ar fi continuat să stea de vorbă cu el, ar fi fost doar o problemă de timp până când el ar fi aflat adevărul.

Nu. Indiferent cât de interesant l-ar fi găsit, Thomas Matteson intruchipa necazurile pentru ea, iar cel mai bun mod de a se feri de necazuri era să stea departe de ele. Așa că exact asta plănuia să facă. Pur și simplu să stea departe de el. Până la urmă, Blackwood Hall era o casă mare pe o moșie întinsă și ar fi trebuit, cu ușurință, să poată participa la petrecere și totuși să păstreze distanța între ei, fără să îi ofenseze pe Lord și pe Lady Royston.

Dar acum, cu el făcându-și apariția la ea acasă și arătând atât elegant în hainele de călărie... cu siguranță soarta nu putea fi atât de dușmănoasă.

Poate că nu o văzuse sau poate că *nu voia* să o vadă după felul în care își luase tălpășița seara trecută. Poate se afla acolo doar din cauza fraților ei și a idioatei aleia de partide de tir. Poate...

– Bună ziua, Josephine.

Umerii i se lăsară. Poate soarta voia, pur și simplu, să-i vină de hac.

Deschise ochii la sunetul vocii catifelate. Aceeași voce care își croise drum, nepoftită, în somnul ei din seara trecută și care îi provocase asemenea vise... *vai!* Obrajii i se înfierbântară.

– Lord Chesney.

– Thomas, o corectă el mieros.

– *Lord Chesney*, sublinie ea cu un zâmbet încordat, ca să înăbușe dorința din interiorul ei de a răspunde cântecului de sirenă din acei ochi. Ce minunat ar fi fost să îl poată striga pe numele mic... și astfel, știa sigur, să se arunce de bunăvoie într-un abis al necazurilor. Nu, era mai bine să păstreze distanța, indiferent cât de dezamăgitor ar fi fost. Frații mei sunt în grădină.

Aruuncând o privire peste umăr pentru a se asigura că sunt singuri în grajd și că rândașii erau ocupați în altă parte, își sprijini mâna de tocul ușii, lângă umărul ei și se aplecă spre ea, blocând-o între ușă și corpul lui.

– De fapt, tocmai am venit de la partida de tir.

Stătea acum atât de aproape, încât îi putea simți parfumul masculin, combinația aceea minunată de piele și săpun și, în ciuda ei înseși, îl trase adânc în piept.

– Bine, oftă ea.

El ridică din sprânceană.

— Bine?

Doamne! Spusese asta tare? Afișând o bravadă falsă, pe care, cu siguranță, nu o simțea, își ridică bărbia.

— Asta înseamnă că veți reuși să găsiți drumul înapoi.

În loc să plece, așa cum sperase ea, bărbatul acela enervant doar rânji. Același zâmbet molcom, senzual, pe care și-l amintea atât de bine de seara trecută, îi curbă buzele care cereau să fie sărutate. Și, exact ca seara trecută, o senzație de căldură se împrăstie înlăuntrul ei, până în vârful degetelor de la picioare.

Se cutremură. Ah, bărbatul ăsta era periculos.

— Cred că ar trebui să vă alăturați celorlalți, îl îndemna ea cât putu de tare fără să fie nepoliticoasă.

— Nu îmi plac armele, șopti el și îi făcu inima să o ia la goană când își coborî privirea asupra gurii ei. Și, în afară de asta, am venit să te văd pe tine.

— Pe mine? În locul ciripitului la care se așteptase, vocea ei se auzi guturală, un răgușit gâfâit care făcu ca zâmbetul lui să se lărgească. Ceea ce făcu ca inima ei să bată și mai repede. O, nu, asta *nu* era bine!

— Ai plecat atât de repede aseară. Întinse mâna să atingă unul dintre cărlionții lăsați să atârne delicat din coc, de către servitoarea ei, ca să îi încadreze fața și gâtul. Voiam să știu dacă te simți bine.

Cu fiecare răsucire a buclei împrejurul degetului său, își dorea ca el să înceteze să o mai atingă în felul acela, în același timp dorindu-și cu nerușinare ca el să îi desfacă părul și să își vâre mâna în buclele ei, să le răsfire printre degete, să îi dea capul pe spate și să o sărute... Cerule, dăduse de necaz!

Își drese vocea:

— Foarte draguț din partea dumneavoastră să vă faceți griji, Lord Chesney.

— Thomas, insistă el.

Ignoră asta, deși, cu siguranță, nu ar fi putut niciodată să îl ignore *pe el*. Era prea înalt, prea musculos și mult prea masculin pentru a fi trecut cu vederea. Și modul priceput în care flirta, făcând-o să se simtă cea mai frumoasă femeie din încăpere — înghiți în sec. Cu greu.

— Mă simt mult mai bine astăzi, mulțumesc. Deși se simțea febrilă, dintr-odată. Și, în mod ciudat, suferindă.

— Îmi cer iertare dacă am depășit limita aseară, șopti el.

Nu doar depășise limita. Pur și simplu o dezbrăcase de haine în mijlocul unui salon de bal aglomerat, spunându-i despre ea însăși lucruri pe care nici un străin nu le-ar fi putut cunoaște și se simțise complet expusă sub acei ochi de safir, vulnerabilă și în pericol total.

- Nu este nevoie de scuze. În timp ce îi învârtea buclele în jurul degetelor sale, un val de căldură o cutremură până într-atât, încât nu mai rezistă și spuse cu greutate: Vă rog nu îmi mai atingeți părul.

- Bine. El dădu drumul buclei... însă doar ca să își plimbe degetul pe ceafa ei.

Respirația i se opri în gât. Naiba să-l ia! Făcea asta doar ca să o necăjească. Și, spre frustrarea ei, funcționa. Chiar o deranja, în tot felul de moduri care o făceau să simtă furnicături până în vârful degetelor și să se roage ca el să nu îi simtă pulsul accelerat sau să vadă focul care i se ridica în obraji.

- După cum am mai spus, nu m-am simțit bine, atâta tot. Apoi repetă într-o șoaptă jalnică, deloc convingătoare: Vă rog să nu mă mai atingeți. Nu... Nu este deloc cuviincios.

Singurul răspuns pe care îl obținu fu o zvâcnire amuzată a buzelor lui... și lărgirea fără margini a modelului mângâierilor pe ceafă și pe gâtul ei.

- Văd că și camerista ta se simte mai bine în dimineața asta.

- Da, Mary e mai bi... Se opri când pricepu sensul cuvintelor lui și începu să se panicheze. Dacă știa ceva atât de personal despre ea, ce îl putea opri să nu îi descifreze toate secretele? Îl întrebă: Cum de știți asta?

- Seara trecută coafura ta era dezordonată, dar în această dimineață toate buclele sunt la locul lor. Pentru a sublinia lucrul acesta, își trecu dosul mâinii peste obrazul ei, atingerea lui lăsându-i o roșeață fierbinte în urmă, pe care ea nu putea să o oprească. Minunată, chiar.

Inima îi bubui atât de tare încât bănuia că el o putea auzi de la 30 de centimetri distanță. Știa că ar fi trebuit să îi lovească brațul, să îl împingă și să plece. Pentru numele lui Dumnezeu, cineva ar fi putut să dea peste ei! Nu ar fi fost în stare să explice de ce îl lăsase să pună mâna pe ea. Nici ea nu știa, în afară de faptul că o făcea să se simtă foarte bine.

Dar nu-și putea aduna voința de a face vreunul din lucrurile astea. În schimb, îl lăsă să rămână periculos de aproape, îl lăsă să își

plimbe degetele de-a lungul liniei bărbiei și apoi să înainteze încet către buzele ei. Se înfioră.

Când își trecu degetul mare pe buza ei de jos, oftă și întredeschise buzele, fără rușine, sub mângâierea lui. Ochii lui întunecați se uitară într-ai ei cu atâta îndrăzneală, atât de intens, încât privirea lui îi aprinse vâpăi în trup, care se învârteliră în jos, în pântec, și ajunseră între picioarele ei cu o durere atroce.

Vai, Cerule sfânt! Trebuia să se îndepărteze de el. *Acum.*

Așa că își ridică bărbia, îl lovi peste mână și atacă:

— Deci aseară eram dezordonată?

Ochii lui se micșorară la reacția ei neașteptată. Bun. Să se înfurie. Să își îndrepte atenția asupra oricărui alt lucru, în afară de aflarea adevărului despre ea.

— Lord Chesney, îl certă ea, afișând toată afectarea unei guvernante. Refuz să stau aici și să vă îngădui să mă insultați. Ori să îmi ruinați reputația cu îndrăzneala dum...

Cu o mișcare rapidă, îi apucă brațul și o trase după el, în timp ce deschise cu umărul ușa anexe din spatele ei. Odată ajunși înăuntru, își aplecă lacom gura peste a ei, cuprinzând-o într-un sărut fierbinte înainte ca ea să se dezmeticească și să îl oprească. Iar atunci când el, trântind ușa cu piciorul, în spatele lor, închizându-i împreună în încăperea mică, își mulă gura pe a ei, ea nu mai dori ca el să se oprească.

Incetul ei slab de surpriză deveni un geamăt de supunere sub buzele lui, când el se sprijini cu spatele de ușă și o trase spre el, făcând-o să își piardă echilibrul, până când ea nu avu încotro și își petrecu brațele în jurul umerilor lui, pentru a nu se prăbuși.

— Știi al naibii de bine că nu a fost o insultă, mârâi el smulgându-și gura de pe a ei, pentru a-i explora linia bărbiei. Fiecare atingere a buzelor lui îi trimitea un fior fierbinte de excitare dureroasă, care fremăta prin corpul ei. La fel cum știi că nu sunt aici ca să aflu dacă te simți mai bine.

Incapabilă să găsească voința de a-l împinge, își lăsă capul pe spate, ca să îi îngăduie gurii lui, care căuta, acces la gâtul ei descoperit și pentru a-l lăsa să presare sărutări fierbinți în aceleași locuri unde degetele lui o chinuiseră, cu doar câteva clipe în urmă.

— Atunci... șopti răgușit. De ce sunteți aici?

— Pentru asta. O mușcă ușor de gât. Și pentru asta. Vârful limbii lui îi mângâie curbura urechii. Și, mai ales, pentru asta.

Îi apăsă bărbia cu degetul mare și îi îndepărtă buzele astfel încât, atunci când gura lui o cuprinse pe a ei, limba lui pătrunse înăuntru pentru a-i poseda complet sărutul.

Cu un scâncet pe jumătate de plăcere, pe jumătate de nevoie, își înfipse degetele și mai tare în umerii lui musculoși și renunță, neputincioasă, în fața forței și puterii lui, căldurii ce-i pulsa, chinuitor, de-a lungul spinării. Trupul îi tremură, iar mintea i se goli, până când tot ceea ce percepu era presiunea persistentă a gurii lui, mângâierile tachinatoare ale limbii lui peste a ei. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta. Dumnezeuule, nici măcar nu știuse că un astfel de sărut era posibil!

Și, ah, ce sărut delicios era, unul care îi dădea frisoane și care o făcea să își dorească să simtă gustul lui picant.

Înăbușind un geamăt ușor, atinse, în joacă, vârful limbii lui cu al ei. Lui i se tăie respirația, iar ea fu încântată de reacția lui. Pierdută în senzațiile amețitoare pe care săruturile lui le revărsau în ea, se ridică pe vârfuri, curajoasă, pentru a răspunde sărutului lui, își trecu degetele prin moliciunea mătăsoasă a părului lui des și îi linse, dez-inhibată, gura.

– Josephine, gemu el.

Îi prinse vârful limbii între buzele lui, sugând puternic și trăgând-o adânc în gura lui, până o lăsă fără suflu, până când degete de flăcări lichide se ridicară din vârful degetelor de la picioare și o gâdilă în locul acela intim, dintre coapse. Iar atunci ea suspină, lung, zgomotos, fără rușine.

Își desprinse gura de pe gura lui, gâfâind și luptându-se să respire. Își îngropă capul în pieptul lui și opri cursa nebună pe care el i-o dăruia, înainte de a-și pierde complet controlul în fața lui.

În timp ce se agăță de el, cu genunchii slăbiți tremurând atât de tare, încât fu nevoită să se sprijine de el, pentru a nu cădea, își petrecu brațele în jurul gâtului lui și își odihni fruntea pe umărul lui tare. Corpul ei pulsa, fierbinte. Tremura. O durea. Și, trădător, voia mai mult.

– Doamne, Dumnezeuule, rosti el, fără a-i veni să creadă, cu gura îngropată în părul ei.

Într-adevăr, *Doamne, Dumnezeuule!* Cum era posibil ca el să o facă să își piardă controlul și să devină atât de nesăbuită, cu doar un sărut?

– Dar... nici măcar nu te plac, protestă ea într-o șoaptă confuză.

— Știu, scrâșni el cu vocea răgușită. Al naibii de curios și pentru mine.

Măinile lui alunecară pe spatele ei, în mângâieri încete, blânde, ca și când nu s-ar fi putut abține să nu o atingă. Deși, dacă ar fi fost să spună adevărul, nu își dorea ca el să se oprească. Ceea ce îl făcea chiar și mai periculos decât și-ar fi imaginat vreodată. Pentru că nu numai că în cele din urmă se dovedea a nu fi diferit de toți ceilalți bărbați dinaintea lui, dar avea puterea de a afla despre ea mult mai mult decât ar fi trebuit să dezvăluie.

— Dar ai un asemenea efect asupra mea, Josephine, nici nu îți dai seama... și nu înțeleg deloc de ce.

Măinile lui mari îi cuprinseseră fundul și îi trase ușor șoldurile, lipind-o indecent de el. Și, Dumnezeu să o ajute, îl lăsă să facă asta.

— Ești o enigmă pentru mine, cu o mulțime de secrete. Și ador o ghicitoare bună.

„Secrete.” Inima începu să-i bată incredibil de repede.

— Nu sunt... Trase adânc aer în piept când el o strânse de fund. Nu sunt o enigmă.

— Un mister, atunci. Buzele lui fierbinți îi atinseră tâmpla. Unul care cere să fie rezolvat.

Delectându-se în mod nerușinat cu felul scandalos în care o ținea, protestă slab:

— Nu cer nimic.

Râse răutăcios și îi ridică fața.

— Nu încă. Expresia lui deveni prădătoare când își coborî ochii spre gura ei. Dar o vei face.

Nu era nici o îndoială la ce făcea referire și un val neașteptat de dorință se involbură atât de intens în ea, încât se adună într-o flacără arzătoare în pântecul ei și tânjea dureros să fie ostoită.

— Sunt doar... Se înfioră când mâinile lui alunecară în sus și în jos de fiecare parte a trupului ei, iar degetul lui mare apăsă pe fiecare coastă în parte, în timp ce înainta. O femeie obișnuită.

— A, nu, nu ești. Își coborî capul pentru a o săruta, tachinează-o, în colțul gurii, scoțând vârful limbii pentru a o gusta. Nu după cum m-ai intrigat din momentul în care te-am văzut. Îi apucă ușor buza de jos între ale lui și o supse, provocându-i un scâncet moale de plăcere. E ceva la tine, Josephine, șopti el, fierbinte, aproape de gura ei. Ceva ce numai tu îmi faci. Și trebuie să îmi dau seama de ce.

Ea își întoarse capul ca să nu îl implore să o sărute din nou așa cum o făcuse înainte, lăsând-o fără suflare, când ațâțase flacăra aceea delicioasă care o înfierbântase al naibii de tare între picioare. Dar nu reuși decât să își apropie urechea de gura lui, care îi trasă, diabolic, conturul cu limba. Se cutremură.

– Nu, *sunt* obișnuită. Îmi plac dansurile și rochiile, să cânt la pian... Îmi place să cumpăr dantelă și să probez mănuși și bonete. Înghiți în sec când degetele lui se jucară cu nasturii de la gulerul ei, având, parcă, de gând să o dezbrace chiar acolo, în grajd. Îmi... îmi plac dansurile...

– Ai mai spus asta, șopti el fierbinte în urechea ei, făcând-o să se înfioare.

– Păi, din cauza ta nu pot gândi cum trebuie! mormăi ea, frustrată, și găsind cumva puterea de a-l plesni ușor pe umăr pentru a-i atrage atenția și pentru a-l face să nu-i mai sărute urechea în felul acela. Era atât de scandalos de delicios, atât de periculos de aproape.

El se dădu în spate suficient cât să o poată privi de sus, iar căldura mistuitoare din ochii lui îi tăie respirația.

– Bine, toarse el.

Catifea. Doamne, Dumnezeu, vocea lui era de *catifea*...

I se puse un nod în stomac. Oare el îi putea simți bubuitul inimii, vuietul sângelui prin vene? Era complet zguduită, aproape de punctul de a exploda de la o combinație de nervozitate, pentru că nu știa ce să facă, și de teamă că el îi va descoperi secretele, așa cum susținu se că o va face. Și dintr-o nevoie pe care nu știa cum să o satisfacă, nevoie care o lăsa frustrată și în suferință, pentru că era sigură că el știa.

Vai, cât de periculos era! Oare avea el idee ce senzații turbate stârnie în ea cu doar un sărut și cu o mângâiere? Sau, Dumnezeu să o aibă în pază, cât de mult îi plăcuse?

Se uită în ochii lui, iar dorința aprinsă pe care o zări în ei... Ah, cu siguranță că el știa.

– *Ești* un mister pentru mine, Josephine. Desfăcu încet primii doi nasturi ai jachetei ei. Ești frumoasă, cu o minte ascuțită care mă face să mă întreb mereu ce vei face sau vei spune în următoarea secundă. Un alt nasture scăpă, eliberat. Deși, dacă ar fi fost vorba doar despre asta, aș fi fost în stare să păstrez distanța. Dar ești mult mai mult de atât.

Degetele lui îi desfăcură ușor gulerul, iar ei i se opri respirația în gât. Nici un alt bărbat nu ajunsese să o descopere atât de mult...

Vârfurile degetelor lui flutură pe gâtul ei și îi smulseră un geamăt ușor. Își închise ochii pentru a lupta cu tentația. O rezistență inutilă pentru că trupul ei, în loc să îl alunge, se aplecă, trădător, către căldura lui. Măinile ei se agătară de umerii lui, iar inima ei, care avea să fie, cu siguranță, rănită, bubui cu un zvâcnit fioros.

— Ceea ce înseamnă că m-ai forțat să afflu de ce tocmai tu, dintre toate femeile, Josephine, ești cea care îmi invadează gândurile și îmi captează complet atenția. Așa că îți voi da la o parte toate straturile, unul câte unul. Își coborî capul pentru a-și pune buzele pe pielea dezvelită a gâtului ei gol. Fiori îi cuprinseră brațele și se cutremură. Până când îmi voi da seama exact ce vrăji mi-ai făcut.

Își mușcă buza de jos pentru a opri un scâncet.

— Lord Chesney, te rog!...

— Thomas, insistă el în timp ce își trecu buzele, chinuitor, pe gâtul ei. Numele meu este Thomas. Rostește-l!

Cu o respirație neregulată, se rugă să găsească, cumva, puterea de a-l face să se oprească, înainte ca el să facă tocmai ceea ce o avertizase, adică să afle exact cine era ea cu adevărat.

— Trebuie să pleci.

— Rostește-mi numele, Josephine. Își înălță capul pentru a o privi fix în ochi, iar ei îi lipsi imediat căldura gurii lui pricepute pe corpul ei. Și o dori din nou asupra ei.

Într-o capitulare neputincioasă, spuse în șoaptă:

— Thomas.

— Mulțumesc.

Drept răsplată, gura lui se coborî să o atingă pe a ei, vârful limbii lui trecând ușor de-a lungul buzei ei inferioare, ca și când ar fi savurat-o. Apoi se retrase și o privi cu mirare, ca și când nu îi venea să creadă...

— Dumnezeu, murmură el. Ai gust de piersici.

Ea clipi, pierdută în ceața excitației.

— Eu... ce?

O salvă de focuri de armă erupse din grădină. Tresărind violent, o împinse, iar mâna îi zbură într-o parte.

Se clătină înapoi din cauza forței neașteptate cu care o împinse și îl fixă cu privirea. „Ce naiba...?” Uimită, își apăsă dosul palmei

pe buze și surprinse sălbăticia neașteptată din ochii lui, panica subită care îl cuprinsese.

De panică, i se puse un nod în gât.

– Thomas?

Forțându-se să tragă adânc aer în plămâni, strânse ochii, ca și cum ar fi simțit o durere fizică. Fața lui palidă se întunecase și bolborosi o ocară tăioasă, trecându-și o mână tremurândă prin păr, în timp ce pe cealaltă o ținea încă într-o parte. Întregul corp îi tremura. Violent.

– Au fost doar frații mei, explică ea încet, simțind nevoia de a spune ceva – orice – pentru a umple liniștea stânjenitoare dintre ei. Partida de tir, îți amintești? Ai spus că ai fost acolo.

– Știu, rosti printre dinți și apoi ocări din nou.

Ea se holbă, incapabilă să își domolească bubuitul înfricoșat al inimii. Reacția lui fusese atât de neașteptată, atât de *ciudată!* Văzuse cu ochii lui partida de tir și știa că vor trage cu pistoalele toată ziua. Dar reacționase ca un om înspăimântat. Și captiv.

– Ești bine? Privirea ei coborî către coasta lui și către mâna pe care el încă o ținea acolo. Încruntându-se îngrijorată, întinse mâna către brațul lui...

– Nu! Se feri cu o privire mânioasă, apoi își frecă sălbatic încheieturile mâinilor, în timp ce continuă să tragă adânc aer în piept. Sunt bine, se răsti el.

În vocea lui se simțea cruzimea, iar ochii reci ca gheața, care, cu doar câteva momente mai înainte, o priviseră cu dorință mistuitoare, fulgerau acum și o avertizau să îl lase în pace și să păstreze distanța.

Deși propria inimă o luase la goană, se forță să respire încet și să rămână calmă. Pentru binele lui. Dar dacă ar fi avut vreun strop de minte, ar fi luat-o la sănătoasa. Pur și simplu, și-ar fi ridicat fustele și ar fi alergat către casă, fără să îi acorde vreo atenție, gândindu-se doar la cât de departe ar fi putut să fugă de el. Era periculos, mult prea inteligent pentru binele ei și, ah, atât de atrăgător – *totul* în legătură cu el urla înnebunitor că ar fi trebuit să îl lase în pace.

Numai că ea știa că avea nevoie de ea.

Încet, întinse din nou mâna spre el.

De data asta, el nu o opri. Cu ochii susținându-i calm privirea, ea îi strânse mâna, atentă să îi evite încheietura. Se apropie de el, pas cu pas, și înlătură distanța pe care el o pusese între ei atunci când o împinsese. Mâna ei alunecă în palma lui, degetele lor împletindu-se

într-o mângâiere care era, cumva, chiar și mai intimă decât apăsarea gurii lui pe gâtul ei, cu câteva momente în urmă. Bătaia violentă a pulsului lui curse prin el și reverberă în interiorul ei. După câteva minute, tremurul i se domoli.

Ea ridică mâna liberă ca să îi dea la o parte de pe frunte o șuviță de păr negru. Se ridică ușor pe vârfuri ca să îi atingă, liniștitor, buzele cu ale ei, ținându-i tot timpul mâna, cu degetele lui strâns împletite cu ale ei.

— Thomas, șopti ea, încercând să alunge sălbăticia din el și să îl readucă la realitate. Totul e în regulă. Suntem în siguranță.

— Sunt bine, insistă el din nou, însă de data asta cu mult mai puțină duritate și părând a fi mult mai aproape de bărbatul sigur pe el pe care îl întâlnise seara trecută. Același bărbat care o trăsese în anexa cu harnașamente în dimineața aceasta și o sărutase cu atâta ferocitate înainte ca focul de armă să îl tulbure. Frații tăi m-au speriat, atâta tot.

— Fac asta destul de des, aprobă ea încet și, cumva, reuși să evite ca neîncrederea în spusele lui să se vadă pe chipul ei.

Ah, reacția lui fusese mult mai mult decât o simplă sperietură! Se panicase. Chiar și acum putea simți o ezitare în el, un disconfort neliniștitor, ca și cum nu ar fi avut încredere în el însuși că nu va avea o nouă criză. Dar îi respectă dorința nerostită de a nu insista și se retrase.

— Cine a avut ideea să le dea arme încărcate ăloră trei? mor-măi el.

Se liniști, știind în acel moment că el va fi bine.

— Ei bine, aveau de ales între pistoale sau săbii, îl informă ea, fiind în sfârșit sigură că era destul de calm încât să își poată elibera mâna pentru a se încheia la haină. Măcar cu pistoalele trebuie să se oprească din când în când, ca să le reîncarce.

Când își ridică privirea către el, părea, din nou, perfect normal, perfect relaxat. Era totuși uimită de cât de repede își revenise, cum respirația îi era acum, din nou, calmă, ochii albaștri, limpezi, iar teama sălbatică care îl copleșise dispăruse. Era aproape ca și cum era obișnuit să își ascundă panica. Ca și cum aceste episoade îngrozitoare aveau loc atât de des, încât se obișnuise cu ele. Dar bănuia că, sub fațada aceasta calmă, era la fel de tulburat ca mai înainte, că, dacă i-ar fi atins pieptul, ar fi aflat că inima îi bătea la fel de sălbatic.

Se încruntă. El spusese că ea era un mister, dar era evident că și el era.

– Dacă este ceva ce...

– Ar trebui să mergem, o întrerupse el și apucă mânerul ușii din spatele lui. Și așa te-am ținut aici prea mult.

Aruncând o privire peste umăr să se asigure că hainele ei de călărie erau aranjate cum trebuie, deschise ușa și cercetă, cu precauție, grajdul. Apoi, sigur că erau singuri, ținu ușa deschisă și îi făcu semn să îl urmeze afară din anexă.

– Așteaptă aici zece minute, o sfătui, fiind din nou stăpân atât pe sine, cât și pe situație, încât să pună între ei o distanță respectabilă, în caz că cineva i-ar fi putut vedea împreună. Apoi fă ce aveai de gând să faci înainte să te caut.

Ce avea de gând să facă înainte ca el să o caute? Clipi uluită. Asta fusese tot? Așa avea să se termine întâlnirea din dimineața aceea? O sărutase atât de pasional, încât degetele de la picioare i se curbaseră, îi spusese că era frumoasă și că era atras de ea așa cum nu fusese atras de nici o alta – apoi se speriasă, aproape își ieșise din minți, până când ea îl liniștise. Și acum el se aștepta, pur și simplu, să își ia la revedere politicos și să plece ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Gâtleejul i se strânse de umilință. În mod clar, el nu fusese nici pe departe la fel de afectat de îmbrățișare, cum fusese ea. Se topise gemând în brațele lui, pentru numele lui Dumnezeu, iar el fusese deranjat mai mult de partida prostească de tir a fraților ei.

Ochii o ustură. Ah, se simțea atât de nesăbuită! Se dovedise a nu fi cu nimic mai bun decât ceilalți domni care vizitaseră Blackwood Hall în trecut, acei bărbați care o consideraseră un flirt plăcut. Unii îndrăzniseră să presupună chiar și mai mult.

Dar își dorise cu disperare ca Thomas să fie diferit, chiar dacă știa că trebuia să îl îndepărteze înainte ca el să fi aflat mai multe despre ea, indiferent cât de minunate fuseseră săruturile și cât de puternice brațele lui. Inima ei nesăbuită îndrăznise încă să viseze, în timp ce mintea cunoștea cruda realitate a vieții ei.

– Ei bine. Forță un zâmbet mic, în ciuda stânjenelii ce îi strângea pieptul. Mă bucur foarte mult că m-ai căutat astăzi.

Ochii lui licăriră cu prudență:

– Chiar te bucuri?

– Da. Se forță să zâmbească mai larg, deși, cu siguranță, nu îi venea deloc să zâmbească. Și acum, că ți-ai satisfăcut curiozitatea

în ceea ce mă privește... Făcu o pauză, pentru a nu lăsa cuvintele să se blocheze în nodul din gâtleele ei. Nu ar trebui să-ți mai faci griji pentru mine niciodată.

În loc să țină cont de avertismentul ei, el îi zâmbi, cu ochii de safir strălucind ca și cum i-ar fi aruncat o provocare, nu o insultă.

— Te înșeli, o corectă el cu o voce răgușită care se încolăci, periculoasă ca un șarpe, pe șira spinării ei. Îmi doresc foarte mult să te deranjez din nou, Josephine.

Buzele ei se depărtară într-o exclamație ușoară la auzul aluziei strigătoare la cer. În momentul acelei reacții șocate, făcu jumătate de pas înspre ea înainte de a-și da seama și a se opri brusc. O expresie de nemulțumire profundă apără pe chipul lui, din cauză că nu putea să o atingă din nou, de teamă să nu fie văzuți acum, când se aflau din nou pe culoar. Dar colțurile gurii i se curbară într-un zâmbet lent, lacom.

— Și, crede-mă, o asigură el, îndrăzneț, cu o voce joasă, amuzată, vei ști când voi fi satisfăcut.

— Vai, șopti ea cu respirația tăiată, obrații arzându-i și creierul nesăbuit mult prea uluit pentru a putea să formuleze dojana pe care o merita.

— Măine după-amiază, la ora două, anunță el, încrucișându-și brațele peste piept, ca și când s-ar fi temut să nu lase la o parte orice urmă de decență și să întindă mâna să o atingă. Vom merge cu trăsura ca să îmi arăți satul și peisajul. Coborî misterios vocea: Și vom putea să ne deranjăm unul pe altul oricât de mult vom dori.

„O, nu.“ Nu era deloc o idee bună. Era o idee *foarte* proastă. Dar inima ei necugetată tresăltă la auzul sugestiei, chiar dacă mintea ei așezată știa că nu era decât un crai. Și un mare pericol.

— Îmi pare rău, refuză ea, nevrând să recunoască în sinea ei că stomacul i se prăbușea de dezamăgire. Și când se gândea că, nu mai departe de seara trecută, când îl văzuse prima oară la bal, ar fi fost încântată dincolo de cuvinte, să primească o astfel de invitație din partea lui. Dar ajunsese deja prea aproape. Nu își putea permite o altă întâlnire. Mă tem că am deja alte planuri.

El ridică neîncrezător din sprâncene.

— Am... mintea ei se învârti să găsească o scuză. Am promis că merg la orfelinat.

— Atunci voi fi mai mult decât bucuros să te însoțesc. La ora două, repetă el ferm. Să nu mă faci să te aștept.

Plimbându-și degetele peste fusta ei când trecu pe lângă ea, se îndepărtă cu pași mari, în timp ce Josie rămase acolo, în mijlocul grajdului, cu gura căscată în urma lui.

Îi atinsese buzele, care o furnicau încă, fierbinți și umede de la sărutările lui. Ah, bărbatul acesta era periculos! Imposibil de riscant pentru ea. Și nu ar fi trebuit *niciodată* să îl fi lăsat să o sărute în felul ăla, nici să îi fi răspuns atât de înflăcărată. Cu Thomas Matteson știa că se joacă cu focul, dar era în stare să se oprească.

Închise ochii și se scutură. Ah, ce prostituată fusese să îl lase să o tulbure în așa hal! Și mai rău, să îl lase să se apropie atât de mult. De ce reușea bărbatul acesta să alunge orice gând rațional, de autoconservare, din mintea ei ori de câte ori îi zâmbea? Dar de data asta, vai, făcuse mult mai mult decât să zâmbească. Și, Doamne, Dumnezeule, îl lăsase! Își *dorise* ca el să o sărute, de fapt, să o atingă... fără rușine, să îl lase să facă chiar mai mult. Nu fusese *niciodată* sărutată cu atâta pasiune, *niciodată* cu atâta dorință pură. Thomas o făcuse să tremure și să vrea să fie mai aproape, atât de aproape încât să dorească să i se bage sub piele.

Oftă cât se poate de frustrată. Era un crai și căzuse pradă farmecelor lui de parcă nu ar fi întâlnit nici un bărbat înainte. Ca și cum nu ar fi știut ce ravagii puteau aduce astfel de creaturi asupra unei inimi.

Și, pur și simplu, *nu* îi putea îngădui să se apropie din nou atât de mult.

Capitolul 4

– Ei bine. Josie ieși de sub șemineul din camera comună de la primul etaj al orfelinatului Buna Speranță, unde se vârase să arunce o privire pe horn, și își șterse pe șorț mâinile înnegrite de funingine. Dacă *într-adevăr* a trăit o familie de lilieci aici, au părăsit locul și s-au dus în altă parte.

– Sunteți sigură? întrebă o voce sprintărară din spatele unui scaun cu spătar, din partea opusă a încăperii. Un creștet blond apărui grijiu de după scaun și se holbă cu ochii neîncredători ai unui copil de trei ani.

— Absolut, Clara. Josie zâmbi ca să o liniștească.

Ceea ce nu păru să o liniștească deloc pe fetiță, după felul îngrijorat în care i se încruntară sprâncenele tinere.

— Se vor întoarce?

— Îi voi spune doamnei Cooper să pună un grătar la șemineu ca să nu se poată întoarce. E bine așa?

Clara aprobă din cap. Mulțumită că nici un liliac nu va zbura din șemineu să o atace, se apropie încet, cu una dintre păpușile de cârpă pe care Josie le donase orfelinatului Crăciunul trecut, strânsă cu putere la piept. Cu ochii mari, deschiși larg de curiozitate, își înclină capul într-o parte să verifice curățenia pe care Josie și fetele mai mari o făceau în încăperi, cu toate ferestrele larg deschise, ca să lase să intre lumina soarelui și aerul proaspăt al zilei blânde de toamnă, cu siguranță, printre ultimele din an.

Clara arată cu degetul gălețile cu apă și periile.

— Vreau să ajut.

— Nu poate, exclamă Alice, una dintre fetițele orfane mai mărișoare, care își lăsă jos peria și se răsuci pe călcâie. E prea mică.

— Nu sunt! Un picior furios lovi podeaua.

— Ba ești!

— Ba nu!

— Ba...

— Opriți-vă! Doamne, parcă îi auzea pe Robert și pe Quinn! Râzând, Josie ridică mâinile pentru a opri schimbul de cuvinte, care știa că putea să dureze cel puțin un sfert de oră. Clara, ne poți ajuta dacă dai fuga jos, la bucătărie, să aduci o altă găleată cu apă caldă, da? Întoarce umerii copilei către ușă și o împinse ușurel înainte. Șterge-o!

Chicotind, Clara țopăi sprintenă pe podea și bălângăni păpușa de cârpă, ținând-o de unul din brațe.

Josie se întoarce la locul în care lucra înainte de întreruperea Clarei, care insistase să verifice dacă nu cumva erau liliaci în horn, apoi își notă mental să îl roage pe John Cooper să repare hornul, adăugând și această reparație pe lista ei, deja lungă. Nu văzuse nici urmă de liliaci, însă cărămizile începuseră să se fărâmițeze, iar mortarul dintre ele să se crape și, cu siguranță, trebuia reparat cât mai curând.

Își cufundă peria în apă, îngenunche sub fustele rochiei murdare de lucru și frecă scândurile podelei. O privire încruntată îi umbri sprânceană mânjită de praf.

– Alice, chiar erau liliaci în șemineu?

– Da, domnișoară. Acum trei seri, unul dintre ei s-a năpustit din șemineu în încăpere, și s-a tot învărtit, până când Benny a deschis fereastra și noi toți l-am alungat afară. Răse, apoi zâmbi larg. A fost foarte distractiv!

La 16 ani, cu un păr roșu, dezordonat și cu obraji ca merele, Alice era gălăgioasă, veselă și destul de matură, încât să fie ca o mamă pentru copiii mai mici și să îi protejeze cât putea de bine. Dacă nu ar fi fost orfană, ar fi fost la vârsta la care ar fi început să participe la baliuri rurale și ar fi atras atenția multor fii de fermieri locali. Din păcate, în situația ei, avea noroc dacă măcar îi observa cineva prezența.

De vinovăție, lui Josie i se strânse inima, așa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la soarta orfanilor. Dacă norocul nu ar fi intervenit în viața ei, ar fi putut foarte bine să sfârșească la fel ca Alice, cu puține perspective și un viitor întunecat. Fusesse *atât* de norocoasă să fie adoptată și ferită de ororile orfelinatului și de destinul care, cel mai probabil, ar fi așteptat-o, ca spălătoreasă de rufe sau slujnică la bucătărie. Sau, și mai rău, ca prostituată obligată să își vândă trupul pentru un colț de pâine. Nu, cel mai probabil ar fi fost deja moartă de boală sau de foame.

În schimb, avea un cămin sigur și cald, unde nu ducea niciodată lipsă de nimic. Pentru toate astea și multe altele, ajunsese să-i iubească pe cei din familia Carlisle din toată inima. Dar nu era, cu adevărat, una de-a lor, nu era carne din carnea lor și sânge din sângele lor. Își amintea asta de fiecare dată când trecea pragul orfelinatului.

Chiar și acum, după 17 ani petrecuți împreună cu familia Carlisle, simțea uneori că viața ei era un vis pe care nu îl merita. Și, în momente mai întunecate, se temea că adopția nu fusese adevărată, o teamă irațională că această viață ar fi putut să îi fie răpită în orice moment. În colțurile întunecate ale minții ei, auzea încă șoapte de indoială, cum că ar fi posibil ca *papa* și *mama* să își dea seama că nu putea fi niciodată a lor, așa cum ar fi o fiică adevărată, și ar putea să o alunge. Știa că aceste gânduri erau într-un total absurd, că nici măcar o dată părinții ei nu arătașeră nici cel mai mic semn că nu ar dori-o, dar ea nu putuse niciodată să se dezbrace complet de temeri.

Pentru că știa că, dacă ei s-ar fi răzgândit vreodată și ar fi alungat-o din familie, ar fi fost, cu adevărat, ca moartă.

De aceea se ocupa în continuare de orfelinat și ar fi făcut orice – orice era nevoie – pentru a le face copiilor viața mai bună.

Alice îi zâmbi larg.

– Cred că liliacul acela micuț era la fel de speriat de noi, pe cât eram noi de speriați de el.

– Sunt sigură. Se încruntă și atacă puternic scândurile cu peria, ca și când ar fi putut curăța, fizic, viitorul fiecărui copil, la fel de ușor ca podelele de lemn. Dar nu am mai auzit până acum de un liliac care să iasă dintr-un șemineu în care arde focul.

– Nu era foc, domnișoară, șopti ea, mutându-se, ca să vină mai aproape de Josie, pentru ca nimeni, care s-ar fi putut afla pe scări ori pe palier, să nu poată auzi. Nici un foc nu a fost aprins în ultimul timp, nici măcar cele de sus.

Sus. Vechiul pod care fusese transformat și unde dormeau băieții și fetele în odăi separate, pe paturi scurte și înguste. Josie se asigurasă că aveau destule saltele și păaturi acolo, sus, pentru toți copiii, astfel încât nici un copil să nu doarmă pe podea. Dar camerele se răceau foarte tare până în zori și doar focurile de cărbuni, pe care doamna Potter trebuia să le întrețină noaptea, făceau ca încăperile să nu devină insuportabil de reci.

Mâna îi încremeni pe perie. Ridică privirea, temându-se de răspuns chiar în timp ce întrebă:

– De ce nu?

– Nu mai sunt cărbuni.

Imposibil. Josie se asigurase ea însăși, cu doar o lună în urmă, că rămâneau suficienți bani în contul orfelinatului, pentru a cumpăra destul cărbune ca să le ajungă copiilor până la primăvară și insistase cu hotărâre pe lângă doamna Potter – de fapt, aproape amenințând-o pe femeie – ca acele fonduri să nu fie cheltuite pe nimic altceva. *Pe nimic altceva.* Livrarea ar fi trebuit să fie făcută cu două săptămâni în urmă, iar boxa din beci ar fi trebuit să fie plină.

– Ce s-a întâmplat?

Alice ridică din umeri, ca și cum răspunsul era evident.

– Doamna Potter.

Aruncând un blestem tăios, Josie trânti peria în găleată cu un pleoscăit zgomotos. Furia clocoti în ea atât de incandescent, încât

aproape o orbi. Doamna Potter furase din nou banii orfelinatului și nu lăsase nimic pentru a cumpăra cărbuni pentru iarnă.

Naiba să o ia! Și naiba să îl ia pe Royston că o angajase, fiindcă femeia făcea tot ce voia contele și păstra tăcerea mișelește. Atâta timp cât făcea asta, Royston trecea cu vederea orice altceva, inclusiv faptul că fura. Inclusiv faptul că îi înfometa pe copii și îi bătea. Și nimic nu avea să se schimbe, atâta timp cât Royston se ocupa de orfelinat.

Josie se lăsă pe călcăie și își șterse fruntea cu o mână obosită. Lacrimi neputincioase îi umpleau ochii în timp ce o amărăciune teribilă îi ardea pieptul. Royston nu avea să o concedieze niciodată pe doamna Potter, nici nu avea să înlocuiască banii furați. Iar Josie nu putea să meargă la părinții și la frații ei și să le ceară să facă din nou donații. Deja dăduseră pentru orfani mult mai mult decât s-ar fi așteptat oricine, ba chiar o ajutaseră să le cumpere haine noi și încălțări în luna mai.

Nu. Trebuia să facă rost singură de bani, din nou. Și să găsească o cale de a cumpăra și livra o tonă de cărbune înainte de prima ninsoare.

Își împreună mâinile tremurânde în poală și umerii ei plâpânzi se gârboviră sub greutatea enormei responsabilități. Clipi pentru a alunga lacrimile fierbinți, de frustrare și de oboseală. Doamne, Dumnezeu, nu avea să se termine niciodată?

Alice se încruntă la ea.

– Sunteți bine, domnișoară?

Josie expiră adânc și aprobă, hotărâtă, din cap.

– Voi găsi o cale de a înlocui cărbunele.

– Cum?

Într-adevăr, *cum*?

– Nu îți face griji. Zâmbi forțat pentru a o liniști pe fată și ca să ascundă nesiguranța care o rodea. Mă voi gândi eu la ceva.

Din stradă se auzi gălăgie. Zgomotul unor pași alergând era însoțit de trântitul ocazional al unor uși și de ecoul unor copite de cai pe caldarâm. Un fluierat strident sparse liniștea după-amiezii.

– Ce naiba...? mormăi Josie, trecându-și mâna peste ochi și ridicându-se în picioare.

– Domnișoară Josephine Carlisle!

Înghetă, iar firisoarele de păr de pe brațe i se zburliră. Cunoștea acea voce, felul plăcut în care o scălda, ca o ploaie caldă de vară,

felul în care îi făcea inima să bubuie și stomacul să i se umple de fluturași...

Thomas Matteson.

– Domnișoară Carlisle! strigă el din nou, iar Josie se îngrozi.

Al naibii bărbat! Avea să atragă atenția întregului sat asupra lor, dacă o ținea tot așa. Probabil că o știa și el și, pur și simplu, nu îi păsa. Sau, mai degrabă, știa că ea nu îl putea lăsa să continue și că se va simți obligată să îi răspundă, doar ca să îl facă să tacă. Să îl ia naiba!

Alice alergă la fereastra deschisă și se uită cu atenție jos, în stradă. Ochii i se lărgiră și îi făcu cu mâna lui Josie, plină de entuziasm.

– Vai, domnișoară! Trebuie să vedeți asta!

Neștiind dacă să fie curioasă sau îngrozită, Josie se îndreptă tulburată spre fereastră, se aplecă peste pervaz și se uită în jos – fix în ochii de safir ai marchizului de Chesney, care se afla dedesubt, în stradă.

Un rânjel lent se întinse pe fața lui frumoasă.

– Domnișoară Carlisle, iată-te! strigă el ridicându-se pe bancheta unui faeton cu oiștea înaltă și ținând frâiele înfășurate pe o mână. Ca frumoasa Julieta la fereastra balconului ei.

– Încetează! șuieră ea, cu fața roșie ca focul, căci un grup de săteni se adunaseră în jurul lui și se zgâiau la spectacolul ciudat pe care îl dădeau gentlemanul acela aranjat și femeia acoperită de praf.

Dumnezeule, ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să provoace o scenă!

Calm, își scoase pălăria.

– Am venit să vă iau la plimbare.

Temându-se că avea să vină la Chestnut Hill după cum promisese, fugise de dimineață, devreme, ca să nu fie acolo când sosea. Sperase că, dacă nu o va găsi, avea să înțeleagă că nu voia să aibă nimic de a face cu el.

Se strâmbă. Se pare că nu înțelesese.

– Ți-am spus. Îl săgetă revoltată cu privirea. Am alte planuri.

– Dar planurile pe care le am eu, pentru noi doi, sunt mult mai interesante, o asigură el.

Câțiva bărbați râseră auzind aluzia, iar ea se înroși și mai tare. Bărbatul acesta enervant nu avea nici urmă de decență?

– Sunt ocupată aici!

– Atunci aștept până termini. Întorcându-i spatele, diavolul încă pățânat se așeză și își rezemă cizmele pe suportul pentru picioare,

în mod clar, pregătindu-se pentru o așteptare îndelungată. Dar mă gândeam că fetelor și băieților le-ar plăcea bunătățile pe care le-am adus pentru ei.

– Bunătăți? ciripi Alice și se aplecă și mai mult peste fereastră.

Josie apucă rochia fetei și o trase înapoi, în încăpere.

– Lord Chesney, nu poți...

Prea târziu. Copiii îi auziră vorbele și năvăliră afară din clădire, pe stradă, ca să se îngrămădească în jurul faetonului și a bărbatului a cărui expresie se transformase într-una de triumf. Știa că el câștigase, naiba să-l ia!

– Ah, pleacă odată! strigă ea exasperată.

– Coboară și o să plec, o provocă el mios.

Neavând de ales – doar dacă nu cumva voia să dea un spectacol pe High Street pentru tot restul după-amiezii și să dezamăgească un întreg orfelinat – se răsuci pe călcâie și plecă de la fereastră.

– Bine! se răsti ea.

Cât tupeu avea să apară acolo! Și, mai rău, să creeze o scenă care avea să dea satului subiect de bârfă săptămâni la rând, când ea își petrecuse cea mai mare parte din viață încercând să nu atragă atenția asupra ei. La ce bun, când bărbatul acesta era decis să o atragă asupra ei.

Deși, dacă era să fie sinceră, o parte din ea găsea interesul lui flantant. Nici un alt domn nu o curtasese vreodată cu atâta hotărâre, nu după ce îl potolise, așa cum făcuse și cu el de când se cunoscuseră, și de ce el, dintre toți oamenii – un marchiz, pentru numele lui Dumnezeu! – era acela care o făcea, o nedumerea din cale-afară. Chiar dacă era conștientă că atențiile lui aveau să se dovedească la fel de trecătoare ca și ale altor oaspeți de la Blackwood Hall, o speranță nebună îi provoca fluturi în stomac. Nu se putea opri. Era încă la fel de atrasă de el, cum fusese din primul moment în care îl zărise, și cât era de minunat să viseze cu ochii deschiși că interesul lui ar fi putut fi mai mult decât o distracție trecătoare pentru un crai, la o petrecere plictisitoare.

Dar trebuia să stea departe de el. Mai ales dacă avea de gând să continue să atragă atenția asupra ei. Nu putea să îngăduie *asta*, cu sau fără frumosul marchiz.

Tropăi până jos și ieși pe ușa principală, cu restul copiilor îngrămădindu-se în urma ei. Ochii lor se măriră când văzură perechea de cai și elegantul faeton de curse pe care Thomas îl împrumutase din

grajdurile lui Royston, în timp ce ochii lui Josie se îngustară la bărbatul cocoțat în el.

— Ați spus bunătați, domnule. Jasper, unul dintre băieții mai mari, ieși din grupul de copii. Ce fel de bunătați?

Thomas făcu semn cu degetul către spatele faetonului.

— Desfă coșul acela, din spate, și vei afla.

Jasper și Benny se grăbiră să înainteze în timp ce un murmur entuziasmat creștea în rândul grupului de copii. Primeau rar bunătați, iar felul în care le erau livrate de data asta făcea ca evenimentul să semene cu dimineața din ziua de Crăciun. Deși un sentiment de entuziasm lua naștere în propriul piept, ceea ce, probabil, nu avea nici o legătură cu acel coș, ci cu bărbatul arătos care îl adusese, Josie se încruntă iritată cum băieții dau jos coșul, care era aproape la fel de mare ca micuța Clara, care arunca priviri jucăușe către Thomas, din spatele fustei lui Josie.

Jasper ridică repede capacul și exclamații de „ah!” și „ol!” se auziră de la copiii îngrămădiți în jurul lui.

Josephine se uită peste capetele lor și observă ochii albaștri ai lui Thomas privind-o.

— Ce le-ai adus?

— Am cerut bucătăresei de la Blackwood să pregătească un coș cu plăcinte cu carne și biscuiți cu lămâie, explică el, cu privirea ținută în ochii ei. Știam că nu o să le refuzi o astfel de surpriză.

— Șantaj, Lord Chesney? îl dojeni ea, deși îi admira viclesugul. Era exact ceea ce ar fi făcut și ea. Te-ai coborî într-atât, încât să te dai bine pe lângă copii, ca să mă obligi să fac ceea ce vrei?

— Desigur. Strunind caii opriți cu frâiele într-o mână, întinse cealaltă mână către ea. Așa că te rog să îmi mulțumești pentru bunătate arătându-mi peisajele.

Prinse licărirea din ochii lui și știu că o provoca. La fel cum știa că fusese prinsă în capcană. Nu putea fi atât de nepoliticoasă încât să îi refuze invitația în fața mulțimii de săteni curioși, mai ales că le adusese copiilor un dar cu adevărat minunat.

Dar, în același timp, refuză să se lase prinsă. În schimb, îi aruncă un zâmbet grețos de dulce.

— Am muncit înăuntru. Mă tem că sunt prea ciufulită și plină de praf.

— Eu cred că arăți minunat.

O căldură o învălui, ca lumina dimineții, iar inima îi tresăltă. Chiar o credea drăguță?

Dar avea timp să se gândească la asta mai târziu, atunci când nu se va fi zgâit la ea jumătate din sat, așteptând un răspuns din partea ei.

– Din nefericire, camerista mea nu e cu mine și nu văd nici un rânduș care să ne însoțească.

– Vă însoțesc eu, se oferi Alice.

Josie îi făcu fetei semn cu piciorul, să tacă.

– Fără o însoțitoare *potrivită*, continuă ea, aruncându-i o privire incrunțată lui Alice ca să îi închidă gura, nu pot pleca nicăieri.

Auzind asta, unii localnici râseră amuzați, iar alții dădură din cap aprobator. Dar refuzul ei ferm, motivat de bunele maniere, fu îndeajuns pentru a împrăști mulțimea, când nu mai rămăsese nimic interesant de văzut pe stradă, cu atât mai mult cu cât o cunoșteau destul de bine, încât să știe că nu va ceda. Și mai ales acum, când copiii fugiseră cu plăcintele cu carne și biscuiții cu lămâie în orfelinat, cu tot cu coș.

– Dar poți. Se aplecă și-și aduse ochii la același nivel cu ai ei. Tocmai de aceea i-am cerut lui Royston să îmi împrumute faetonul.

Ea clipi, neînțelegând absolut deloc. Ce avea a face un faeton cu lipsa unei însoțitoare?

– Chiar nu știi? șopti el surprins. Cu siguranță că ai avut pețitori care te-au scos cu trăsura...

– Lord Chesney, îl întrerupse ea iritată și ridică o mână să îl oprească. Foștii pețitori – sau, mai degrabă, lipsa lor – nu aveau nimic de-a face cu actuala ei neliniște. Era *acest* bărbat, cu farmecul și săruturile lui, care o topeau, și cu hotărârea de a-i descoperi secretele, care o făcea să tremure în încălzări și să se înfioare. Nu am timp pentru jocurile tale.

– Nu mă joc, sunt serios. Se aplecă mai mult, ca să-i explice: Cel care conduce un faeton nu își poate lua mâinile de pe hățuri, deci ești în perfectă siguranță chiar și fără însoțitoare. Domnii londonezi conduc adesea faetoane pentru a putea fi singuri cu doamnele lor.

Inima îi sări din piept.

– Tu... își coborî vocea la o șoaptă liniștită, pe care nu putea să o audă nimeni altcineva. Vrei să petreci timp singur... cu mine?

— Foarte mult. Apoi ochii lui se umplură de o ardoare care o făcură să simtă cum i se strânge inima. Petrece-ți după-amiaza cu mine, Josephine. Te rog!

Și ea își dorea. Chiar și acum degetele de la picioare i se curbau la gândul tentant de a fi singură cu el. Poate că ar fi sărutat-o din nou, cu nevoia aceea ametoitoare, delicioasă, care o ținuse trează toată noaptea trecută și care îi făcuse stomacul să facă tumbe ori de câte ori se gândea la cât de bine se simțise în brațele lui. Și se gândea aproape tot timpul. Pentru că *fusesse* bine. Atât de bine!

Dar știa mai bine de atât. Nu cu acest bărbat, indiferent cât era de tentant.

Așa că, în ciuda felului în care arăta, plină de praf, strâmbă din nas cu toată aroganța de care era în stare, pentru a-l alunga.

— Nu suntem în Londra, milord.

— Nu, nu suntem, încuviință el. Dar avem un faeton. Fluieră. Băieți!

Fără nici un avertisment, trei perechi de mâini îi înconjură talia și o ridicară. Scoase un strigăt de surpriză către Jasper și cei doi băieți din spatele ei, apoi Thomas o luă de braț și o trase, ridicând-o până o așeză pe banchetă, lângă el.

În momentul în care fundul ei atinse bancheta, Thomas scutură hamurile și echipajul o porni de-a lungul străzii. El aruncă trei monede în spate, către băieți, care probabil fuseseră complici de la început, apoi se întoarse cu fața, apucă cu ambele mâini hățurile pentru a controla caii și îi mână la trap rapid.

— Ce faceți? clocoti ea. Mâinile ei apucară cu putere bancheta de sub ea în timp ce se așeza mai bine pe perna de piele, neavând de ales decât să se țină cât putea de strâns ca să nu cadă.

— Am crezut că e destul de evident. Priceput, îndemnă caii la pas lin, rapid și rânji. Te-am răpit.

Privi în jos, la roțile care se învârtteau și la pământul care accelera sub ei, în timp ce alergau dinspre sat către râu și către ogoarele de pe partea cealaltă. O, cu siguranță, fusesse răpită! Și fără să poată scăpa, nu fără să-și rupă gâtul.

— Oprește în clipa asta! porunci ea, cu aceeași voce dezaprobatoare pe care o folosea când copiii nu se purtau cum trebuie. Nu ai permisiunea tatălui meu de a mă scoate la plimbare.

El îi aruncă o privire amuzată și ridică din sprâncene. Ca și cum spusese cel mai absurd lucru din lume.

– Chiar vrei să îi explic tatălui tău cum ne-am cunoscut și ce făceam când te-am rugat să ieșim la plimbare cu trăsura?

Închise gura, iar căldura unei noi îmbujorări i se răspândi pe față. Naiba să îl ia că folosea buna-cuviință împotriva ei! Oftă adânc, știind că fusese învinsă și îl săgetă cu privirea ei cea mai ucigătoare.

– Faci des genul acesta de lucruri?

– Să scot doamne la plimbare?

Se referise la răpire. Dar acum, când el pusese întrebarea cu voce tare, descoperi că era curioasă, în mod ciudat și fără nici un motiv întemeiat, tocmai de acest aspect. Avea să se dovedească a fi exact la fel ca toți ceilalți domni de dinaintea lui – interesat de ea doar atâta timp cât era nevoie ca să se distreze, uitând-o de îndată ce petrecerea avea să ia sfârșit.

Totuși, dacă tot întrebuse...

– Da, o faci des?

El ridică din umeri.

– Ocazional.

Nu era pregătită pentru ghimpele de gelozie din pieptul ei, apărut la auzul acelui singur cuvânt, nici pentru furnicătura care pulsă prin ea și care se opri, nerușinat, între picioarele ei, atunci când el spuse tărăgănat:

– Dar niciodată cu o femeie atât de interesantă ca tine, Josephine.

Nu avu timp să reflecteze asupra înțelesului spuselor lui, pentru că el, cu o smucitură din hățuri, îndemnă caii la galop mic, lent, când depășiră marginea satului, unde locul pietrișului fusese luat de praf, iar drumul cotea către râu. Se așeză mai bine pe banchetă, cu o mână ținându-se de marginea scaunului, iar cu cealaltă agățându-se strâns de brațul lui, neavând altceva de care să se țină.

Se uită în jos la Josephine, măsurând-o din ochi. Obrajii ei se înclinaseră sub privirea lui pătrunzătoare. Știa că arăta înfiorător și, cocoțată lângă el, pe banchetă, nu avea unde să se ascundă de acei ochi de safir care vedeau prea multe. Pulsul i se acceleră, pe de o parte, din cauza bruștei nervozități pe care el o stârnise în ea și, pe de alta, din cauză că se simțea prinsă în capcană. Și era disperată să găsească o cale de scăpare.

Se îndepărtă de el.

– De ce faci asta? Întrebă ea fără ocolișuri. Ce ai putea dori de la mine?

El încetini faetonul, în cele din urmă făcând caii să meargă la pas atunci când ieșiră de pe drumul principal și intrară pe un drum de țară care se îndrepta către ogoare, ascuns de un gard viu înalt. Se întoarse cu fața spre ea, caii nemaiaivând nevoie de toată atenția lui.

Ceea ce însemna că putea să îi acorde ei mai multă atenție.

– Ți-am spus că...

– Da, că sunt un mister ce trebuie rezolvat, aruncă ea. Ceea ce era *exact* lucrul de care se temea, motivul pentru care încerca atât de mult să îi abată atenția de la ea. Pentru că se apropia prea mult, cu o curiozitate care nu putea duce la nimic bun. Și totuși, de câte ori încerca să îl alunge, părea că îi stârnește și mai mult interesul. Iar asta trebuia să înceteze. În *momentul acela*. Și, după cum ți-am mai spus, nu este nimic de rezolvat.

– Minți, o acuză el pe un ton indiferent.

Îndrăzneala lui o uimi.

– Sincer, Lord Chesney, mă faci să...

– Thomas, o corectă el.

Cu un oftat exasperat și refuzând să îi spună pe numele de botez, începu din nou:

– Faci imposibilă purtarea unei conversații cuviincioase. Doamnelor nu le place să fie numite mincinoase.

– Atunci doamnele nu ar trebui să mintă, o admonestă el ușor. Tu ești un mister, Josephine. Nu semeni cu nici una din femeile pe care le-am întâlnit vreodată.

Inima îi tresăltă auzind declarația. În mod clar, o minciună, complimentul era, evident, făcut cu gândul de a o înmuia și a-i înlesni lui vânatoarea, și cu toate astea, cuvintele lui o încălzeau de parcă ar fi declarat-o cea mai frumoasă femeie din lume. Și, vai, ce căldură periculoasă era!

Hotărâtă să reziste farmecelor lui, pufni ca și cum ar fi fost jignită de compliment.

– Nu sunt specială.

– Ba da, ești, șopti el, iar vocea lui adâncă o înconjură ca niște degete mângâietoare. Poți să negi cât vrei, dar e ceva diferit la tine. Și trebuie să descopăr despre ce este vorba.

Înghiți în sec nervoasă. Secretul ei era încă în siguranță, deși nu era complet sigură că și ea era. Nu, având în vedere felul în care continua să o privească de parcă ar fi vrut să se înfrupte din ea.

Și, cu siguranță, nu cu dorința inexplicabilă care se furișa în interiorul ei, de a-l lăsa să facă asta.

Totuși, suspiciunea pulsa în ea.

– De ce? întrebă ea, dar, la naiba, cuvintele îi ieșiră gutural, ca un tors de pisică.

El ezită și privi într-o parte.

– Ieri-dimineață, când eram în grajd... Privirea îi rămase ațintită pe urechile cailor din fața lui. Cum de ai știut să mă liniștești în felul acela?

Ea clipi. „Acela” era marele secret pe care el voia să îl afle de la ea? Ei bine, nu era deloc la ce se aștepta. Dar nici nu știa ce să răspundă. Își mușcă buza. Ce ar fi putut spune? Că știa cum să îl liniștească pentru că îi alinase pe orfani atunci când trecuseră prin bătăi crunte, zile înghețate fără mâncare și fără pături ori prin nopți în care fuseseră încuiați în pivniță cu șobolanii? Dar nu îi putea spune cum fusese viața ei înainte de a-i întâlni pe cei din familia Carlisle, pentru că atunci i-ar fi fost cu adevărat milă de ea. Și nu s-ar mai fi uitat niciodată la ea cu ochii aceia înflăcărați, ca și cum era o femeie pe care un bărbat ca el ar dori-o cu adevărat.

Nu avea nici un viitor împreună cu el; nu era nici naivă, nici îndeajuns de nesăbuită încât să aștepte mai mult de la el. Dar nu era pregătită nici să renunțe încă la orice speranță și să pună capăt fanteziei înainte să fie nevoită să o facă.

Fixându-și privirea asupra mâinilor pe care le ținea în poală, ridică din umeri și rosti:

– De ce are importanță?

– Pentru că uneori, admise el cu o urmă de stânjenală în voce, sunt cuprins de spaimă. Un zgomot puternic sau o mișcare bruscă și devin... neliniștit.

„Neliniștit?” Ceea ce văzuse ieri nu fusese neliniște, ci un atac de panică în toată regula, și era clar, după cât de repede își revenise, că nu era o surpriză pentru el. Ceea ce însemna că atacurile aveau loc des.

Se pare că Thomas Matteson își apăra propriile secrete.

– Când sunt lângă tine, Josephine, nu e nici o... Se opri, cenzurând orice mărturisire liniștită pe care ar fi vrut să o facă. În schimb, continuă spunând: Nimeni nu a reușit să mă ajute așa înainte. Am nevoie să aflu ce-ai făcut, cum ai știut ce să faci. Făcu o pauză. Trebuie să știu de ce tu.

El avea nevoie să știe, la fel cum ea avea nevoie să păstreze secretul. Totuși, preț de o clipă, se gândi să mărturisească totul, să-și găsească, în sfârșit, alinarea, împărtaşind cu cineva acea parte din viața ei care o separa atât de mult de oamenii pe care îi iubea. Chiar și de familia ei.

Nu. Nimic bun nu avea să iasă din asta. Trebuia să îl convingă să o lase în pace înainte de a-i descoperi toate secretele. Și nu exista nici un alt mod de a o face, în afară de a i-l destăinui pe cel mai dureros dintre ele.

Ignorând durerea ascuțită provocată deopotrivă de groază și de panică, trase adânc aer în piept și spuse ușor:

– În seara aceea, la dans, i-ai cunoscut pe frații mei. Ignoră strângerea de inimă pe care o simțea în timp ce mărturisea: Dar nu sunt frații mei adevărați.

– A, frați vitregi. El dădu din cap înțelegător. Ceea ce explică de ce nu semeni deloc cu...

– Am fost adoptată.

Thomas trase brusc de frâie, iar caii se cabrară și se opriră. Se întoarse pe banchetă și se holbă surprins la ea. *Adoptată?* Știa că are secrete, dar, Doamne, Dumnezeu, nu se așteptase la asta.

Mijindu-și ochii, studie fiecare părțică din ea, de la ochii verzi ca marea până la praful de pe fruntea ei. Din momentul în care își ițise capul pe fereastra orfelinatului să îl privească, văzuse o sută de emoții diferite străbătându-i chipul frumos, dar întotdeauna clipele în care lăsa garda jos erau efemere, ca și cum un voal îi acopere trăsăturile.

Dar expresia de acum... ei bine, aceasta era de o vulnerabilitate pur feminină și îl lăsa fără suflu.

Se uita în jos, la mâinile ei, ca și când nu ar fi fost în stare să îl privească, de teamă că el s-ar fi holbat la ea, șocat. Sau, și mai rău, cu milă.

– Mama își mai dorea un copil – o fetiță –, dar avusese complicații cu Quinn, iar doctorii au sfătuit-o să nu mai rămână însărcinată. Așa că m-au adoptat pe mine. Privirea îi rămăsese ațintită pe degetele care trăgeau, nervoase, de fustă. Aveam șase ani și eram o pacoste, cu adevărat cel mai de neconceput copil pentru a deveni fiica unui baron. Dar voiau o fiică care să le poată ține piept băieților și m-au crescut ca și când aș fi fost fiica lor naturală.

— Ești foarte norocoasă, murmură el, neștiind ce altceva să spună.

Dar un zâmbet trist, autoironic apăru pe buzele ei.

— Bănuiesc că da.

Cu siguranță nu era răspunsul la care se aștepta el.

— Josephine, dacă eu...

— Acum, că știi cine sunt cu adevărat, îl întrerupse ea, îndreptându-și spatele când se ridică de pe banchetă, lângă el, sunt sigură că vei dori să îți ceri scuze pentru că m-ai sărutat ieri în grajd și că m-ai adus înapoi de la orfelinat.

— Pentru nimic în lume, șopti el, lăsându-și ochii să lunece, ademenitor, pe cele două umflături ale sânilor abia vizibili deasupra răscoielii gulerului dantelat. I se păru că tremură. Felul în care arăți și gustul tău, ceea ce îmi faci...

Auzind asta, ea înghiți nervos în sec, iar unduirea ușoară a gâtului ei îi făcu stomacul să se încleșteze atât de tare, încât se opri brusc din vorbit. Pe toți dracii, femeia asta era un leac otrăvit.

Se foi un pic pe bancheta îngustă, pentru a-și lipi coapsele de ale ei și nu mai încăpea îndoială că tremura. O femeie atât de puternică, de încrezătoare și totuși atât de vulnerabilă, de inconștientă de efectul pe care îl avea asupra lui. Clocoti în el frustrarea că nu putea să o ia în brațe să o sărute din nou, doar pentru a-i demonstra, chiar în acea clipă, cât de potrivit fusese faptul că o sărutase. Același faeton care le îngăduia să fie singuri, fără însoțitori, îi împiedica, de asemenea, să se bucure de plăcerile celor neînsoțiți. Și singuri.

— Ți-a plăcut, Josephine? întrebă el, cu blândețe, nevrând să o sperie cu dorința lui arzătoare de a-i auzi răspunsul.

Mâinile ei se încordară pe materialul fustei, ca și când ar fi luptat împotriva impulsului de a-l plesni sau de a-l trage mai aproape. Și micuța pacoste ar fi putut lua în calcul oricare din cele două posibilități. Dar el știa ce își dorea de la ea, deși se temea că ea nu își dorea același lucru. Dumnezeu! Nu i se întâmplase niciodată să nu știe dacă o femeie îl dorea sau nu. De obicei, săruturile lui le făceau pe femei să cerșească să fie duse în patul lui, dar, la o adică, Josephine Carlisle nu era o femeie obișnuită. Era o faptură interesantă, ageră și independentă, așa cum nu mai întâlnise până atunci. Una care îl făcea să se simtă reîntregit atunci când era cu ea. Și nu era încă pregătit să renunțe la acea senzație.

Când ea nu răspunse, el insistă.

— Ei bine, *mie* cu siguranță mi-a plăcut să te sărut. Își frecă ușor piciorul de al ei, pielea cizmei lui alunecând pe ciorapul ei moale de sub tivul rochiei. Excitarea ce înflorește o făcu să tremure, iar buzele ei senzuale se întredeschiseră delicat, ceea ce făcu ca inima lui să bubuie cu putere în piept. Spune-mi că și ție ți-a plăcut, o îndemnă el cu tandrețe, rugându-se ca ea să nu audă disperarea din vocea lui. Haide, Jo! Nu mă face să mă simt ca un ticălos pentru că te doresc.

Ochii ei se lărgiră când îi întâlniră pe ai lui, iar apele verzi din adâncul lor deveniră întunecate și tulburi. Șopti, nevenindu-i să creadă:

— Tu m-ai *dorit*?

Căldura neintenționată din cuvintele ei se revărsă în jos până în vârful mădularului și i-l întări instantaneu. Cerule! Slavă Domnului că ședea, altfel ea ar fi putut vedea foarte clar cât de mult o dorea.

— Încă te doresc, răspunse el, cu aceeași căldură în voce.

Ea continua să îl privească, cu aceeași expresie de neîncredere derutată, dar era acolo și dorința pentru el. Pieptul i se strânse, ca unui băietan necopt care se afla singur cu prima lui femeie.

— Dar tu ce îți dorești de la mine, Josephine?

În acea clipă, i-ar fi dat tot ce ar fi cerut, doar ca să rămână cu el, ținând bezna la distanță și făcându-l să se simtă din nou viu. Și dacă ar fi îndrăznit să-i spună că și ea îl dorea la fel de mult...

O seriozitate sumbră îi întunecă fața frumoasă și șopti atât de încet, încât el abia o auzi:

— Cărbune.

— Poftim? Nu se putea să fi auzit bine... „cărbune“?

În loc să repete cuvintele, se holbă curioasă la el, cu capul aplecat ușor într-o parte, în timp ce îl studia.

— Nu te deranjează că sunt orfană? Neîncrederea îi inundă vocea blândă. Nu te face să dorești să dai fuga înapoi, la orfelinat, să mă duci înapoi?

— Absolut deloc. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie că era adoptată. Cel mai bun prieten al lui și în același timp cumnat fusese orfan, iar el îl iubea pe Nathaniel Grey ca pe un frate adevărat și nu avea o impresie proastă despre el pentru asta. De fapt, îl admira pentru că supraviețuise acelei copilării oribile și că se întreținuse singur, devenind unul dintre cei mai puternici bărbați din Anglia.

Dar expresia suspicioasă de pe chipul ei îi spunea că nu îl credea. Nu conta, atâta timp cât îl îngăduia în preajma ei. Atâta timp cât putea să își dea seama care era acel lucru pe care ea îl avea și care o făcea

capabilă să îi ofere liniște, așa cum nu mai avusese de când fusese împușcat, ca să poată lua cu sine acea liniște după ce îl va fi prins pe tâlharul lui Royston și se va fi întors la Ministerul de Război.

Ridică o sprânceană, provocându-l.

– Atunci nu te mișca.

Ei bine, *acela* era un răspuns neașteptat. Plimbarea devenise, dintr-odată, foarte interesantă și în adâncul lui ardea de curiozitate să descopere ce gânduri îi treceau prin mintea ei sprintară.

– Bine.

Trăgând adânc aer în piept, ca și cum și-ar fi făcut curaj, întinse ușor mâna spre a lui, în timp ce el ținea hățurile între genunchi. Atingerea era blândă și delicată și, chiar și prin mănuși, îi putea simți căldura și tandrețea degetelor care îl explorau curioase. Mâna îi tremură, în inocența ei lipsită de experiență, în ciuda aparentei sofisticate pe care o afișa. Ar fi râs de prefăcătorie ei, dacă nu ar fi fost scuturat de un fior electric, care numai inocent nu era, iar mădularul nu i-ar fi tresărit la gândul ispititor al mâinilor explorându-i trupul.

– Au mai fost și alți domni la Blackwood care au vrut să îmi atragă atenția la fel ca tine, admise ea domol în timp ce mâna continua să alunece de-a lungul antebrațului, până la îndoitura cotului, apoi în sus, spre umăr, pipăind mușchiul tare de sub mână.

O urmă de gelozie îl străbătu, dar al naibii să fie dacă o să îi arate.

– Nu îi învinuiesc.

– Hmm. Și-au petrecut săptămâna dăruindu-mi buchete de flori și făcându-mi complimente, procedând în așa fel încât să se așeze lângă mine la cină, flatându-mă cu atențiile lor și cu invitații la plimbări în grădină, călătorii cu trăsura prin sat...

Sub examinarea ei atentă, rămase perfect nemișcat, neîndrăznind să spună nici măcar un singur cuvânt de teamă că ea s-ar fi oprit. Nu își mai amintea de când nu mai fusese descoperit în voie de o femeie, ca acum. Femeile cu care se asociase erau experimentate și plictisite de viață, atât de tare, încât mângâierea mușchilor unui bărbat nu avea nici o fascinație pentru ele. Dar atingerea lui Josie era curioasă și stângace, mai mult ca sigur stimulată de ardoarea întâlnirii pe care o împărtășiseră în grajd, așa că ultimul lucru pe care își dorea să îl facă era să o oprească.

Totuși, găsea în atingerea ei inocentă ceva mai mult decât o beție sexuală. O găsea tămăduitoare. Pentru că, atunci când ea își puse cealaltă mână, ușor, pe brațul lui, vârfurile degetelor ei atingând acel punct de pe încheietura lui, chiar acolo, unde se termina mânușa, mâncărimea începu să scadă, până când rămase doar căldura palmei ei.

– Unul sau doi dintre ei s-au aventurat chiar să mă ducă la prăvălie să cumpăr panglici. Râse ușor de ridicolul situației. Îți imaginezi... panglici?

– Probabil că nu te cunoșteau prea bine. Vocea îi era întretăiată de excitare, buzele îi tânjeau de dorința de a-i simți gustul.

– Vai, credeau că mă cunoșteau destul de bine. La urma urmelor, aflaseră că sunt orfană.

Mâna ei urmări linia gulerului redingotei, până la rever și apoi continuă în jos, către piept.

Înjurând în gând faetonul și neputința de a lăsa frăiele pentru a o atinge, se forță să respire încet și regulat, numai că, atunci când mâna ei lunecă sub jachetă să se joace cu nasturii de la vestă, gemu înfiorat.

– Ceea ce însemna că își închipuiau că ar putea să se bucure de plăcerea de a mă compromite – mă refer la cei care nu presupuneau că mă culcasem deja cu cineva. Au crezut că își pot pune mâinile pe mine după bunul lor plac.

Trase o gură de aer în piept printre dinții încleștați, la gândul de a face exact asta... de a explora cu mâinile sub fustele ei pentru a o găsi umedă și fierbinte, dorindu-l, și de a-i suge sânii. Se gândea la atingerea ei, la mâinile ei pe mușchii pieptului lui și la gura ei coaptă cuprinzându-i mădularul. Cu siguranță, nu ar fi fost nici urmă de beznă în spatele *acelui* amuzament, iar atunci când vor fi terminat să își ofere plăcere unul celuilalt, ar fi dormit. Fără coșmaruri, fără teroarea de a se trezi singur în întuneric. Cu Josephine încă în brațele lui.

– Vezi tu, credeau că nu vor fi obligați să își asume responsabilitatea. Până la urmă, oi fi eu fiica adoptivă a unui baron, dar, sub toată această mătase și dantelă, sunt doar o orfană. În adâncurile verzi ale ochilor ei, el văzu excitare și dorință; era de netăgăduit. Dar văzu și altceva – suspiciune. *Aristocrația* nu l-ar repudia pe unul de-al lor, dacă refuza să se însoare cu cineva ca mine. Și ei știau asta. Și tu o știi.

– Nu sunt unul dintre acei bărbați, scrâșni el, cu o furie amestecată cu excitare. Nu aş îndrăzni niciodată să gândesc asta despre tine.

Măinile lui se strânseseră în jurul hățurilor. Era furios pe acei bărbați care se gândiseră că ar fi putut să o compromită și apoi să plece, pur și simplu, ca și când nu ar fi fost nimic mai mult decât un divertisment la o petrecere. Apoi furia se îndreptă asupra lui însuși, când își dădu seama că era exact ceea ce și el voia să facă – să se bucure de ea, în mod egoist, pentru ca apoi să păstreze, cumva, liniștea pe care ea i-o aducea și să se reîntoarcă la vechea lui viață. O viață care nu îngăduia distragerea pe care ea i-o aducea.

Degetele ei eliberară primul nasture, iar lui i se opri brusc respirația. Era un joc periculos.

– Josephine...

Ea își duse buzele la urechea lui și șopti:

– Deci trebuie să cred că îmi acorzi atenție, mă răpești ca să mă scoți la plimbare și mă săruți doar pentru că îți place să-ți petreci timpul cu mine?

Vârfurile degetelor ei lunecară sub vestă și sub lavalieră pentru a mângâia pielea goală a gâtului său... atât de blânde și de delicate, atât de chinuitor de erotice în atingerea lor ușoară ca un fulg. Nu-i scăpă ironia că ea imita intenționat felul cum o mângâiasse el dimineața trecută, în grajd, felul cum îi desfăcuse gulerul pentru a-i atinge pielea fină de sub el. Ea folosea propria lui metodă de seducție împotriva sa.

– Și fără nici un alt motiv, în afară de acesta? Cuvintele ei moi îi gădilară urechea ca o provocare.

Cu bătăile inimii accelerate, deopotrivă de excitare și de furie, refuză să-i răspundă. Nu putea nega că voia să o seducă, din ce în ce mai mult, cu fiecare clipă care trecea. Afurisita de femeie o știa și ea. Dar o dorea pentru mai mult decât o eliberare fizică și cum ar fi putut să îi explice asta fără să o sperie?

– Fii sincer cu mine, Thomas! Fiecare cuvânt ieșea ca o respirație fierbinte, înfiorată. Ai de gând să îmi faci curte după ce se termină petrecerea?

Ar fi fost atât de ușor să o mintă și să obțină exact ceea ce-și dorea – compania ei în următoarele patru zile, delicioasa distragere pe care i-o oferea ținând la distanță negura, poate câteva sărutări și și mai multe intimități împărtășite. Dar își dorea și mai mult vechea

lui viață și nu era loc de o femeie în ea. Nici măcar pentru o femeie atât de specială, cum era ea.

—Nu, mușcă el cuvintele, sincer, frustrarea bubuind dureros prin el.

—Atunci nu ești cu nimic diferit de toți ceilalți bărbați, până la urmă. Dovedindu-și punctul de vedere, își retrase mâinile de pe el, apoi își încrucișă strâns brațele la piept, pentru a ridica între ei o barieră cât mai mare. Ochii îi străluceau acuzator. Și cred că ar fi mai bine dacă am păstra distanța de acum încolo.

El își încheștă maxilarul. Încăpățânată, îndărătnică, provocatoare... Era norocoasă că nu își putea lua mâinile de pe hățuri, căci altfel ar fi strâns-o de gât chiar acolo pentru lecția pe care i-o dăduse. Să stea departe de ea? Aproape că izbucni în râs. Era prea aproape de a-și recăpăta viața pe care o pierduse, atât prin recomandarea lui Royston de a-l aresta pe tâlharul la drumul mare, cât și prin sentimentul că bezna se retrăgea, de când o întâlnise pe ea, pentru a îndrăzni să se oprească.

—Să dea naiba dacă o s-o fac, mormăi el și scutură puternic hățurile, îndemnând caii la galop pentru a o duce, fără tragere de inimă, înapoi, în sat.

Capitolul 5

Thomas stătea nemișcat pe calul său, la adăpostul pădurii întunece și încerca să nu tremure de frig.

Trecuse bine de miezul nopții, iar el se afla acolo de mai bine de două ore, nemișcat, așteptând în locul unde avuseseră loc cele mai multe dintre atacuri. Nu îl deranja. Ce însemna încă o noapte de nesomn după anul pe care îl avusese, mai ales că în seara aceea toate coșmarurile lui ar fi putut lua sfârșit?

Privi în jos, spre mâinile cu care ținea hățurile și un zâmbet strâmb îi apăru pe buze. Nu îi tremurau absolut deloc.

Dar, pe de altă parte, de când sosise în Lincolnshire se simțea bine, așa cum nu se mai întâmplase de luni bune. Misiunea aceasta, pe care i-o încredințase Royston, îl ținea prea ocupat pentru a se gândi la ziua în care fusese împușcat și nici chiar faptul că se afla

afară, în răcoarea nopții, înconjurat de beznă, nu îi provocă panica și neliniștea la care se aștepta de fiecare dată când se aventura în afara casei și a luminii.

Frigul nopții îi pătrunse până la oase, dar, după întâlnirea în faeton de ieri după-amiază cu Josephine Carlisle, întâmpina cu bucurie frigul. Răcoarea îi împiedica sângele să fiarbă de furie amintindu-și cât de incredibil de tentantă îi păruse înainte ca ea să îl pună la punct așa cum o făcuse. Și reflectând la modul cum afurisita de femeie îl evitase de atunci, ceea ce, bănuia el, nu se datora doar faptului că îi spusese că era orfană sau că îl considera la fel cu toți ceilalți bărbați de dinaintea lui, care încercaseră să se folosească de acest aspect.

La dracu'!

Își pierdea mințile. Altfel de ce s-ar fi gândit la o femeie tocmai acum, când se ivise ocazia să arate ce putea? Aceasta era șansa lui, pe care o așteptase timp de un an. Care i-ar readuce, în sfârșit, viața de dinainte de a fi fost împușcat. Și nici o femeie, nici măcar una extrem de interesantă, inexplicabil de atrăgătoare, cu ochii mari, verzi, cu o inimă atât de generoasă, încât freca podelele orfelinatului, și cu o stăruință spre încăpățănare cât Londra de mare, nu avea să împiedice asta.

Își roti umerii în încercarea de a scăpa de tensiune, dar nu reuși. Afurisita de femeie avea să îl bânuie toată noaptea cu micuțele și arogantele ei strâmbături din nas și limba ascuțită, părul acela bogat, castaniu și cu buzele acelea pline, cu gust de piersici care îl făcuseră să se întrebe ce alte gusturi delicioase ar mai fi putut...

O mișcare bruscă îi atrase atenția.

Își îngustă ochii și rămase nemișcat, în timp ce, sub el, niște umbre lunecau prin pădure pe marginea drumului. Fiecare mușchi din corp i se încordă. Alte umbre trecură în liniște printre copaci. Desluși în întuneric o mână de bărbați călare, toți îmbrăcați în negru din cap până-n picioare și purtând măști și tricouri. Simți cum un arc de tensiune îl atinge în spatele genunchilor în timp ce electricitatea trosnea în aer.

O tâlhărie era pe cale să aibă loc.

Intuiția pe care o avusese în legătură cu seara aceea fusese corectă. Când călăreții se opriră din mișcare ca să se confunde cu umbrele întunecate, așa cum făcuse și el, știu că vechile instincte îi erau încă ascuțite, că abilitățile lui de spion erau încă prețioase. Iar în acea seară avea să fie răzbunat.

În timp ce o trăsură se apropia huruind pe drumul îngust, un bărbat scund, cu o constituție nu mai solidă decât cea a unui băiat, ieși din umbrele de la poalele dealului și făcu semn cu mâinile deasupra capului. Un copac mare se prăbuși, blocând drumul. Călăreții din pădure așteptară în întuneric, nevăzuți, în timp ce doi bărbați înaintară pe jos și se ghemuiră în tufișurile de lângă copacul căzut, câte unul de fiecare parte a drumului.

Un moment mai târziu, trăsura se opri brusc. Vizitiul trase de hături și făcu semn celor doi lachei îmbrăcați în livrea să sară de pe locurile lor și să înlăture bușteanul. În tăcerea pădurii, Thomas auzi mormăielile celor doi bărbați, urmate de icnetele pe care le scoteau, luptându-se să dea la o parte copacul căzut.

Un fluierat ascuțit străpunse noaptea. Hoții săriră din tufișuri și tăbărâră asupra celor doi lachei, luptându-se cu ei și punându-i la pământ în timp ce călăreții se năpustiră dintre copaci, strigând și fluturând pistoalele în aer. Thomas rămase acolo unde se afla, nemișcat, privind cu interes ceea ce se întâmpla în jurul lui. Într-o clipită, vizitiul și cei doi lachei erau legați la marginea drumului.

Conducătorul mascat sări de pe calul său negru. Dădu de perete ușa trăsurii, îndreptă pistolul către cei dinăuntru și ridică un sac. Într-o clipă, bărbații călare făcură turul trăsurii, iar pasagerii aleși în acea noapte umplură sacul. Apoi tâlharul închise ușa trăsurii și se cățără cu ușurință înapoi pe calul său. Urmă un alt fluierat și hoții se împrăștiară care încotro, pe când tâlharul se îndreptă spre pădure, în galop.

Iar Thomas porni în urmărirea lui.

Călăreț excelent și familiarizat cu împrejurimile, tâlharul înainta în viteză prin pădurea întunecată, iar Thomas îl urma atent, printre umbre, destul de aproape încât să nu îl piardă din vedere, dar în același timp destul de departe, încât să nu fie observat. Tâlharul încetini, lăsând calul să meargă la pas întins și traversă o poieniță de lângă un lac. Oprindu-se, Thomas urmări cum omul își îndemnă calul negru la trap și cum, fără să se oprească, strecură sacul într-o scorbură de copac, apoi întoarse calul pe copitele din spate și se cufundă din nou în pădure.

Thomas îl urmă precaut, atent la umbrele din jur, cu mușchii încordați. Nu fusese nimeni rănit în nici una din tâlhăriile precedente, însă nu avea de gând să își riște, fără sens, viața. Tâlharul era înarmat cu cel puțin un pistol, iar Thomas nu putea fi sigur că bărbatul

nu mergea să se întâlnească acum cu restul bandei sau că, urmându-l, nu avea să cadă într-o capcană.

Ascunsă într-o mică poienică din pădure, din întunericul copacilor, apărură silueta neagră a unei căsuțe. Thomas trase frâiele în tăcere, oprind calul și se aplecă în șa pentru a urmări cum tâlharul se îndreptă, la trap ușor, către căsuța de piatră, lunecă ușor din șa și își duse calul într-un staul micuț, cu acoperiș cu un versant, lipit de clădire. Un moment mai târziu, bărbatul ieși și intră în căsuță.

Atent să nu fie văzut sau auzit, Thomas lunecă de pe cal, îl legă de un copac și se apropie în tăcere de căsuță. Scoase ușor un pistol de sub haină, lăsându-l pe al doilea în toc. Nu o mințise pe Josie. Îi dis plăceau armele de când fusese împușcat, dar era și mai îngrozit să fie vulnerabil. Iar în seara aceea nu avea de gând să își asume riscuri inutile.

Ușa din față era întredeschisă, iar lumina slabă a unei singure lumânări răzbătea prin întuneric. În timp ce Thomas se îndreptă către ușă, se gândi să se strecoare în spatele căsuței ca să caute o ușă din spate sau o fereastră deschisă, dar din punctul în care era observă că obloanele erau bine închise, nici măcar o urmă de lumină nepătrunzând prin vreo crăpătură din jurul ferestrelor. Tâlharul nu știa că el era acolo, ceea ce îi dădea un avantaj, dar dacă ar fi încercat să deschidă ferestrele sau să forțeze încuietorile, zgomotul l-ar fi dat de gol. Să intre pe ușă era periculos, dar nu avea de ales. Dacă ar fi așteptat o ocazie mai bună, bărbatul ar fi putut scăpa, zădărniciind cea mai bună ocazie a lui Thomas să îl aresteze. Nu, era mai bine să intre pe ușă din față, folosind elementul-surpriză, decât să piardă șansa, așteptând cu lașitate.

Stând, cu grijă, într-o parte, își băgă ușor piciorul pe ușă, destul cât să se poată strecura înăuntru. Se opri și ascultă cu atenție. Nici un sunet, nici un foșnet de mișcare... nimic. Cu spatele la perete, înaintă în căsuță.

– Stai pe loc! Țăcănitul unui pistol sparse liniștea. Sau trag.

Îngheță, preț de-o clipă, iar frustrarea de a fi căzut pradă unui asemenea truc îl inundă. „La naiba!“ Blestemându-se, ridică încet mâinile și, întorcându-se, dădu cu nasul de țeava unui pistol.

Și de femeia din spatele lui.

Josephine Carlisle stătea de cealaltă parte a camerei, în lumina slabă a lumânării, și ținea un pistol îndreptat direct spre pieptul lui. Se confunda cu umbrele, îmbrăcată în negru din cap până în picioare,

cu haine de băiat ce îi acopereau silueta mlădioasă, de la jacheta prea mare care îi ascundea curbele feminine până la cizmele din picioare. Părul i se desfăcuse și îi cădea în jurul umerilor delicați, într-o masă de bucle castanii, tricornul fusese aruncat pe podea, iar de mâna ei stângă atârna o mască neagră.

— Tu? murmură el, holbându-se la ea, neputând să-și ascundă uimirea. Imposibil.

Pentru o clipă, nu făcu nimic decât să se holbeze la rândul ei, părând la fel de uimită ca el. Apoi, cu vocea răgușită de surpriză, răspunse:

— Ei bine, tu ești cel care a spus că sunt o enigmă. În ciuda tonului curajos, mâinile îi tremurau. Enigmă rezolvată, iată!

— Nici pe departe, mârâi el încruntat și închise ușa, trântind-o furios cu o mână.

De pe buze îi ieși o ocară și, ignorând pistolul cu care încă îl amenința, traversă încăperea și se opri exact în fața ei. Nu l-ar fi împușcat, știa asta; ar fi tras piedica în momentul în care el a intrat pe ușă, dacă ar fi vrut, cu adevărat, să îl omoare, iar ca tâlhar, nu trăsesese niciodată nici un foc. Era gata să garanteze cu viața lui că nu avea să înceapă s-o facă în seara aceea.

Își ridică bărbia când el se apropie, dar nu se dădu înapoi și nici nu se ghemui. Trebui s-o admire pentru asta, deși nu era convins dacă era curajoasă pentru că îi ținea piept ori era, pur și simplu, nebună.

— M-ai urmărit, îl acuză ea, cu vocea tremurând ușor. De ce?

— A avut loc o tâlhărie în noaptea asta. Se aplecă ușor să-și pună pistolul la picioare, apoi îl scoase și pe al doilea de sub haină și făcu același lucru. În opinia lui, o armă ridicată era mai mult decât de ajuns. O trăsură care părasea Blackwood Hill.

Apoi se îndreptă și se uită în jos, spre ea, obligând-o să se uite în sus, spre el, în timp ce el o domina cu statura lui înaltă. Privind-o, inima i-o luă la goană, deși nu știa cât din asta se datora pistolului, încă ațintit asupra lui, și cât felului sălbatic în care arăta, cu ochii furioși dilatați și fața îmbujorată, stând atât de aproape, încât i-ar fi putut mângâia obrajii dacă ar fi ridicat mâna.

Și, dacă ar fi făcut-o, femeiușca aia blestemată ar fi apăsât pe trăgaci.

Așa că, iritat, își încrucișă brațele peste piept și încercă să nu facă nimic pentru a fi împușcat.

— Dar știi asta, nu? Pentru că te aflai acolo.

- Da.

- Atunci știi de ce mă aflu eu aici.

Își înclină ușor capul, studiindu-l.

- Vrei să mă arestezi?

- Da. Intenționa să îl aresteze pe tâlhar. Dar Josephine Carlisle, dintre toți oamenii... Dumnezeu!

- Nu poți, să știi.

Rosti cuvintele atât de firesc, încât îl făcu să clipească.

- De fapt, pot.

- Nu te-ar crede nimeni. Negând din cap, coborî pistolul și puse, liniștită, piedica. Nu-ți vine nici ție să crezi, deși ai văzut tâlhăria cu propriii ochi.

Își înțeștă maxilarul. Surpriza pe care o avusese atunci când intrase în căsuță și o găsisese pe ea, în locul bărbatului pe care crezuse că îl urmărea, se transformase în furie, furia că fusese păcălit. Mărturisirea pe care i-o făcuse în faeton, cum că era orfană, comparația cu ceilalți bărbați care o curtaseră - totul fusese făcut doar pentru a-i distra atenția și a-i pierde urma. Și funcționase. Pentru că nu ar fi crezut niciodată că ascundea un secret atât de mare în spatele ochilor acelora verzi, furtunoși.

- Te arestez, îi spuse în timp ce ea se îndreptă spre șemineul de piatră și puse arma pe poliță.

- Nu poți, repetă ea cu încredere. Fiica respectabilă a unui baron, care nu știe să călărească bine și care nu știe să folosească un pistol, arestată pentru tâlhărie? Vei fi de râsul întregii Anglii doar dacă sugerezi asta.

- Ești o călăreață pricepută, o luă el în râs.

- Nu mai de mult decât săptămâna trecută am căzut de pe iapa mea, pe High Street, în fața mai multor martori.

Își înțeștă dinții. Avea dreptate, lua-o-ar naiba! Nu l-ar fi crezut nimeni. Chiar și în acel moment, nu era el însuși sigur de ceea ce văzuse în seara aceea în pădure... ori de ceea ce vedea încă în fața sa.

Pieptul i se strânse când pricepu întreaga situație. Dintre toți oamenii care ar fi putut să îl împiedice să rezolve investigația pentru Royston... tocmai femeia drăguță cu înclinația de a vărsa puncte, care făcuse pe toată lumea să creadă că este o neîndemânică, mult prea modestă și atât de fragilă, încât doar spunând că are o durere de cap îi făcea pe frații ei să se calce în picioare ca să aibă grijă de ea. Aceeași care îl scosese cu succes din beznă ce îl înconjura de când glonțul

ii străpunsese coastele cu un an în urmă. Și ale cărei talente de a disimula și de a minți le egala pe ale lui însuși.

Ironia aproape că stârnea râsul. I-ar fi admirat uneltirile, dacă viața lui nu ar fi depins de arestarea ei.

— De fapt, spuse ea cu blândețe, nu ai nici o dovadă.

El ridică o sprânceană și o măsură încet din cap până în picioare, acuzând în tăcere felul în care era îmbrăcată. Purta pantaloni scurți... *pantaloni scurți*, pentru numele lui Dumnezeu, și, în timp ce gura i se usca, înțelese brusc de ce nu le era permis femeilor să îi poarte în public. Pentru că pantalonii scurți i-ar fi făcut pe bărbați să fie conștienți că femeile aveau picioare, care i-ar fi dus cu gândul la locul acela cald și strâmt dintre coapsele lor, ceea ce i-ar fi făcut să se gândească la cât de mult ar fi dorit să se afunde înăuntru...

Sfinte Dumnezeule, chiar că își pierduse mințile.

— Hainele mele? Ridică din umeri cu o inocență prefăcută. Am vrut să încerc să călăresc precum bărbații, deoarece am crezut că mi-ar fi mai ușor decât pe o parte, dar este imposibil să călărești cu picioarele desfăcute purtând fustă.

— Noaptea? spuse el tărăgănat, luând-o în râs.

Plescăi din limbă dezaprobat ca o guvernantă.

— Mult prea scandalos în timpul zilei. Am o reputație de menținut. Se retrase către o ușă și intră în ceea ce el presupuse a fi un dormitor. Aprinde focul, te rog!

Blestemând printre dinți auzindu-i cererea obraznică, traversă din nou încăperea și puse zăvorul. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca banda ei să năvălească pe ușă, să o salveze. Sau și mai rău, să intre polițistul să o aresteze, înainte ca el să reușească să rezolve dezastrul acela.

Dacă dezastrul acela avea vreo rezolvare.

Scrâșnind din dinți de nervi, luă cutia cu iască din vatră și îngenunchea ca să facă focul. Trebuia să o aresteze, nu avea încotro. Ca fiică a unui baron, ar fi fost trimisă la închisoare sau deportată, și nu spânzurată, dar nu, diferența nu îl mulțumea. Și totuși, oricât de cumplit era gândul de a o ști putrezind în spatele gratiilor, încălcase legea, iar el nu avea de gând să renunțe la viitorul lui ca să scape un infractor. Chiar și unul atât de frumos și admirabil de îndrăzneț.

Când flăcările atinseră, într-un final, iasca, aruncă câțiva bușteni înăuntru și își îndreptă spatele, apoi aruncă o privire de jur împrejurul căsuței și se strâmbă. Locul era uscat, sigur și perfect pentru

a te ascunde confortabil după o noapte ocupată în care ai ușurat niște nobili de bunurile lor.

Se întoarse cu spatele la foc și mormăi cu prefăcătorie:

– Ai o ascunzătoare pe cinste aici!

– Este o căsuță de vânătoare veche, strigă ea din dormitor. E de mulți ani în proprietatea familiei Carlisle.

El dădu roată camerei, studiind piesele confortabile de mobilier. Era chiar și un coș cu mâncare pe masă, pentru numele lui Dumnezeu.

– Se pare că te-ai pregătit pentru tot.

– Nu pentru tot, îl corectă ea. Cu siguranță, nu ai intrat în planurile mele.

Apropiindu-se de ușa dormitorului, observă că ea o lăsase, din greșeală, întredeschisă și putea auzi foșnetul materialului și zgomotul mișcărilor de dincolo de ușă. Se opri, atenția fiindu-i irezistibil atrasă înăuntru.

Uitându-se pe furiș prin deschizătură, o zări în umbrele întunecate aruncate de pâlpăirile lumânării. Se schimba de haine, cu spatele la ușă, iar el urmări cu nerușinare cum își trage cămașa peste cap și o azvârle într-o parte, dezgolindu-și spatele.

Sfinte Sisoel! Privirea îi alunecă peste corpul ei, de la umerii goi până în zona fină a spatelui care dispărea sub betelia pantalonilor scurți, singurul lucru care făcea să nu fie complet goală. Mădularul i se întări instantaneu, dar reuși cumva să reziste nevoii aproape coplesitoare de a da buzna în odaie, să își pună gura între omoplații ei și să o lingă pe șira spinării de sus în jos.

– Dumnezeule, mormăi el răsufând adânc și se întoarse înainte să îl vadă holbându-se la ea ca un filfizon bătrân și libidinos. Sau și mai rău, înainte să-i smulgă el însuși pantalonii scurți.

– Ai spus ceva?

– Nu. Își trecu nervos mâna prin păr. Tremura din nou, dar, de data asta, nu din cauza beznei.

– E aprins focul?

El își aruncă privirea spre erecția care zvâcnea pe sub pantalonii săi.

– Al naibii de dogoritor, bombăni el.

Ușa dormitorului se deschise și ea ieși în lumina focului, aranjându-și mânecile rochiei de muselină roz.

– Poftim?

— Nimic. Se strâmbă, bucuros că haina lungă îi ascundea umflătura dintre picioare.

Se uită cum își strânge părul și îl prinde repede în coc cu două ace lungi în timp ce se îndrepta spre un dulap din colț, deși o parte din el — o parte foarte interesată și acum dureroasă — își dorea să și-l fi lăsat desfăcut. O plăcea mai mult cu părul așa, căzut liber pe umeri, dezordonat și sălbatic. În ultimele zile își petrecuse mult prea mult timp imaginându-se îngropându-și mâinile în valurile acelea castaniu-închis, trecându-și degetele prin moliciunea lui și lăsându-i părul să se răsfire pe pieptul lui când s-ar fi prăbușit, gemând de plăcere, peste el.

Fusese al naibii de prost.

— Te rog să iei loc. Arătând către canapea, deschise ușile unui bufet. Dorești ceva de băut?

— Josephine...

— Whisky sau coniac? continuă ea ignorând avertismentul din vocea lui.

Își înghiți frustrarea.

— Nu vreau să beau.

— Nu, vrei să mă arestezi. Dar, din moment ce nu se va întâmpla asta, strigă ea, alegând o sticlă și două pahare mari, ai putea foarte bine să te faci comod și să te bucuri de binefacerile faptului că ne aflăm într-o căsuță de vânatoare, în timp ce ne răspundem unul altuia la întrebări. Puse sticla la subsuoară și se întoarse către el, apoi îi dădu să țină cele două pahare ca să poată turna coniac în primul pahar. De ce sunt tâlhar la drumul mare? Turnă și în celălalt pahar. Și de ce vrei să mă arestezi? Puse dopul sticlei și îl privi cu îndrăzneală în ochi. Dacă pleci acum, nu vom afla niciodată adevărul.

Se uită la ea, frustrarea amestecându-se cu neîncrederea crescândă care pulsa acum în el. Nu avea nici o dovadă că jefuise o trăsură și, stând acolo în rochia aceea roz care îi punea în evidență culoarea din obraji și culoarea întunecată a părului ei bogat, părea, pentru toată lumea, o tânără inocentă. Avea dreptate. Dacă ar fi încercat să o aresteze, nu l-ar fi crezut nimeni și putea să-și ia adio de la reprimirea lui în Ministerul de Război.

— Și vei fi cinstită cu mine? o puse el la încercare.

Pentru un moment, ea nu spuse nimic, pur și simplu îi susținu privirea, în timp ce se gândea la întrebare, apoi îi aruncă un zâmbet viclean care îi încălzi lui Thomas măruntaiele.

– Desigur.

Fără s-o creadă nici măcar pentru o secundă, îi întinse morocănos unul din pahare, în timp ce ea puse sticla pe marginea mesei de lângă canapea, apoi se așează cu delicatețe, strângându-și picioarele sub ea. I se păru că o vede tremurând. Dar se înșela, cu siguranță. Femeia asta supărător de îndrăzneată și de nesăbuită nu părea să aibă nici o urmă de nesiguranță în trupul ei mic, delicios.

Exasperat, cu nici o altă mobilă pe care să se poată așeza în afară de canapea și chiar lângă ea, se încruntă și se afundă, forțându-se să nu o atingă, nu ca să nu o sărute, ci ca să nu o zgâlțâie. Puternic. Cea mai enervantă, incitantă și încăpățânată femeie pe care o întâlnește vreodată – fără să aibă idee cât de periculos era jocul pe care îl făcea, cât de mortale erau consecințele, dacă ar fi călcat greșit. Ori ce însemna că ea, dintre toți oamenii, stătea acum între el și vechea lui viață. Ironia era mușcătoare.

Își aținti privirea rece asupra ei, nemaivăzând-o ca pe femeia inocentă care îl liniștea, ci ca pe adversarul care-i era.

– Spune-mi, Josephine, îți place măcar coniacul sau este vorba doar despre o altă tactică să ascunzi adevărul despre tine?

Încleștându-și degetele în jurul paharului pentru ca el să nu le vadă tremurând, Josie își dădu silința să ascundă nervozitatea care fierbea în ea, aceeași îngrijorare și teamă care erau prezente din momentul în care intrase pe ușă și o surprinsese, în acea seară. Nu, cu mult înainte de asta. Din momentul în care-și ridicase ochii la bal și descoperise ochii aceia de safir urmărind-o. De la acea primă privire fugară se temuse de acel moment, știind cumva că el avea să-i afle cel mai mare secret.

Ea se chinui să caute un răspuns la acea întrebare simplă, mintea fiindu-i atât de îmbătătită de prezența lui, încât nu putea nici măcar gândi, darămite să găsească o scăpare din situația aceea încurcată. De aceea întârziase interogatoriul – și foarte probabil, arestarea sa – mai întâi schimbându-și hainele, iar apoi turnând băuturi pe care nici unul din ei nu le dorea. Acum, fără nici o altă cale de a amâna inevitabilul, se rugă în tăcere să pară curajoasă și încrezătoare, când, în realitate, își dorea să se topească pe podea și să ceară îndurare.

Dar nu își permitea să arate nici o urmă de incertitudine ori slăbiciune în fața lui. Așa că duse paharul la buze și luă o înghițitură

mare. Lichidul o arse până în piept, și o senzație de sufocare îi cuprinse gâtulejul. Cu lacrimile adunându-i-se în ochi, își înăbuși tusea.

— Îmi place coniacul, minți ea răgușită, fiind prima oară în viața ei când îl gusta și găsindu-l absolut dezgustător.

Licărul amuzat din ochii lui îi dădu de înțeles că el știa că mințea. Mai mult — trimise un val de căldură mătăsoasă prin ea, făcându-i degetele de la picioarele goale să se încovoie sub ea. Ridicând provocator din sprânceană, Thomas își termină băutura din două înghițituri, iar ea îi privi omușorul pulsând ispititor cu fiecare înghițitură, stârnind în ea nevoia inexplicabilă de a-și pune buzele chiar acolo, pe gâtul lui, să simtă ea însăși mișcarea delicată.

Dumnezeu să o ajute, era în încurcătură.

— Ai zis că nu eram în planurile tale. Se întinse să pună pe masă paharul gol, și brațul său îl atinse pe al ei.

Se cutremură, înfiorată. Parcă scuturată de un curent, simțea furnicături pe piele, acolo unde o atinsese. Trase adânc aer în piept ca să se liniștească.

— Nu, nu erai, admise ea sincer. În mod cert, ești o surpriză.

Cu un blestem sări în picioare de pe canapea și se îndepărtă de ea cu pași mari.

— Pentru că ai crezut că sunt foarte ușor de păcălit?

— Pentru că îmi ghiceai cu atâta ușurință toate secretele. Unele pe care le păstrase ani în șir, pe care nimeni altcineva nu reușise nici măcar să le bănuiască. Nici măcar propria familie.

Se întoarse cu fața spre ea, cu o expresie sumbră. Furia care clo-cotea în el era palpabilă chiar și de la câțiva metri distanță, atât de tare vibra în el, și o făcu să tremure de frică. Și de altceva, la fel de tulburător.

— Când am părăsit orfelinatul, îi explică ea, încercând să-și domolească bătăile inimii, le-am promis copiilor că nu îi voi uita și mi-am ținut promisiunea. Asta făceam în seara asta.

— Devenind tâlhar la drumul mare? spuse el trăgănat, nevenindu-i să creadă.

— Făcând familiile să plătească pentru ceea ce au făcut, pentru că și-au alungat copiii nedoriți în acel loc și s-au spălat pe mâini de ei. Nu le-au dat copiilor lor nici o șansă la o viață decentă, nu le pasă dacă sunt înfomețați, bătuți ori... Emoțiile crescure și, pentru a se liniști, luă o altă înghițitură din coniac, de data asta bucurându-se de arsura din gâtje. Tusea îi aduse salivă pe buze și ea și-o șterse

cu dosul palmei într-un gest de hotărâre îndârjită. Am decis să le dau șanse egale, asta e tot.

– Robin Hood, o luă el peste picior. Asta te crezi?

Își ridică neclintită ochii pentru a-i întâlni pe ai lui.

– *Cred* că sunt singura căreia îi pasă de acei copii.

Puse coniacul deoparte. Chestia aceea era scârboasă! De fapt, toată acea situație îi provoca greață. Singura alinare era că, în sfârșit, putea împărtăși întregul adevăr despre viața ei, cu altcineva din afara micii ei bande. Nu îndrăznise niciodată să le spună părinților ei, știind că traiul în sânul familiei Carlisle era incert, pentru că nu era sânge din sângele lor și se temea că acest secret ar fi fost un motiv pentru a fi alungată, așa cum o parte întunecată din sufletul ei se aștepta mereu. Iar tatăl ei... cum ar fi putut suporta dezamăgirea de pe chipul lui *papa*, dacă acesta ar fi descoperit vreodată adevărul despre ea? Așa că îl ascunsese, până în seara aceea, când se consola un pic cu faptul că, în sfârșit, în loc să țină totul ascuns în sine, admisesese ceea ce făcuse. Chiar dacă bărbatul căruia îi spusese era același hotărât s-o aresteze.

– Ești o infractoare.

Tresări la auzul acuzației. Cuvintele lui usturătoare scoteau la suprafață toată vinovăția și dezgustul față de ea însăși care o consumaseră în ultimii doi ani. În clipa în care decisese să le facă pe familii să plătească pentru copiii lor nedoriti, știuse ce devenise, la fel cum știuse și consecințele pe care trebuia să le înfrunte într-o zi. Își putuse justifica faptele prin faptul că nu lua mai mult decât suma exactă de care avea nevoie fiecare copil pentru îngrijire și educație. Nici un bănuț în plus. Dar nu exista nici o altă cale. Nu ar fi plătit niciodată pentru copiii lor nelegitimi decât dacă erau forțați.

Chiar și atunci, când își permise să se gândească la ceea ce făcea, că nu era cu nimic mai presus decât un tâlhar...

Își mută privirea de la expresia aspră și acuzatoare de pe fața lui și șopti:

– Știu ce sunt și uneori... Cuvintele i se opriră în gâtulejul sufocat din ce în ce mai tare. Uneori mă urăsc pentru furturile comise.

– Atunci oprește-te!

– Și cine va avea grijă de copii? De unde vor avea mâncare, haine și așternuturi, medicamente? Și toate celelalte cheltuieli zilnice care uneori păreau atât de mari, încât o copleșeau? Sfinte Dumnezeule!

Chiar și acum tremură gândindu-se la cât de mare era responsabilitatea care stătea pe umerii ei firavi. De fiecare dată când se gândise să înceteze nebunia asta, fusese obligată să continue pentru a le asigura orfanilor toate necesitățile de bază, pe care ea le lua de-a gata în propria viață.

– Cărbunii, adăugă el cu subînțeles. La asta te-ai referit în faeton. Voi ai cărbuni pentru copii.

– Da, admise ea. Iar jaful din seara asta va plăti pentru ei.

El scutură din cap.

– Nu trebuie să faci asta ca să ai grijă de ei. Vocea îi era calmă, în mod ciudat plină de compasiune, iar când se uită la el, văzu pe chipul lui înțelegere față de situația în care se afla. Dar hotărârea de oțel pe care o avea, de a o aresta, era încă acolo, strălucindu-i adânc în ochi.

– Sunt convins că Royston ar deveni bucuros un binefăcător și ar dona...

– Royston este motivul pentru care acest loc există! Sări în picioare, cu pumnii strânși. Căminul acela e locul în care înalta societate engleză își aruncă copiii nedoriti, un loc unde pot scăpa de accidente lor fără nici un pericol de scandal, departe de atenția oricui ar putea privi de la Londra. Îi părăsesc acolo în sărăcie și mizerie, să fie bătuți și abuzați, iar Royston se asigură că nimeni nu află.

O luă de umeri pentru a o face să îl asculte.

– Orfelinatele din toată Anglia sunt pline de copiii nedoriti ai nobililor. Ochii i se împlânzără. Nu e corect, dar așa este.

– Nu, nu înțelegi! Încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui era prea puternică. Nu ia copiii nobililor – ia copiii nelegitimi ai surorilor și fiicelor lor.

Thomas îngheță, pentru un moment, și rămase fără cuvinte.

– Nu înțelegi? insistă ea. Dacă s-ar afla vreodată de sarcini, acele femei și familiile lor ar fi complet distruse. Statutul lor social ar fi distrus imediat, împreună cu aspirațiile politice ale bărbaților. Într-un orfelinat obișnuit există mereu pericolul ca identitatea copiilor să fie descoperită, iar familiile să fie șantajate. Dar pentru că Royston conduce Casa Bunei Speranțe, îi poate asigura că le poate ascunde accidentele, astfel încât nimeni să nu descopere niciodată adevărul.

– Atunci de ce jefuiești doar bărbații? De ce nu iei și de la femei?

– Pentru că bărbații controlează banii. O femeie are doar ceea ce un bărbat îi îngăduie să aibă, spuse ea liniștit, inclusiv copiii. Își dorea cu disperare ca el să o creadă și adăugă: Și pentru că bărbații sunt

cei care îl contactează pe Royston, și Royston este cel care îi duce în secret pe copii la orfelinat în schimbul unor favoruri politice.

La acuzațiile ei, uimirea de pe chipul lui se transformă în scepticism.

– Tatăl meu îl cunoaște pe Royston de mulți ani. Familiile noastre sunt apropiate. Și-a câștigat o reputație excepțională printre aristocrați, iar eu știu ce om bun este. Nu ar face niciodată lucrul de care îl acuzi.

Josie se holbă la el cu inima frântă. Loialitatea față de conte era limpede în ceea ce îl privea. Ah, făcuse o greșeală groaznică crezând că putea să aibă încredere în el! Trase aer în piept pentru a se calma și pentru a clipi ca să alunge lacrimile fierbinți de furie care amenințau să-i apară pe gene.

– Ba da, l-ar face.

El clătină din cap.

– Ce dovadă ai?

– Informații de la servitori. Servitorii văd cele mai personale momente ale unei familii și au acces la cele mai intime bunuri. Cunoscut secretele din fiecare casă, inclusiv ce fac bărbații când lucrează pentru guvern sau sunt într-o ședință la parlament. Nu e greu să îi convingi pe servitori să-ți spună, mai ales dacă sunt ei înșiși orfani.

– Sunt toate doar zvonuri sau coincidențe. Expresia lui se topi într-una de milă și trezi furia incandescentă din ea. Te înșeli în ceea ce-l privește pe Royston.

– Ba nu! Acei copii, toți, bolnavi și flămânzi, înfrigurați... bătuți cu cureaua, încuiați noaptea în pivnița mișunând de șobolani... Vocea i se înecă de furie și de durere în timp ce frământa în pumnii frustrați reverele jachetei lui. Am fost *acolo*, Thomas. O lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz. *Știu* ce a...

– Oprește-te, mârâi el, apucându-i încheieturile ca să-i desprindă mâinile de pe pieptul lui.

Josie căscă ochii la el, când el se împletici înapoi. Nu spusese nimănui înainte cum fusese viața ei în orfelinat, nici măcar părinților sau fraților ei. Până acum. După felul cum reacționase Thomas când îi spusese că fusese adoptată, crezuse că poate el, dintre toți oamenii, ar fi putut înțelege de unde venea și de ce se simțea obligată să îi ajute pe copii, dar privirea furioasă pe care i-o arunca el acum o făcea să se sufoc.

— Nu mă crezi, șopti ea, cu pieptul dintr-odată doar o rană atât de dureroasă, încât fiecare bătaie a inimii provoca agonie.

— Nu știu ce să cred despre tine. Își încleștă maxilarul. M-ai indus în eroare din momentul în care ne-am întâlnit. Chiar din momentul în care ne-am întâlnit.

— Nu am vrut...

— O, ba da, ai vrut. Îi prinse bărbia și o forță să îl privească. Punctul vărsat, durerea de cap, faptul că te-ai prefăcut a fi prea neîndemânatică pentru a dansa ori a călări — chiar și în seara asta, cu afurisitul ăsta de coniac. Și acum ești de părere că ar trebui să te cred pe cuvânt în ceea ce-l privește pe Royston? Un om care de mulți ani e un prieten bun al familiei mele, omul care m-a ajutat să obțin un post în Primii Dragoni?

Simți un nod în stomac când văzu disprețul de pe chipul lui și, cu respirația întretăiată, se îndepărtă de el.

Avea dreptate. Îl *indusese* în eroare, așa cum fusese nevoită să îi inducă în eroare pe toți cei din viața ei. Iar acum, când avea nevoie ca el să o creadă, strigase „lupul” de prea multe ori pentru a-i mai câștiga încrederea. Ironia situației îi sfâșia inima. Slabă cum se simțea în seara aceea, cu garda jos și cu secretele expuse, își dorise ca el să aibă încredere în ea. Mai rău, își dorise ca el să o îmbrățișeze și să îi spună că totul avea să fie bine pentru ea și pentru orfani.

Cât de nebună fusese să-și dorească asta! Și să creadă că putea să i se destăinuie.

Își ridică bărbia.

— Să fiu sinceră, nu îmi pasă nici un pic de ceea ce crezi. Strâmbând din nas cu cea mai mare aroganță pe care putu să o arate, se îndepărtă. Dar chiar vreau să pleci. Acum.

Ridică de jos cele două pistoale pe care el le pusese pe podea și i le înmână, apoi se îndreptă spre ușă. Măinile îi tremurau când trase zăvorul...

— Oprește jocul acesta, Josephine! Vocea lui profundă era aproape de umărul ei, și ea îi simțea respirația caldă pe ceafă. Înainte să fie cineva rănit.

Se încordă la apropierea trupului lui, căldura lui pătrunzând prin rochia de muselină și făcându-i sângele să vuiască. Se mișcase atât de rapid, fără zgomot, încât nu îl observase apropiindu-se decât atunci când era în spatele ei. Dar apropierea lui și reacția ei neașteptată nu erau de ajuns să calmeze furia și umilința care fremătau în ea.

– Fă ceea ce trebuie să faci, Thomas, dar nu mă voi opri. Vocea îi era la fel de joasă ca a lui și avea tot atât de multă convingere. Nu le voi întoarce spatele acelor copii.

Mărâind printre dinți un blestem, o apucă de cot și o întoarse cu fața spre el. Când mâinile ei se ridicară instinctiv către pieptul lui, pentru a-l împinge, mușchii tari pulsară sub degetele ei. Senzația aceea trimise o furnicătură plină de electricitate de-a lungul brațelor și apoi în sânii ei, iar ea știa că nu avea nici o șansă ca să-l țină la distanță. Nici nu voia. O parte foarte neloială din ea își dorea să aibă mâinile și buzele lui pe ea, iar corpul lui să se lipească de al ei. Și o singură privire aruncată spre căldura aprinsă din ochii lui fixați pe gura ei îi spuse că și el dorea același lucru.

Era periculos, atât pentru viața, cât și pentru inima ei, și ar fi trebuit să fugă de el cât putea de repede. Era, în schimb, atrasă de focul lui și, deși știa că avea să se ardă, își dorea căldura lui.

Nu putu să-și oprească geamătul ușor de dorință care țâșni din gâtleele ei, nici felul în care brațele ei alunecară pe după umerii lui pentru a se lipi strâns de el în timp ce șopti fără suflare:

– Thomas, te rog...

Cu un geamăt o apucă de ambele mâini și o lipi cu spatele de perete, gura lui capturând-o pe a ei.

Thomas o ținut în perete și trupul lui, un prizonier benevol care îi răspundea cu aceeași intensitate la sărutul lui flămând. Dar nu o putea săruta îndeajuns de puternic încât să-și potolească focul pasiunii și furia care ardeau în el. Avea gust delicios, o aromă îmbătătoare de piersici și coniac care îi făcea capul să i se învârtă de parcă ar fi fost beat și să se întrebe dacă și alte părți din ea aveau un gust la fel de dulce.

Scăpă un geamăt de frustrare. Nu se putea sătura de ea, de corpul ei moale sub mâinile lui curioase, de gustul ei dulce când limba lui pătrundea în adâncurile umede și calde ale gurii ei, ori de scâncetele ei slabe de excitare și de plăcere. Gâfâi când ea își închise buzele peste limba lui ca să îl sugă încet într-un sărut nepriceput, dar instinctiv care îi întări instantaneu mădularul.

Dulce Lucifer, lucrurile pe care i le făcea femeia asta! Îl mințise și îl înșelase până când nu mai credea nici un cuvânt pe care-l rostea și ar fi trebuit să o dea la o parte. În schimb brațele lui îi înconjuraseră soldurile și o trăseseră înspre el, lipind-o de mădularul lui,

împingându-și, cu nerușinare, toată erecția în pântecul ei moale. Era total nepotrivită pentru el această femeie care îl pusese în imposibila situație de a trebui să o aresteze pentru a-și asigura propriul viitor. Care era o eliberare superbă, inexplicabilă, din bezna care îl bântuia. Și care i-ar fi pricinuit doar neplăceri.

Și cu toate astea o dorea. Cu disperare.

Retrăgându-se atât cât să-i poată mângâia brațele, își strecură degetele mari sub umerii rochiei și trase, coborându-i ambele mâneci până la coate și dezgolindu-i sânii în lumina focului. Icnii, surprinsă, lipită de gura lui, dar nu încercă să îl oprească.

— Al doilea strat, explică el, mușcându-i colțul buzelor și mulțumindu-I lui Dumnezeu că nu se sinchisise să își pună corset când se schimbases. Îl dau jos acum.

— Thomas...

— Ți-am spus că o voi face, Jo. Tremură ademenitor când îi cuprinsese în palme sânii plini și când începu să se joace cu degetele mari pe sfârcurile ei, în cercuri lente. Că voi da la o parte strat cu strat până când te voi descoperi toată.

Cu un scâncet de capitulare, își arcui instinctiv spatele de pere-te, ca să îi aducă mâinile și mai aproape de ea. Drept răspuns, el îi mângâie sânii și un fior de plăcere amestecată cu durere o traversă când simți cum îi tachinează sfârcurile întărite.

— Și îmi țin întotdeauna promisiunile. Neputând rezista, își coborî capul să-și plimbe limba peste sfârcul ei.

— Thomas! scânci ea. Mâinile i se încălestară pe umerii lui nu ca să îl împingă, ci ca să îi țină trupul aproape și gura pe sânul ei.

Reacția ei la o simplă mângâiere îi stârni un râs din adâncul pieptului. Deci tâlharul lui, care flutura pistolul, nu cunoscuse încă gura unui bărbat pe corpul ei; faptul că știa că era primul care o săruta în felul acela îi producea o plăcere imensă. Mai mare decât avea dreptul să simtă. Totuși, nu se putea opri, nu încă. Cu nerușinare, își închise buzele în jurul sfârcului și supse.

Josephine tremură de nevoie și își înfipse degetele în părul lui făcându-l să se cutremure văzându-i reacția. În timp ce se juca astfel, trăgând-o tot mai adânc în gura lui, mâna îi mângâia delicat celălalt sân. Atingerile ușoare ca fulgul ale buricelor degetelor lui pe sfârcul ei contrastau cu sărutul lui pătrunzător până când se cutremură.

Sub gura și sub mâinile lui, simți cum rezistența ei dispare. Era o delincventă și ar fi trebuit să o aresteze și să o târască în fața polițistului, totuși în acel moment nu-și dorea nimic mai mult decât să o seducă, să se îngroape între coapsele ei și să se înfigă în căldura ei până când totul s-ar fi spulberat în jurul lui, apoi să o țină în brațe până în zori, când coșmarurile și întunericul vor fi dispărut.

Gemu și se luptă să își păstreze ultima fărâmbă de stăpânire de sine pe care o mai avea. Ar fi putut trece cu vederea niște atingeri ușoare, dar orice altceva era... *nebunie*. Și nu numai pentru că s-ar fi dovedit a nu fi fost cu nimic mai presus de ceilalți bărbați care crezuseră că aveau dreptul să se culce cu ea fără urmări, dar și pentru că acum o dorea pentru mai mult decât corpul ei, mai mult decât pentru felul în care îi calmase inima care-i gonea nebunește și îl liniștise. Își dădu seama că o dorea pe *ea*.

Dar cu ce cost?

Chiar și ca tâlhar, fusese o diversiune de la beznă. Totuși, știa foarte bine cât de periculoase puteau fi diversiunile, cât de ușor puteau curma viața unui om.

– Trebuie să încetezi cu jafurile, murmură el pe pielea ei moale, sărutându-i delicat sfârclul.

Degetele ei se încordară, mângâindu-i ceafa.

– Ți-am spus, nu pot.

– Vei sfârși prin a face o greșală. Își mută gura pe celălalt sân, să-i simtă iar gustul, unul atât de dulce și totuși atât de chinuitor pentru că știa că nu putea să ceară niciodată mai mult de la ea, indiferent cât de mult și-ar fi dorit el. Și nu vei avea o explicație solidă care să te salveze.

– Și atunci – gâfâi ea încercând să respire, arcuindu-se spre el – mă vei aresta?

– Da.

– Ba nu.

– Ba da.

– Nu, tu... Unghiile ei îi zgâriară ceafa atunci când el îi luă sfârclul adânc în gura lui și îl supse tare, atât de tare, încât o făcu să geamă. Nu o vei face.

Îi lăsă sânul și lunecă din nou în sus, pe corpul ei, sărutându-i gâtul înainte de a-i mușca ușor lobul urechii în semn de avertisment, atât ca să oprească jafurile, cât și ca să termine cu imposibila dilemă în care îl punea.

— Nu ar trebui să ispitești soarta.

— Soarta nu ar trebui să mă ispitească pe mine, șopti ea.

Își ridică ușor capul ca s-o privească, ochii și fața ei întunecate de excitare, buzele umede și tremurânde. Sfinte Dumnezeule, era ener-vantă, încăpățanată... totul în ea urla a necazuri. Și niciodată în viața lui nu dorise mai mult o femeie.

— Oprește-te acum! Ar fi fost mai bine dacă ar fi ascultat acest avertisment el însuși, așa că își luă mâinile de pe ea și se dădu înapoi.

— Sau ce? Ridică ușor bărbia, însă el nu putu spune dacă îl sfida sau dacă își dorea să fie sărutată din nou.

Regretând că nu putea rămâne să descopere ce însemnau și știind că s-ar fi bucurat de oricare dintre ele mult prea mult, îi trase în sus mânecile rochiei, acoperind-o și netezind materialul.

— Sau nu voi putea face nimic pentru a te ajuta.

Trecu pe lângă ea, deschise larg ușa și se pierdu cu pași mari în întuneric.

Capitolul 6

— Am auzit că a ucis un om.

Josie se înțepă prin broderie.

— Au!

Își băgă degetul în gură și se încruntă. Să stea la Blackwood Hall și să asculte o duzină de femei venite în vizită vorbind despre Thomas Matteson era ultimul mod în care ar fi vrut să-și petreacă după-amia-za, dar salonul doamnelor păruse cel mai sigur loc unde ar fi putut să-l evite pe craiul în cauză. Din păcate, toate doamnele din încăpere auziseră zvonurile care circulau în Londra despre tânărul marchiz și despre reputația lui nebunatică, așa că îl făcuseră subiectul central al bârfelor lor.

— Pentru că i-a salvat viața prințului regent, corectă doamna Pe-terson acuzația lui Lady Denton. Încercarea aceea de asasinare, îți amintești? Acela este bărbatul pe care l-a împușcat.

Josie clipi. Thomas... ucisese pe cineva?

– Chiar acolo, la balul de la Stanhope! Doamna Peterson vorbi cu atâta convingere, încât nimeni din încăpere nu se îndoi. I-a ruinat debutul lui Penelope Stanhope. Biata fată a fost complet speriată! Nu a mai putut să valseze săptămâni întregi.

Dacă povestea era adevărată, hotărî Josie, atunci prințul regent avusese un motiv în plus să fie mai speriat decât Lady Penelope.

– Iar apoi, anul trecut, continuă ea pe un ton confidențial, când a fost aproape ucis de acel tâlhar în Parcul Hyde... atât de cumplit!

Capul lui Josie zvâcni în sus, iar respirația i se opri în gât.

Lady Denton pufni:

– Am auzit că, de fapt, era un spion francez cel care l-a împușcat.

„L-a împușcat pe Thomas?” Cu fața palidă, Josie se aplecă în față.

– Nu, *el* a fost în Franța în timpul războiului, exclamă Lady Agnes.

– Era Spania, corectă doamna Peterson.

– Era Mayfair, interveni altcineva.

– De ce ar spiona cineva în Mayfair?

– Nu, nu! A fost *împușcat* în Mayfair.

– Am auzit că s-a întâmplat din cauză că era într-o misiune secretă, apărându-l pe prim-ministru.

– Ei bine, ciripi Miranda Hodgkins, cu siguranță l-aș lăsa să mă apere *pe mine*.

O repriză de chicote infundate făcu ocolul încăperii.

Elisabeth Carlisle se aplecă către Josie și îi șopti atotștiutoare în ureche:

– Nu e destul de coaptă.

Josie se forță să-i zâmbească mamei sale, dar toată atenția îi era îndreptată către bârfă, către ceea ce spusese femeile despre Thomas. „Ucidere?” „Împușcat?” Deși aflase cu mult timp în urmă că bârfele pe care femeile le împărtășeau în saloane erau exagerate cu scopul de a incita și de a șoca, privise adânc ea însăși în ochii aceia de safir despre care se clevetea și simțise atracția lui de netăgăduit. Era posibil, *foarte* posibil, ca el să fie în același timp eroul Angliei și cineva capabil de a lua viața cuiva.

Oricum, trebuia să fie atentă. Fusese atât de stupid de neatentă, încât îl lăsase să o urmărească până la căsuță seara trecută, apoi atât de nesăbuit de slabă, lăsându-l să o sărute, să o atingă... ah, Cerule,

o *linsese!* Și, Dumnezeu să o ajute, își dorea cu disperare ca el să o facă din nou.

— Ei bine, pot să vă spun cu siguranță ceva. Zilele astea e cu siguranță preferatul înaltei societăți londoneze, exclamă Lady Tinsdale, răsfoind paginile cărții despre grădinărit pe care se prefăcuse că o citește. Se pare că e o partidă pe cinste. Este moștenitorul unui ducă, să știți.

— Oh? Asta atrase din nou atenția Mirandei.

Un zâmbet malițios apărui pe buzele lui Lady Tinsdale în timp ce-i aruncă o privire Mirandei.

— Ar fi mai bine să stai departe de el, draga mea. Se transformă într-un nemernic și chiar foarte repede. Lucrurile pe care se zvoneste că le-ar fi făcut — ei bine, nu sunt potrivite pentru urechile unei doamne.

— Spune-ne totuși, stăruie Lady Denton, cei 72 de ani ai săi permițându-i să facă o astfel de sugestie scandalosă. Când doamnele îi aruncară priviri prefăcându-se șocate, pufni: Ei, haideți! Toate sunteți la fel de curioase ca mine.

Nu. Josie cu siguranță *nu* voia să știe nimic despre isprăvile amoroase ale lui Thomas. Ultimul lucru de care avea nevoie era mai mult nutreț pentru imaginația sa, care o ținea deja trează întreaga noapte cu tot felul de gânduri necurate și fantezii despre el. Ah, fără îndoială era mai bine să se concentreze asupra broderiei, ca o domnișoară bine-crescută. Chiar dacă nu era.

— Am auzit că are o amantă în Notting Hill.

„Aul“ Își supse degetul mare. Fir-ar să fie!

— O cântăreață de operă.

— Nu o cântăreață, o corectă altcineva. O actriță. Pariziană.

Josie se strâmbă când un cor de *oo* se auzi într-o șoaptă colectivă. Nu, cu siguranță *nu* avea nevoie să știe acele lucruri, nu când putea încă simți presiunea gurii lui pe a ei, când era convinsă că mai putea încă simți aroma de coniac de pe buzele lui și își amintea fierbințeala mâinilor lui mângâindu-i sânii. Sub corsajul de muselină sfârcurile i se întăriră dureros la amintirea gurii lui pe ele.

Se încruntă la modelul diform de pe ghergheful ei. Cum mai exact putea să se concentreze la brodatul ei când toată vorbăria despre lordul Chesney nu făcea decât să îi amintească de cât de minunat sărutat? Și când o făcea doar să își dorească mai mult de la el?

— De ce se află aici? întrebă Miranda. Petrecerea aceasta nu pare a fi genul lui.

Josie se opri în mijlocul cusăturii. *Aceea* era o întrebare foarte bună.

Un moment de tăcere se așternu peste grupul de femei și toți ochii se îndreptară către Lady Royston în așteptarea motivului pentru care marchizul fusese invitat, deși familia Royston nu mai invitase niciodată pe cineva cu o astfel de reputație la petrecerile lor.

— Royston și cu mine îi cunoaștem familia foarte bine. Răspunsul ei fusese nenatural, nu ca și când ar fi încercat să ascundă ceva, ci, mai degrabă, ca și când era și ea, la rândul ei, la fel de nelămurită precum celelalte femei și nu credea nici ea în explicația dată. Contele și tatăl lui Chesney fac parte din același comitet din Camera Lorzilor.

Exclamații răsunară în același timp cu gesturi aprobatoare din cap. O legătură politică. Desigur. Ceea ce le satisfăcu, se pare, curiozitatea.

Până când Miranda Hodgkins ciripi:

— Am auzit că aseară, după cină, a părăsit Blackwood Hall și că a plecat călare singur-singurel. *Toată* noaptea.

Și *asta* îl făcu dintr-odată să pară și mai misterios, mai interesant și mai năstrușnic acestui grup de găini. O cotcodăceală de șoapte se iscă.

Lui Josie îi sări inima din piept de panică. Dacă începeau să își pună întrebări asupra motivului pentru care ieșise seara trecută, oare cât timp avea să treacă până când cineva urma să înțeleagă că și ea lipsise?

Miranda dădu din cap cu autoritate.

— Tom, rândușul, a spus că nu s-a întors decât în zori.

— Chiar? Lady Agnes Sinclair se încruntă. Mă întreb ce-o fi făcut...

Lady Tinsdale o întrerupse:

— Sau *cu cine* s-a strecurat să se întâlnească.

— Ceea ce ar explica sosirea lui neașteptată în Lincolnshire.

— Și de ce a lipsit atât de des când...

— Am auzit că a omorât un leu cu mâinile goale.

Asta întrerupse brusc conversația.

Toate femeile se întoarseră pentru a se holba curioase la Josie, care făcuse comentariul acela neobișnuit, ca și cum ar fi fost un exponat de la British Museum. Sau de la un bălci. Curiozitatea le era

și mai mult atârnată de faptul că ea spunea foarte rar ceva care să atragă asupra ei o atenție exagerată.

Acum o făcuse. În graba de a le distrage atenția, atrăsese beleaua fix pe capul ei. Își dresе vocea:

– Am vrut doar să spun...

– Chiar așa, cu mâinile goale? O voce familiară și atât de masculină trăgână amuzată din partea opusă a camerei. E o ispravă de toată lauda.

Înroșindu-se, Josephine își ridică privirea și trase adânc aer în piept când ochii albaștri îi întâlniră pe ai ei. Aceiași ochi care îi bântuiau acum visele.

Thomas Matteson se sprijinea de tocul ușii și rânjea încântător, cu brațele încrucișate pe pieptul lat, apărând pentru întreaga lume ca desfrânatul, eroul de război ori salvatorul regal – sau chiar ucigașul de lei – pe care-l zugrăviseră.

Dar Josie știa mai bine. În spatele acelei fațade se ascundea un șarpe. Și dacă nu era atentă, ar fi putut să o muște.

– Și cine este acest vânător neînfricat? insistă el, spre deliciul femeilor care chicoteau și spre disperarea lui Josie. Îl cunosc?

– Lord Chesney. Lady Agnes Sinclair zâmbi, cu adevărat mulțumită de momentul perfect în care își făcuse apariția. Am crezut că ați plecat la pescuit.

Răspunse întâmpinării călduroase a femeii dând din cap.

– M-am răzgândit când i-am văzut pe frații Carlisle îndreptându-se către râu cu arbaletele.

Elisabeth Carlisle scoase un oftat lung.

– Așa că ați decis să vă alăturați nouă, femeilor. Lady Denton îi făcu semn cu mâna. Atunci intrați și beți un ceai!

– De fapt, mă gândeam să fac o plimbare călare și mă întrebam dacă vreuna dintre voi, doamnele, dorește să mă însoțească.

– Merg eu cu dumneavoastră! Miranda radia de încântare.

Zâmbetul rece al lui Thomas arată că invitația nu fusese pentru ea, privirea alunecându-i de la fata înflăcărată către Josie. Împreună cu toate celelalte perechi curioase de ochi din încăpere. „O, nu!”

– Dumneata ce spui, domnișoară Carlisle? întrebă el degajat. Ne însoțești?

Fir-ar el să fie, provoca o scenă! Îndrepta atenția nedorită a fiecărei găini bârfitoare din încăpere fix asupra ei, iar împielitatul o știa.

Cel mai probabil făcuse invitația doar ca să o vadă zvârcolindu-se. Drept recompensă pentru întâlnirea de ieri-noapte.

Când ea nu răspunse, el insistă enervant:

– Mi-ai făcut onoarea unui vals și nu te-ai plâns când te-am călcat pe picioare.

Alte chicoteli se ridicară dinspre doamne.

– M-am gândit să-ți răsplătesc amabilitatea cu o plimbare călare.

Lady Denton lăsă să-i scape un chicot zgomotos când obrații lui Josie căpătară o nuanță intensă de stacoiu, care era imposibil să fi scăpat cuiva din încăpere.

– Pe ea? Mirandei îi căzu fața. Dar nici măcar nu știe să călărească! A căzut de pe cal chiar săptămâna trecută, pe High Street. Toată lumea a văzut-o!

– Chiar așa? Gura lui Thomas se curbă într-un rânjel de satisfacție. Atunci, ziua de azi pare a fi o ocazie perfectă pentru o lecție de călărie.

Greutatea comună a ochilor femeilor căzu pe ea în așteptarea răspunsului. Șira spinării i se încordă.

– Îmi pare rău, milord, dar azi nu sunt îmbrăcată de călărie.

– Poate – privirile li se întoarseră către el – o plimbare prin grădină. Privirile poposiră iar asupra ei.

– Mă tem că port pantofi nepotriviți.

Apoi se uitară la el.

– O plimbare cu faetonul, atunci. Insist!

Din nou la ea... Dumnezeu! Se simțea ca un jucător de tenis. Capul începuse să i se învârtă.

– Chiar nu aș putea. Când el dădu să deschidă gura, nu avu de ales și declară ferm: *Nu*.

Încăperea îngheță, toate doamnele ținându-și respirația să vadă care avea să fie reacția lui la un refuz atât de categoric, deși nici una dintre ele nu ar fi îndrăznit să presupună că ea ar fi acceptat vreodată o astfel de invitație de la un crai notoriu, oricum. Mai ales nu când stătea lângă mama ei, care privise întregul schimb de cuvinte cu o expresie curioasă.

– Ei bine, atunci...

Nimeni altcineva nu păru să observe luminița jucăușă din ochii lui, dar bineînțeles că Josie o văzuse. Nu putea să nu vadă totul la acest bărbat. Naiba să-l ia!

– Poate altă dată. După-amiază plăcută!

Și așa puse capăt meciului de tenis, deși Josie nu putea spune care din ei câștigase.

— Doamnelor. Le zâmbi ca și cum nu era deloc afectat de refuzul ei. Mă scuzați, cred că până la urmă voi lua o undiță și mă voi alătura bărbaților.

Schițând o plecăciune, se întoarse și plecă.

— Ei bine, *asta* a fost, cu siguranță, interesant, exclamă Lady Denton, ochii ei bătrâni, dar pătrunzători poposind asupra lui Josie din partea opusă a camerei.

Știind că doamnele așteptau un comentariu din partea ei și că nu își vor fi îndreptat atenția în altă parte până nu ar fi făcut-o, Josie făcu un semn disprețuitor cu mâna.

— Nu voia decât să îi evite pe frații mei cât timp erau înarmați cu arbaletete.

Cuvintele acestea iscară chicoteli, doamnele cunoscând caracteristicile fraților Carlisle.

— Nu putem învinovăți un bărbat pentru că nu vrea să fie rănit trupește.

— Nu cred că se temea de *rănirea trupestă*, mormăi Lady Denton cu un umor usturător.

Ah, Josie își dorea să moară! Simți că îi ard obraji de rușine. Dar celelalte femei râseră doar cu jumătate de gură la insinuare, prea uimite – sau prea geloase – că fusese ea centrul atenției lui Thomas.

Însă lângă ea, mama sa se încordă stingherită. Un ghimpe de vinovăție străbătu pieptul lui Josie, căci jocul de-a șoarecele și pisica care începuse între ea și Thomas îi afecta acum familia. Se îndoia că avea să afle vreodată care era adevăratul ei loc în familia Carlisle, dar îi iubea pe toți din toată inima și nu voia să îi vadă răniți.

— Mai bine îl evitați, dragele mele, le avertiză Lady Denton, privirea acum serioasă plimbându-i-se între Josie și Miranda, tachinarea de dinainte dispărând complet.

Josie fu inundată de un val de frustrare. Cerule, nu asta încercase ea să facă de când sosise el? Dar soarta și Thomas aveau, evident, alte planuri. Mai avea de rezistat doar trei zile până când petrecerea urma să ia sfârșit, iar el se va fi întors la Londra, iar ea nu avea niciodată să mai fie deranjată de acest crai enervant. Și totuși, când își reamintea aceste lucruri, nu simțea ușurare, ci o tristețe inexplicabilă pentru că el avea să plece atât de curând.

— Așa cum a spus și Lord Chesney, încerca doar să răspundă unui gest frumos, insistă ea, sperând să abată atenția nedorită pe care el o atrăsese asupra ei. Vă asigur că nu a fost nici un alt motiv în spatele invitației sale.

O minciună. Crezuse că ea, ca tâlhar, își bătuse joc de el, așa că o făcuse și el să se simtă rușinată. Să-i facă în ciudă. Dar nu lăsă să se vadă pe chipul ei nici o urmă de supărare pe enervantul bărbat.

— Cunoscându-mă pe mine — și dimensiunea fraților mei, adăugă ea ca să-și întărească spusele, ceea ce dădu naștere câtorva chicoteli din partea grupului, nu s-ar fi așteptat niciodată cu adevărat să accepte.

Și, cu siguranță, nu o făcuse. Nu după ultima conversație pe care o avuseseră, când o amenințase că avea să o aresteze.

Totuși, doamnele continuau să se holbeze la ea ca și când, deodată, o vedeau într-o lumină nouă. O lumină care putea atrage atenția cuiva de teapa lui Thomas Matteson. Deși nimic nu putea fi mai departe de adevăr decât atracția lui față de ea — un marchiz și o orfană? Imposibil!, nu putea continua să le lase pe femei să creadă că exista vreo legătură între ei. Viața ei secretă de tâlhar nu putea suporta un examen amănunțit și mai avea încă un tată pe care trebuia să îl facă să-și plătească datoria înainte de sfârșitul petrecerii, care se apropia mult mai repede decât crezuse.

— Nu sunt sigură că Chesney e genul care acceptă un refuz, comentă Lady Tinsdale, iar insinuarea ei stârni o nouă serie de chicoteli.

— Ei bine, atunci el nu este genul *meu*, ripostă Josie, făcându-și de lucru cu broderia ca să ascundă orice urmă de minciună din expresia ei. Thomas era *exact* genul de bărbat la care visase întotdeauna să-i fure inima... Ei bine, în afara faptului că voia să o aresteze. Din păcate, declară ea cu voce tare, afectată, reputația *lui* este periculoasă pentru reputația *mea*.

Având în vedere șoaptele și râsetele excitate ale doamnelor, remarca aceea tăioasă părea că pusese sfârșit tachineților lor stânjenitoare și le asigurase că nu avea nici un fel interes față de arătosul marchiz... mai puțin mama ei, care continua să se holbeze la ea ca și când nu o credea pe deplin.

Însă atunci când discuția se îndreptă spre ultima modă, atenția lui Elisabeth Carlisle se reîntoarse asupra conversației.

Josie răsuflă tăcut, simțindu-se ca și cum ar fi scăpat dintr-o capcană. Dar, când se reîntoarse la broderia ei, mâinile care trăgeau acul

îi tremurau. Își aminti umerii tari ai lui Thomas sub mâinile ei, moli-ciunea părului lui negru printre degetele ei și gura lui – o, gura aceea senzuală, păcatoasă! Fusesse cumva și revendicatoare și convingătoare în același timp, sărutând-o în moduri scandalos de delicioase până când se topise peste el ca o desfrânată. Dumnezeu să o ajute, de la întâlnirea din seara trecută, nu se mai gândise la nimic altceva decât să îl lase să îi facă din nou ce îi făcuse.

Mama ei se aplecă spre ea, încruntându-se îngrijorată.

– Te simți bine, draga mea? Ești îmbujorată.

Învinsă, umerii lui Josie se încovoieră. Pe cine păcălea? Pentru ea, Thomas era mult mai mult decât un partener de dans sau un crai plictisit care își îndreptase atenția asupra ei. Și dacă nu avea să pă-răsească salonul curând, fiecare doamnă de la Blackwood Hall ar fi descoperit asta.

– Am nevoie de aer, mormăi ea și puse deoparte broderia. Mă scuzați!

Se ridică în picioare și ieși înainte ca mama ei să o poată opri și înainte ca Thomas să se fi întors ca să îi facă o nouă ofertă pe care să nu o poată refuza la fel de ușor.

Când ajunse în hol, se întoarse și goni în direcția opusă celei pe care ar fi apucat-o el spre ușa principală. O încăpere goală, de asta avea nevoie. Un loc să stea, să se adune și să se ascundă ca o lașă pentru tot restul după-amiezii.

Cu un oftat moale își apăsă dosul palmei pe frunte. Era nebună să îl lase pe acel bărbat să o afecteze în felul acela, același bărbat care voia să o aresteze. Pur și simplu trebuia să găsească o modalitate de a-l evita, sau să se ascundă ori de câte ori avea să fie necesar, sau... poate că un sărut când și când nu putea să-i facă *prea mult* rău, nu?

Nu, gândi ea, oftând din greu, nici măcar atât. Nu putea fi slabă și prinsă cu garda jos în preajma lui, indiferent cât de mult își dorea sărutările lui, indiferent de fiorul dureros care înflorea în ea la cea mai mică atingere a lui. Dumnezeuule, dacă putea face toate alea doar cu un sărut, cum ar fi fost dacă el...

– Josephine.

Pașii îi înghețară. Întorcându-se încet cu fața către el, își îngustă ochii, deși pulsul i se accelerase.

– Tu.

– Eu. Thomas se sprijini degajat de tocul ușii salonului de dimi-neată. O așteptase acolo, dracul să-l ia! Știuse că avea să o șteargă

din salon după ce pleca el, ca să scape de el. Cum știuse și că avea să se întoarcă și să răspundă când o va fi strigat. Și exact asta făcuse. Atrasă ca o molie de o flacăra.

Umerii i se încovoieră. O foarte patetică molie.

Îi rânji îngâmfat.

– Până la urmă te-ai răzgândit în legătură cu plimbarea aceea?

– Știi că nu m-am răzgândit. Buzele i se strânseseră într-o linie iritată, deși nu știa cine o iritase mai mult: el pentru că o prinsese în capcană sau ea pentru că intrase atât de nesăbuit direct în cursa întinsă de el. De ce m-ai umilit în halul acela în fața doamnelor?

Zâmbetul i se șterse.

– Scuzele mele! Nu asta a fost intenția mea.

În ciuda sincerității de pe chipul lui, nu îl crezu.

– Atunci ce-a fost?

– O încercare de a te prinde singură. M-ai evitat întreaga zi.

Și avea să continue să îl evite și în următoarele trei zile, până când petrecerea va fi luat sfârșit și el va fi plecat acasă la Londra. Indiferent cât de greu îi va fi să stea departe de el.

Buzele îi tremurară.

– Ceva mi-a spus că, dacă nu aș fi făcut o invitație directă în fața celorlalți, ai fi găsit o modalitate de a te afla în mod convenabil în altă parte când aș fi venit în vizită.

Josephine pufni cu dispreț.

– Nu te-ai înșelat.

Cum remarcă ei tăioasă nu-l făcu decât să zâmbească amuzat, se enervă din nou. Când te gândești că odată se temuse că se va fi dovedit a nu fi mai mult decât un moșic, ca toți domnii de dinaintea lui... ar fi râs de absurditatea acestui fapt, dacă inima nu ar fi durut-o atât de tare.

Îl săgetă cu privirea.

– Dacă nu cumva vrei să chemi polițistul chiar acum, aș prefera...

Cu o mișcare rapidă, se îndepărtă de tocul ușii și își puse degetele pe buzele ei, ca să o facă să tacă, în timp ce aruncă o privire peste umăr.

– Vine cineva, spuse el cu glas jos, prinzând-o de cot. Intră!

O trase în încăpere și o ascunse chiar în momentul în care lacheul intră în hol. Când dădu să închidă ușa, ea îl opri.

— Blackwood Hill nu e nici grajd, nici cabană de vânatoare, îi aminti ea, dându-se înapoi ca să rămână lângă ușa deschisă. Trebuie să îmi păstrez reputația. Deși *el* părea decis să i-o distrugă.

Ridică amuzat din sprâncene.

— Te referi la alibiul tău?

Ignoră remarca lui sarcastică, dar nu și junghiul rapid de neîncredere din pieptul ei, ceea ce o supără mai mult decât voia să recunoască. O parte din ea — o parte din cale-afară de nebună — era încă atrasă de el. Dar putea la fel de bine să tragă cu săgeți în lună, atât de mari erau șansele unei orfane de a fi împreună cu fiul unui duce. Mai ales unul decis să o aresteze.

— Ne va vedea cineva, îl certă ea, supărată că se dovedea a fi la fel de necinstit ca toți ceilalți bărbați care îi stârniseră interesul înaintea lui. Și abia am ieșit dintr-o încăpere plină de femei care bârfeau despre cât de depravat ești.

Cedând în fața ordinului ei de a păstra decența — și, din fericire, fără să menționeze faptul că, dacă ar fi fost arestată, reputația i-ar fi fost mult mai pătată decât dacă ar fi fost surprinsă cu el —, se retrase în capătul celălalt al încăperii și se așeză pe marginea per-vazului înalt.

— Un depravat? Ochii îi străluciră diabolic. Vai, mulțumesc!

Ea se încruntă.

— Nu era un compliment.

— Ei bine, noi, craii, ne primim complimentele oricum ar fi ele.

În loc să se enerveze că-i răstălmăcise cuvintele, nu se putu împiedica să nu-i admire mintea iscusită ori atracția pe care o poseda. Incapabilă de a se înfrâna, avansă un pas.

— Deci, tărăgână el, vorbești despre mine.

— Vorbești de diavol, mormăi ea, ceea ce păru să îl amuze și mai mult. *Ele* vorbeau despre tine, corectă ea, subliniind. *Eu* ascultam, încercând să separ faptele de născociri.

— Și ce concluzie ai tras?

— Că s-ar putea ca uciderea unui leu să nu fie chiar atât de departe de adevăr.

Un rânjel apăru încet pe chipul lui și, în ciuda faptului că era furioasă pe el, simți fluturași în stomac. Ca o molie jalnică ce era, se mai apropie cu un pas.

– Și ce au spus doamnele despre mine? Thomas se aplecă înainte, ancorându-și privirea întunecată în a ei ca un cântec de sirenă și atrăgând-o cu încă un pas.

– O mulțime de lucruri. Încă un pas ezitant, până când fu destul de aproape încât l-ar fi putut atinge cu doar o ridicare a mâinii. Inima îi bătu cu putere și știu că picase drept în capcana întinsă de el. Dar cel puțin acum înțelegea de ce pisicuța căzuse pradă propriei curiozități. Pentru că, pur și simplu, nu se putuse abține.

Îi zâmbi poznaș.

– Nimic interesant?

Ezită, pentru că o doamnă bine-crescută nu ar fi rostit niciodată acele cuvinte... dar când fusese ea o doamnă bine-crescută?

– Că ai o amantă, spuse ea încet, mai mult pentru a ascunde gelozia spontană din glasul ei, decât pentru a păstra secretul. O cântăreață de operă.

– Zvonuri fără temei, răspunse el pe același ton secretos.

Ridicând din umeri, mimând dezinteresul, întinse mâna și trase draperia grea care încadra fereastra în locul unde ședea, la câțiva centimetri de umărul lui.

– Atunci este o actriță pariziană, spuse ea.

– Un alt zvon fără temei... din păcate.

Mâna i se opri doar o clipă, cât simți un junghi în piept. O, nu – aceea era clar gelozie. Se supără imediat pe ea însăși. Nu era absolut deloc treaba ei cu cine își petrecea timpul sau cu cine dorea să și-l petreacă... numai că, în mod inexplicabil, își dorea ca el să își petreacă timpul acela cu ea.

Ridică din nou din umeri, ca și cum comentariul lui nu avea nici o însemnătate. Și chiar nu avea, nu? De ce să fie geloasă pe el, dintre toți oamenii?

– Au spus că i-ai salvat viața lui Prinny¹.

– Tot doar un zvon. Ochii îi străluciră răutăcios. Dar pe acela eu l-am pornit.

Auzind asta, zâmbi fără să vrea, apoi flutură alene din mână ca să arate cât de prostesc era următorul zvon.

– Găinile alea prostuțe au mai spus și că ai ucis un om.

Când nu răspunse, rămânând întunecat, tăcut și nemișcat, ochii i se îndreptară rapid către ai lui. Orice amuzament din urmă

¹ Poreclă dată regelui George al IV-lea (1762–1830) (n.tr.)

cu doar câteva secunde dispăruse. Groaza se încleștă în jurul inimii ei.

— De fapt, am ucis o mulțime de bărbați, admise el stins, cu ochii albaștri solemni.

— Au spus că ai luptat în războaie. Înghiți ca să scape de nodul din gât și să-și recapete vocea. La asta te referi?

— Da. Făcu o pauză, cercetându-i chipul. Dar tu nu le crezi.

— Nu.

— De ce? Sunt foarte priceput cu armele.

— Da, și le porți cu tine. De fapt, dacă aș căuta sub jacheta ta chiar acum, pun pariu că aș găsi una.

— Te rog, nu mă lăsa să te opresc din percheziție, murmură el șmecherește.

Îi ignoră cuvintele, dar nu și căldura care o cuprinse la invitația lui de a-și pune mâinile pe el. Și, lipsite de loialitate, degetele o mâncău să facă exact asta. Și le răsuci repede în fuste.

— Dar îți displac, iar sunetul focurilor de armă te neliniștește. Cărui gen de soldat nu îi plac armele?

Se aplecă spre ea, cu fața la același nivel cu a ei.

— Genului care a fost și spion.

„Un spion.“ Simți că nu mai poate să respire, iar trupul îi amorți fulgerător. Fusese ceva din tot ceea ce știa despre el adevărat?

— Al nostru sau al lor?

— Al nostru, puștoaico. Râse, sunetul bogat vuind prin ea, și îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

Tandrețea atingerii lui neașteptate, dar liniștitoare o încălzi și, în ciuda ei înseși, nu se retrase nici măcar atunci când respirația îi deveni întretăiată, iar iureșul sângelui îi bubui în urechi.

Trase adânc aer în piept, însă asta nu îi calmă deloc fluturașii din stomac. De fapt, nu făcu decât să îi atragă privirea asupra gurii ei, ceea ce îi cresc stânjeneala.

— Vrei să cred că un moștenitor al unui ducat este un spion care umblă brambura de-a lungul și de-a latul țării pentru a aresta un tâlhar obișnuit?

— Bineînțeles că nu. Ridică arogant din sprânceană. Nu umblu niciodată brambura.

Îl împunse în umăr, iritată.

— Thomas, fii serios! Nu sunt într-atât de tâmpită, încât să cred că ești spion.

Se aplecă din nou spre ea, mai aproape decât înainte, atât de aproape încât simți pe buze căldura respirației lui când șopti:

– *Am fost spion.*

Ceva din felul sumbru în care spusese asta, cu o scânteiere intensă de regret adânc în ochii lui albaștri, o făcu să tremure și, instinctiv, știu în adâncul sufletului că spusese adevărul. Inima îi bătu ca o tobă, atât de tare, încât vuietul sângelui în urechi era asurzitor.

– De ce îmi spui mie? Sunt o delincventă, îți amintești? Ar fi fost nebună să creadă că era atât de specială pentru el, încât să se justifice divulgarea unui asemenea secret. Nu, din contră, recunoscuse doar ca să o facă să își piardă cumpătul, făcându-i arestarea mai ușoară. Nu te temi că voi povesti tuturor?

Răspunzând provocării ei, se aplecă încă doi centimetri pentru a-i atinge, în trecere, colțul gurii cu buzele, înainte de a-i șopti la ureche:

– Nu te-ar crede nimeni.

Cu o încruntătură exasperată, îl împinse înapoi. „Nu te-ar crede nimeni.” Aceleași cuvinte pe care le fluturase ea cu atâta convingere în fața lui după jaf. Aparent, ea și Thomas Matteson erau unici.

El se legănă înapoi, își îndoi brațele și reveni încet la poziția inițială, cocoțat pe pervaz. Ochiul lui scânteietori îi aminteau de ochii unei pantere... chiar înainte de a ataca.

– Mi-am petrecut toată noaptea trecută gândindu-mă la tine, Josephine.

Inima ei nesăbuită tresăltă. Se gândise la ea?

Dar nu era destul de naivă încât să creadă că voise să spună că se gândise la *ea*. Nu, se referise la jafuri, deși nu putea să nege junghiul dezamăgirii din pieptul ei. Pentru că ea cu siguranță își petrecuse noaptea gândindu-se la el.

Se dădu în spate, atât cât el să nu ajungă la ea, dacă ar fi vrut să o atingă din nou, pentru că nu era sigură că avea să găsească puterea de a-l respinge.

– Și la ce concluzie ai ajuns?

Privirea întunecată îi deveni serioasă. În ciuda recentei atracții dintre ei, erau totuși adversari, prinși încă într-un joc periculos de-a șoarecele și pisica.

– Că nu există nici o cale de ieșire din încurcătura asta. Tot ceea ce poți face este să te oprești și să te rogi ca nimeni altcineva

să nu te descopere. În loc să te arestez, îl voi convinge pe conte că tâlharul s-a oprit din a-i mai viza oaspeții și că s-a apucat de altceva.

— Și să îl las pe Royston și familiile să scape de ceea ce le-au făcut acelor copii? *Niciodată*. Prefera să se afle în spatele gratiilor decât să îl lase pe conte să continue să exploateze orfelinatul și să îi lase pe copii să sufere singuri. Nu mă voi opri.

Thomas clătină din cap, iar ea văzu cum creștea în el o enervare egală cu a ei.

— Și crezi că totul e din cauza favorurilor politice?

— Da.

O luă în râs.

— Royston e un om important în parlament, și încă de mulți ani. Ce favoruri ar putea câștiga un om de rangul și cu reputația lui de la un orfelinat din Lincolnshire?

— Nu știu. Orice îi trebuie, presupun.

Expresia lui de suspiciune se adânci.

— Dar nu ai nici o dovadă concretă, nu? Altfel te-ai fi dus tu însăși deja la autorități.

Frustrarea i se încleștă în măruntaie.

— Ce fel de dovezi aș...

Cuvintele îi rămaseră blocate în gât, iar ea clătină din cap, frustrarea înăbușită se involbura înlăuntrul ei la cearta aceea purtată pe un ton liniștit și în șoaptă pentru ca nimeni să nu audă, când tot ceea ce voia să facă era să *strige*! În loc să o târască la pușcăria locală, Thomas îi oferea șansa de a dovedi că avea dreptate. Ar fi trebuit ca acest lucru să îi aducă speranță, dar ea nu avea dovada pe care i-o cerea. Și o știa și el.

— *Este* vinovat! insistă ea.

— Nu ai nici o dovadă pentru acuzațiile tale. Nici o scrisoare, nici un bilet... nimic care să îi dovedească vinovăția.

— Bineînțeles că nu am nimic de acest gen. De ce aș avea? Să-l ia naiba că nu o credea! Și afurisiți să fie și ochii aceia de safir care observau mult prea mult în legătură cu ea, dar refuzau să vadă adevărul despre Royston. Cum aș putea?

— Atunci cum știi cine e vinovat?

— Din înregistrările scrise de la orfelinat. Pieptul i se strânse de dezamăgire, văzând că se îndoia de ea atât de ușor, însă avea atâta încredere în Royston. Țin evidența detaliilor fiecărui copil, inclusiv numele bărbaților care i-au abandonat la orfelinat.

– Numele tatălui? În vocea lui se simțea neîncrederea.

– Nu, bineînțeles că nu. Rândași sau lachei, bărbați angajați de familiile nou-născuților. Având numele lor, e ușor să afli la ce moșie lucrează. Apoi trebuie doar să faci un pic de săpături printre servitori și afli de sarcină. Și, dacă sap destul de adânc, de obicei pot afla și ce favoruri a primit Royston în schimb.

– Dar nimic care poate fi dat autorităților. Nu era o întrebare. Era o acuzație.

Își încheiește pumnii furioasă.

– Tot nu mă crezi.

– Royston este de mulți ani prietenul și aliatul tatălui meu în parlament și nu l-am văzut niciodată comițând ceva cât de cât scandalos sau ilegal. Pe când tu... Cuvintele îi rămaseră în aer.

– Pe când pe mine m-ai văzut oprind și jefuind o trăsură, încheie ea pentru el.

Nu spuse nimic ca să o contrazică. Nu era nevoie; expresia de pe chipul lui spunea totul.

Frustrarea ei ajunsese la punctul-limită. Destul! Se săturase să trăiască cu teama și vinovăția din ultimii doi ani, de când începuse jafurile, iar în ultimele patru zile se săturase ca soarta să i-l tot legene prin față, jucându-se cu ea – pe acest bărbat alături de care nu ar fi putut niciodată să aibă un viitor. Atunci arestează-mă și să termin...

– La naiba! Își trecu mâna prin păr, degetele tremurându-i violent. Nu vreau să te arestez, dar Doamne, Jo, ai încălcat legea. Este o ofensă care se pedepsește cu spânzurătoarea. Fiecare cuvânt șoptit ieși măcinat prin dinții încheștați, și tremura acum tot, la fel de violent ca în acea dimineață în grajd. Vreau să te ajut, dar...

– Dar nu o poți face fără dovezi. Omul ăsta îi făcea capul să se învârtă. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi furioase. Atunci poate că ar fi trebuit să îți petreci noaptea dormind, în loc să te fi gândit la mine. Se întoarse să plece. La revedere.

Avântându-se de pe pervaz, o urmări și o ajunsese exact în momentul în care degetele ei atinseră ușa. O apucă de braț și o trase înapoi, trupul ei căzând peste el. Fu imediat conștientă de tăria lui pe moli-ciunea ei, îi simți căldura mâinii pe braț prin mâneca de bumbac a rochiei, puterea degetelor lui refuzând să îi dea drumul. Se cutremură și începu să respire sacadat, la fel ca și el.

– Nu îmi petrec nopțile dormind, se confesă încet, concentrându-și privirea fierbinte pe gura ei.

Se holbă la el, cu gura căscată, în timp ce inima începu să i-o ia la goană atât de tare, încât se temu că el ar fi putut să o simtă. Era o invitație de a împărți patul cu el? *Dumnezeule*, nu se putea! Nu de la un crai ca el, nu către o inocentă ca ea. Și totuși, pe când scânteierea lacomă din ochii lui îi tăia respirația, o parte din ea își dorea foarte mult să fi fost.

— Vreau să te ajut, repetă el, cu gura atât de aproape de a ei, încât căldura respirației lui îi tremură pe buze. Dar fără o dovadă a delicțelor lui Royston...

— Pe care nu le crezi, forță ea.

Mânia îi scăpăra în ochi.

— Sau *orice* dovadă care să arate că ai acționat cu bună-credință, trebuie să te arestez. Nu am încotro, nu dacă vei continua cu jafurile.

— Sigur că ai, protestă ea, urând rugămintea pe care o auzi împleindu-se în vocea ei. Poți alege să uiți că m-ai văzut astă-noapte.

— Nu, o corectă el solemn, cu o expresie chinuită pe chip. Nu pot.

Holbându-se la el, uimită, buzele i se întredeschiseră. Disperarea lui era palpabilă. La fel și durerea.

— Aceasta este alegerea, Josephine. Preț de o clipă, își închise strâns ochii. Tu sau eu, viața ta sau a mea.

— Poftim? șopti ea, furia fiind deodată înlocuită de teamă. Pentru el. Ce vrei să...

— Dacă ai dreptate, te voi ajuta și te voi proteja. Dar fără dovezi... Clătină din cap. Nu am de ales decât să îl cred pe Royston.

„Și să te arestez.” Cuvintele nerostite răsunau între ei atât de tare de parcă le-ar fi strigat.

— Atunci voi găsi dovezi, șopti ea, neputându-se scutura de ciudata suspiciune că dovada de care avea nevoie să se salveze pe ea însăși avea să îl salveze și pe el. Cumva.

— Fără jafuri, ordonă el ferm.

— Nu pot promite asta.

Ocări printre dinți.

— Dacă vei fi prinsă...

— Nu voi fi.

Fără să se gândească, se ridică pe vârfuri și îi atinse buzele cu ale ei. Un sărut rapid, cast și cuviincios, menit doar să oprească cearta.

Dar când se lăsă înapoi pe călcâie, el mârâi și, apucând-o strâns, o lipi de el. Nevrând să îi dea drumul, închise ușa din spatele lor cu piciorul.

Gura îi coborî înfometată pe a ei și înflăcăra sărutul inocent într-un jaf în toată regula, limba pătrunzându-i printre buzele ei și prădându-i gura. Cu fiecare atac al limbii lui, rezistența ei scădea, până când, cu un scâncet moale, își pierdu puterile și se prăbuși pe pieptul lui puternic.

Măinile lui tremurânde lunecară pe spatele ei ca să îi cuprindă fundul și să o ridice spre el.

– Thomas, gemu ea lângă gura ei.

– Ești cea mai amăgitoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată, Josephine. Vocea îi fu un hârâit gutural, smulgându-și gura de pe a ei ca să o muște de umăr, fiecare mușcătură ascuțită a dinților lui făcând-o să se înfioare. Cea mai provocatoare, cea mai înnebunitoare... Își puse palma pe obrazul ei și o privi în ochi. Și cea mai frumoasă.

Apoi o sărută din nou, gura mulându-i-se pe a ei, posesiv și fierbinte și cu atâta dorință, încât îi fură respirația. Valurile de emoții care se spărgeau în ea, provocate de el, o clătinău atât de tare, încât nu mai putu face nimic altceva decât să se agațe de el, cu brațele strâns petrecute în jurul gâtului său, nevrând să-i dea drumul.

Rezemând-o cu spatele de ușă, îi strânse brutal fusta în mână și o smuci în sus, făcând-o ghemotoc, laolaltă cu straietele subțiri de dedesubt, între trupurile lor. Tremură, nu de frig, nici de emoție, ci din cauza unei nevoi dureroase ce se aprinsese jos, în pântecul ei, o nevoie care se târa în jos, între coapsele ei, pe măsură ce fusta i se ridica mai sus.

– Am dorit să te ating din prima clipă în care te-am zărit, murmură fierbinte în urechea ei, fiecare cuvânt fiind o respirație care se învoldura în ea și o mângâia dinăuntru spre afară.

Își băgă mâna sub fusta ei și își trecu degetele peste marginile dantelate ale ciorapilor, deasupra genunchilor, neîndrăznind să se apropie de durerea furnicătoare care pulsa între picioarele ei. Fiorii îi făcură pielea de găină, treziți de mângâierea lui caldă pe carnea ei, și un tremur de dorință o cuprinse.

Vârful limbii lui îi mângâie curbura urechii, făcând-o să se cutremure în timp ce o ademenea ispititor:

— Și tu îți dorești asta, nu? Să fii mângâiată așa cum merită o femeie frumoasă ca tine. Depuse o sărutare delicată pe pielea moale din spatele urechii ei. Doar un pic păcătos.

Cerule, cât de mult își dorea asta!

— Da, recunosc ea, imperceptibil, cu buzele tremurânde.

Degetul îi lunecă șicanator sub ciorap și o mângâie pe coapsa goală.

— Atunci lasă-mă să te ating, Jo!

Ar fi trebuit să îl oprească, știind cât de periculos era pentru ea acest bărbat care putea pune capăt vieții ei cu un singur cuvânt către polițist, dar trupul ei tânjea după el cu o nevoie primitivă cum nu mai cunoscuse până atunci. O căldură pulsa umflându-se între coapsele ei, și nu găsi puterea să îl respingă.

— Da, își șopti ea capitularea. Te rog!

Trupul i se relaxă cu un oftat de ușurare lângă tâmpla ei, iar inima ei tresări. Fusese îngrijorat că ea avea să refuze? De parcă ar fi putut refuza valurile de plăcere care o învăluiau din vârfurile degetelor cu fiecare sărut al lui ori unde de energie împrăștiate de mâinile lui de fiecare dată când o atingeau.

— Cum de îmi faci asta? murmură el, trecându-și gura pe gâtul ei.

Era sigură că el îi putea simți pulsul accelerând sub buzele lui, știa ce îi făcea anticiparea atingerii lui. Degetele lui îi pieptănă, tachinează, triumphiul creșterii dintre picioare, atât de aproape și totuși atât de frustrant de departe de a o atinge acolo unde ardea să fie mângâiată.

— Mă calmezi și mă tulburi în același timp, așa cum nici o altă femeie nu a făcut-o vreodată.

Respirând neregulat, își închise ochii și se pierdu în zumzetul delicios al sângelui prin trupul ei, în căldura degajată de sub vârful degetelor lui și radiind în jos, pe picioarele ei. Mâna lui era scandalos de aproape de căldura umedă din centrul ei, și, Dumnezeu să o ajute, ardea de dorință ca el să o atingă acolo, chiar acolo unde pulsa indecent cu fiecare bătaie a inimii ce-i bubuia.

— Mă faci să-mi doresc cu ardoare să fiu înăuntrul tău, Josephine. Își puse tandru buzele pe ale ei. Chiar aici.

Degetele îi alunecară în crăpătura ei, îngropându-le încet în pliurile ei.

Gâfâind lângă gura lui, se agăță de mușchii tari ai umerilor lui ca să nu îi cedeze genunchii sub ea. O atinse provocator, făcând-o

să tremure delicios în timp ce o mângâia cu tandrețe și o excita, făcând-o să se simtă ca o nemernică absolută și ca o desfrânată, dar, în același timp, minunat. Cerule! Atingerea lui era atât de plăcută și nu se rușină absolut deloc atunci când se mișcă să își desfacă picioarele mai larg. Judecând după gemetele bărbătești ce îi ieșeau din gâtlee, savura mângâierile la fel de mult ca ea, plângându-i felul în care trupul ei devenise fierbinte și umed sub degetele lui.

– Nu ai idee cât de mult te doresc, Josephine. Își coborî capul și linse cu vârful limbii valea dintre sânii ei. Cât de mult vreau să te ating și să gust fiecare centimetru din tine.

Cu un geamăt gutural, capul îi căzu pe spate la tortura dulce a degetelor lui care se jucau cu pliurile netede dintre coapsele ei și la îndrăzneala cuvintelor lui. Degetul îi alunecă pe pliuri apoi alunecă lin în interiorul ei.

Inima îi sări în gât. Cerule, era *înăuntrul* ei!

– Ce faci? întrebă ea, dintr-odată nervoasă, cu buzele umflate de excitare.

Degetele acelea abile făceau tot felul de lucruri necuviincioase, cufundându-se și învărtindu-se, apoi retrăgându-se într-un ritm constant, dar provocator până când dorința vibrantă din interiorul ei se potrivea cu timpul lui.

– Te satisfac. Își croi drum de sărutări până la gâtul ei și puse stăpânire pe gura ei cu un sărut torid care o făcu din nou să se agațe, neajutorată, de el. Îți place, nu?

– Asta...

Introduse un al doilea deget, iar ea gemu la delicioasa plinătate din interiorul ei, în timp ce își îngropă fața în umărul lui.

– Ah, e minunat!

El chicoti, buzele gâdilându-i urechea. Ar fi trebuit să se rușineze de ceea ce îl lăsa să îi facă. Cel puțin să fi fost jenată. Dar tot ceea ce simțea era dorința tulburătoare pe care el i-o provoca, din centrul ei fierbinte drept spre sfârcurile întărite de sub rochia ei. Cu siguranță ceva atât de minunat nu putea fi rău.

Își coborî degetul mare să-i lovească ușor centrul dureros, tachi-nând-o, ceea ce smulse un scâncet din partea ei. O, dacă era un lucru rău, pur și simplu nu-i păsa!

– Dacă aș putea, mărturisi el, degetele neoprindeu-i-se din ritmul lor intim, te-aș duce în patul meu în clipa asta, Josephine, și aș face

dragoste cu tine până când mi-ai striga numele, până când te-aș simți spărgându-te în mii de bucăți în jurul meu.

— Thomas, șopti ea, atât de încet încât numele lui abia se auzi pe buzele ei. Dacă el avea să continue să îi susure astfel de cuvinte, să o mângâie atât de delicios, atunci Cerul s-o ajute, ar putea să îl implore să o facă.

— Te-aș ține chiar aici, în brațele mele, până în zori. O privi adânc în ochi, subliniindu-și cuvintele, vârându-și adânc degetele, ceea ce o făcu să exclame în timp ce mușchii micuți din interiorul ei se înclăștară atât de tare în jurul lui, încât el gemu. Până când toată bezna ar dispărea.

Ghicea mult mai multe în spatele cuvintelor lui dulci decât doar descrierea unei partide de amor. Dar mintea ei amețită de aburii excitației nu mai putu gândi atunci când el își roti cu pricepere podul palmei de ea, iar trupul ei răspunse, împingându-se fără rușine în mâna lui. Nu putu face nimic mai mult decât să se agațe de el când flăcările îi atinseră degetele de la picioare, făcându-și apoi loc în sus, în trupul ei tremurător. Când ajunseră la încordarea insuportabilă din miezul ei, un fitil se aprinse în ea și o eliberare deplină explodă în ea.

Gura lui îi înăbuși strigătul moale de pe buze, iar ea căzu fără vlagă pe el. Valuri unduitoare de plăcere zvâcniră din locul unde degetele lui fuseseră îngropate în ea, până în vârful degetelor ei de la mâini și de la picioare. Se agăță de el când își retrase ușor mâna dintre coapsele ei, apoi o încercui cu brațele lui puternice și o strânse atât de tare încât își trase cu greu respirația pe care i-o furase. Ca și când nu ar fi vrut să îi dea drumul.

Îi sărută tandru tâmpla.

— Dar ești o alegere imposibilă pentru mine, Josephine. Pentru că prinderea ta înseamnă libertatea mea.

Inima îi stătea dureros la pândă chiar și atunci când plăcerea încă pulsa surd în ea. Cum putea să se împace cu ideea că acest bărbat care o făcea să-i placă să rădă și să valseze cu el și care tocmai îi făcuse sângele să fiarbă cu o nevoie atât de primitivă era același bărbat care avea puterea să o distrugă?

— Thomas, nu înțe...

— Șșșt, o avertiză el rapid. Îngheță ascultând, dar ea nu putea auzi decât bubuitul inimii ei și vuietul sângelui prin urechile sale, gâfâiala ușoară a propriei respirații.

Se cutremură.

– Ce este?

– Vine cineva.

La fel de brusc cum o trăsesese în brațele lui, îi dădu drumul, lăsându-i în jos fusta pentru a-i acoperi picioarele și se îndepărtă. Ea tremură la pierderea căldurii lui, căci își întorsese spatele către ea cu un dezinteres vădit, fără să lase vreun semn că, cu doar câteva momente înainte, explodase atât de scandalos în palma lui de sub fusta ei.

Prea uluită să poată vorbi, nu putu decât să se holbeze la el, cli-pind confuză și încercând fără succes să înțeleagă tot ceea ce abia se întâmplase, apăsându-și dosul palmei pe buzele încă fierbinți și ude de la săruturile lui. În mod instinctiv știa că mângâierile intime pe care i le oferise erau doar începutul a ceea ce era în stare să facă, că era atât de multă plăcere care aștepta să fie descoperită alături de el.

Dacă ar fi fost destul de curajoasă să își îngăduie.

– Thomas? șopti fără aer, cu chipul înfierbântat de umilință și respingere, cu ochii înlăcrimați. Nu voia ca el să fie în cealaltă parte a încăperii. Voia înapoi în brațele lui.

Pe neașteptate, ușa se deschise în spatele ei. Se întoarse și icni.

Simon Royston.

Dumnezeule! Dacă ar fi auzit ceea ce tocmai discutaseră, dacă ar fi știut ce făcuseră... în cel mai bun caz reputația i-ar fi fost distrusă, în cel mai rău caz, viața i s-ar fi sfârșit în ștreang. Își duse mâna la gât, respirația fiindu-i înăbușită de frică.

De partea cealaltă a încăperii, Thomas lenevea nonșalant pe pervaz, ca și când nu făcuseră nimic mai scandalos decât să discute despre vreme. Și totuși, în ciuda exteriorului calm, imperturbabil, pe care îl arăta contelui, Josie putea vedea flacăra dorinței încă arzându-i în ochi.

– Royston, strigă Thomas jovial, atrăgând atenția contelui înainte ca acesta să o vadă pe Josie, dându-i astfel câteva momente prețioase ca să se adune. Credeam că ești la pescuit cu bărbații.

– Dumnezeule, nu. Disprețuiesc pescuitul. Vocea îi era sacadată când spuse: Te vânam. Ochii îi căzură pe Josie care se afla în cealaltă parte a încăperii. Domnișoară Carlisle.

– Excelență. Cu picioarele tremurânde, făcu o reverență rapidă.

Dar cu o privire fugară, indiferentă, trecu rapid peste prezența ei ca fiind fără importanță. După expresia de enervare din ochii mijii

reîntorși spre Thomas era evident că nu îi păsa deloc că o găsisese în poziția compromițătoare de a se afla singură cu marchizul.

Totuși, cumva, Thomas știuse că venea contele și de aceea îi dăduse drumul atât de repede de parcă l-ar fi opărit cu trupul ei. Acum, când el stătea acolo, atât de sigur pe el și liniștit, prezența lui calmă o făcu să fie și mai conștientă de stinghereala și excitația care probabil se vedeau atât de clar pe chipul ei îmbujorat.

— Ei bine, se pare că m-ai găsit. Rânji la conte, dar Josie îl cunoștea acum destul de bine încât să știe că era un zâmbet forțat. Era la fel de puțin încântat să îl vadă pe Royston ca și ea, însă își ascunse iritarea cu ușurința spionului care era. Cu ce te pot ajuta?

Royston făcu semn cu capul înspre hol.

— Un joc de biliard, dacă ești draguț.

Nu o rugăminte, ci un ordin.

Josie știa că Royston nu era interesat de biliard. Din felul în care i se încordă trupul, o știu și Thomas. Consimți însă dând din cap și, cu o privire de rămas-bun în direcția ei, pe care ea nu o descifra, îl urmă pe conte afară din încăpere.

Ofțând încet, Josie se cufundă într-un fotoliu din apropiere, cu capul în mâini și corpul încă tremurând dureros. Thomas jurase că avea să o aresteze dacă nu avea încotro, totuși ea îl dorea în continuare și nu numai pentru restul petrecerii. Și nu doar pentru felul în care îi făcuse trupul să se cutremure de plăcere. Dorea mult mai mult decât atât, și atât de tare, încât lacrimi fierbinți apărură în genele ei, tânjind cu o dorință dulce-amară după acel vis imposibil... visul de a-l avea totdeauna cu ea, pe acest bărbat care o făcea să se simtă atât de frumoasă și de dorită, care o făcuse să se simtă în siguranță și protejată în brațele lui și căruia îi împărtășise cele mai mari secrete ale ei.

Dar era în același timp bărbatul care nu putea avea niciodată încredere în ea. Nu fără dovezile care îi lipseau. Și era lipsa de încredere în ea cea care îl făcuse să îl urmeze pe Royston.

Cunoștea însă adevărul gol-goluț. Chiar dacă ar fi reușit cumva să găsească dovezi, iar el ar fi crezut-o, nimic nu s-ar fi schimbat între ei. În doar trei zile avea să plece, fără ca, probabil, să se mai gândească la ea vreodată. Până la urmă, el era sortit să fie duce, pe când ea...

Fu sfâșiată de un suspin sufocant. Își închise strâns ochii și înghiți câteva guri de aer ca să își oprească lacrimile.

Pe când ea își pierduse deja inima.

Urmându-l pe Royston în sala de biliard, Thomas își păstră chipul nepăsător, fără să arate că pieptul îi ardea de vinovăție că trebuise să o lase pe Josie în felul acela. Dar poate că era mai bine că fuseseră întrerupți. Furia lui că ea își pusese atât de prostește viața în pericol dusesse la excitare, iar excitarea aceea care pulsa îl făcea să fie tare chiar și acum. Câteva minute în plus singur cu ea, auzind sunetele acelea dulci de plăcere pe buzele ei, simțindu-i trupul frângându-se în felul acela în jurul degetelor lui, și ar fi făcut exact așa cum o avertizase: ar fi dus-o în camera lui și i-ar fi luat inocența acestei femei care îi făcea sângele să fiarbă deopotrivă de frustrare și de dorință.

Și în care nu avea încredere.

Ridicol, să îl creadă pe Royston capabil de a se folosi de un orfelinat pentru a obține favoruri politice. Un conte, pentru numele lui Dumnezeu! Totuși, ea era convinsă, până într-atât încât își riscase viața ca să-l facă să plătească.

Unul din ei mințea, iar întoarcerea lui la Ministerul de Război stătea acum în balanță. Pe cine trebuia să creadă: pe bărbatul care fusese loial familiei lui sau pe femeia care îi luminase bezna?

Royston se întoarse către el.

– Deci? întrebă el nerăbdător, în mod clar agitat, mâinile înclștându-i-se și descleștându-i-se lângă el. Ce ai aflat despre jaful de azi-noapte?

– Am discutat cu polițistul și am cercetat locul unde a avut loc jaful. Evită cu atenție răspunsul real. Cel care ar fi făcut-o pe Josephine Carlisle să atârne de gâtul ei frumos.

– A fost descoperit tâlharul?

– A scăpat.

„Pentru moment.“ Până când avea să găsească o modalitate de a o opri pe Josie de a mai comite alte jafuri și să îl convingă pe Royston să îi dea recomandarea fără a fi nevoit să îl aducă pe tâlhar în carne și oase.

– La naiba, Chesney, ocări el printre dinți, degetele trăgându-i de lavalieră de parcă nodul l-ar fi sufocat. Invită oaspeți aici, în casa mea, doar ca să fie jefuiți. Ce dracu' se întâmplă aici?

Thomas își scoase jacheta și o aruncă pe un scaun, apoi luă un tac din colecția atârnată în suportul de pe perete.

– Ce se întâmplă, Royston, este faptul că ești vizat. Ținu tacul în mâini ca și cum i-ar fi măsurat greutatea și balansul. Trebuie să ne dăm seama de ce.

— Știm de ce. Banii.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Călcând cu băgare de seamă, știind că trebuia să îi demonstreze lui Josie că greșea fără să-și dea în vileag cărțile, Thomas înconjură masa și împrăstie câteva bile pe pâsla roșie. Conform spuselor polițistului, tâlharii au șters-o cu mai puțin de 100 de lire, și toate jafurile au fost similare. Își caută poziția, dar chiar și atunci când calcula alinierea tacului, îl supraveghea pe Royston cu coada ochiului. Cine e responsabil nu e interesat de bani.

— Atunci de ce îmi jefuiește oaspeții?

— Tu să-mi spui. Împinse lent tacul și lovi bila albă făcând-o să se învârtă de-a lungul mesei. Bila vizată intră în gaura din colț cu o bufnitură înfundată. Cine sunt dușmanii tăi?

— Nu am dușmani.

— Toată lumea are dușmani, îl contrazise el pe un ton indiferent.

Vechea axiomă era adevărată. Dacă vrei să cunoști un om, cunoaște-i inamicii. Josephine Carlisle era inamicul acestui bărbat. Iar Thomas voia cu siguranță să știe mai multe despre ea.

Frustrat, Royston smulse de pe masă bila albă.

— Ai făcut vreun progres? Ai măcar idee cine se află în spatele acestui lucru?

— Știu cum se desfășoară jafurile, evită el răspunsul cu dibăcie.

— Cu cai și arme, spuse Royston în batjocură. Atâta lucru știam și eu.

Thomas îl ignoră. Omul era mult prea agitat în legătură cu cel mai recent jaf ca să înțeleagă că fiecare atac avea o semnătură la fel de distinctivă ca și autorul lor. Un infractor din cale-afară de exasperant, incredibil de atrăgător, cu ochi verzi furtunoși și cu păr des, castaniu.

Cel puțin Royston nu o bănuia pe Josie, iar asta era clar din comentariile lui. Dar la o adică, de ce naiba ar fi făcut-o? Fiica unui baron, care cădea mereu de pe cal? Afurisita de femeie chiar își acoperise urmele uimitor de bine. Pieptul i s-ar fi încălzit de admirație pentru viclenia ei, dacă nu i-ar fi venit să o scuture pentru că-și puna viața în primejdie într-un mod atât de nesăbuit.

— Ce inamici ai, Royston? insistă el, reîntorcându-se indiferent spre singura pistă dată de Josie. Dacă ar fi fost adevărat că Royston se folosea de orfelinat pentru favoruri politice — ceea ce nu putea să creadă, cunoscându-l pe bărbat atât de bine —, atunci poate contele era șantajat de cineva. Spera prostește ca acesta să fie motivul,

pentru că astfel ar fi fost capabil să o salveze și pe Josie și, până la urmă, să își obțină și recomandarea. Ar fi putut să îl oprească pe cel care îl șantaja pe Royston, și atunci Josie nu ar mai fi avut nici un motiv să continue să fie tâlhar la drumul mare.

– Ți-am spus, nu am nici unul, scrâșni Royston, răbufnind. Și tu de ce joci? Reputația mea este în pericol, iar tu lovești bile pe afurisita de masă! Aruncă bila înapoi pe pâslă.

Thomas susținu calm privirea lui Royston.

– Ne aflăm într-o sală de biliard. Un spion trebuia mereu să se integreze mediului în care se afla, indiferent cât de nelalocul lui s-ar fi simțit. Iar Thomas se simțea al naibii de nelalocul lui în momentul acela, în care incertitudinea îl sfâșia. Dacă s-ar întâmpla să fim văzuți ar trebui să pară că jucăm.

Royston pâli.

– Crezi că hoții sunt printre oaspeții sau servitorii mei?

– Nu știi ce să cred, răspunse el, ceea ce era cu siguranță adevărat. Pe care din ei să îl creadă? Thomas îl știa pe Royston de mulți ani. Era conte al regatului, fusese întotdeauna un prieten loial al familiei Matteson, pe când Josie era o infractoare. Încălcase legea, indiferent cât de altruiste îi erau motivele, și merita să fie arestată. Și, la naiba, el merita să își recapete viața. Dar cu ce cost: viața lui Josie sau a lui?

Nu avea de ales decât să continue să îi descoasă pe amândoi până avea să afle niște răspunsuri. Deși adânc în sinea lui bănuia că până la sfârșitul conversației va fi dovedit că Royston era nevinovat de acuzațiile incredibile pe care i le adusese Josie.

– Un bărbat nu ajunge la poziția ta în parlament fără să înfurie câțiva oameni pentru că nu le susții cauza. Thomas puse tacul deoparte și se sprijini de perete, privindu-l îndeaproape pe Royston. Ori funcțiile lor politice.

Chipul lui Royston se întunecă.

– Despre ce vorbești?

– Funcții politice, repetă el calm. Și favoruri. Acelea erau motivele pe care Josie i le dăduse pentru existența orfelinatului. Dar voia să audă și versiunea lui Royston, să le compare pe amândouă și să încerce să despartă adevărul de ficțiune. Acum că războaiele au luat sfârșit, există alte oportunități în parlament pentru bărbații ambițioși.

— Da, sunt, aprobă Royston. Am nevoie de prieteni, dacă vreau să-mi cresc influența și puterea. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi cel mai bine.

„Tu, dintre toți oamenii.“ Din păcate, Royston se înșela. Thomas nu-și dorise niciodată nici putere, nici influență; nu i-ar fi păsat dacă nu ar fi primit niciodată credit pentru serviciile oferite țării din partea englezilor a căror viață fără doar și poate o salvase riscându-și-o pe a lui. Fusese spion, pentru că dorise ca viața lui să conteze, pentru că dorise să fie mai mult decât doar un reprezentant în lunga linie a ducilor din familia Chatham. Dorea un țel. Însemnătate.

— Dar cu ce cost? întrebă încet, dând glas celor mai rele temeri ale sale.

— Nu am făcut nimic ilegal, răspunse Royston încrezător. Lordul Liverpool cunoaște toate faptele mele.

— E o linie foarte fină între ilegal și imoral. Thomas se îndreptă către masă, își alinie lovitura rapid și introduse ultima bilă. Mai ales dacă nu ai fost foarte clar în ceea ce privește ambițiile tale.

— Mă acuzi că aș fi comis ilegalități? întrebă Royston cu răceală.

— Sigur că nu. Apoi, apropiindu-se un pic prea mult de secretul lui Josie, dar neavând de ales decât să meargă pe muchie de cuțit, explică: Sugerez faptul că oricine îți vizează oaspeții ar putea-o face pentru că *el* crede asta.

— Absurd. Royston zâmbi încrezător. Nu am făcut niciodată nimic care ar putea fi considerat imoral ori ilegal.

Sau care ar fi făcut pe cineva să îl șantajeze pentru că se folosea de orfelinat pentru a obține favoruri. Ultima speranță a lui Thomas de a găsi o soluție ușoară dispăru ca un fum.

— Așa mă gândeam și eu, răspunse el, forțând un zâmbet pe care cu siguranță nu îl simțea.

— Știi cum este tatăl tău, îl asigură Royston. Peste măsură de onorabil. M-ar fi luat Chatham ca aliat politic sau ca prieten, dacă ar fi bănuit că aș fi comis ceva cât de cât discutabil?

— Nu, cu siguranță că nu ar fi făcut-o, aprobă Thomas, admitând argumentul. Dar pieptul nu i se ușură știind că Royston nu era vinovat de infracțiunile de care îl acuzase Josie. Pentru că însemna că ea era într-o încurcătură și mai mare decât înainte. Una din care era posibil ca el să nu o poate scoate.

Întorcând spatele contelui pentru a pune la loc tacul, Thomas își odihni mâna pe mânerul tacului și trase adânc aer în piept.

Acesta era punctul culminant. Momentul în care trebuia să aleagă între Royston și Josie, între un membru respectat al nobilimii, care nu fusese niciodată altfel decât bine-crescut și demn în toate manifestările publice, și o femeie pentru care minciuna și neîncrederea erau o a doua natură. Între a obține o recomandare pentru Ministerul de Război, care i-ar fi șters efectiv ultimul an și i-ar fi redat viața, și între a o salva pe femeia care îl captivase așa cum nu o mai făcuse nici o altă femeie.

Doamne! Nu voia să o aresteze. De fapt, nu se *putea* decide să o aresteze, acum că trăise contradicția dintre calmul pe care ea i-l aducea și faptul că tot ea îi făcea sângele să îi clocotească de dorință. Totuși, viitorul lui nu era alături de ea; era în trecutul său, cu o carieră strălucită de spion în față, cu un țel, în locul coșmarurilor și fricii. Ultimul lucru de care avea nevoie – *absolut* ultimul lucru, la naiba! – era o femeie în sufletul și în mintea lui care să-l distragă de la viața pe care fusese menit să o ducă.

Închise pentru o clipă ochii, blestemându-se pentru propriul egoism.

– Îl voi opri pe tâlhar, îți promit.

– Mulțumesc. Royston îl bătu pe spate. Vreau rezolvată treaba asta înainte de sfârșitul petrecerii.

În doar trei zile.

– Așa va fi, răspunse el întunecat, amintindu-și refuzul lui Josie de a opri jafurile. Nu mai avea nici o altă alegere decât aceea de a o forța pe Josie să se oprească. Într-un fel sau altul.

Royston încuviință din cap, mulțumit de răspunsul lui Thomas și orb la vinovăția care îi frământa acestuia măruntaiele. Când contele se întoarse către ușă, Thomas trase adânc aer în piept, tremurând și își scărpină încheieturile.

Părăsiră încăperea și o luară pe hol către scări, dar Thomas nu respira mai ușor. Terminase de raportat, și tacticile lui de eschivare și tergiversare îi aduseseră o scurtă păsuire. Dar nu făcuse decât să întârzie inevitabilul. Trebuia să ia o decizie curând, și Dumnezeu să-i ajute pe amândoi când avea să o ia.

Între timp trebuia să găsească o cale de a o împiedica pe femeia aceea frustrantă să mai comită vreun jaf. Îl mințise pe Royston. Tocmai banii fuseseră motivul pentru care tâlharul înfăptuia jafurile, riscându-și gâtul pentru a le oferi orfanilor cel mai bun cămin posibil.

Dacă orfelinatul ar fi avut bani de ajuns, atunci jafurile nu ar mai fi fost necesare și poate că s-ar fi oprit. Dacă ar fi putut căpăta toți banii deodată și nu câte o pungă când și când...

Ideea îl lovi ca un fulger. *Exista* o modalitate de a face rost de bani și, dacă Royston însuși i-ar fi dat direct, poate că ea ar fi renunțat la acuzațiile împotriva lui. *Dacă* l-ar fi putut convinge pe conte să își sporească sprijinul.

— Când am fost în sat, comentă el nonșalant, apropiindu-se totuși cu foarte multă grijă de subiect, am văzut un orfelinat micuț.

— Casa Bunei Speranțe, dădu din cap Royston când ajunseră în capul scărilor. Și?

Thomas observă răceala subită din vocea contelui.

— Știu că tu și contesa sunteți patronii.

— Ajutăm cum putem, răspunse el dezinteresat.

— Aș vrea să ajut și eu. Aș putea să merg acolo în vizită, să văd dacă e ceva ce aș putea face pentru copii cât timp sunt aici? Poate să mă uit pe conturi și în registrele contabile?

Royston ezită, oprindu-se în capătul palierului. Apoi forță un zâmbet și continuă să coboare scările.

— Sigur că da. Dar aș prefera ca mai întâi să îl găsești pe tâlhar.

Lui Thomas îi sări inima din piept. Royston ezitase. Atât de puțin, încât fusese aproape imperceptibil, totuși observase... pauza făcută în mijlocul pasului, tăcerea asurzitoare ca o ghiulea de tun.

Suspiciunea îl curentă, oprindu-i inima în loc și făcându-i mintea să se învârtă frenetic. Se forță totuși să își păstreze chipul complet lipsit de expresie, chiar dacă o greață instinctivă îi răscoli stomacul. Bunule Dumnezeu... poate totuși Josie avusese dreptate? Se folosea Royston într-adevăr de orfelinat pentru propriul câștig?

În care din ei mai putea avea încredere?

Păstrând o aparență calmă, în ciuda neliniștii crescânde care îi răscolea măruntaiele, coborî scările alături de Royston și merse prin holul de la intrare către ușa principală, pe veranda de piatră, trecând pe lângă un grup de femei care părăsiseră salonul pentru a lua o gură de aer proaspăt. Sporovăiau în timp ce ei se apropiau, întrecând sunetele ciripitului păsărilor din grădină.

Thomas o simți înainte de a o vedea. Josie stătea un pic mai departe de grupul de femei și se străduia din răsuputeri să se prefacă a nu-i fi observat pe cei doi bărbați, în același timp însă fiind atentă la fiecare mișcare pe care o făceau.

Femeile se întoarseră în grup să își salute gazda și în momentul acela scurt când toată atenția lor era îndreptată asupra lui Royston, iar a lui către ele, Thomas traversă prin spatele ei și, în trecere, îi atinse ușor fusta cu mâna.

– Adu-mi dovezile, o avertiză cu voce joasă. *Acum.*

Apoi forță un zâmbet încântător către femei și le salută din cap înainte de a sări pe scările de piatră către alee și de a se îndrepta agale spre grajduri, ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

Capitolul 7

Thomas dădu din cap încercând să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea Lady Agnes Sinclair despre contele de St. James, noua lui soție și un accident tragic la Vauxhall, în care erau implicați niște heringi afumați... nu, nu era bine. Nu-și putea imagina cum putea fi considerat tragic orice ar fi avut de-a face cu niște heringi afumați.

Însă nici nu îi păsa. Nu atunci când centrul atenției lui stătea de cealaltă parte a salonului, frumos aranjată într-o rochie din satin galben care îi scotea în evidență tentele roșcate din părul ei castaniu. Și îl ignora cu desăvârșire.

Nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ea în particular de la întâlnirea din acea dimineață, din salonul de dimineață, dar sperase să o poată prinde singură pentru câteva minute în seara aceea. Până la urmă, nu o putea răpi din nou... de două ori într-o săptămână ar fi făcut cu siguranță limbile să se agite, cu sau fără faeton. Iar dacă ar fi apărut, pur și simplu, la Chestnut Hill, cerând permisiunea să o viziteze, când ea era în mod evident atât de tulburată din cauza lui... Ei bine, se îndoia că ar fi supraviețuit bătăii pe care i-ar fi dat-o frații ei.

Spre supărarea lui, ea îl evita, ignorându-l în timpul cinei, iar acum lăncezind în partea opusă a încăperii. De fapt, încerca atât de tare să îl evite, încât atenția ei era acum concentrată asupra lordului Gantry de parcă burtosul filfizon bătrân ar fi fost cel mai interesant om de pe pământ. Probabil că îi și credea fanfaronada, născocirile acelea despre aventurile lui în Colonii. Pe când el stătea acolo, capabil

să-i ofere povești reale de cutezanță pentru rege și țară, dar nu reușea să-i atragă atenția nici măcar pentru câteva minute.

Era, în schimb, prizonier în iadul heringilor afumați.

— Nu ești de acord, Chesney?

— Poftim? Atenția i se îndreptă din nou spre Lady Agnes, turbanul ei roșu aprins fiind imposibil de ignorat. O... da, sigur.

Mulțumită de răspunsul lui, își continuă povestirea. Saltul marelui hering afumat... sau ceva de genul acesta. Dădea ocazional din cap, când ea făcea o pauză, dar ochii nu îi fugiră niciodată departe de Josie.

Îi capturase imaginația așa cum nici o altă femeie nu o făcuse vreodată. Chiar și în momentele acelea, mâinile îl mâncau, nu fiindcă își amintea de sforile care îl legaseră de patul de bolnav, ci de dorința de a-și trece degetele prin valurile castanii. În mai puțin de o săptămână, ea îl schimbase la fel de mult ca și iadul ultimului an.

Dar nu era atât de necopt încât să creadă că în spatele vrăjii pe care o aruncase asupra lui era mai mult decât atracție și fascinație. Chiar și efectul inițial pe care îl avusese asupra lui, care îl intrigase atât de mult, încât fusese absorbit până la nebunie, putea fi atribuit provocării de a fi singura femeie pe care o întâlnise vreodată care îi era egală în șiretlicuri și în atenția la detalii. Dacă, de când o întâlnise, dormise mai bine decât o făcuse în ultimul an, somnul venise pur și simplu fiindcă noaptea visele pe care le tot avea despre ea îl lăsau prea excitat și suferind ca să îi mai pese de crize de panică cauzate de liniște și întuneric.

Ceea ce simțea pentru ea era cu siguranță dorință și mica dovadă a pasiunii ei nu făcuse decât să îi atâțe apetitul. Admitea chiar că poate simțea o afecțiune crescândă pentru ea, impulsionat de acea bravadă pe care o văzuse la ea, de strălucirea și de devotamentul ei față de orfani.

Dar, în același timp, nu avea încredere în ea. Și cea mai importantă lecție pe care o învățase în anul ce trecuse era că încrederea înseamna totul... în propria supraviețuire, în abilitățile lui și în oamenii pe care îi iubea.

Ca la un semn, privirea ei hoinări peste umărul lordului Gantry până la el. Pentru un moment ochii li se întâlniră.

Apoi ea își îndreptă cu furie umerii și își smulse privirea de la el. Dar chiar și în strălucirea palidă a lumânărilor din ceară de albine,

el îi văzu obrajii îmbujorându-se ușor și își dădu seama că și ea era afectată de prezența lui, așa cum el era de a ei.

– Lord Chesney?

Se uită din nou la Lady Agnes, care se holba la el așteptând.

– Da?

– Am întrebat ce crezi despre toată încurcătura asta.

Se încruntă privind-o pe Josie scuzându-se și traversând către bufet, unde Greaves, majordomul, se ocupa de cafetieră.

– Sunt de părere că heringii afumați ar trebui considerați ca fiind cea mai periculoasă mâncare.

– Heringii afumați? Lady Agnes clipi, uimirea așternându-se pe chipul ei rotund. Nu știu despre ce...

– Mă scuzați!

Fără să aștepte să-i răspundă, se îndreptă cu pași mari către bufet și ajunse lângă Josie exact când aceasta îi zâmbi lui Greaves într-un fel suficient de prietenos, încât majordomul, de obicei indiferent, avu un spasm al buzelor aproape plăcut. Iar Thomas știu atunci exact cine din casa contelui îi oferise informații despre oaspeți.

– Domnișoară Carlisle. Thomas înclină capul.

Spatele i se încordă, iar el pufni cu dispreț:

– Lord Chesney.

O, era evident supărată pe el. „Minunat.”

– Sper că aveți o seară plăcută.

– Aveam. Zâmbi strâmb, conștientă de faptul că Greaves stătea destul de aproape, încât să le audă conversația. Bună seara.

Ținându-și capul sus ca o regină, se îndepărtă și merse spre șemineu. În graba ei de a-l evita, uitase complet de ce mersese la bufet.

– Cafea, Greaves, ceru Thomas. Apoi, privind cum ea punea între ei o jumătate de încăpere, adăugă: Cu mult alcool.

– Desigur, domnule. Majordomul pregăti o ceașcă și i-o înmână pe o farfurioară.

Thomas o luă și se îndreptă către ea.

Când ajunse în spatele ei, o luă blând de braț pentru a o împiedica să plece din nou. Josephine își ținu respirația la atingerea lui, mica surpriză gădilând buricele degetelor lui.

– Ți-ai uitat cafeaua, șopti el cu o voce atât de scăzută, încât nici dacă ar fi fost înconjurat de oaspeți nu ar fi putut fi auzit, apoi îi înținse farfurioara cu ceașca de cafea.

— Nu mai doresc, mulțumesc. Aruncă o privire înghețată spre mâna care o ținea de braț. Dă-mi drumul, te rog!

El ridică din sprâncene.

— Te rog, nu pleca!

— Bine, acceptă ea iritată.

El își slăbi strânsoarea, iar ea își trase încet brațul, întorcându-se cu fața la el.

— M-ai evitat, comentă el cu voce joasă, zâmbind forțat, prudent și conștient de încăperea plină de oaspeți. În săptămâna care trecuse, amândoi deveniseră experți în a purta conversații intime în mijlocul încăperilor aglomerate.

— Cât de isteț din partea ta să observi, milord.

Buzele îi zvâcniră. „Obrăznicătură nerușinată!“ Îl bătea gândul să îi spună că era frumoasă când era furioasă, dar nu era convins că nu avea să îl plesnească.

— De ce? Vocea îi devenise o șoptă. Pentru că am îndrăznit să te ating?

Refuza să își ceară scuze pentru ceea ce se întâmplase între ei în salonul de dimineață. Amândurora le plăcuse. Chiar foarte mult. Cu siguranță el nu regreta că o mângâiasă ori că văzuse dorința de pe chipul ei când fremătase alături de el, cu trupul cald, încordat și moale ca mătasea. Și știa că nici ea nu regreta că îl lăsase. Pentru că deși se încrunta la el la fel de enervant ca o guvernanta, respirația îi devenise superficială, iar obrajii i se îmbujorau ușor. Amintirea acelei întâlniri o excita chiar și acum.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Își feri privirea stânjenită, admitând apoi cu ranchiună și cu voce moale. Aia a fost... plăcut.

Mica victorie îi încălzi pieptul și își dori să îi arate toate celelalte feluri în care putea să fie „plăcut“.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Cum pot avea încredere în tine? scrâșni ea, vocea ei lăsând să se înțeleagă că se simțea trădată. Royston a scuturat clopoțelul și ai fugit la el!

El își îndreptă spinarea. Deci *asta* îi ațâța furia în seara asta. Nu faptul că îi provocase plăcere, ci faptul că îi arătase loialitate contelui.

— Voiam să aflu ce știa despre tâlhar, explică el, ridicând la buze ceașca, pentru a păstra aparențele unei conversații banale de după cină. Dacă știa destul, încât să-l aresteze.

Ca să mă poți aresta tu în schimb? pufni furios. Tot nu mă crezi în legătură cu Royston, așa-i?

Nu știa ce să creadă și blestemă în barbă, nemulțumit. Totuși, puse din nou ceașca pe farfurioară, calm și insistă:

— Unde îți sunt dovezile? Era dornic să îi acorde prezumția de nevinovăție doar pe baza unei bănuieli instinctive despre Royston, una despre care creierul lui logic îi spunea că nu putea fi adevărată. Dar nu putea dovedi nevinovăția ei de unul singur. Pentru a lua de bune cuvintele tale împotriva lui...

— Nu ai face asta niciodată, nu? Îi cercetă chipul, încercând din rasputeri să îl descifreze. Sau să găsească ceva de care să își agațe speranțele. Să te încrezi în instinctele tale, și nu în ceea ce vezi?

— Nu, răspunse el în silă. Când era vorba de femeia asta, instinctele îi zburau pe fereastră. Nu știa pe care din ei să-l creadă, pe ea ori pe Royston, dar știa al naibii de bine că, atunci când se afla în preajma ei, cu certitudine nu putea avea încredere în el însuși.

— Atunci asta e. Nimic nu s-a schimbat. Ochii ei se aprinseră ca mările involburate de furtună. Royston scapă nepedepsit cu ceea ce a făcut, tu vei pleca la sfârșitul petrecerii...

El miji ochii.

— Asta nu are nici o legă...

— Iar orfanii nu vor avea în continuare pe nimeni care să îi ajute, în afară de mine.

Dacă ar fi fost după el, nu ar fi avut-o nici măcar pe ea. Nu în felul la care ea se referea.

— Trebuie să renunți la nebunia asta acum, o avertiză el, coborându-și vocea când lordul Gantry trecu pe lângă ei și salutându-l pe baron cu un gest ușor din cap. Royston a jurat că va opri jafurile, ceea ce îl face periculos. Pentru că nu te va aresta, Jo.

— Ei bine, slavă Domnului, rosti ea tăgănat. Atunci mai ai încă o șansă să...

— Pur și simplu, te va împușca și te va lăsa moartă pe marginea drumului.

Respirația i se opri în gâtlee și pâli. Văpaia fricii străluci în ochii ei, deși spuse ferm:

— Nu voi îngădui asta.

El scrâșni din dinți. *Cea mai frustrantă femeie!*

— Pentru numele lui Dumnezeu, încerc să împiedic să fii rănită!

Josephine își ridică bărbia foarte puțin, dar el observă. Observa totul la ea.

— Nu am nevoie de protecția ta.

— Ai nevoie de mine mai mult decât îți dai seama. Vocea îi devenise o șoptă guturală. Ai nevoie de mine să rămâi nevătămată și departe de închisoare.

Și, dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul unui salon, înconjuțați de femei care jucau cărți și de bărbați care discutau despre cai, ar fi tras-o pe podea chiar acolo, i-ar fi smuls rochia și i-ar fi arătat exact cât de multă nevoie avea el de ea. La naiba, cum era posibil să dorească atât de mult o femeie, când nu știa dacă putea avea încredere în nici un cuvânt pe care îl scotea gura ei minunată?

— Dar nu mă crezi, răspunse ea cu tristețe în glas, cu ochii sclipind. Și tot vrei să mă arestezi, nu?

— Dacă aș fi nevoie, răspunse el încet, recunoașterea sinceră rupându-i sufletul. Arestarea ei rămânea în continuare cel mai bun mod de a-și recăpăta vechea viață și, în același timp, ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Încă spera că avea să poată găsi o modalitate de a o scoate din încurcătura în care se afla. Oprește jafurile înainte de a păți ceva.

— Îmi pare rău. În ciuda tremurului din vocea ei moale, forță un zâmbet pentru a păstra aparențele față de oricine i-ar fi privit. Dar nu pot face asta.

Trăgând adânc aer în piept, ca și cum și-ar fi adunat curajul, se îndepărtă, lăsându-l să stea acolo singur ca un idiot, ținând încă în mână cafeaua pe care i-o adusese.

Duse cafeaua acum călăie la buze și luă o gură dorindu-și din tot sufletul să fi fost whisky și fiind pe jumătate hotărât să mituiască un lacheu să îi aducă un pahar. Cafeaua pleoscăi în ceașcă și se încruntă. Pentru numele lui Dumnezeu, încă îi tremurau mâinile de cât de tare o dorea, amintindu-și cum răspunsese trupul ei la atingerea lui și de cum tânjea să guste din nou aroma de piersici care se lipise de ea ca un condiment erotic.

Fusese un fraier că îi permisesese să îi pătrundă sub piele, dintre toate femeile, tocmai femeia asta, care ținea în mâinile ei micuțe și intrigante viitorul lui. Pentru că aceeași femeie chinuitoare care venise înfășurată în satin galben venise de asemenea înfășurată într-o panglică de neîncredere. Una pe care nu avea idee cum să o desfacă pentru a ajunge la adevăr.

— Chesney.

Thomas se întoarse către bărbatul distins care se opri lângă el.

— Althorpe.

Richard Carlisle, baron de Althorpe, îi întinsese mâna. Având cincizeci și ceva de ani, cu o urmă de păr cenușiu la tâmpile, însă cu aceeași constituție puternică din tinerețe, baronul se purta cu demnitate, iar Thomas observă numaidecât de unde moșteniseră cei trei frați Carlisle staturile impozante. Și de unde deprinsese Josie privirea aceea tăioasă, care nu accepta absurdități. Din vârful mustăților bine îngrijite până în vârful ghetelor lustruite, fiecare centimetru din el trăda respectabilul domn de țară care era.

— Sper că te bucuri de șederea ta la Blackwood Hall, comentă Althorpe degajat.

Thomas dădu mâna cu el fără să poată opri nervozitatea care îi pulsa în stomac la întâlnirea cu tatăl lui Josie. Dumnezeu! Când mai fusese vreodată nervos întâlnindu-l pe tatăl vreunei doamne?

— Foarte mult. Își drese glasul: Domnule.

Cei doi bărbați nu își vorbiseră de la începutul petrecerii, baronul lăsând activitățile în aer liber în seama fiilor lui și pe cele domestice pe seama doamnelor, el rămânând la Chestnut Hill să-și supravegheze personal mica moșie. Deși baronul lua parte la petrecere în seara aceea, Thomas bănuia că prezența lui acolo se datora insistențelor soției sale și că Althorpe se simțea mult mai confortabil printre lucrători și arendași decât socializând cu lumea bună.

Thomas înțelegea lucrul acesta. Deși moștenitor al unui ducat, rareori simțise că aparținea înaltei societăți și rareori se simțea în largul lui la întâlnirile mondene, deși nimeni dintre cei care l-ar fi privit nu ar fi putut bănuia. Poate că, până la urmă, el și Richard Carlisle aveau mai multe în comun decât fiica lui mereu surprinzătoare.

— Sunt dezamăgit că tatăl tău nu participă, remarcă Althorpe. Ce mai face Chatham?

— Tata e bine, mulțumesc.

Baronul aprobă din cap.

— Mă bucur s-aud. Am avut plăcerea de a lucra cu el în Camera Lorzilor, chiar dacă rolul meu a fost, cu siguranță, limitat în comparație cu al lui.

— Mă tem că îi plac intrigile politice. Ochii îi alunecară spre Josie, care se afla în partea îndepărtată a încăperii, și buzele i se curbară amuzate. Neliniștea de a-l vedea conversând cu tatăl ei era palpabilă și, în timp ce îi privea pe cei doi, o curiozitate nervoasă care alterna cu groaza îi apărea pe chip.

— Este minunată, nu-i așa?

— Poftim? Thomas își îndreptă din nou privirea către baron, simțindu-se ca un netot pentru că fusese surprins holbându-se la fiica omului.

— Josephine, zise Althorpe, atrăgându-i în mod deschis atenția spre ea, deși el o urmărise oricum cu privirea aproape toată seara. Este o minune.

— Remarcabilă, comentă el pe același ton. Deși „incomparabilă” ar fi fost mai corect. Nu cunoscuse niciodată până atunci o femeie care să pară a-i fi egală. Nu am cunoscut pe nimeni ca ea.

O expresie de mândrie paternă apăru pe chipul lui Althorpe.

— Când avea opt ani, și-a călărit poneiul până sus, pe scările de la Chestnut Hill, pe ușa și apoi direct în holul de la intrare. Se pare că avea poftă de biscuiții bucătăresei și nu găsisese nici un rândaș în grajduri care să îi țină poneiul cât avea să dea o fugă înăuntru. Chicoti amintindu-și. Și nici nu ar fi fost prinsă, dacă majordomul nu ar fi observat urmele de copite de pe covor.

Thomas și-o imaginea foarte ușor făcând așa ceva.

— Sper că nu a fost prea aspru pedepsită.

Althorpe clătină din cap, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Cum să îți pedepsești copilul pentru că este independent și hotărât? Nu sunt acestea calități pentru care ne rugăm cu toții să fie dobândite de copiii noștri?

— Mai ales în familia dumneavoastră, făcu Thomas o remarcă usturătoare, cu acei frați.

Dar deși baronul chicoti, Thomas știa mai bine. Independența ei era rezultatul unui instinct de supraviețuire extrem de ascuțit, un curaj dobândit într-o copilărie petrecută în ororile unui orfelinat.

Althorpe continuă gânditor:

— Niciodată nu va face parte din înalta societate și nu o vei întâlni niciodată la un eveniment monden.

Tatăl ei avea dreptate, admise Thomas, cei doi bărbați stând acum umăr lângă umăr și privind-o deschis în cealaltă parte a încăperii, ceea ce o făcea să fie atât de nervoasă, încât, chiar și de la distanța aceea, vedea că tremura. Nu ar fi găsit niciodată o femeie ca ea în vreun salon al lumii bune. Și se bucura de asta.

— Nu este una dintre femeile acelea londoneze, Chesney.

Thomas se încordă la auzul tonului lui Althorpe, comentariul fiind o foarte subtilă scuză pentru orice neplăcere i-ar fi pricinuit în seara aceea.

Dar, în același timp, cuvintele lui erau un avertisment care îi amintea că nu era atât de sofisticată ca femeile cu care se știa că se asociază Thomas, atât în public, cât și în particular. Și un ordin de a da uitării imediat orice planuri dezmațate ar fi avut în legătură cu ea.

— Nu, domnule, aprobă Thomas liniștit. O privi pentru o clipă peste marginea ceștii, apoi spuse serios: Nu aş face niciodată greșeala de a o confunda pe Josephine cu una dintre acele femei.

— Bun. Mulțumit de răspunsul lui Thomas, Althorpe îl bătu ușor pe umăr. Atunci, seară plăcută!

Althorpe își termină cafeaua și dădu ceașca goală unui lacheu din apropiere, apoi se îndepărtă. Se apropie de Josie și îi spuse ceva care o făcu să zâmbească ușurată. Se aplecă apoi afectuos să o sărute pe obraz înainte de a-i lua brațul pentru a o escorta de-a lungul camerei pentru a se alătura soției lui la pian.

Thomas se uită lung după ei, privirea drăgăstoasă pe care Josie i-o aruncă tatălui ei tăindu-i respirația. Althorpe avusese dreptate. Nu avea nimic în comun cu Helene sau cu alte doamne cu care avusese de-a face. Era mult mai frumoasă și specială decât ar fi putut vreodată fi acele femei. Și fiecare moment petrecut alături de ea nu făcea decât să-i confirme.

Înainte, întotdeauna se culcase cu femei doar pentru satisfacție sexuală. Dar cu Josie, principala nevoie pe care ardea să și-o satisfacă nu era de natură fizică. Simțea pentru ea o dorință care îi punea sufletul pe jar și jinduia după alinarea și mângâierea pe care știa că avea să i le aducă doar fiind alături de el în beznă. A, gândul de a o avea goală sub el era, cu siguranță, atrăgător, dar la fel era gândul de a o ține pur și simplu aproape, de a adormi știind că avea să fie tot în brațele ei când urma să se trezească.

Nu putea însă scăpa de îndoielile în legătură cu ea, chiar și atunci când nu putea opri bătaia ce se dădea în el între tumultul dorinței și frustrare.

Puse jos cafeaua pe jumătate terminată și părăsi încăperea în căutare de whisky. Noaptea avea să fie al naibii de lungă.

Doă ore mai târziu, în umbrele întunecate din pădurea tăcută, Josie legă mai strâns masca neagră în jurul capului și încercă să ignore bubuitul înfrorător al inimii sale. Jaful avea să se petreacă în orice moment.

Făcuse asta de vreo douăzeci și ceva de ori până atunci, fiecare mișcare perfect coregrafiată și anticipată cu iscusință, fiecare bărbat de acolo având în grijă viața ei. Cu toate astea, încă nu putea să scape de teroarea absolută care o copleșea atunci când huruitul trăsurii care se apropia își trimitea ecoul prin pădurea întunecată, de groaza bolnăvicioasă din stomac, când trebuia să dea semnalul oamenilor săi de a se împrăștia. Poate că nu avea să se obișnuiască niciodată. Poate asta însemna că încă nu devenise o infractoare cu inimă de piatră, așa cum o acuzase Thomas.

Dar în acel moment, cu trăsura care își făcea apariția și la doar câteva secunde de un alt jaf, exact asta era. O infractoare. Dar una care nu avea de ales.

Trăsura se opri brusc, iar echipajul de cai aproape că se lovi de copacul căzut care bloca drumul.

„Acum.“

Duse două degete la gură și scoase un fluierat ascuțit.

Pădurea prinse viață când bărbați călare se avântară în josul dealului spre trăsură și alți doi săriră din tufișuri ca să îi doboare pe vizitii și pe lacheu. Alergă spre trăsură, descălecă și își scoase pistolul în timp ce puse mâna pe ușa ca să o deschidă larg.

Din întuneric strigăte sparseră liniștea nopții în timp ce tropotul copitelor de cai accelerau către ei pe drumul bătătorit. Un foc de armă izbucni printre copaci. Calul ei se ridică pe picioarele din spate, iar ea se chinui să țină frâiele în timp ce, în jurul ei, mica bandă de hoți se panică. Strigătele și împușcăturile se apropiară. Unul dintre oamenii ei trase în întuneric.

— Opriți focul! strigă ea.

Dar un potop de focuri de armă erupse de pretutindeni în jurul ei.

Calul ei își smuci capul și se învârti pe picioarele din spate, smulgându-i frâiele din mână și avântându-se pe drum, sărind peste copacul căzut și dispărând în noaptea neagră. Se uită lung după el. Teroarea o paralizase. Fără cal, era ca și moartă.

În stânga ei, un cal se năpusti din pădurea întunecată și se îndreptă în galop direct spre ea. Călărețul înalt, cu umerii largi, călărea cu pălăria trasă mult pe față, cu coapsele strânse tare ca să rămână în șaua în ciuda faptului că ținea frâiele între dinți și câte un pistol mare în fiecare mână. Trase cu unul din ele în partea de sus a trăsurii, spintecând locul gol al vizitiului cu un trosnet puternic. Coborând

primul pistol, trase următorul foc în spatele lui, către urmăritorii care dădeau năvală, împrăștiindu-i printre copaci, apoi aruncă la pământ pistolul descărcat și îi întinse mâna.

– Ține-te, mârâi el.

Degetele lui lungi îi apucară încheietura mâinii și o smulseră de la pământ. Picioarele ei abia părăsiseră pământul, iar Josephine nu era încă pe cal, când el își înfipse călcâiele în coastele animalului, făcându-l să se năpustească înapoi în pădurea neagră. Un ciot aproape că-i lovi capul, dar el nu încetini deloc calul pentru a-i da timp să se așeze cum trebuie în spatele lui. Din contră, își îmboldi calul să alerge și mai rapid.

Când reuși, în sfârșit, să-și pună piciorul de cealaltă parte a spinării calului și se așeză bărbătește în șa, brațele îi cuprinseseră talia și se agăță de el cu disperare. Nu vedea chipul salvatorului său, din cauza pălăriei lăsate pe ochi, dar știu... după fermitatea trupului lui atunci când se lipise de el, după pieptul lui puternic sub palmele ei când brațele ei îl înconjurară și îl strânseseră tare, mirosul acela familiar de piele și de săpun...

– Thomas, oftă cu ușurare. O usturau ochii când îi strânse tare ca să oprească lacrimile fierbinți.

– Ești rănită? întrebă el.

– Nu.

Un blestem cumplit ieși din gura lui, iar ea tresări, mai speriată decât fusese de focurile de armă.

Își învârti calul în cerc și se năpusti înapoi, în aceeași direcție din care veniseră, vreo 10 metri, apoi o luă la vale, spre râu. Fără să ezite, calul bine antrenat se avântă în apa rece și galopă în curenți până la genunchi timp de câteva minute înainte de a ieși pe mal, afară din apă, direct spre un gard scund din piatră. Calul sări cu ușurință, de parcă zidul nu ar fi fost acolo și galopă de-a lungul pajiștii întuncate, învârtindu-se încet înapoi, spre pădure.

– Unde...

– Ne urmăresc, se răsti el. Încerc să-i fac să ne piardă urma.

O dată în plus își aminti că nu era un bărbat obișnuit și, dacă se îndoise într-o dată atunci când îi mărturisise că fusese spion și soldat, acum era convinsă. La fel cum era sigură că o furie controlată cu greu ardea incandescent în interiorul lui.

– Care este drumul către casuță? întrebă el.

Arată spre dreapta, după poienița unde era scorbura în care arunca de obicei sacul.

— Dă-mi arma ta!

Desfăcu apoi cureaua de la umăr și îi înmână tocul și pistolul. Le aruncă între copaci.

Exclamă uimită:

— Ce faci...

— Nu le voi da nici o scuză să ne ucidă, dacă ne găesc, se răsti la ea peste umăr. Nu voi muri pentru tine, Josephine. Nu în pădure, în noaptea asta, nici la închisoare.

Inima îi bubui dureros. Bineînțeles că nu ar... nu i-ar fi cerut niciodată asta... dar să moară... Dumnezeu! Thomas ar fi putut să fie ucis în noaptea aceea. Nu putea îndura gândul că el ar fi putut să fie rănit încercând să o salveze pe ea.

— Îmi pare rău, bolborosi ea, cuvintele fiindu-i înăbușite de lâna aspră a mantalei lui, obrajii ei fiind îngropați în spatele lui. Thomas, îmi pare rău...

— Nu îți mai cere iertare, se zbârli el. Încă nu am scăpat.

Ca la un semn, din pădurea din spate se auzi ecoul altor strigăte și focuri de armă, îndepărtate, dar clare, destul de aproape, încât să o facă să se lipească și mai tare de el și să-l strângă și mai tare de talie.

Se aplecă și îndemnă calul să alerge cu o viteză periculoasă prin noaptea neagră. Nu era nici lună, nici stele, nici măcar umbre. Doar o beznă atât de adâncă, încât abia puteau zări la câțiva pași în fața lor. Dar își închise ochii și își puse toată încrederea și viața ei în mâinile lui.

Ajunseră la căsuță și duseră calul în grajdul cu acoperiș înclinat. Thomas sări pe pământ și legă calul, iar ea lunecă de pe spinarea lui. Picioarele abia îi atinseră pământul, că el o și apucă de mână și o smulse, trăgând-o prin întuneric spre ușa căsuței.

Împiedicându-se și străduindu-se să țină pasul cu pașii lui mari, îl urmă în căsuța întunecată. El închise ușa și puse zăvorul, încuindu-se înăuntru. În loc să îi dea drumul, o împinse cu spatele în ușă și îi acoperi gura cu mâna ca să o facă să tacă.

Înghețată, ascultă în noaptea din jurul lor, dar nu auzi nimic, în afară de vuietul sângelui care îi bubuia în urechi și de zâmbetul rapid, superficial, al respirației lui, atât de aproape de ea în beznă, încât îi simțea fierbinte pe obraji fiecare expirație. Afară, pădurea era tăcută, bărbații nu îi mai urmăreau, iar înăuntru, căsuța era

răcoroasă și întunecoasă. Atât de întunecoasă, încât pentru o clipă nu știu dacă ochii îi erau deschiși ori închiși. Atât de întunecoasă, încât nu îl putea vedea pe Thomas care stătea la mai puțin de 30 de centimetri de ea.

Apoi, dintr-odată, degetele lui nu îi mai acopereau gura să o facă să tacă. Îi mângâiau buzele urmându-le conturul, cercetând-o în întuneric.

– Thomas, șopti respirând dureros pe degetele lui.

Degetul lui mare trase de buza ei de jos și apoi gura lui fu peste gura ei, devastându-i buzele într-un sărut fierbinte, cu gura deschisă. Nu îl vedea în întuneric, dar, Dumnezeu, cum îl simțea... mișcarea insistentă a limbii lui printre buzele ei, mângâierile vijelioase ale mâinilor lui pe trupul ei. Și când se apăsă pe ea, ținându-o între trupul lui și ușa, îi simți erecția pe pântec.

El își dorea să o posede și, o, Ceruri, ea își dorea cu disperare să îl lase! Ar fi fost greșit să i se dăruiască, păcătos, periculos. Ar fi fost distrusă. Dar nu îi păsa. Adânc, în sufletul ei, știa că nu avea să fie niciodată un bărbat mai grozav alături de care să împartă acea noapte, în afară de Thomas. Se resemnase de mult că nu o să aibă un soț cu care să își împartă viața, că nu urma să fie niciodată iubită, dar ar fi putut avea noaptea asta. Și chiar și această unică noapte cu un bărbat atât de special era mai mult decât își îngăduise vreodată să viseze.

O noapte cu el avea să fie de ajuns. *Trebuia* să fie. Pentru că nu putea suporta să nu îl aibă deloc.

Când își mișcă șoldurile către ale lui pentru a-și arăta hotărârea, auzi din întuneric geamătul lui de răspuns.

– Nu ar trebui să facem asta, protestă el slab pe gâtul ei, jumătate gemând, jumătate șoptind.

– Am nevoie de tine, Thomas, șopti ea în întuneric, incapabilă să își găsească vocea. La fel de mult cum și tu ai de mine.

Un tremur îl scutură și o strânse și mai tare, ca și cum era hotărât să nu îi dea drumul, și îi spuse:

– Nu sunt unul dintre acei bărbați, Josephine, acei nenorociți care au crezut că te puteau folosi pentru propria plăcere.

– Știu. Ești...

Întrerupând-o, îi cuprinse chipul cu palmele și o sărută adânc și cu tandrețe, stârnind în măruntaiele ei o dorință pe care ea știa că numai el ar fi putut să o satisfacă.

— Te doresc atât de mult, mult mai mult decât îți dai seama. Își odihni fruntea pe a ei și respiră adânc, să se calmeze. Dar nu mă voi însura cu tine. Se simțea suferință în vocea lui când șopti în întuneric, sunetele tăindu-i adânc inima: Nu *pot* să mă însor cu tine.

— Știu. Sinceritatea crudă a vorbelor lui îi sfâșie pieptul, dar îi mulțumi lui Dumnezeu că el nu putea să vadă durerea de pe chipul ei. Nu aveau nici un viitor. Știuse acel adevăr tot timpul, însă asta nu o oprise să viseze că până la urmă un bărbat ca el ar fi putut să o dorească, la fel cum nu putea împiedica nodul agonizant pe care respingerea lui i-l pusese în stomac. Sau să ostoiască nevoia de el.

Dar aveau noaptea aceea, pe care erau destinați să o împartă din momentul în care ochii li se întâlniseră în sala de bal. Soarta îi furase atât de multe din cauza nașterii ei; refuză să o lase să îi răpească și asta.

Trupul ei tânjea după al lui, pulsând și tremurând să îl aibă imposibil de aproape, să îl aibă în ea și brațele lui să o cuprindă, să o facă să se simtă dorită și în siguranță. Și totuși...

— Poți preveni... vreau să spun... Înghiți în sec, apoi se împiedică în cuvinte ca și cum năvăleau în grabă, gândindu-se chiar și atunci la orfani. Am auzit că există moduri de a evita o sarcină... pentru că dacă noi... dacă *eu* aş rămâne...

O reduse la tăcere atingându-i delicat buzele cu ale lui.

— Da, există, o asigură el încet.

— Atunci dăruiește-mi noaptea asta. Își cuibări obrazul în palma lui, căutând liniștea pe care știa că avea să o găsească. Este tot ce îți cer.

— Josephine, șopti el dulce, apoi o sărută cu atâta tandrețe și jind, încât intensitatea lui o făcu să tremure. Datorită promisiunii a ceea ce avea să urmeze.

Măinile ei îi apucară mantaua cu glugă și i-o trase de pe umeri, pe brațe și pe spate, ca să o arunce în întuneric. Vână apoi orbecăind nasturii vestei, chinuindu-se în întuneric.

— Dă-mi voie! Vocea lui răgușită pluti spre ea de pe buze nevăzute. Măinile lui îi acoperiră degetele tremurânde ca să i le îndepărteze de pe pieptul lui și își desfăcu rapid nasturii vestei aruncând-o apoi pe podeaua de piatră de la picioarele lor.

Orbește, se întinse după el în întuneric și se panică atunci când nu îl găsi.

— Thomas?

— Da? șopti el. Gura lui îi mângâie fața în timp ce își cobora capul către ea și îi găsi buzele să le sărute din nou, fierbinte și insistent.

Răsuflă ușurată.

— Nu mă pierde în beznă.

Pentru o secundă îngheță, o clipă în care fiecare mușchi din trupul lui păru să se încordeze. Apoi se relaxă la fel de iute și buzele îi zâmbiră pe ale ei.

— Nu te voi pierde, Jo. Să nu îndrăznești să mă pierzi.

— Atunci ține-ți mâinile pe mine. Îi apucă bine cămașa în pumni și i-o smulse din pantaloni. Cu o palmă pe pielea caldă de dedesubt, i-o trase peste cap cu cealaltă mână și o aruncă în întuneric. Continuă să mă atingi.

El gemu.

— Absolut.

Mâna lui acoperi mâna ei care se odihnea pe abdomenul lui puternic, mușchii fremătându-i atunci când ea își îndoi degetele, apoi se îndepărtă de ea și se aplecă. Ea auzi zgomotul înăbușit al unei cizme care lovea podeaua, urmată de perechea ei. Un tremur fierbinte trecu prin ea, ca o panglică de mătase desfăcută din dantelă. Se dezbrăcă și în curând atenția lui avea să se concentreze asupra ei, să o dezbrace.

Pe când se îndrepta, se frecă de trupul ei, gura lui făcând cărare pe gâtul ei pentru a pune din nou stăpânire pe gura ei, pentru a-și mola buzele pe ale ei și a-i fura un alt geamăt de plăcere.

Încurajată de întuneric, nervozitatea fiindu-i ascunsă de ochii lui experimentați, își plimbă mâinile pe pieptul lui dezgolit, apoi se aplecă să își pună gura pe locurile pe unde trecuseră degetele ei. Când vârfurile degetelor ei fremătătoare găsiră unul dintre sfârcurile lui netede, își coborî capul să se joace cu limba înainte de a-și închide buzele în jurul lui și să îl sugă cu grijă. El trase aer în piept printre dinții încleștați, iar ea fu încântată de reacția pe care o stârnea în el, întrebându-se ce altceva ar fi putut face pentru a obține un astfel de răspuns, unde ar mai fi putut să își pună gura...

Își coborî capul și mai mult pentru a-l linge de pe piept până pe mușchii încordați de pe abdomen. Limba îi trecu peste fiecare mușchi ferm, mișcându-se ușor mai jos...

Icnind, o împinse în spate și, cu o mână, îi ținui umărul de ușă pentru a o susține în întuneric, în timp ce cu cealaltă mână, prinsă între ei, își desfăcea nasturii de la pantaloni. Când îi lăsă să cadă,

ea auzi fășăitul materialului alunecând pe piele și o căldură îi cuprinsese trupul, până în vârful degetelor curbate de la picioare.

Stătea acum în întuneric, complet gol. Iar ea își dorea cu disperare să îl atingă. Mușcându-și buzele ca să își păstreze curajul, își trecu vârfurile degetelor peste trupul lui cald și gol. De-a lungul pieptului, mai jos, pe abdomenul plat, apoi și mai jos...

Când degetele ei curioase îl găsiră, mare și erect, tresări la atingerea ei, dar nu o opri, nici nu se feri. Așa că își plimbă curioasă vârfurile degetelor în sus și în jos pe erecția lui, făcându-l să se cutremure când își frecă delicat degetul mare pe vârf. Degetele ei tremurară. Deci așa se simțea un bărbat... Uimitor. Era incredibil de fin, cu pielea moale care contrasta cu duritatea de oțel de dedesubt, iar când mâna i se închise în jurul lui, întregul trup i se făcu la fel de tare ca mădularul gros pe care îl mângâia acum în palmă.

Gura i se uscă. Își linse buzele și întrebă mult mai răgușit decât ar fi vrut:

— Așa... este bine?

El gemu ușor, iar mâna pe care o ținuse cu palma deschisă pe umărul ei se curbă încet pe brațul ei, apucând-o de parcă ar fi vrut să o țină pe loc, ca și cum s-ar fi temut că avea să lunece în beznă dincolo fără să o poată atinge.

— Se simte... Cuvintele i se frânseră când ea găsi o picătură de umezeală pe vârful lui și, cu vârful degetului, o întinse delicat pe pielea lui, și trebui să tragă adânc aer în piept pentru a continua: Dumnezeu, se simte minunat! Nu ai idee...

— Bine, toarse ea bucurându-se că îi oferise acea plăcere, când el îi oferise deja atâtea.

Deși fu încântată de felul în care respira gâfâind, era complet nepregătită de reacția propriului trup, o căldură umedă răsărind între picioarele ei și sfârcurile întărindu-i-se dureros. După întâlnirea lor din salonul de dimineață știa cât de grozav o putea face să se simtă și își dorise cu nerușinare să îi mai facă din nou acele lucruri.

— Thomas, imploră ea cu respirația tăiată, te rog.

Răspunzând cu un geamăt, o trase în brațele lui, strângând-o tare și, învărtindu-se cu ea în întuneric, o făcu să meargă cu spatele prin încăpere. Buzele lui erau pe gura ei, pe bărbie, pe gât. Mâinile îi lunea pe spatele ei, în sus și în jos, oprindu-se să îi cuprindă cu palmele fundul, prin pantalonașii scurți și să i-l strângă în același ritm cu care

își cufunda limba în gura ei. Ca și cum nu îi ajungea atingerea ei, ca și cum nu o putea gusta destul...

Spatele genunchilor ei lovira ceva în întuneric. Cu un strigăt de surpriză se prăbuși pe sofa, aruncându-și brațele după gâtul lui ca să îl tragă în jos cu ea. Aplecându-se să o sărute, îi găsi gulerul jachetei și îl împinse în jos, de pe umeri, pe brațe, apoi îi desfăcu la fel de rapid nasturii de la vestă.

Ea se încordă, neputând evita junghiul puternic de gelozie când se gândi la toate celelalte femei pe care le dezbrăcase de devenise atât de priceput în a desface nasturi pe întuneric. Simți o usturime în ochi și se cutremură, pricepând dintr-odată cât de depășită de situație era alături de el. Nu știa nici măcar unde să își pună mâinile ori dacă mângăierile ei neexperimentate fuseseră destul de plăcute.

– Thomas, niciodată nu am... Înghiți în sec, copleșită de nervozitate din cauza lipsei de experiență, și se cutremură. Nu am fost niciodată... dezbrăcată de vreun bărbat până acum.

Se opri o secundă auzindu-i confesiunea, înțelegând cu siguranță ceea ce voia, de fapt, să spună. Dar auzi afecțiunea caldă din vocea lui când îi șopti încet:

– Atunci este o noapte a premierelor pentru noi amândoi, pentru că nici eu nu am mai dezbrăcat vreodată o femeie de haine bărbătești. De parcă i-ar fi citit gândurile, adăugă: Dar mă dezbrac singur destul de des și cred că mă descurc.

Ultimul nasture fu eliberat, iar el coborî vesta de pe umerii ei. O întinse apoi ușor pe spate, îi scoase ghețele și îi desfăcu pantalonii, trăgându-i ușor de pe picioare și apoi scoțându-i de tot.

– Nu te deranjează, șopti ea în timp ce mâinile lui îi înconjurau talia și urcau încet pe sub cămașa ei, degetele mari apăsându-i coastele către sâni, că nu am fost niciodată... cu un bărbat?

Răse de parcă ea ar fi spus ceva amuzant. Sunetul grav bubui înlăuntrul ei și făcu să-i înflorească o fierbințeală vibrantă între coapse.

– Îmi face plăcere mai mult decât îți poți închipui, murmură el în timp ce îi ridică cu grijă cămașa deasupra capului și o aruncă deoparte. Iată, complet dezbrăcată. În ceea ce privește restul... se întinse peste ea și o sărută tandru, îi vom da de capăt împreună.

Stătea goală pe canapea, întinsă sub el, încălzită de căldura trupului lui peste al ei. Aerul rece adia peste pielea ei fierbinte și se înfioră la amestecul exaltant dintre căldură și frig, dorință și anticipare.

Nervozitatea crescuse în ea, neștiind exact la ce să se aștepte, dar știa cu siguranță că era corect. Și bine. Cu el.

Apoi mâinile lui se plimbară pe trupul ei ca să îi cuprindă sânii în palme și își roti degetul mare în jurul sfârcurilor ei întărite, și mintea ei se goli. Îngrijorarea și nervozitatea îi dispărură sub mângâierile lui calde și nu mai știu nimic, în afară de senzația delicioasă, dureroasă pe care o răspândea în trupul ei. Era pierdută sub mâinile lui aspre, calde, care îi mângâiau rotunjimile, necăjindu-i și ciupindu-i sfârcurile. În întunericul acela nu avea idee dacă ochii îi erau deschiși ori închiși și nici nu îi păsa atâta timp cât el continua să o atingă așa, pentru că, pe oriunde ar fi trecut mâinile lui, îi puneau pielea pe foc.

— Ești perfectă, Josephine, șopti el, cuvintele lui dulci învârtindu-se în jurul ei și mângâind-o la fel de fierbinte ca mâinile lui. În noaptea asta vom găsi împreună plăcerea. Și va fi bine. Cu un oftat moale, își arcui spatele atunci când gura lui îi găsi sfârcul, iar el șopti fierbinte pe carnea ei dezgolită: *Atât de bine.*

Exclamă când el o supse tare și își înfipse unghiile în mușchii spatelui lui, dar el nu își opri asaltul blând asupra ei, ci, în schimb, îi luă sfârcul între dinți și mușcă ușor. Era foarte priceput la asta, înțelese ea când delicioasa senzație de plăcere-durere o curență. Știa exact când să fie tandru, când să fie dur și cum să o scoată din minți.

Se chirci sub el, căldura umedă a gurii lui fiind aproape de nesuportat când dinții îi chinuiau un sfârc în timp ce palma i-l frământa chinuitor pe celălalt. Funicături fierbinți i se adunau sub pielea goală și tot sângele din trupul ei se strânse între picioare, chiar în locul acela intim care zvâcnea acum dureros, arzând și cerșind să fie atins cu adevărat minunat cum o atinsese mai înainte.

Când gura i se mută pe celălalt sân să ia de la capăt dulcea tortură, scânci cu o nevoie dureroasă.

— Te doresc, Jo, șopti el lingându-i sfârcul, ca și cum ar fi înțeles și ar fi împărtășit durerea pe care o crease în ea și care cerea eliberare. Mai mult decât am dorit o femeie în viața mea.

— Tu... cu adevărat? Buzele ei umflate se chinură să rostească cuvintele.

— Te-am dorit din momentul în care te-am surprins privindu-mă din cealaltă parte a sălii de bal. Gura îi părăsi sânul și își croi drum de sărutări înspre pântecul ei. Și am fost foarte răbdător de atunci. Foarte, foarte răbdător.

Asta însemna la Thomas răbdător? Dumnezeuule! Atunci era îngrozită să afle cum s-ar fi purtat dacă și-ar fi concentrat atenția asupra unei posesiuni imediate.

Vârful limbii i se roti în buric, ea își înăbuși un strigăt de plăcere.

– Dar am nevoie să știu că și tu mă dorești.

Cuvintele lui o învăluiră în întuneric și o încălziră din cap până-n picioare. Nici un bărbat nu îi adresase aceste cuvinte vreodată, nu o atinsese sau nu o sărutase așa cum o făcea Thomas. Nimeni nu o privise cu atâta dorință și nevoie, nici nu o făcuse să se simtă atât de caldă și de vie. Thomas îi făcea toate astea. Și chiar mai mult. Umpluse un gol din viața ei, gol de care nici măcar nu știuse că exista, până când el fusese acolo și golul dispăruse, și tot ceea ce putea face era să capituleze în fața dorințelor și emoțiilor copleșitoare pe care el le stârnea în ființa ei.

– Spune-mi! Îndepărtându-i picioarele, își croi drum în jos, sărutându-i trupul, spre triungiul de bucle dintre picioarele ei. Spune-mi că ai nevoie de mine în tine, să te umplu, să îți ofer plăcere... la fel de mult cât îmi doresc eu să fac lucrurile acestea.

– Da, vreau asta. Trase adânc aer în piept, încercând să păstreze rămășițele de control și cumpătate care nu-i fuseseră furate de către mâinile lui mângâietoare ori de căldura umedă a buzelor lui care se îndreptau ușor înspre căldura umedă dintre picioare. Cu siguranță, el nu intenționa să o sărute *acolo*. Thomas, cred...

El o linse.

Exclamă, senzația erotică smulgându-i cuvintele din gâtlee. El o apucă de șolduri și o apăsă pe pernă, ca să o țină larg deschisă sub atacul violent al gurii lui pe sexul ei. Limba îi alunecă de-a lungul crăpăturii ei, învărtind-o pe faldurile ei umede și îngropând-o adânc în miezul ei chinuit de dorință. O, Cerule, nu își imaginase niciodată că gura lui putea să îi ofere atâta plăcere ori că un sărut ar fi putut fi atât de splendid de păcătos. Unghiile îi săpară în umerii lui goi și gemu de plăcere în beznă, coapsele fremătându-i în jurul lui.

– Spune-mi, Josephine, șopti el fierbinte lângă ea, respirația lui gâdilând-o intim și trimitând o furnicătură delicioasă să pulseze adânc în pântecul ei.

Gura lui păcătoasă îi fură respirația. În întuneric auzi sunetele moi, ude ale buzelor lui care o sugeau delicat, cel mai erotic sunet pe care îl auzise vreodată. Se chirci sub el, căutându-i capul între picioarele ei pentru a-l prinde de păr cu degetele ca să îl țină strâns lipit

de trupul ei, în timp ce își ridică șoldurile de pe sofa ca să se frece și mai tare de el.

— Da, strigă ea, te doresc!

— Ce vrei să îți fac? Cu o mână pe coapsa ei, o împinse cu blândețe înapoi pe sofa și își puse buzele peste ale ei. Asta?

Icni și-și dădu capul pe spate. Ah, afurisit, afurisit bărbat! O ta-china dinadins, torturând-o intenționat, lingând-o acum cu putere, făcând-o să respire gâfâit. Tremura sub el fără apărare.

— Sau asta? Vârful limbii îi flutura asupra mugurelui pulsând îngropat în faldurile ei feminine.

Șoldurile i se contrară sub el.

— Thomas!

El însă doar râse și continuă delicioasa tortură. Arzând-o din interior, fierbințeala chinuitoare dintre picioarele ei amenințând să o mistuie. Scânci și își petrecu brațele strâns în jurul umerilor lui. Îl dorea în ea, să o umple, să o domine, să o posede.

— Te... te vreau, gâfâi ea. Chiar acolo, chiar unde mă săruți. Scăpă un geamăt slab de excitare frustrată. Ah, Thomas, te rog!

— Bucuros. Șopti doar acest singur cuvânt în întuneric și se așeză în leagănul coapselor ei desfăcute.

Se ridică pe brațul stâng și se poziționă în întuneric deasupra ei, întinzând mâna să o mângâie încet între picioare. Degetele îi despărțiră faldurile secrete, deja ude și pregătite pentru el și, în timp ce cobora, vârful erecției lui o apăsă cu grijă, dar ferm, în timp ce îi ținu trupul deschis pentru el. Apoi pătrunse ușor înăuntru.

În timp ce ea își ținea respirația, el alunecă mai adânc în ea. Trupul ei se lăsă pradă tăriei lui și se lărgi ca să îi facă loc, iar el o umplu, atât de cald și de tulburător... *atât de bine*. Și voi mai mult, tânjind să-l aibă mai adânc.

Se zvârcoli sub el și scânci de frustrare pentru că el se abținea, ținându-și trupul tare în rezervă când ea nu voia ca el să se abțină de la nimic, voia ca el să nu îi ascundă nimic, să i se predea în întregime, să își verse toată puterea și tot curajul în ea.

— Mai încet, o avertiză el, pătrunzând-o încă un centimetru și apoi retrăgându-se.

Frustrant, înnebunitor, fiecare mișcare atent controlată îl ducea doar un pic mai departe și nici pe departe atât de adânc, încât să-i satisfacă nevoia pe care trupul ei o avea de trupul lui, nu destul de adânc, încât să atingă dorința vibrantă din miezul ei.

– Nu vreau să o luăm încet. Te vreau pe tine, în întregime. Acum. Tremură încercând să se abțină în timp ce se sprijinea pe brațe deasupra ei.

– Te va dura...

Cu un geamăt sălbatic de epuizare, își aruncă șoldurile în sus, spre șoldurile lui, împingându-l în întregime în ea și sfâșiind bariera subțire de rezistență. Un icnet i se desprinsese din gâtlee la durerea ascuțită, iar trupul îi înțepeni în jurul lui.

Îi apucă șoldurile ca să o împiedice să se îndepărteze și o ținu strâns lipită de el.

– Nu te mișca, porunci blând. Doar un moment. Ai încredere în mine, Jo!

Respirând adânc, cu ochii închiși și cu brațele înfășurate strâns în jurul gâtului lui, făcu întocmai. Durerea se domoli repede și fu înlocuită de ceva cald și adânc, ceva... *minunat*. O umplea complet acum, delicioasa fierbințeală și puterea lui radiind din centrul ei și căzând în cascadă până la degetele de la picioarele și mâinile ei.

Apoi el începu să se miște așa cum ea își dorise s-o facă, mângâind-o domol cu fiecare ridicare și afundare a șoldurilor lui.

– Dumnezeu, Jo! Vocea îi tremură. Nu îmi vine să cred cât de fierbinte ești... cât de strâmtă. Își roti șoldurile, încercând-o, iar ea răspunse fremătând, trupul încheștându-i-se incredibil de strâns în jurul lui. El gemu. Te simt incredibil. Își roti din nou șoldurile, de data asta retrăgându-se până când doar vârful îi rămase în ea înaintea de a se cufunda din nou adânc în ea. Atât de delicios!

Delicios. Drept răspuns, gemu de plăcere, neputând descrie în cuvinte plăcerea intensă pe care i-o provoca. Cât de specială o făcea să se simtă. Ca și cum ar fi fost cu adevărat femeia pe care o dorea cel mai mult pe lume.

Degetele ei săpară în mușchii puternici ai spatelui lui gol în încercarea de a-l aduce și mai aproape, cu inima bătând cu repeziciune. Cum era posibil să fie așa minunat, atât de tulburător să fii cu un bărbat? Pentru că *acest* bărbat și numai acest bărbat special făcuse ca acea primă experiență intimă să fie cu adevărat minunată. Era eroul ei, care îi cunoștea cele mai adânci secrete și cele mai mari vulnerabilități, dar care era totuși atât de atent cu inima ei, încă și mai tandru cu trupul ei, continuând să se lege în ea.

Fiecare retragere a șoldurilor lui îi aducea un scâncet de pierdere pe buze, fiecare revenire, un geamăt de plăcere drept răspuns.

Dogoarea crescui mai adânc, mai fierbinte și mai dens în ea până când se ridică din miezul ființei ei și se adună într-un nod de foc din ce în ce mai strâns între coapsele ei. Chiar acolo unde esența bărbăției lui se frecase de ea când luneca în și din sexul ei.

— Thomas, scânci ea, îngropându-și fața în gâtul lui. Simți pe buze gustul sării transpirației lui, deopotrivă rezultatul efortării și al epuizării, și fiecare bătaie a pulsului lui era o zvâcnire feroce sub buzele ei.

Sprijinindu-se pe un braț, își undui mâna între abdomenele lor și în jos ca să îi mângâie cu degetele mugurele dornic, frecând-o rapid în timp ce continua să o pătrundă. Fu cuprinsă de spasm și exclamă, gâfâind din greu sub el. Alerga drept spre un abis, neputând să se oprească și dorindu-și să se arunce în el, înfășurându-și brațele cât putu de tare în jurul lui ca să îl ia cu ea...

Explodă în jurul lui și se sparse în mii de bucățele în brațele lui. Numele lui răsună ca strigătul ei de plăcere în întuneric și se prăbuși sub el, fiecare centimetru din trupul ei pulsând de plăcere intensă.

Îi mută șoldurile sub el, ridicându-se mai sus pe ea, apoi mări când se prăbuși în ea, frecându-și pelvisul de al ei înainte de a se retrage și de a o face din nou, pentru a-și satisface nevoia feroce din el, pe care nu își imaginase niciodată că un bărbat putea să o aibă. Nevoia de ea. Delicatețea dispăru, înlocuită doar de o disperare puternică punctată de gemete joase, guturale, la fiecare împingere adâncă.

Fără avertisment se retrase brusc din ea și se apăsă puternic pe pântecul ei. În timp ce el tremura lipit de ea, ceva cald, umed, se întinse pe abdomenul ei, apoi el se prăbuși pe ea, extenuat și satisfăcut, cu fruntea odihnindu-i-se pe umărul ei gol.

Nici unul din ei nu se mișcă. Treptat, respirația lor comună încetini. Bătăile nebune ale inimii lui se calmară, iar tremurul care îi cuprinsese trupul când ajunsese la climax trecu încet. Încă mai avea pielea de găină pe brațe și pe picioare, dar nu de la aerul rece, ci de la căldura pe care o creaseră între ei, același foc care se aprinsese și o mistuise pe ea.

Lăsând să-i iasă un oftat lung, tremurător, îl strânse și mai tare. Viața ei avea să fie complet diferită de-acum, iar ea nu avea să mai fie aceeași niciodată. Datorită lui. Și nu regretă nici un moment.

— Ai avut dreptate, șopti ea în întuneric, întrerupând în sfârșit vraja care îi înconjura.

Își puse cu tandrețe buzele pe tâmpla ei.

- În legătură cu ce?

- Că voi ști când ești satisfăcut.

Un râs moale ieși din pieptul lui și sunetul care trecu prin ea o gădila. Brațele lui erau încă strâns înfășurate în jurul ei ca și cum s-ar fi temut că ea avea să plece. Dar să plece era ultimul lucru pe care ea și-l dorea. Cu trupul încă încolăcit în jurul lui, delicioasa lui greutate apăsând-o încă, voia să stea așa pentru veșnicie.

- Ești atât de frumoasă, Josephine Carlisle, șopti el.

Lacrimile îi umplură ochii.

- Dar nu mă poți vedea în beznă.

- Nu am nevoie să te văd. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, șopti din nou deasupra buzelor ei. Și nu mă refer la felul cum arăți.

Apoi Thomas o sărută, și prima lacrimă de fericire absolută alunecă pe obrazul ei.

Capitolul 8

În timp ce stătea lungită pe burtă lângă el, Thomas își plimbă lenes degetul de-a lungul spatelui dezgolit al lui Josie, cearșafurile erau încurcate încă în jurul picioarelor lor în patul în care o dusesese după ce făcuseră dragoste pe sofa. Pielea îi strălucea aurie în lumina care pâlpaia de la o singură lumânare, caldă și fină ca mătasea, neputându-se abține să nu o atingă.

Buzele i se întinseră într-un zâmbet satisfăcut. „Pe toți dracii“, era superbă. Dacă nu i-ar fi luat virginitatea, nu ar fi bănuit niciodată că o fecioară putea să fie atât de pasională, atât de sensibilă la atingerea lui. Dar fusese toate astea. Și chiar mai mult.

Pentru prima oară de când fusese împușcat, se simțea complet în largul lui. Inima nu îi bubuia de anxietate și nu mai simțea gustul metalic puternic și familiar al fricii pe limbă. Și pentru prima oară nu mai era îngrozit de beznă, nici nu își dorea să vină răsăritul. Dacă ea era în brațele lui, era convins că ar fi fost în stare chiar să și doarmă fără să aibă coșmaruri sau să se trezească în întuneric, tremurând panicat. Doar că ultimul lucru pe care și-l dorea în noaptea aceea era să doarmă.

Părul ei lung se revărsa în jurul umerilor eleganți și îi dădu după ureche o șuviță mătăsoasă.

Îi zâmbi leneș peste umăr.

— Nu îmi vine să cred că ești real, șopti ea, cu vocea plină de mirare, ori că noaptea asta chiar a existat.

— O, a existat. Îi sărută umărul gol, apoi gemu ca un animal. Dar pot să îți dovedesc din nou, dacă dorești.

Cu un râset ușurel îl pocni în joacă.

— Spune-mi! Se lăsă din nou lângă ea și continuă să îi exploreze cu degetele trupul ademenitor. La vârsta ta, o fată atât de frumoasă ca tine — și ca nici o alta pe care o cunoscuse — cum ai reușit să-ți păstrezi inocența atât de mult?

Ochii ei verzi străluciră.

— Vrei să spui, cum am reușit să scap din ghearele mârșave ale unui bărbat sinistru hotărât să mă seducă?

Chicoti în ciuda înțepăturii neintenționate a acelei remarci sarcastice. Putea fi socotit a fi exact acel bărbat sinistru, la felul în care o ruinase în acea seară.

Ridică din umeri:

— I-ai cunoscut pe frații mei.

— Deci sunt singurul bărbat destul de nebun să te curteze cu cei trei dând târcoale?

— Nu. Zâmbi dulce. Ai fost singurul destul de curajos.

Inima îi bubui. Credea despre el că era curajos. Pieptul i se strânse, complimentul neașteptat răsucindu-se încântător în el.

— Dar ai spus că au mai fost și alți oaspeți la Blackwood care au încercat să te seducă. Cu alte cuvinte... *de ce eu?*

Își coborî cu sfială privirea și îl privi prin genele pe jumătate închise, fără să fie conștientă de dorința pe care acea privire inocentă a stârnea în el.

— Erau diferiți de tine. Umărul gol i se ridică ușor și admise: Te plac.

Pentru o clipă nu fu în stare decât să o privească adânc în ochi. Al naibii de surprins de cuvintele ei blânde. Și fără să știe exact ce ar fi trebuit să simtă pentru ea, nu când nu era sigur nici măcar dacă putea să aibă încredere în ea. Doar că...

Își coborî capul ca să îi sărute din nou umărul, de data asta lăsându-și buzele să întârzie mai mult pe pielea ei în timp ce șopti sincer:

— Și eu te plac.

Lăsa să-i scape un oftat ușor.

– Thomas, ce fa...

– Coniac? îi oferi el, întrerupând-o, lunecând apoi din pat și îndreptându-se repede către întunericul încăperii principale. Știa ce avea să întrebe și nu credea că putea să îndure chiar atunci. Nu o discuție despre cum nu aveau nici o șansă împreună, nu când pielea încă îi mirosea ca a ei, iar gustul ei îi persista încă pe buze. Mai mult, cel puțin două ore stăteau între ei și răsărit și el avea nevoie de combustibil. Pentru că plănuia să nu risipească nici un minut din timpul petrecut cu ea în acea noapte.

– Este în dulapul micuț...

– Te întrebam dacă vrei puțin, clarifică el, strigând din cealaltă încăpere în timp ce apucă de gât sticla și două pahare. Am observat unde îl ții ultima dată când am fost aici.

– Este ceva ce îți scapă neobservat?

Aproape că putea să o audă cum își dădea ochii peste cap și buzele îi zvâcniră, amuzat.

– Foarte puține. Detaliile țin un spion în viață, comentă el întorcându-se în dormitorul luminat de lumânare. Ignoră-le și vei muri.

Ridicându-se, trase cearșaful ca să se acopere.

– Asta ți s-a întâmplat ție? întrebă ea cu gravitate. Privirea îi fugi către talia lui. Ai ignorat detaliile?

Se opri la marginea patului, înghețând în timp ce mergea din cauza că ea se holba la cicatricea care se întindea de-a lungul coastelor lui. Ar fi preferat ca ea să se holbeze mai jos, atenția să îi fi fost atrasă de bărbăția lui, și nu de cicatrice. Dar, o, nu, nu femeia asta. Ochii îi erau pe rană. Urâtă. Zimțată. Adâncă. Chiar dacă avea carnea complet vindecată, cicatricea apărea în mod izbitor mai decolorată decât restul pielii. Și chiar și atunci trebui să lupte fizic cu nevoia de a-și pune mâna peste ea și să o ascundă vederii ei.

– Nu au fost francezii, răspunse el, punând paharele pe măsuta de lângă pat și așezându-se lângă ea pe saltea, cu sticla de coniac încă în mână. Asta s-a întâmplat în Mayfair, la ora șapte și jumătate, într-o seară de duminică.

Privirea ei se plimba tăcut între ochii lui și cicatrice, ca și cum ar fi putut, cumva, să citească răspunsurile pe care le căuta, în semnele de pe carnea lui.

– Întinde-te, îi ordonă el blând, nesigur de cât de mult timp avea să poată îndura ca ea să îl cerceteze în modul acela.

Ea ezită:

– Doamnele au spus că ai fost împușcat, dar eu...

– Întinde-te și îți voi explica.

Fără tragere de inimă, dar supunându-se, se întinse pe spate.

– Întoarce-te.

Cu o privire circumspectă – cel puțin nu una de milă, acela fiind motivul pentru care îi spusese să stea cu fața la saltea, pentru că nu credea că putea îndura așa ceva, nu din partea ei – ea făcu ce i se spusese, apoi își puse obrazul pe brațele îndoite, întorcându-și capul ca să se uite la el.

– Mă întorceam acasă dintr-o vizită la niște prieteni, pe un drum pe care îl făcusem de zeci de ori. Cu un deget dădu la o parte cearșaful de pe trupul ei, dezgolindu-i spatele zvelt și fundul rotund în lumina lumânării. Plănuisem să îmi petrec noaptea acasă. Măcar o dată aveam de gând să nu fac nimic, pur și simplu să citesc o carte.

Deschise sticla de coniac și picură lichidul auriu pe spatele ei, privindu-l cum se transformă în mărgelile și stropii pe pielea ei. Tresări la senzația de umed, dar nu protestă, iar el, în ciuda amintirilor macabre pe care și le trezise povestind evenimentele acelei nopți, îi zâmbi cu mândrie secretă. Femeia era neînfricată. Dacă nu ar fi fost, nu s-ar fi aflat acolo, cu el, în noaptea aceea. Și el nu ar fi împărtășit acea poveste cu ea, prima persoană căreia i-o spunea. Alții aflaseră – în cele din urmă, Londra abunda în bârfe –, și cei mai apropiați prieteni știuseră la câteva minute după ce atacul avusese loc, iar familia lui, curând după aceea. Dar el nu *spusese* nimănui niciodată.

– Eram în Mayfair, la două străzi distanță de casa mea. Puse sticla deoparte și se aplecă deasupra ei. Ar fi trebuit să fiu în siguranță, șopti el, oprindu-se să treacă un deget pe spinarea ei și prin stropii de coniac. Felinarele nici nu fuseseră aprinse încă.

Ea se cutremură.

– Thomas...

– Apoi un tâlhar a ieșit din spatele unui zid și m-a împușcat.

Gura lui se aplecă peste ea, să bea coniacul care se adunase pe spinarea ei mică, gest care îi smulse un oftat – dacă din cauza povestirii ori a buzelor lui nerăbdătoare, nu avea niciodată să știe. Tocmai de aceea o făcuse. Pentru că nu voia să audă șocul din vocea ei ori să vadă mila pe chipul ei. Transformă în schimb oftatul ei într-un geamăt de plăcere trecându-și limba peste trupul ei, bând-o, savurând deliciosul amestec de coniac și piele. Și mirosul vag de piersici.

- Mi-a scotocit prin buzunare, mormăi pe pielea ei, continuând să povestească și să soarbă coniacul, lingându-i fundul și spatele picioarelor, a luat ce era de valoare și m-a lăsat acolo să sângerez până la moarte.

Ea se înfioră sub buzele lui, inspirația ușoară îi tremură și i se făcu pielea de găină. Strânse în pumni cearșaful străduindu-se să rămână nemișcată, de parcă ar fi știut că el s-ar fi oprit din povestit, dacă s-ar fi mișcat.

- Am fost împușcat în măruntaie, șopti el asupra ei, iar bărbații împușcați în măruntaie mor întotdeauna. Dar pentru nu știu ce motiv, eu nu am făcut-o.

Pentru a se distrage atât pe sine însuși, cât și pe ea, bău cu lăcomie coniacul, cu nerușinare sorbind și lingând-o și sugând cu îndrăzneală trupul ei savuros. Ar fi făcut orice pentru a se distrage când avea să împărtășească acel ultim moment, cel mai teribil secret. Era divină... așa cum amintirea a ceea ce descriesese era un adevărat iad.

- Durerea era insuportabilă, șopti el. Fiecare respirație părea un cuțit care mă înjunghia în stomac. Bezna mă apăsa, ca un demon așezat pe pieptul meu, iar tăcerea - acea tăcere îngrozitoare...

Ea nu se mișcă, nu scoase nici un cuvânt, dar el o simți tremurând și știu că nu frigul era de vină.

- Nu îmi puteam deschide ochii, nu știam dacă era zi sau noapte, dacă eram adormit sau treaz, viu sau mort... Renunță la coniac și își odihni obrazul pe spatele ei gol, găsindu-și alinarea acolo, căci bătaia inimii ei pulsa slab pe obrazul lui. Deși, din cauza durerii, eram sigur că murisem și ajunsesem în iad. Fu nevoit să își închidă ochii strâns și să tragă adânc, tremurător, aer în piept pentru a putea continua: Și totul era înrăutățit de faptul că nu mă puteam mișca, nici măcar atunci când mă trezeam urlând din coșmaruri, pentru că mă legaseră ca să mă împiedice să desfac suturile și să nu sângerez până la moarte în propriul meu pat. Tot ce puteam face era să stau acolo lungit și să las demonii să mă ia în stăpânire.

- Thomas, șopti ea, cu suferința și durerea unei lumi întregi în voce. Îmi pare atât... atât de rău, dragul meu.

Se rostogoli și îl luă în brațe, legându-l și ținându-l aproape, în timp ce îl săruta tandru pe frunte și pe obraji, șoptindu-i în mod repetat numele. Măinile ei îl acoperiră cu mângâieri liniștitoare atât de blânde și calde, încât îl făcură să tremure sub tandrețea lor și, oriunde îl atingeau, căldură și calm curgeau în el.

Când îi cuprinse chipul în mâini și îl sărută tandru, Thomas simți pe buze sarea lacrimilor ei.

O înconjură cu brațele și o strânse puternic lângă el, consolând-o în timp ce plângea pentru el. Nu avea idee cât stătura așa acolo, strâns îmbrățișată în strălucirea lumânării, dar durase destul cât să îl câineze și să îi înlătore lacrimile de pe obraji cu sărutări.

Îi spusese totul despre coșmarul viu prin care trecuse, dar, în locul beznei care îl acoperea și tremuraturii incontrolabil pe care îl simțise de fiecare dată când se gândise la acea seară și la săptămânile care-i urmaseră, era pace. Liniște. În sfârșit, inima îi bătea nu de teroare, ci cu afecțiune și speranță. Și știa că totul i se datora lui Josie.

— Aș vrea să fi fost acolo cu tine, dragul meu, suspină ea. Aș fi găsit cumva o cale de a ține la distanță beznă.

Vorbise atât de încet, încât nu se auzise nici un sunet pe buzele ei. Dar inima lui o auzise.

Cu ochii arzând, își întoarse capul să-și pună obrazul pe umărul ei, fiind deodată copleșit de sentimente pentru ea. Dumnezeuule, cum avea să poată continua fără ea?

Câteva ore mai târziu, Thomas deschise ochii. Clipi, încercând să alunge somnul în timp ce privi în jur și își aminti încet unde se afla și cum ajunsese acolo. Era încă întuneric, zorii încă nu sosiseră. Lumânarea de lângă pat se topise, dar o strălucire blândă se revărsa palid de la șemineul din camera alăturată. Și lângă el, lungită în tăcere și stând nemișcată pe o parte cu un braț îndoit sub cap, privindu-l, iar cu celălalt întins posesiv peste pieptul lui...

— Josephine, șopti el, mâna lunecându-i să o acopere pe a ei. Era cu adevărat acolo, cu el; noaptea nu fusese un vis. Ce s-a întâmplat?

Un zâmbet șters apără pe buzele ei.

— Ai adormit.

„Adormit?” Imposibil. El nu dormea așa, nu o mai făcea. Nu fără coșmaruri care îl lăsau tremurând și learcă de sudoare. Nu fără ca inima să i-o ia la goană, iar respirația să devină găfâieli sufocante.

Dar exact asta făcuse în noaptea aceea. Dormise adânc și fără griji, ca un om normal. Pentru prima oară într-un an, se trezise odihnit și liniștit. Și totul i se datora ei.

— Îmi pare rău, se scuză el încet, întinzându-se să îi dea părul peste umeri, simțindu-se ca un prost pentru că adormise împărțind

patul cu o femeie atât de frumoasă. Deși era o priveștițe răpitoare pe care să o vezi când te trezeai, trebuia să admită. Întinsă acolo caldă și goală, acoperită doar parțial de cearșaf, cu părul sălbatic și desfăcut pe pernă, arăta ca una dintre picturile acelea italiene care o înfățișează pe Venus. O zeiță perfectă, superbă. Ar fi trebuit să mă trezești.

Se întinse ca o pisică, de parcă abia s-ar fi trezit ea însăși din somn.

– M-am gândit că aveai nevoie de odihnă, așa că nu am vrut să te trezesc.

Cu siguranță avusese nevoie de odihnă. Doamne, Dumnezeule, cât de mult avusese nevoie de acea noapte! Și de ea. Și nu doar de plăcerea fizică de a fi în brațele ei, ci și de a se putea descărca povestindu-i despre cum fusese împușcat și despre iadul prin care trecuse.

– Mulțumesc. Simțindu-se plin de energie, ca și cum s-ar fi trezit liniștit dintr-un coșmar lung, se rostogoli peste ea și o sărută. Tandru și dulce, cu toată afecțiunea și dorința pe care le avea pentru ea, toate sentimentele pe care nu era încă dispus să le numească.

Când el își înalță capul, iar ea își deschise ochii, întâlnindu-i privirea în umbrele slabe, știu că ea înțelesese. Că se referise la mult mai mult decât mulțumire pentru câteva ore de somn odihnitor.

– Mă bucur că mi-ai povestit despre cum ai fost împușcat, admise ea încet. Cred că acum te înțeleg mai bine.

Își coborî capul să depună o sărutare pe umărul ei, incapabil să îndure încrederea și credința în el pe care le văzuse în ochii ei. Cum ar fi putut ea să îl înțeleagă, când era el însuși al naibii de confuz în ceea ce-l privea? Cum putea ea avea atâta încredere în el, când el încă nu avea încredere că va putea lua decizia corectă legată de tâlharul la drumul mare și de viața lui? Chiar dacă tâlharul era însăși Venus.

– Vrei să spui acum, că știi cum am ajuns aici, să urmăresc un tâlhar, în loc de spioni francezi, murmură el pe umărul ei. Se mută de lângă ea. Încă stătea aproape, dar fără să se atingă. Cum am supraviețuit lui Napoleon, inamicilor francezi, aliaților spanioli... doar pentru a ajunge ca un hoț ordinar să îmi sfârșească viața.

Întinse mâna către el.

– Viața ta nu s-a sfârșit.

– Ba da. Se retrase, doar atât cât să evite atingerea degetelor ei. Era teribil de stingherit, căci trebuia să explice cum îi fusese distrusă viața. Rana fusese dureroasă, dar ceea ce urmase fusese umilitor.

Se apropie de el, de data asta fără să îi permită să se îndepărteze, punându-și palma pe pieptul lui, chiar deasupra inimii care-i bătea.

– Viața ta *nu* s-a terminat, insistă ea, încovoiindu-și vârfurile degetelor în mod posesiv în mușchii lui.

– E ca și cum s-ar fi încheiat, pentru că am pierdut tot din ceea ce merită să trăiești – cariera mea, identitatea mea, scopul meu. *Totul*. Totul a dispărut într-o bătaie de inimă.

Uimirea trecu pe chipul ei.

– Dar probabil că mulți spioni sunt răniți. Cu siguranță că Ministerul de Război nu-i dă afară pe toți bărbații care...

– Mi-am pierdut curajul, Jo.

Josephine se întunecă la față, iar el văzu, în sfârșit, în ochii ei că începea să înțeleagă cum un singur glonț îi schimbase ireparabil viața. Își coborî privirea pe trupul lui și se opri din nou asupra cicatricii pe care o avea într-o parte.

Respirând greu, clătină din cap și spuse:

– A durat câteva luni ca rana să se vindece și chiar și atunci nu am fost... bine. Nu am mai fost bine de atunci.

– Nu te cred. Își împreună degetele cu ale lui, iar el o lăsă, nefiind încă gata să dea drumul apropierii pe care o împărtășiseră. Ești cel mai curajos bărbat...

– Care se teme și de umbra lui, se răsti el, furios de ceea ce devenise viața lui. Un insomniac anxios care se teme de întuneric.

– Nu te-ai temut de întuneric în noaptea asta, cu mine. Și ai dormit...

– Ei bine, atunci Ministerul de Război ar putea pur și simplu să mă trimită în misiuni însoțit de o femeie goală, rosti el sarcastic. Problemă rezolvată.

Nu intenționase să fie crud, dar când văzu expresia rănită de pe chipul ei își dădu seama că exact așa fusese. Un nemernic crud. Față de cineva care nu merita.

Umerii i se gârboviră și șopti plin de regrete:

– Nu am vrut să spun asta.

Își puse buzele peste ale ei în semn de scuze, dar simți o ezitare în ea, această femeie care îi oferise cu sinceritate plăcerile acelei nopți, care îl legănase atât de drăgăstos în brațele ei. Care vărsase lacrimi pentru el și apoi îl veghease în timp ce dormea. La naiba! Inspiră adânc și încercă din nou:

– Dar nu m-ai cunoscut înainte.

– Ce știu, spuse ea plină de convingere, este că, în noaptea asta, mi-ai venit la luptă călare ca să mă salvezi. Aceasta nu este fapta unui bărbat fricos.

În mod neașteptat, cuvintele ei îi încălziră pieptul. Îl făcea să pară un erou, și nu mai fusese de multă vreme.

– Nu am avut de ales, răspunse el sincer. Nu voiam să fii arestată.

Ea ezită un moment, apoi șopti timid:

– Și... asta? Flutură mâna, arătând patul răvășit, mirosul moscat de sex și de sudoare persistând în aer.

O privi adânc în ochi, sfredelind-o cu dorința fierbinte și pasiunea pe care le avea pentru ea.

– Și mi-am dorit să îmi petrec noaptea cu tine.

Rămase tăcută mult timp, dar ochii întunecați și tristețea îi schimonosiră din nou chipul frumos. Un nod neplăcut de îngrijorare i se strânse în stomac, la gândul că spusese exact ceea ce nu trebuia. Exact în momentul în care nu trebuia. Doamne!

– Iar acum, m-ai avut, șopti ea și își îndepărtă jenată privirea, dar nu înainte ca el să vadă pe chipul ei o mâhnire dezolantă.

Învârti cearșaful între degete ca și cum s-ar fi temut că el avea să îi spună că noaptea aceea fusese o greșeală. Temerea ei nu putea fi mai departe de adevăr. Era adevărat că nu se gândise de la începutul nopții că avea să facă dragoste cu ea și, cu siguranță, nu intenționase să îi povestească despre cum fusese împușcat, dar o dorise din momentul în care o zărise în sala de bal.

Încercând să-i alunge grijile pe care și le făcea pentru el, o sărută tandru pe umăr.

– Nu regret nici un moment din noaptea asta.

Ea se cutremură și se depărtă.

Un junghi de îngrijorare îi străpunse măruntaiele.

– Jo...

– Dar tot ai de gând să pleci când petrecerea va lua sfârșit, șopti ea încet, abia scoțând vreun sunet. Și totul va fi exact ca înainte, cu Royston care va profita în continuare de orfelinat. Încă nu mă crezi în legătură cu el, așa-i? O expresie îndurerată îi traversă pentru o clipă chipul. Nici măcar acum, după ce am împărtășit atât de multe în noaptea asta, după ce... Inspiră tremurând. Am făcut dragoste.

Inima îi sări din piept. „Făcuseră dragoste?” Nu luase niciodată în considerare... Cu toate femeile dinaintea ei ar fi răs de naivitatea

de a descrie ceea ce împărtășiseră în termeni atât de emoționali. Cu toate astea, era exact ceea ce făcuseră în acea noapte. Pentru prima oară în viața lui, nu posedase o femeie pur și simplu pentru plăcerea sexuală – făcuse dragoste cu ea, cu afecțiune și grijă în spatele fiecărei mângâieri și atingeri. O împreunare a unor egali, un amestec al trupurilor și o întâlnire a inimilor... Plăcerea și sentimentele ei fuseseră mai importante decât ale lui, iar cea mai dulce parte din întreaga noapte fusese să stea, pur și simplu, în brațele ei, lăsându-i mângâierea să-l aline într-un somn dulce. Îl vindecase în aceste câteva ore cu atingerile ei blânde și cu lacrimile ei mai mult decât fusese vindecat într-un an întreg.

Dar avea dreptate. Chiar și acum, îndoielile în ceea ce o privea persistau în mintea lui. Își construise viața în jurul încrederii. Mai întâi cu Edward și Grey, în timpul războaielor, când toți trei își puseseră viețile unul în mâinile celuilalt. Apoi, când fusese spion și fusese nevoit să se încreadă în instinctele lui. Și anul trecut, în anul acela întunecat și oribil, când își pusese încrederea în sora lui, Emily, că îl ajutase să supraviețuiască.

Oare putea avea încredere în Josie, cunoscând minciunile, comploturile și secretele pe care le păstra pentru a fi tâlhar la drumul mare? O femeie pentru care înșelătoria era o a doua natură... Oare ar fi putut să îi încredințeze inima lui?

Și dacă ar fi ales-o în detrimentul lui Royston, dacă ar fi lăsat tâlharul să scape și astfel și-ar fi pierdut șansa de a se întoarce la Ministerul de Război, doar ca să afle că până la urmă nu merita încredere... Doamne, Dumnezeu, ce se va alege oare de el atunci?

I se strânse inima și clătină din cap.

– Royston este un prieten vechi de familie.

– Pe când eu sunt doar o femeie împreună cu care ai împărțit patul.

Acuzația ei îi sfâșie inima. Era mult mai mult decât asta, atât de mult, încât nu își putea îngădui să recunoască.

– Nu asta am vrut să spun, și o știi.

– Nu? Expresia de pe chipul ei deveni indescifrabilă și trase cearșaful pentru a se acoperi, punând o barieră subțire între ei. Nu sunt o fetișcană naivă, Thomas. Nu m-am așteptat niciodată să îți pese ori... Se opri, ridicând din umeri mult prea nepăsătoare, și el îi văzu degetele tremurând atunci când ea trase și mai sus cearșaful, ca să ascundă și mai mult de el. Dar mi-am închipuit că vei înțelege că,

dacă eu aveam destulă încredere în tine, încât să devin vulnerabilă în fața ta, vei putea să ai și tu încredere în mine.

– Dar am încredere în tine. Pentru numele lui Dumnezeu, îi povestise totul despre iadul prin care trecuse de când fusese împușcat și nu spusese asta nimănui. Nici măcar lui Emily.

– Dar nu în legătură cu asta, șopti ea cu tristețe în glas. Când vine vorba despre asta, încă nu știi pe cine să crezi, nu-i așa?

Măruntaiele i se strânseseră într-un nod arzător.

– Josephine. Întinse mâna spre umărul ei, dar ea se feri din calea lui și își întoarse capul pentru ca el să nu îi poată vedea expresia. Ascultă, te rog...

– Ar trebui să ne îmbrăcăm. Își îndreptă cu hotărâre spatele, luncând din pat. Trebuie să merg acasă, iar tu ar trebui...

O luă de mână și o trase înapoi, trântind-o în poala lui. Îi împinse pieptul cu mâinile, încercând să se elibereze.

– Dă-mi drumul!

Se răsuci ca să scape, însă el o strânse și mai tare. Refuza să o elibereze. Nu înainte ca ea să îl asculte.

– Nu are legătură cu tine, spuse el neclintit. Când ochii ei verzi se îngustară neîncredători, el îi explică: A început cu un an în urmă, cu mult înainte de a afla despre tâlhar.

Mâinile lui îi apăsă umerii mai tare, pentru a o ține nemișcată, pentru că, dacă ea avea să continue să dea din fund frecându-se de el așa cum o făcea acum, avea să o răstoarne pe spate și să o posede din nou. Și dacă avea să facă asta, urma să își piardă, în final, și capul, și inima.

Ceea ce nu putea îngădui. Pentru că, peste două zile, când petrecerea se va sfârși și va primi recomandarea lui Royston – indiferent cum avea să facă asta –, avea să se reîntoarcă la viața lui de altădată, iar acea viață nu includea cu certitudine o nelegiuită, indiferent cât de frumoasă era. Nu când trebuia să se concentreze să recupereze terenul pierdut ca spion, când Bathurst și întregul Minister de Război îi urmăreau fiecare mișcare pentru orice semn de slăbiciune. Ea avea să fie o abatere de la drumul lui. Și, ultima dată când atenția îi fusese distrasă, aproape că își pierduse viața.

– Este vorba de a-mi dovedi valoarea ca spion, admise el. Și de a recăpăta acea viață.

Neputându-se elibera din strânsoarea lui, își ridică sfidătoare bărbia.

— Dar nu mai ești spion. Ești...

Înghetă, încetând dintr-odată să se mai zbată. Ochii ei verzi scăpărară înțelegători cu o sută de sentimente... și o mie de acuzații.

— Asta este, nu-i așa? șopti ea. Motivul pentru care vrei să mă arestezi... ca să poți să fii din nou spion.

La cuvintele ei, pământul se prăbuși sub el. Arsura înspăimântătoare luă din nou foc sub pielea lui, aceeași anxietate și disperare pe care prezența ei le ținuse în frâu. Până în acel moment. Când o pierdea, deși era ghemuită în poala lui.

Respiră adânc ca să se liniștească.

— Nu e...

— De asta ai intrat în luptă să mă salvezi astă-noapte. Nu era pentru că nu voiai să fii arestată — înghiți în sec, cuvintele sugrumând-o —, ci pentru că voiai să mă arestezi tu însuși. Nu-i așa?

— Josephine, ascultă, te rog...

Îl lovi cu pumnii.

— Să te ia naiba! În tot timpul acesta m-ai mințit, iar eu am avut încredere în tine. Nemernicule!

— Ascultă-mă! O apucă de încheieturi și îi ținu mâinile nemișcate. Este ultima mea șansă de a fi din nou spion, așa că am profitat.

— Și, atunci, ce a fost azi-noapte, Thomas? O șansă pentru tine *personal*? Îl săgetă cu privirea, simțindu-se trădată, cu lacrimi furioase strălucind acuzator în ochi în timp ce șoptea: Te-ai folosit de mine...

— Nu te-am folosit, la naiba! O strânse și mai tare de încheieturi. Da, am venit aici pentru că Royston mi-a promis că mă recomandă Ministerului de Război, dacă opresc tâlharul. Apoi însă totul s-a schimbat. Trase zgomotos aer în piept. Iar pe tine, Josephine... Nici-odată nu m-am așteptat să te găsești pe tine.

Îi dădu drumul, încruntându-se și o îndepărtă de el, lăsând-o să salte pe saltea când o trânti, apoi se ridică și începu să se plimbe cu pași mari pe lângă pat, dintr-odată incapabil să stea pe loc, tot mai încordat și mai agitat. Dar neliniștea nu se datora demonilor și beznei care îl chinaseră de-a lungul ultimului an. De data asta era disperarea de a o păstra, de a nu o pierde.

Privirea ei îl urmări tăcută, săgetându-l, dar acum mai mult prudentă decât furioasă, mai mult confuză decât rănită.

— Și, cu siguranță, nu m-am așteptat la... *asta*! Făcu frustrat un gest către pat. Ai schimbat totul.

Își trecu o mână prin păr și rezistă impulsului de a lovi cu pumnul în perete. Era furioasă pe el, și o merita, dar furia ei îl rodea. Nu o putea ignora, nu după ce fusese atât de aproape de ea. Nu când încă îi simțea parfumul pe pielea lui și avea încă pe buze gustul ei dulce.

— Nu te cred, zise ea rezervată, cu un glas egal. În mod clar nu pescuia complimente goale, căci adăugă: Actrițe, cântărețe de operă, răsfățatele aristocrației londoneze... ai fost probabil cu o mulțime de femei și nu cred că sunt atât de specială în comparație cu ele.

— Ba s-o crezi, obrăznicătură. Își puse mâinile pe saltea de o parte și de alta a ei și se aplecă asupra ei amenințător. Pentru că ești. Nu am mai dat niciodată peste o femeie atât de încăpățânată, încrezătoare, incitantă și de-a dreptul exasperantă ca tine. Când ea se încruntă la insulte și încercă să îl împingă, el se aplecă chiar și mai mult, încât îi putea simți căldura respirației pe buze. Ori una atât de frumoasă, captivantă, interesantă... Jumătate din timp nu știu dacă să te sărut sau să te sugrum, și nici nu îmi pasă atâta timp cât mâinile mele sunt pe tine.

Buzele ei se întredeschiseră de uimire.

— Iar azi-noapte, când te-am văzut călărind spre trăsura aceea și când am auzit focurile de armă, am fost îngrozit. *De aceea* m-am năpustit călare în mijlocul luptei pentru a te salva. Pentru că eram îngrozit că ai fi putut fi rănită. Închise strâns ochii pentru o clipă. Că te-aș fi putut pierde încă înainte de a te avea.

— Thomas, șopti ea.

— Și asta se termină *acum*, înțelegi? Toată nebunia asta cu tâlhăria, toate jafurile și minciunile. Aproape că ai fost prinsă astă-noapte și mai devreme sau mai târziu vei face un pas greșit. O apucă violent de umeri și îi ignoră exclamația de surpriză. Atunci nu voi avea de ales și te voi aresta și nimeni nu va putea să te salveze. Înțelegi?

O împinse pe pat, trupul lui lunecând peste al ei și prinzând-o sub el, cu ochii sfredelindu-i pe ai ei. Erau amanți acum, dar în același timp adversari și era încă obstacolul care stătea între el și vechea lui viață. Numai că acum ea era mult mai mult decât tâlharul pe care trebuia să îl aresteze. Acum era și domnița pe care trebuia să o salveze, numai că domnița aceasta continua să se pună singură în pericol, iar el se temea că nu o putea salva dacă avea să continue astfel.

Mai rău, atracția lui pentru ea depășise cu mult doar nevoia fizică de a o poseda și chiar și orele pe care le petrecuse cu ea în noaptea aceea nu făcuseră decât să-i sporească apetitul, nu să i-l satisfacă.

Felul în care zâmbea și râdea, comentariile neașteptate care îl lăsau întrebându-se ce avea să facă în continuare, felul neînfricat în care îi ținea piept... femeia spăla orfelinele în patru labe, pentru numele lui Dumnezeu! Și toate astea în timp ce îl făcea să se simtă liniștit. Dacă avea să simtă în continuare lucrurile acelea pentru ea, ar fi putut chiar să fie tentat să lase baltă vechea lui viață și să înceapă una nouă. Cu ea.

Gura lui se întinse să o captureze pe a ei, mulându-se pe a ei și cerând un răspuns până când ea gemu de plăcere la sărutul ei.

— Termină cu treaba asta acum, ordonă el, croindu-și drum de mușcături de la bărbia către gâtul ei. Dorința apărui instantaneu, dar avertismentul rece din vocea lui era clar. Sau mă voi asigura că o vei face.

— Nu poți...

— Te voi aresta dacă voi fi nevoit, pentru a te păstra în siguranță.

Îi apucă mâinile și i le aruncă deasupra capului, ținându-o de saltea. Când încercă să se lupte, nu putu decât să se unduiască neajutorată sub el. Sfinte Lucifer! Mădularul i se întări imediat.

— Nu te va crede nimeni, protestă ea gâfâind.

— Nu trebuie să îi fac să mă creadă. Nu trebuie decât să ridic suspiciuni. Fiica unui baron, acuzată de jaf la drumul mare? Fiecare mișcare îți va fi urmărită atât de strict, încât nu vei mai putea niciodată să scapi neobservată.

— Vor crede că ești nebun.

— Atunci le voi spune că știu cu siguranță că nu ești tâlharul, deoarece ți-ai petrecut noaptea în brațele mele. Își coborî capul și o mușcă posesiv de gât. *Toată* noaptea.

Sângele i se scurse din obraz.

— Asta m-ar ruina... Nu ai îndrăzni.

— Pentru a te ține în siguranță și în viață? Amenință: Încearcă-mă.

Cu respirația tăiată, se holbă la el. O văzu studiindu-i chipul, în încercarea de a-și da seama cât de hotărât era. Iar când umerii i se strânsă cu un oftat greu, chiar dacă unul plin încă de furie și iritare, știu că renunțase la orice încercare de a-i rezista. Ceea ce era un lucru bun. Pentru că, atunci când venea vorba despre a o proteja pe ea, nu juca la cacealma.

— Bine, fu ea de acord fără tragere de inimă, printre dinții strânși, ca și cum fiecare cuvânt ar fi durut-o, nu voi mai jefui nici o trăsură. Acum dă-mi drumul!

Copleșit de un val de ușurare, îi dădu drumul.

– Cel puțin ți-ai venit în fire și îl vei lăsa în pace pe Royston...

Luându-l prin surprindere cu un brânci feroce, îl răsturnă pe spate, urcându-se peste el. Era rândul ei să îl prindă sub ea, deși, dacă el ar fi vrut, ar fi putut cu ușurință să o arunce prin aer de-a lungul patului cu o simplă azvârlire. Dar în acel moment, călărindu-l cu picioarele în jurul taliei, cu mădularul care i se întărea frecându-se chinuitor de interiorul coapsei ei, să scape era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– Ca să fim clari, nu am acceptat să renunț să-l prind pe Royston, explică ea, aplecându-se peste el pentru a-i țintui brațele pe saltea, deasupra capului, așa cum făcuse el. Sâniile ei goi atârnavă delicios în fața lui.

Buzele îi zvâcniră. Ea nu avea nici o idee despre cât de atrăgătoare era.

– Am acceptat să nu mai jefuiesc trăsuri. Zâmbi viclean, iar el se întrebă, din nou, în ce se băgase mai exact, cu femeia asta. Nu am acceptat niciodată să renunț să-i jefuiesc pe Royston și pe acoliții lui în alte moduri.

– Josephine. Numele ei fu un avertisment mârâit. Îl vei lăsa în pace pe Royston, mă auzi? E periculos. În noaptea asta a trimis după tine oameni înarmați și, dacă va crede că nu are nimic de pierdut, nimic nu îl va opri să te rănească.

Își ridică bărbia.

– Poate că eu nu am nimic de pierdut urmărindu-l.

„Mă poți pierde pe mine“, dar își mușcă limba.

– Ai multe de pierdut, spuse el în schimb. Familia ta și prietenii, căminul... *Viața...*

Părul castaniu îi căzu peste sâni când se aplecă deasupra lui, de parcă ar fi așteptat ca el să continue și să își recunoască sentimentele pentru ea. Dar nu putea. Nu era gata să le recunoască, nu față de ea, nici față de el însuși. Nu când era prea confuz pentru a ști exact ce simțea pentru ea.

Dar îi putea oferi o bucată din el.

– Atunci lasă-mă pe mine să o fac, nu o face tu. Își scoase cu ușurință o mână din încheștarea ei și îi dădu părul peste umăr și pe spatetele gol. Spionajul este ceea ce fac cel mai bine. Degetele i se curbară în jurul umărului ei ca să o tragă cu grijă spre el. Voi găsi o dovadă împotriva lui Royston.

– Cum?

– Încă nu știu. O trase pe pieptul lui să îi atingă buzele cu ale lui.

– Dar o vei face?

– O voi face.

– Promiți? insistă ea.

– Sfinte Dumnezeule, femeie, dificilă mai ești! mârâi el.

Drept răspuns gura ei se curbă într-un surâs amuzat.

Se foi încercând să alunece de pe el și, fără să vrea, se atinse de erecția lui. Trăgând o gură de aer printre dinți, îi apucă șoldurile și o opri ca să o facă să stea nemișcată până când putea să își revină.

– Nu te mișca, ordonă el cu o voce care sună tensionată până și urechilor lui.

Dar desigur că ea nu avea să facă nimic din ceea ce îi cerea el. În schimb, femeia asta exasperantă dădu din fund și trimise un curent electric care pulsă prin toată ființa lui.

Când se undui din nou, își dădu seama că se juca, de fapt, cu el. Încercând înadins să îl scoată din minți. Și reușea. Pentru că era acum tare ca oțelul, cu mădularul pulsând dureros și jinduind să se îngroape între picioarele ei.

Luptându-se să se controleze, respirația îi deveni superficială și întreruptă. Dacă nu avea să se oprească și continua să se frece de trupul lui, el avea să termine chiar acolo, pe coapsa ei, înainte de a fi intrat în ea.

– Te doresc, Thomas, șopti ea. Exact așa. Cuvintele ei îl înfierbântară. Putem... se poate?

Pieptul i se umflă. Se simțea și mai atras de această femeie, incredibil de mult, de această femeie care era atât de aventuroasă și totuși atât de lipsită de experiență. Dorea să o posede. *Toată*. Fiecare centimetru din trupul ei delicios, fiecare oftat și respirație ușoară care îi treceau de buze, fiecare gând nechibzuit, dar bun și loial care lua naștere în mintea aceea ascuțită a ei.

– Foarte posibil, răspunse el cu o tandrețe surprinzătoare.

– Arată-mi!

Scutură din cap. O dorea cu disperare, dar nu putea niciodată să o rănească.

– Te doare încă. A fost prima dată.

– Ba nu, nu mă doare, insistă ea.

Băgă mâna între ei ca să mângâie umezeala ei fierbinte. Era deja udă și înfiorată, dorindu-l.

Ești sigură?

Își închise o clipă ochii în timp ce degetele lui o tachinau. O expresie de încântare îi apărui pe chip, își scoase limba și-și linse buzele.

- O, da.

- Atunci, ridică-te. O ghidă cu o mână pe șold în timp ce ea se ridică în genunchi deasupra lui, picioarele călărindu-i talia. Ereția lui plină era îndreptată păcătos în sus, între coapsele ei, ca o săgeată, mare și lungă, și dornică să-și atingă ținta. Acum lasă-te în jos.

În timp ce el o ghida cu atenție, un geamăt de plăcere se auzi din fundul gâtului ei când mădularul lui lunecă lin în interiorul ei cald și moale, îngropându-se adânc în ea. Buzele ei pline formară un „O” de surpriză tăcută la senzația de a-l avea în ea în unghiul acela, stând deasupra lui, sexul ei înghițindu-i în întregime bărbăția. O ținu pe el fără să se miște preț o clipă, lăsând-o să se aranjeze, știind că avea să o doară, deși ea susținea contrariul, dar neputând rezista cântecului ei de sirenă. Începu apoi să o conducă, ridicând-o și apoi coborând-o, lunecând atât de plăcut în sus și în jos pe lungimea lui într-un ritm constant.

- Thomas, se simte atât de... Se pierdu într-un oftat prelung de plăcere.

- Da, da, așa e, fu el de acord cu un mormăit răgușit, trupul jinduindu-i după aceeași dorință care traversa trupul ei și fu încântat că putea să îi ofere o astfel de plăcere.

Lăsând-o pe ea să impună ritmul, își trecu mâinile peste trupul ei pentru a-i cuprinde sânii. Îi strângea puternic între degete sfârcurile întărite, cu fiecare ridicare și prăbușire a trupului ei peste al lui. Ochii i se închiseră cu un scâncet slab și începu să se miște mai rapid în timp ce își freca pelvisul de pelvisul lui la fiecare ridicare a șoldurilor lui sub ea.

Mișcările ei neexperimentate se simțeau incredibil, dar el voia mai mult. Apucându-i umerii, o trase în față, până când o întinse aproape orizontal pe pieptul lui, în timp ce continua să se cufunde în ea, degetele ei apăsând mușchii de pe brațele lui și ținându-se strâns ca pentru a-și salva viața.

- Așa, scrâșni el, mâinile alunecând în jos pentru a-i cuprinde fundul și pentru a o apăsa mai tare peste el în timp ce se împingea în ea. Mârâi. Doamne, da... exact așa.

Noul unghi al șoldurilor ei înclinate permițându-i să se afunde mai adânc în interiorul ei, se cutremură de intensitatea, de plăcerea

pe care o găsisese în cineva atât de aprig și în același timp atât de blând. Părea imposibil să găsească atâta desfătare pură într-o femeie și totuși ea îi dăruia exact asta. Ea îi făcea trupul să tremure, mintea să i se involbureze, iar sufletul să verse lacrimi.

Acum se legăna înainte și înapoi peste el, cu picioarele îndoite sub ea, tălpile împlântate în saltea ca o pârghie la fiecare împingere.

— E ca și cum... Vai! Se opri ca să-și tragă sufletul, gâfâind. E ca și cum ai călări pe cal.

O amintire neașteptată a dimineților petrecute cu Helene în grajduri, țopăind deasupra lui, îi înjunghie pieptul.

— Nu are nimic de-a face cu călăritul, la naiba, mormăi el.

Înainte ca ea să poată răspunde, el își ridică repede capul ca să apuce cu gura unul din sânii care dansau în fața lui, buzele închizându-i-se strâns în jurul sfârcului și sugând puternic. O auzi exclamând ușor de uimire, apoi ea își arcui spinarea și își vârî și mai adânc sânul în gura lui în timp ce făcea ca mädularul lui să se îngroape în ea. Toți mușchii aceia micuți din interiorul ei se încordară delicios de puternic în jurul lui în același timp în care sfârcul i se întărea pe limba lui iar mädularul îi zvâcni înlăuntrul ei. Era gata să explodeze.

Unghiile i se înfipseră în umerii lui, iar trupul ei se încordă în jurul trupului lui. Era aproape gata să termine în orice moment. El îi luă sfârcul între dinți și mușcă.

Dându-și capul pe spate, strigă numele lui, ascuțit și neputincios. Trupul i se cutremură violent peste al lui, iar coapsele i se convulsionară în jurul taliei lui. Se prăbuși apoi pe pieptul lui, trupul ei fără vlagă tremurând de dorință consumată.

În ultimul moment posibil, când cu greu se mai putea abține și când primul jet porni din mädularul lui, o ridică de pe el. Luă o pernă, și-o puse peste șolduri și își dădu drumul în ea mărâind, pulsând surd cu o satisfacție desăvârșită. Aruncă perna pe podea și o luă în brațe, lipind strâns de el trupul ei cald. O sărută apoi cu toată tandrețea surprinzătoare care creștea în el și se întinse ca să o atingă între picioare. Chiar și acum putea încă să simtă orgasmul care pulsa slab pe vârful degetelor lui și își dori să fi fost încă în ea, împărtaşind acea plăcere cu ea.

Măruntaiele i se încleștară când o sărută pe păr. Fusesse o vreme când nu îi păsase de consecințele faptului că se culcase cu o femeie, când era mai tânăr, mai nesăbuit și mai prost. Când credea că nici un rău nu avea să se abată asupra lui. Acum însă știa mai bine. Era

incă dispus să se joace cu focul, dar diferența era că acum știa cât de devastatoare puteau deveni acele flăcări.

Și cu un foc sălbatic, precum Josephine Carlisle, ei bine, era doar o chestiune de timp până când avea să fie ars.

„Ca și cum ai călări un cal“, spusese ea. Niciodată. *Niciodată* ceva atât de vulgar. Nu cu ea.

Bănuia că merita gluma pe care soarta i-o făcea, pentru felul în care se folosisese de Helene și pentru cum o lăsase să îl folosească. În timpul acelor dimineți, în grajdurile lui, știuse că nu însemna nimic pentru ea și că fusese pur și simplu un mădular aristocrat care aducea servicii unei văduve plictisite. Crezuse că ea îi satisfăcea o nevoie, dar nu avusese idee cât de departe mergea nevoia lui, până când o cunoscuse pe Josie. Ea făcuse mai mult decât să îi satisfacă nevoia – începuse să îl vindece.

Ținând-o în brațe goală și tremurândă, cu ardoarea împreunării caldă încă între ei, știa acum răspunsul la întrebarea care îl chinase încă de când ajunsese la Blackwood Hall. De ce îl fascina cu o atracție atât de primitivă, cum nu o mai făcuse niciodată o altă femeie. Pentru că alături de Josephine, ceea ce simțea era mai mult decât dorință fizică, mai mult decât distragere – în brațele ei ținea posibilitatea de a-l face fericit.

Ironia era că Helene nu urcase niciodată pe un cal, nici măcar nu mersese la o plimbare înceată în buiestru prin Hyde Park, pe când Josie nu era doar o călăreață excepțională care se avânta neînfricat într-o luptă...

Înțelese și inima îi îngheță, făcându-l să se simtă rău. Al naibii *cal!* Luptându-se să se ridice, o luă de umeri și o ridică odată cu el.

– Calul tău, întrebă el, ignorând brusca confuzie care îi apăruse pe chip. Unde îl adăpostești?

Ea clipi.

– Poftim?

– A fugit.

– Focurile de armă l-au speriat. De ce...

– Gândește-te! O scutură, încercând să o facă să înțeleagă importanța acestui fapt. Doamne! Un spion trăia și murea din pricina unor detalii, dar, din dorința de a-și petrece noaptea cu ea, detaliul acela îi ieșise complet din minte. Bărbații care au venit după tine astă-noapte l-au văzut fugind și îi vor da de urmă. Unde s-ar fi putut duce?

– Nu știu.

— La Chestnut Hill?

— Nu, nu l-am dus niciodată acolo. Sângele îi pieri din obraji. Dar l-am călărit aici.

El dădu din cap.

— Dacă ar fi venit aici calul tău, polițistul ar fi ajuns până acum. Unde îl ții de obicei?

— La ferma lui John Cooper și a familiei lui. Își apăsă gura cu mâna. O, Doamne!

El lunecă din pat.

— Ai vreo rochie de schimb aici?

Aprobă, dând din cap.

— Puneți-o. Trebuie să plecăm. *Acum.*

Josie alergă către șifonier și luă rochia de schimb în timp ce Thomas se îmbracă în grabă și se îndreptă iute către încăperea principală. Ieșind din dormitor prinzându-și părul și purtând o rochie albastră din muselină și o pelerină asortată, Josie se opri în tocul ușii și îl privi cum strânge hainele negre pe care le purtase ea în timpul jafului și cum le aruncă în șemineu, unde se aprinseră de la tăciunii aproape stinși. Aceleași haine pe care le dăduse jos de pe trupul ei, pe întuneric. Căldura acelei amintiri împletindu-se cu teama că erau acum în primejdie din cauza ei făcu ca mâinile să îi tremure atât de tare, încât abia fu în stare să își pună ultimul ac de păr.

El se ridică și își scutură de pe mâini cenușa hainelor ei.

— Am nevoie de jacheta ta.

Fără să protesteze, își luă pelerina de pe umeri și i-o dădu.

— Mulțumesc. Întorcând pe dos una din mâneci, o aruncă neglijent pe sofa.

Apoi, fără nici o explicație, rupse doi nasturi de la vesta lui. Îl privi cu ochii larg deschiși cum îi aruncă pe podea.

— Haide! Mâna lui îi apucă încheietura și aproape că o târî de la căsuță, în timp ce ea se străduia să țină pasul cu mersul lui întins.

Călărind cu Josie în fața lui, care stătea într-o parte în poala lui în timp ce brațele lui o țineau strâns, merse la galop mic prin pădure și îmbrățișară marginile întunecate ale câmpurilor pentru a nu fi văzuți. Noaptea fusese tăcută și întunecată, dar ora era mult mai târzie decât crezuse ea. Furată de plăcerea de a fi cu el în acea noapte, pierduse noțiunea timpului. Chiar în momentul acela prima geană a luminii răsăritului se întindea de-a lungul cerului, la orizont.

– Nu mergem la ferma Cooper? întrebă Josephine când el întoar-se calul în direcția opusă satului.

– *Eu* voi merge către fermă, o corectă el. Tu mergi acasă.

– Vreau să merg cu tine. Este vina mea...

– Și cum vei explica faptul că suntem amândoi călare pe calul meu, în zorii zilei? O săgetă cu o privire strâmbă. Am fi amândoi legați de picioare sub amenințarea pistolului atunci, și nu din cauza jafului.

Inima ei goală bubui dureros și privi în altă parte, incapabilă să răspundă. Pentru că în cele mai adânci, mai ascunse unghere ale inimi-i ei, unde nu îndrăznea să admită cu voce tare, era exact ceea ce își dorea. Să se căsătorească. Și dacă ar fi fost căsătorită cu el, cum ar fi putut fi altfel decât minunat?

Nu întâlnise niciodată un bărbat ca el. Era incredibil de special, eroul și protectorul pe care așteptase toată viața să îl găsească. Cu siguranță, nu regreta faptul că îi dăruise inocența ei în noaptea aceea. Nu avea să regrete *niciodată*. În același timp tandru și pasional, făcuse ca experiența să fie minunată pentru ea, încât nu își putea imagina cum ar fi putut fi mai bine de atât. Ori că ar fi putut să se dăruiască atât de nestingherită oricărui alt bărbat.

Dar nu avea nici un viitor alături de el; știuse asta din momentul în care se întâlniseră. Chiar dacă ar fi găsit o cale prin care să îl facă să o creadă pe ea, nu pe Royston, era totuși moștenitorul unui ducat, iar ea era... ei bine, nimic din ceea ce un duce ar fi dorit vreo dată de la o soție.

Poate că își dorea cu disperare un soț, un cămin și o familie, dar Thomas nu o voia ca soție. Fusese foarte clar în legătură cu acest aspect. Poate că nu fusese ca toți ceilalți bărbați din trecutul ei, cărora nu le păsase de nimic altceva decât de posibilitatea de a se culca cu ea și de a se întoarce acasă când petrecerea avea să ia sfârșit, dar, în cele din urmă, diferența aceea nu avusese nici o importanță.

Clipind să-și oprească lacrimile fierbinți, își odihni obrazul pe pieptul lui și rămase tăcută pentru restul drumului. În ceea ce o privea, aceea putea fi ultima oară în care el avea să o țină în brațe. Nu menționase niciodată că vor mai petrece vreo noapte împreună și acum, când totul se destrăma în jurul lor, nu numai că avea să o părăsească, ar fi putut chiar să sfârșească prin a o aresta. Nu credea că ar fi putut supraviețui acestui lucru. Nu după ce fusese goală și tremurase în brațele lui.

Thomas trase frâiele și opri calul la marginea proprietății, rămânând grijuliu ascuns vederii în spatele zidului de piatră. Alunecă de pe spatele calului.

— Poți intra?

Încuviință din cap. Ușa servitorilor ar fi trebuit să fie descuiată, și avea să intre pe acolo, strecurându-se sus pe scările din spate așa cum făcea de fiecare dată când se furișa afară noaptea.

— Du-te direct în camera ta, îi ordonă, așezând-o pe pământ. Apoi prefă-te că ești bolnavă, atât de grav, încât nu îți poți părăsi patul.

Ea scutură din cap.

— Vreau să știu ce se întâmplă.

Blestemă cumplit, iar ea tresări, nu din cauza izbucnirii lui, ci din cauză că simțea deja prăpastia care se deschidea între ei, îl simțise deja că se retrăgea de lângă ea.

— Măcar o dată, Josephine, fă exact cum te rog. Își retrase mâinile de pe ea și păși în spate, apoi aruncă o privire de-a lungul aleii către casa încă adormită. Îți voi trimite vorbă cât voi putea de repede, dar trebuie să știu sigur unde te afli. Nu îl pot ajuta pe Cooper dacă sunt îngrijorat de siguranța ta. Înțelegi?

— Da. Dar acceptarea era rostită în silă.

— Polițistul ar putea veni aici, după tine. O privi sumbru, ochii lui având culoarea albastrului-închis al cerului de dinaintea zorilor. Dacă vei fi acuzată că ai fost la locul jafului, spune că ne-am întâlnit în secret la căsuță și că am fost acolo toată noaptea. Făcu o pauză care să sublinieze ceea ce spusese. Ai înțeles?

Simți că se sufocă. Își dădu seama într-o clipă... pelerina care părea că-i fusese smulsă de pe umeri, nasturii pe care îi smulsese de la vesta lui, cele două pahare de coniac de pe măsuta de lângă pat... aranjase căsuța astfel încât să nu rămână urmă de îndoială asupra a ceea ce se întâmplase între ei, în cazul în care ar fi avut nevoie de o justificare. Până la cearșafurile încă răvășite de pe pat.

— Dacă părinții mei află, ne vor obliga să ne căsătorim, șopti ea cu o seriozitate sumbră.

— Mai bine să fii forțată să te căsătorești, decât să atârni în ștreang, răspunse el pe același ton sumbru.

Îi apucă rochia și o trase, lipind-o de el, și o sărută flămând. Se retrase apoi, îi dădu drumul și se urcă din nou pe cal.

— Du-te în camera ta și rămâi acolo până când îți dau de veste.

Dădu pinteni calului și se îndepărtă la galop. Rămânând neajutorată în mijlocul drumului și apăsându-și cu dosul palmei buzele încă umede, îl urmări cu privirea până când se pierdu în întunericul albastrui. Îi scăpă un scâncet de durere. Dumnezeuule, oare avea să îl revadă?

Capitolul 9

Elisabeth Carlisle se uita cu atenție la fiica sa care era întinsă în pat, cu lumina dimineții revărsându-se în încăpere.

– Bolnavă? Ridică neîncrezătoare din sprâncene. La cină erai foarte bine.

– Probabil că e de la ceva ce am mâncat, băigui Josie, urând faptul că o mințea pe mama sa. Sau poate de la vremea în schimbare.

Dar era sigură că *arăta* îngrozitor din cauza a tot ceea ce se întâmplase noaptea trecută, de la jaful ratat până la pierderea inocenței, apoi grijile pentru John Cooper, toate amestecate cu lipsa somnului. Și despărțirea jalnică de Thomas. Și mai rău, trupul o durea în locuri în care nu credea că poate simți durere și știa că usturimea aceea nu era de la zborul prin pădure.

El îi făcuse asta. Nevoia nesecată a lui Thomas și dorința lui față de ea îi lăsaseră urme, înfierând-o pe dinăuntru, iar ea bănuia că amprenta lui asupra ei avea să dureze pentru totdeauna.

– Ori poate că această boală neașteptată se datorează unui anume marchiz.

Oprindu-și un strigăt de uimire, Josie nu putu ascunde îmbujorarea jenantă care pornise de pe gâtul ei, nici privirea vinovată care apăruse pe chipul ei. Înghiți agitată în sec.

– Ce vrei să spui?

– Nu te preface, Josephine Grace, o admonestă cu asprime mama, stând pe marginea patului. Nu te preface că sunt atât de oarbă, încât să nu observ felul în care tu și Lord Chesney vă purtați unul în preajma celuilalt. V-ați atacat unul pe altul încă din prima noapte a petrecerii și v-ați aruncat remarci usturătoare în fața oaspeților.

Căscă gura și rămase așa pentru o clipă, înainte să își amintească să o închidă.

— Deci, spuse ea atentă, crezi că mă prefac că sunt bolnavă ca să-l evit pe Lord Chesney fiindcă ne-am... certat?

— Doar dacă nu cumva ai vreun alt motiv pentru care te comporți atât de ciudat în preajma lui.

Josie se holbă la mama ei, șocată până la tăcere. Suspecta că... Ce-rule, mama observase? „Imposibil.“ Ea și Thomas fuseseră atenți de față cu ceilalți oaspeți, atât de atenți chiar, încât mama ei nu era singura care credea că ei doi se displăceau. Doamnele o tachinaseră în salon nu mai departe de ieri în legătură cu cât de multe respingeri ar mai accepta marchizul înainte de a renunța la interesul față de ea.

— Nu, sigur că nu, minți Josie repede, încercând din răspuțeri să își încetinească bătăile inimii și să își liniștească respirația înainte de a se da de gol. Știu destul de bine cum să evit un bărbat ca el. Știa, dar nu reușise să pună acest lucru în practică, spre rușinoasa ei plăcere.

— Ei bine. Mama își îngustă neîncrezătoare privirea. Dacă într-adevăr asta e tot...

— Este. Josie se lăsă din nou pe pernă, încercând din răspuțeri să ignore sentimentul de vinovăție care creștea în ea fiindcă își mințise mama. Dumnezeu! Viața ei era atât de simplă când era doar un tâlhar. Și promit că voi fi mai atentă la felul în care îi vorbesc. În viitor mă voi strădui să mă comport ca o doamnă cu marchizul. Apoi, neputând învinge diavolul care îi stătea pe umăr și îi dădea ghes, adăugă: În public.

Mama sa zâmbi și o bătu ușor pe mână.

— Bine. Pentru că am impresia că Miranda Hodgkins s-a îndrăgostit la nebunie de el și, atâta timp cât visează cu ochii deschiși la el, nu îl vânează pe Robert.

Josie zâmbi amuzându-se în secret. Miranda Hodgkins cu Thomas Matteson? Gâsculița aceea prostuță nu ar fi avut nici o șansă cu un bărbat ca el. Ar fi mestecat-o și ar fi scuipat-o afară ca și cum nu ar fi fost nimic.

— Nu cred că Miranda este genul de femeie care să îi atragă atenția marchizului.

Sau cel puțin așa spera. În mod egoist, nu dorea ca nimeni, în afară de ea, să îi atragă atenția.

— Ei, mai bine pe a lui, decât pe a fratelui tău. Elizabeth dădu din cap și se îndepărtă de pat. Dacă aș putea să îl pun pe Robert la păstrare timp de cinci ani ca să îi dau ei șansa să îl ajungă din urmă... Scoase un oftat răbdător. Poate chiar zece.

Josie își ascunse un hohot de râs cu o criză de tuse. Până la urmă, se presupunea că *era* bolnavă.

– Atunci stai în pat dacă vrei. Mama se aplecă și o sărută pe frunte, într-un gest pe care Josie îl bănuia că fusese făcut cu intenția de a-i măsura temperatura. Dormi toată ziua și recapătă-ți forțele pentru cina de rămas-bun din noaptea asta. Contesa nu ne-ar ierta niciodată dacă am lipsi.

Cina de rămas-bun? Dumnezeuule, cum de uitase? Pieptul i se strânse dureros. Nu, era imposibil. Petrecerea nu se putea apropia de final atât de repede, pentru că atunci când avea să ia sfârșit, Thomas nu mai avea nici o scuză să rămână la Blackwood Hall. Avea să dispară din Lincolnshire și din viața ei.

– Da, mama, șopti ea, dintr-odată bolnavă cu adevărat.

– O să mă întorc mai târziu să văd ce faci. Mama sa îi strânse ușor mâna, lunecând apoi de-a lungul încăperii.

Josie se ridică în capul oaselor.

– Mama?

– Da? Se opri, cu mâna pe ușă.

– Thomas Matteson, spuse ea încet, îndreptându-și atenția asupra cuverturii și trăgând de cusături. Crezi că... Vreau să spun, ar fi atât de groaznic dacă am presupune că...

– Ce să presupunem, dragă? Întrebă mama ei cu blândețe.

Respiră adânc.

– Ar putea cineva ca mine să se... mărite cu cineva ca el?

Simți privirea curioasă a mamei ei asupra sa, dar nu putea să se uite la ea, nici chiar atunci când se întorsese să se așeze din nou lângă ea, pe pat.

– Bărbatul acela ar trebui să se considere norocos să se bucure de atenția unei persoane ca tine, draga mea.

Umerii lui Josie se încovoieară. Sigur că mama avea să spună asta. Era exact ceea ce trebuia ca mamele să le spună fiicelor lor. Dar Josie nu era fiica ei. Nu era fiica ei *adevărată*. Nu era cu adevărat din familia Carlisle, și asta făcea toată diferența.

– Este un gentleman de rang înalt dintr-o familie respectată. Clătină cu tristețe din cap, învârtindu-și degetele prin cuvertură. Iar eu nu sunt.

– Chiar dacă tatăl tău nu a fost baron din naștere, ci i-a fost acordat titlul, *este* totuși baron, iar tu ești fiica lui.

— Dar nu sunt, repetă Josie, atât de încet, încât cuvintele nu fură decât o respirație.

Mama ei îi atinse bărbia și îi ridică fața până când Josie nu avu de ales și trebui să o privească. O mânie aprigă îi împietrise trăsăturile, amintindu-i lui Josie de înverșunarea unei leoaice care își apără puii.

— Ți-a spus ceva Lord Chesney? De asta nu te înțelegi cu marchizul? Dacă a făcut-o, așa să-mi ajute Dumnezeu, voi cere să îți ofere scuze, iar acel bărbat va...

— Nu, sigur că nu!

Chiar dacă știa adevărul despre trecutul ei, Thomas nu i-ar fi spus niciodată nimic despre asta. Era mult prea bine-crescut.

Elizabeth oftă din greu, iar furia i se risipi în timp ce scutura din cap.

— Atunci de unde vine nesiguranța asta? Își trecu vârfurile degetelor peste obrazul lui Josie ca să o liniștească și se încruntă de îngrijorare. Nu ai mai vorbit despre adopție de atâta timp... Am crezut că în cele din urmă ai lăsat totul deoparte și că ai acceptat pe deplin faptul că ești parte din această familie și că așa va fi mereu.

— Știu că sunt acceptată aici, de tine, de *papa* și de băieți... Vocea i se sugrumă. Dar nu sunt cu adevărat o Carlisle și nu voi putea fi vreodată.

— Ba ești. Mângâie drăgăstos o buclă de pe fruntea lui Josie. Când ai venit aici pentru prima oară, atât de mică, dar atât de curajoasă, ai umplut un gol în această casă. Aveam nevoie de râsul unei fete care să răsune pe holuri, de păpușile ei lăsate pe podeaua camerei pentru copii, de panglici roz împrăștiate peste tot... Cuvintele i se blocau în gât, iar ochii îi străluciră. Chiar dacă nu ți-am dat naștere, îmi aparții, draga mea. Și te iubesc la fel de mult ca orice mamă care își iubește fiica.

Mama o îmbrățișă și o trase la pieptul ei, ținând-o aproape și legănând-o așa cum făcuse când Josie sosise prima dată la Chestnut Hall, când era mică.

Își închise ochii strâns în îmbrățișarea aceea. Indiferent cât de mult insista mama că era la fel ca o fică legitimă, ea știa mai bine. Abia ridicați la rang de nobili, părinții ei erau încă obișnuiți cu stilul de viață de la țară și cu manierele clasei de mijloc în care fuseseră născuți și erau foarte diferiți de alți nobili, care nici măcar nu s-ar fi gândit vreodată să adopte un copil și care ar fi primit în casa lor

cel mult un văr îndepărtat ori vreo nepoată. Iar acest lucru o făcea să fie diferită de orice altă fată din înalta societate engleză.

— Nu te simți bine-venită aici? Întrebă mama ei. Te-a tratat vreodată cineva din Islingham, vreunul dintre arendașii ori servitorii noștri altfel decât ca pe un membru al familiei noastre?

— Nu, dar... Oare un nobil ar fi privit-o la fel? Când cineva dintr-o familie respectată o vedea, cineva cu poziție socială și proprietăți, cineva ca Thomas, o privea oare ca pe fiica unui baron ori ca pe cine era în realitate... Eu nu sunt nimic.

— Să nu mai spui *niciodată* asta! o certă cu asprime mama, străpungând-o cu mult-practicata încruntare de nemulțumire a cărei forță o perfecționase timp de 30 de ani asupra băieților. Ești frumoasă, inteligentă, iubitoare și bună. Orice domn care pune mai presus descendența sângelui decât toate aceste calități nu te merită.

Josie scutură din cap întristată. Era atât de simplu pentru mama ei să spună acele cuvinte, dar ea știa cât de crudă putea fi lumea. Nobilii pursânge se căsătoreau cu doamne pursânge pentru a da naștere unor moștenitori pursânge; nimic nu putea schimba asta. Și dacă tot ceea ce îi interesează este descendența, dacă nici unul dintre ei nu vrea ca sângele urmașilor lor să fie mânjit de căsătoria cu fiica naturală a cine știe cui? Dacă nimeni nu mă va cere *niciodată* în căsătorie...

— Atunci va fi pierderea lor și câștigul nostru, pentru că întotdeauna vei avea un cămin aici. Întotdeauna. Mama ei se opri, cu sprâncenele împreunate, studiind-o îndeaproape. Apoi, dintr-odată înțelegând, căscă gura și obrajii îi pâliră. Acesta este motivul pentru care nu ai vrut să participi la sezoanele londoneze? Pentru că te-ai gândit că nu vei avea pețitori, că nu îți va cere nimeni mâna?

Înghiți cu greu și își feri privirea. Exact acesta fusese motivul.

— Nu contează.

— Vai, draga mea! Umerii i se prăbușiră când cuprinse în mâinile ei chipul fiicei sale și o privi cu regret adânc și cu tristețe. Dacă aș fi știut... tu ai refuzat, iar eu și tatăl tău nu am dorit *niciodată* să te obligăm.

— Știu.

Nu îndrăznise *niciodată* să spere la un sezon londonez știind ce avea să se întâmple de îndată ce bârfele despre trecutul ei ar fi circulat prin lumea bună și s-ar fi aflat că mama ei adevărată fusese

o servitoare ori o prostituată. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu putuse să prindă nici măcar pe unul dintre fiii vreunui moșier din Lincolnshire, cum ar fi putut să spere că ar fi avut șanse cu un nobil londonez? Nașterea ei o pusese pe raft încă înainte de a fi purtat prima ei rochie de bal.

— Nu e prea târziu. Dacă dorești un sezon londonez, putem încă să îl avem. Îi strânse mâinile. Știi sigur că un bărbat cumsecade *te va cere* în cele din urmă în căsătorie. Poate nu unul chiar atât de prestigios ca Lord Chesney, dar cu toate astea un bărbat bine. Forță un zâmbet liniștitor, dar pentru Josie, expresia mamei sale era sfâșietoare. Înțelegeți?

Încuviință tăcută din cap, incapabilă să își găsească vocea.

— Vreau să fii fericită, draga mea, chiar dacă asta înseamnă să te căsătorești cu un nobil ori cu un lacheu, ori să nu te căsătorești deloc. Mă crezi?

Josie dădu din cap, clipind des și șopti:

— Da.

— Bun, spuse ferm mama. Apoi făcu o pauză, mușcându-și temător buza de jos. Dar, te rog, nu te căsătorești cu lacheul.

— Mama! Josie se înecă de surpriză printre lacrimile nevărsate.

— Ei bine, nu poți să dai vina pe mine! Am și așa destule probleme pe cap cu frații tăi și, dacă apuc să îi văd căsătoriți pe toți trei fără scandal, va fi un miracol. Scoase un oftat lung, prefăcut, apoi o sărută pe obraji și se ridică. În ceea ce îl privește pe Chesney, spuse în timp ce ieșea pe ușă, fă tot posibilul să îl eviți și nu lua în seamă nimic din ceea ce face ori spune ca să te tachineze.

Să îl evite? Ah, era mult prea târziu pentru asta. Încercase deja să îl evite și uite unde ajunsese... numai departe de el nu fusese. Ar fi trebuit să știe tot timpul că Thomas Matteson pur și simplu nu era un bărbat pe care o femeie îl putea ignora. Iar în ceea ce privește tachineările... Vai! Trupul i se înfierbântă doar la gândul felului în care o tachinease.

— După cina din seara asta nu te va mai deranja niciodată.

Pieptul i se scufundă. Pentru că îi plăcea să fie tachinată de Thomas. Foarte mult. Chiar și în momentele acelea, excitarea îi furnica trupul plin de dureri și înțepenit, doar gândindu-se la el. Să nu fie tachinată de el era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Dădu la o parte cuvertura, încruntată, și începu să se plimbe în jurul patului, sperând că mișcarea avea să oprească atât ghemul

de disconfort din pântec, cât și lacrimile. Thomas era pur și simplu cel mai minunat bărbat pe care îl întâlnise vreodată, iar ea știa că nu avea să mai întâlnească niciodată un altul ca el. Îi era așa de ușor acum să se imagineze petrecându-și toate nopțile în brațele lui în felul acela degajat pe care îl împărtășiseră noaptea trecută, tachi-nându-se și râzând împreună odată ce nevoile fizice ar fi fost satisfăcute. Și ah, se putea imagina cu ușurință satisfăcându-și nevoile fizice alături de el din nou, și des.

Își dorea și momente de liniște, când avea să fie fericită doar să-l aibă lângă ea în fața focului în nopțile reci de iarnă ori să îl hrănească cu căpșune la un picnic de primăvară. I-ar fi plăcut foarte mult ca el să o învețe totul despre viața la Londra.

Înghetă, iar inima îi sări în piept, dureros. Dragoste?

Nu, nu asta voise să spună. Nu dragoste! Nu era vorba absolut deloc de *dragoste* între ei.

Îi era, desigur, datorare. Îi salvase viața și, păstrându-i secretul, se dovedise a-i fi aliat.

Și, bineînțeles, îl găsea atrăgător. Cu părul acela negru și des și cu ochii aceia albaștri, pătrunzători, era atrăgător într-un mod care îi tăia respirația de fiecare dată când îl vedea pășind într-o încăpere. Și, de fiecare dată când o trăgea în brațele lui, știa că aparținea acolo așa cum nu aparținuse nicăieri în viața ei. Sentimentul era inexplicabil. De fapt, era de-a dreptul o nebunie. Așa erau fanteziile pe care și le permisesse, de a îndrăzni să spere că ar fi putut ca într-o bună zi să se mărite... cu el.

Dar dragoste? Nici în cele mai sălbatice visuri ale ei nu îndrăznise să își permită...

Genunchii i se înmuieră și se prăbuși pe pat. Chiar în momentul în care auzi vâjăitul sângelui în urechi din cauza bubuitului inimii, știu că era adevărat. Un suspin îi părăsi buzele. *Se îndrăgostise* de el, de acel bărbat care era moștenitorul unui ducat, un spion și un erou. Singurul bărbat care era, pentru ea, cea mai imposibilă alegere din întreaga Anglie, în afară de însuși prințul regent. Același bărbat care, înainte de toate, intrase în viața ei doar pentru că plănuise să o aresteze.

Dar nimic din ceea ce simțea ea nu conta. Pentru că nu era cineva pe care ar fi putut să-l aibă și niciodată nu avea să fie al ei.

Inspirând adânc, hotărâtă, se smulse de lângă pat. Poate că nu avea nici o șansă la un viitor alături de el, dar cel puțin îl putea ajuta

să iasă din dezastrul în care îl amestecase și, poate, doar poate, ar putea găsi o modalitate de a face ca el să fie văzut ca un erou în toată treaba asta. Un erou care ar fi meritat să fie reprimat de către Ministerul de Război.

Răsucindu-și părul în coc și străduindu-se din răputeri să și-l prindă cu ace, se grăbi să se îmbrace. Renunțase la tâlhării, dar nu renunțase complet să încalce legea. Nu încă. Pentru că plănuia ca în acea dimineață să se strecoare în Blackwood Hall și să fure dovada de care avea nevoie pentru a-l opri pe Royston, o dată pentru totdeauna.

O oră mai târziu, la Blackwood Hall, Josie mergea pe holul de la etaj cât se poate de normal... dacă *normal* însemna să își țină respirația, să își frângă mâinile și să se strecoare pe vârfuri.

Se răspândise printre oaspeți vestea că jaful din noaptea trecută eșuase și că polițistul îl avea în custodie pe tâlhar, și dispoziția generală devenise sumbră la petrecere. Contesa rămăsese închisă în apartamentul ei, prea surescitată pentru a putea da ochii cu oaspeții ei. Iar Royston, din spusele lui Greaves, care o întâmpinase când sosise, era în sat, căutând mai multe informații.

Cu toți oaspeții îngrămădiți în casă, nimeni nu ar fi suspectat-o că punea ceva la cale, dacă ar fi văzut-o plimbându-se din încăpere în încăpere. Dacă cineva o va întreba ce caută acolo, avea să spună simplu că se îndrepta spre salonul de muzică ca să se uite pe partituri în căutarea unui cântec sau două pe care să le interpreteze în seara aceea, după cină. Dar era sigură că nimeni nu ar fi pus la îndoială minciuna ei. Nimeni nu o făcuse până atunci.

Până la Thomas.

Gemu surd. De ce *el*? Dintre toți bărbații de care s-ar fi putut îndrăgosti, cel care venise pe neașteptate și îi furase inima era același bărbat care era decis să o aresteze. Același care o făcuse să se simtă extraordinar de frumoasă și de dorită și totuși nu credea nici un cuvânt pe care ea îl rostea.

Inima i se poticni dureros. Atât de naivă! Fusese nebună că își permisesese să-și imagineze măcar pentru o clipă că ar fi existat posibilitatea de a-și împărți viața cu el, că păstrase vie chiar și o urmă de speranță că ar fi putut avea mai mult decât doar o noapte împreună. Sau să creadă încă în visul ei stupid din copilărie că până la urmă cineva avea să își dorească să se însoare cu ea. După atâția ani

ar fi trebuit să știe mai bine și să lase acel vis să moară. Chiar dacă avea să se dovedească a fi singurul nobil din întreaga Anglie căruia să nu îi pese că era orfană, Thomas nu avea încredere în ea. Și, dacă era să fie cinstită, nu prea îi dăduse motive să o facă. În disperarea ei de a-i ajuta pe orfani, îl făcuse să se îndoiască de tot ce avea legătură cu ea.

Adunându-și curajul, grăbi pasul. Deși nu putea să își schimbe trecutul, *avea* să găsească dovada care să îl facă, în sfârșit, să o creadă, chiar dacă trebuia să scotocească toate cele două sute de încăperi de la Blackwood Hall centimetru cu centimetru.

O ușă se deschise și un braț se repezi spre talia ei. Cineva o trase în încăpere și o lipi de perete. Ușa se închise în urma ei, închizând-o înăuntru. Respiră adânc și dădu să strige...

O mână îi apăsă gura.

– Liniște!

Ridică ochii care apoi i se lărgiră. Thomas. Dacă știa ce era bine pentru ea, când văzu furia înghețată de pe chipul lui, ar fi trebuit să strige.

– Ce *naiba* faci aici? mormăi scrâșnind din dinți, luându-și apoi mâna de pe gura ei ca să îi ținutiască umerii de perete.

– Am venit să te ajut.

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Înțepătura proaspetei respingeri o înjunghie în inimă ca un țăruș. Fusese goală în brațele lui cu nu mai mult de douăsprezece ore în urmă, dar îl simțea deja departe, la celălalt capăt al lumii. Ți-am spus să rămâi în camera ta.

– Nu aveam de gând să stau acolo în timp ce tu...

El blestemă atât de vehement, încât o făcu să tresară.

– Data viitoare o să te leg, naibii, cu sfoară.

Bărbia îi țâșni în aer.

– Aș vrea să te văd încercând!

– Nu mă tenta! Expresia i se înăspri, iar Thomas o strânse și mai tare de brațe, exasperarea lui devenind palpabilă. Ți-am spus să stai acasă. Acum te găsesc dând târcoale prin casa lui Royston, exact sub nasul omului. Când mâna i se încheștă, mușchii de pe umerii lui se încordară, iar ea bănuia că doar nevoia de a păstra tăcerea era aceea care îl oprea să nu dea cu pumnul în perete. Afurisenie!

– Nu mă mai blestema! îl certă ea.

– Nu te blestem.

– Se presupune că ești spion.

— Sunt, zise el batjocoritor.

— Atunci rămâi calm. Își roti umerii, dar el nu slăbi strânsoarea. Și dă-mi drumul!

— Și te vei duce imediat acasă și vei rămâne acolo până te voi chema?

— Nu.

— *Dumnezeii, Jo!*

— Nu mai ocări...

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu faci niciodată ce îți cer? Se aplecă spre ea până când respirația lui caldă îi atinse obrajii, furia întunecându-i fruntea. Încerci să te sinucizi?

— Încerc să ajut, se apără ea.

Dar în clipa aceea, când se înfruntau ca doi buldogi în luptă, ea știu că nici unul din ei nu avea încredere totală în celălalt. El nu avea destulă încredere în ea, încât să ia de bune spusele ei, și nu pe ale lui Royston, iar ea nu avea încredere că el nu urma să o aresteze pentru a-și recăpăta vechea viață. Viața în care el susținea că nu era loc pentru ea. Inima o durea deja la gândul de a-l pierde. O altă respingere din partea lui i-ar fi sfâșiat inima de tot.

Când ea se întoarse și întinse mâna către clanță, rugându-se să poată evada înainte ca el să vadă durerea de pe chipul ei, el izbi ușa cu mâna și o ținu închisă.

Inima ei se prăbuși. *Ah, Doamne...* de ce nu o lăsa în pace ca să poată fi nefericită în liniște? Nu crezuse *niciodată* că a iubi pe cineva putea fi atât de chinuitor.

Se apropie de ea, din spate, iar ea îi simți căldura trupului. În ciuda furiei și a durerii, un tremur febril alergă prin ea și îi făcu inima să o ia la goană, atunci când el își coborî gura la urechea ei.

— Te vreau acasă ca să te țin în siguranță, explică el pe un ton cald, pe care ea știa că se lupta să și-l controleze, pentru că putea, chiar și atunci, să simtă mânia și confuzia care mocneau în el. O mângâie pe obraz cu încheieturile degetelor și obținu din partea ei un tremurat înfiorat. Nu vreau să fii rănită, Jo. Te rog să crezi asta.

Dar cum putea ea? Chiar dacă îi dădea drumul fără să o aresteze, faptul că a doua zi el trebuia să plece, la sfârșitul petrecerii, avea să fie o tortură. Indiferent ce avea să se întâmple, ea avea să sufere.

Cu ochii plini de lacrimi, reuși să îngaime:

— Dacă ai fi nevoit, m-ai mai aresta?

— Da, răspunse el, onestitatea lui brută înfigând sulița suferinței în sufletul ei.

Respiră tremurând.

– Atunci sper că înțelegi de ce nu puteam să rămân acasă.

– Nu, nu pot. Vocea lui joasă era acum răgușită, fiecare cuvânt fiind o respirație fierbinte în urechea ei, ceea ce o făcu să își dorească să se lase pur și simplu pe spate și să fie din nou în brațele lui. Iar dacă avea să facă asta... Cerule, ar fi fost cu adevărat pierdută pe vecie! Nu înțeleg de ce continui să îți pui viața în pericol, mai întâi cu jafurile, iar acum preumblându-te pe sub nasul lui Royston.

O întoarce încet cu fața spre el, iar ea reuși cumva să reziste nevoii de a-și înfășura brațele în jurul gâtului lui, deși pielea o gădila de la apropierea de el.

– Pentru că orfanii nu au pe nimeni altcineva care să îi protejeze, în afară de mine.

– Dar familia ta, Josephine? Te-ai gândit ce se va întâmpla cu ei dacă vei fi prinsă?

Pieptul i se strânse dureros. *Se gândise* la ei, din primul moment în care se hotărâse să devină tâlhar. Dar nu era cu adevărat o Carlisle și, dacă ar fi fost prinsă, familia ei ar fi putut să se distanțeze de ea, amintindu-le tuturor că fusese adoptată, ținându-se astfel la distanță de cea mai mare parte a scandalului care ar fi căzut pe capul lor. Puteau da vina în totalitate pe ea, iar societatea ar fi înțeles, având în vedere faptul că se așteptaseră la dezastru tot timpul. Până la urmă, asta se întâmpla dacă adoptai un orfan. Mama și *papa* pur și simplu nu înțeleseseră încă.

Printre lacrimile fierbinți, chipul lui frumos se vedea încețoșat.

– Nu sunt familia mea adevărată.

– Ba da, sunt. Cu degetul mare îi mângâie, blând, buza de jos, iar buzele i se întredeschiseră din proprie voință, cu un oftat tremurat. Felul în care te iubesc... i-ai răni iremediabil, Jo, și ei s-ar învinovăți singuri. Ai putea îndura asta, știind prin ce iad i-ar face să treacă arestarea ta?

– Dacă singura opțiune ar fi să le întorc spatele orfanilor, atunci da, răspunse ea, crezând în ceea ce spunea. Aș putea îndura. *Cumva*.

Neîncrederea îi umbri ochii, transformându-le adâncimile într-un albastru sufocant ca miezul nopții.

– Nu, nu ai putea.

– Te înșeli în ceea ce mă privește, șopti ea, dorindu-și ca el să nu o privească în felul acela, ca și cum ar fi aflat totul despre ea. Crezi că mă cunoști, Thomas, dar nu e adevărat.

El înaintă, micșorând distanța dintre ei. Își înăbuși un strigăt de frustrare și de nevoie, închizând ochii, la senzația pe care i-o dădea trupul lui viguros, apăsător ispititor pe al ei. Amintirile minunate ale nopții trecute pulsă prin ea, iar coapsele i se încheștară puternic împotriva zvâcnirii nerușinate dintre picioarele ei. Tânjea să fie din nou cu el, să se predea delicioasei plăceri pe care doar el putea să i-o dăruiască, când o făcea să se simtă atât de frumoasă, atât de dorită și fericită... doar ca durerea să fie de două ori mai mare când avea să plece.

— După noaptea trecută, murmură el, gura lui lângă a ei, te cunosc foarte bine, Josephine. Vocea lui joasă reverberă prin ea și îi făcu inimă să bubuiască. Și nu mă refer doar la trupul tău încântător.

Își plecă ușor capul ca să o sărute. Când buzele lui le acoperiră pe ale ei, luptă împotriva tentației de a-l implora să o tragă la poartă chiar acolo și să facă din nou dragoste cu ea. Ar fi avut parte de mângâiere în brațele lui, dar consolarea ar fi fost trecătoare. La fel de trecătoare ca și prezența lui în viața ei. Măine, la ora aceasta, avea să fie plecat pentru veșnicie.

Clipi tare ca să alunge usturimea din ochii și se trase înapoi, întreprind sărutul. Fortându-și vocea să nu tremure, îl provoacă:

— Cu toate astea nu ai încredere în mine.

El oftă din toți răunchii, exasperat, iar ea simți încordarea care pune stăpânire pe el.

— Știi că nu e atât de simplu.

— Pentru că îți dorești să fii spion... „Mai mult decât mă dorești pe mine.“ Nu putu duce la sfârșit acuzația ușoară care tăia o rană vie în inima ei.

— Da, răspunse el sumbru.

Neputând suporta să îl privească, își întoarse capul, îngrozită de sentimentele pe care i le-ar fi putut citi pe chip. Vinovăție, milă, obligație... dar, cu siguranță, nu dragoste. Sentimentul pe care își dorea cel mai mult să îl vadă dintre toate.

— Și de aceea sunt aici, se chinui să rostească, cuvintele ei sunând, cumva, mult mai hotărât decât simțea. Să te fac spion din nou.

Ignorând dezolarea profundă care o încerca, îl împinse cu toată puterea ei, deschise larg ușa și se grăbi să iasă pe hol.

Nu mai putea îndura nici un moment să fie singură cu el în încăpere, luptându-se cu nevoia de a-și înfășura brațele în jurul umerilor lui și de a-l trage aproape de ea, pentru că nimic bun nu avea

să rezulte din asta. O înnebunea și agasa dincolo de orice închipuire, și suferea și mai tare de fiecare dată când era bun și tandru cu ea. Cum era acum. Ar fi fost mult mai ușor să se despartă de el dacă nu ar fi fost decât un crai fără inimă, pentru că atunci nu i-ar fi păsător de el. Și nu ar mai fi dorit nimic altceva.

– Să mă faci din nou spion, ai? întrebă el alăturându-i-se. Mânia din el nu putu să oprească durerea și vulnerabilitatea să i se strecoare în voce. Acum îl cunoștea și ea bine. Și cum mai exact plănuiești să faci asta?

– Voi căuta în biroul lui Royston dovada că...

– Eu voi sparge biroul lui. Degetele îi strânseseră cotul, în semn de avertizare. Tu te vei întoarce la Chestnut Hill.

Josephine opri atât de brusc, încât Thomas aproape că se ciocni de ea, expresia i se înăspri, de parcă se pregătea pentru o altă luptă cu ea, un alt comentariu mușcător ori o acuzație brutală. În schimb, ea șopti încet:

– Este vina mea, Thomas, totul este din vina mea. Jafurile, lupta de azi-noapte, arestarea domnului Cooper... Trebuie să particip la asta. El clipi auzind intensitatea din vocea ei când insistă: *Trebuie s-o fac. Nu mă goni, nu acum.*

O privi lung, în tăcere, în timp ce, în mod evident, se gândea la consecințele rămânării ei lângă el. Apoi, dând din cap hotărât, o luă din nou de braț și o conduse pe hol în pas de plimbare. Oricine ar fi dat peste ei ar fi crezut că pur și simplu mergeau să se alăture celorlalți oaspeți în salonul de la parter.

– Bine, fu de acord în cele din urmă, oftând din greu. O vom face împreună. Dar vei face ce spun fără nici o întrebare. Ai înțeles?

Acceptă doar pentru că nu avea de ales.

– Crezi că vom găsi vreo dovadă?

– Nu știi, dar trebuie să ne grăbim. Royston era încă în sat cu polițistul când am plecat. Avem o oră, poate și mai puțin.

Se opriră în fața biroului lui Royston. Thomas încercă nonșalant clanța, dar aceasta nu se mișcă.

– Bineînțeles că nu ar fi făcut lucrurile ușoare, mormăi el. Se uită apoi pieziș la ea și o studie din cap până în picioare.

– Ce este? Obrazii i se îmbujorară de rușine.

– Dă-mi unul din acele tale de păr și colierul.

– De ce?

— Nu-mi pune la îndoială cuvintele, Jo. Întinse mâna. Ai încredere în mine!

Ezită, apoi își desfăcu colierul și își scoase un ac. Când i le înmână, degetele lor se atinseră. Fusesse doar o atingere fugitivă, dar stârni în pântecul ei căldura familiară a excitării.

El azvârli colierul pe podea, apoi o apucă de umeri și o așeză lângă ușă.

— Stai aici și stai de pază! Dacă vine cineva pe hol, oricine, chiar și unul din servitori, dă-mi de știre!

Aprobă dând din cap și îl privi cum se lasă pe vine în fața ușii și strecoară în încuietoare acul lung. Degetele i se mișcă abil și, cu o răsucire a acului și un zâmbet șiret către ea, apăsă clanța și deschise ușa. Ridicându-se în picioare, înșfăcă colierul și o trase înăuntru, închizând și incuind ușa în urma lor.

Îi puse colierul la gât și o sărută rapid pe ceafă înainte de a se îndepărta. O furnicătură caldă îi șerpui pe șira spinării.

— Te-ai descurcat de minune, șopti ea, arătând cu capul spre ușă în timp ce își punea la loc acul în păr. S-ar crede că ai pătruns adesea în felul acesta în încăperi încuiate.

El îi aruncă o privire impenetrabilă și se grăbi spre birou.

— Îndemânarea e utilă uneori.

— Îmi închipui. Însă, privindu-l cum caută prin sertarele biroului, încercă din răsuputeri să nu își închipuie, mintea ei aducând la viață imagini nedorite cu Thomas forțând încuietorile a zeci de uși aparținând unor femei frumoase.

El verifică minuțios conținutul fiecărui sertar și nu lăsă nici un semn că se umblase în ele.

— Am forțat încuietoarea ușii de la dormitorul tău?

I se puse un nod în gât.

— Nu.

Își ridică ochii și o străpuse cu o privire fixă.

— Atunci nu presupune că am făcut-o pentru vreo altă femeie.

Își feri ochii, dojenită cum se cuvine. Thomas Matteson nu era doar spion, ci, aparent, și un cititor de gânduri.

Căută și în ultimul sertar, dar nu găsi nimic.

— Ce aş putea face? întrebă ea în timp ce el începu să caute metodic prin dulapuri și pe măsuțele din jur.

– Dacă Royston încuie ușa, înseamnă că sunt aici informații pe care nu vrea să le găsească nimeni. Făcu semn cu capul înspre rafturi.

– Uită-te prin cărți, una câte una și verifică dacă nu cumva e ceva ascuns după ele. Dar asigură-te că le pui la loc *exact* așa cum le-ai găsit. Și fii atentă la orice fir de ață ori de păr sau ceva de genul acesta care ar putea fi pus pe raft ori pe cărți. Dacă găsești așa ceva, nu-l atinge și strigă-mă.

– De ce nu? Ridicându-se pe vârfuri, se întinse către prima carte de pe raftul de sus.

– Un fir de ață sau de păr poate fi pus special ca să indice dacă cineva s-a uitat prin lucrurile tale. Verifică rapid dulăpiorul de băuturi din colț. E un vechi truc al spionilor.

– Hmm, atunci bine că ești un spion vechi.

Îi aruncă o privire scurtă peste umăr, rânjind strâmb, înainte de a trece la următoarea masă ca să o cerceteze. Pieptul ei se încălzi la gândul că erau împreună, căutând o dovadă. Măcar de data asta nu se mai certau și era minunat.

– La ce ți-a trebuit colierul? întrebă ea căutând fiecare carte de pe raft și scuturând paginile fiecareia.

– În cazul în care cineva ar fi dat peste noi. Își băgă mâna sub masă în căutarea vreunui document care ar fi putut fi ascuns dedesubtul ei. O scuză pentru a explica motivul pentru care eram în genunchi în fața ușii.

Se uită la el cu gura căscată, amintindu-și cum avusese grijă de cel mai mic detaliu noaptea trecută, în căsuță. Aparent, observarea detaliilor era crucială în viața unui spion.

– Pentru că eu îl scăpasem, iar tu îl ridicai?

– Exact. Se uită de jur împrejurul încăperii cu ochii îngustați. Durează prea mult. Nu vom reuși să terminăm înainte de sosirea lui Royston.

Când el se uită la ea, Josephine știu că nu o vedea ca pe o hoată și nici măcar ca pe amanta pe care și-o făcuse noaptea trecută. În sfârșit o privea ca pe un partener egal, iar conștientizarea acestui lucru trimise un val de plăcere fierbinte prin trupul ei.

– Gândește, Josie, o grăbi el. Îl cunoști, cunoști această casă. Unde ar ascunde ceva ce nu ar vrea să fie găsit de nimeni?

Ea puse la loc ultima carte de pe raft.

— Nu știu. Bănuiesc că Royston este un aristocrat tipic. Îi place foarte mult să călătorească și să tragă cu arma și nu îi plac petrecerile, nici conversațiile banale de la cină, însă contesa le adoră, așa că, de dragul ei, le îngăduie. Își petrece toate sezoanele la Londra. Fiul său, Charles, studiază la Oxford, dar vine acasă foarte rar. Scutură capul, frustrată. Dar Royston nu este ceea ce pare.

— Atunci privește în jur. Vezi ceva care nu îi stă în caracter?

Se întoarce de la bibliotecă și se uită prin încăpere.

— Biroul lui, dulapul de băuturi, măsuțele de pe margine...

— Am căutat deja. *Gândește-te!*

— Asta *fac*, ripostă ea morocânoasă, cu mâinile în șolduri. Un birou simplu, scaune maro, covoare bej... nici un fel de personalitate, nimic ieșit din comun. Arată spre perete, frustrată. Pentru numele lui Dumnezeu! Are până și cel mai plictisitor tablou imaginabil cu unelte de pescuit... I se tăie respirația. Tabloul! Royston urăște pescuitul.

Alergă în partea opusă a încăperii și ridică tabloul de pe perete, apoi rânji uimit peste umăr.

— Bine că nu te-ai aliat cu francezii.

Ținându-și respirația, îl privi cum bagă mâna într-o nișă nu prea adâncă din perete, din spatele tabloului și scoate un carnet mic, negru.

— Atunci asta e? Întrebă ea în timp ce, entuziasmată, inima i-o luă la goană. Dovada de care avem nevoie?

— Nu sunt sigur, dar e destul de importantă pentru Royston încât să o ascundă.

— Să sperăm că e...

Se auzi un sunet de metal hârșâind când de pe hol o cheie luncă în încuietoare. Timp de o secundă ochii li se întâlniră, apoi ea se aruncă către ușă.

Capitolul 10

Thomas încercă să o apuce, dar rată, iar ea, cu un strigăt strident, se așează în dreptul ușii împingând-o cu spatele.

— Nu! strigă ea. Nu intra!

Se propti cu toată greutatea ei în ușa, dar era doar e femeie slabu-
ta și nu ar fi putut să îl țină mult timp departe pe Royston.

- Cine e acolo? Conte! Împinse ușa. Îți cer să-mi spui cine ești și
ce cauți în biroul meu!

- Sunt Josephine Carlisle, domnule.

Thomas își înghiți blestemul de pe buze.

- Domnișoară Carlisle? Royston făcu o pauză. Ce naiba!

- Am avut un accident și mi-am rupt rochia. Se împinse și mai
tare în ușa. A trebuit să mă ascund aici ca să o repar.

Apucă gulerul și sfâșie materialul, rupând atât rochia, cât și că-
mășuța, adânc, peste umăr.

Lui Thomas îi sări inima din piept, teama și mânia cuprinzându-l,
chiar dacă îi admira viclenia. Ah, era genială! Dacă Royston ar fi nă-
pustit peste ei cu rochia de pe ea în halul acela, ar fi crezut că dăduse
peste o întâlnire între iubiți și nimic mai mult. Și chiar dacă contele
ar fi suspectat mai mult, nu ar fi putut niciodată să îi acuze că i-ar fi
scotocit biroul personal, fără să dea alarma prin întreaga casă, ceea
ce ar fi făcut să plouă cu scandaluri deasupra capetelor tuturor.

Dar Thomas era hotărât să nu o lase să fie făcută de rușine în
fața unei case pline de oaspeți care ar fi venit în fugă, cu siguranță,
la primul semn de zarvă. Cu o privire furioasă și un deget dus la
buză în semn de avertisment, se furișă sub birou chiar în clipa în care
Royston forță ușa și o deschise, împingând-o și făcând-o să se îm-
pleticească spre interiorul încăperii. Ultima imagine pe care o zări,
înainte de a se ascunde, fu a mâinii ei trăgând de clopoțelul pentru
servitori de lângă ușa.

- Ce faci în biroul meu? întrebă Royston.

Ascuns sub birou, Thomas băgă mâna sub vestă și, ascunzând car-
netul la spate, sub brâu, scoase pistolul.

- V-am spus, domnule, răspunse ea cu un tremur nervos în
voce. Mi-am rupt rochia. Urcam scările, în căutarea fraților mei. Au
zis că după ce se întorc de la pescuit au de gând să meargă în sala
de biliard.

Thomas trase adânc aer în piept, dar fără zgomot. Făcuse o gre-
șeală dând atâtea detalii. Prea multe detalii făceau întotdeauna
ca o poveste să pară, ei bine, o *poveste*. Iar acum el avea nevoie ca ea să
dea cel mai bun spectacol din viața ei, dacă voia să se salveze pe
ea însăși de la spânzurătoare ori pe amândoi de la altar.

- M-am împiedicat pe scări și mi-am sfâșiat rochia. Vedeți?

Urmă o pauză lungă. În tăcere, Thomas și-l putea imagina pe Royston uitându-se cu jind la sânii ei. Știa că atrăgea atenția contelui asupra ei ca să îl salveze pe el, dar chiar și așa nu se putu abține să nu fie gelos.

— Ești bine? întrebă Royston.

— Sunt bine, mulțumesc.

Un chicotit adânc.

— Ei bine, mereu ai fost neîndemânatică, nu-i așa?

Thomas își încleștă bărbia, rezistând impulsului de a sări să-și înfigă pumnul drept în mutra lui Royston, lua-l-ar naiba de prieten de familie. Josie nu era împiedicată. Era una dintre cele mai atente, cele mai grațioase femei pe care avea să le cunoască vreodată.

Ea forță un răs ușor, luându-se singură peste picior.

— Aveți dreptate, milord.

— Și ce cauți în biroul meu?

— Aceasta a fost prima încăpere în care am putut intra ca să îmi aranjez rochia. Doar nu credeți că aş putea îngădui să fiu văzută în halul acesta? Nu așa... doar uitați-vă la mine, pentru numele lui Dumnezeu!

Thomas scrâșni din dinți. De îndată ce avea să îi spargă fața lui Royston, avea să o strângă de gât pe vrăjitoarea aia mică.

— Ușa era încuiată. Cum ai intrat?

— Dar nu era încuiată, răspunse ea liniștit.

— Era încuiată, o contrazise Royston, iar Thomas îl auzi mișcându-se prin încăpere. Înspre Josie. Mâna i se încleștă pe pistol. Am încuiat-o eu însumi de dimineață. Nimeni altcineva nu are cheie.

— Nu era încuiată. Râse, fără urmă de nervozitate în ea. „Bună fată!” Thomas și-o putu închipui punându-și mâinile în șolduri, încruntându-se ca o guvernanta în timp ce adăugă: Dacă ar fi fost încuiată, nu aş mai fi înăuntru, nu-i așa?

Dar schimbarea direcției din care se auzea vocea ei îi spunea că Royston o făcea să meargă cu spatele prin încăpere. Dacă omul avea să pună mâna pe ea, Thomas avea să îl ucidă. Fără nici o ezitare.

— Doar uitați-vă la mine! exclamă ea. Sunt atât de rușinată.

Ah, cu siguranță avea să o strângă de gât! Dar distracția părea să funcționeze, pentru că Royston nu mai pomeni de ușa încuiată. Dacă erau norocoși, contele avea să o creadă, dar Thomas nu avea nici o idee despre cum avea să iasă din cameră fără să fie văzut. Nu putea

face altceva decât să aștepte și să își pună credința în ea, femeia în care abia acum începea să aibă încredere.

– Totuși, e păcat să strici o rochie așa draguță. Vocea lui Royston era acum mai răgușită, și Thomas simți un fior de avertisment rece ca gheața pe șira spinării. Și una care arată splendid pe tine, Josie dragă.

„Josie.” Thomas scrâșni din dinți. „Dragă.” Royston era un om mort. Un singur icnet din partea ei, și avea să bage un glonț în inima bărbatului.

– Totuși, nici pe departe atât de splendidă ca rochiile soției dumneavoastră, nu credeți?

În liniștea stânenitoare ce urmă răspunsului ei, buzele lui zvâcniră amuzate. Îi amintise rapid lui Royston că era însurat și că ea nu avea să tolereze încercarea lui de a-i fi infidel contesei. Thomas zâmbi. Mica lui vrăjitoare era capabilă să își poarte singură de grijă.

„A lui?” Inima îi bubui. Când începuse să se gândească la ea ca fiind a lui?

Dar exact asta simțea pentru ea. I se dăruise noaptea trecută și acum era a lui. Și, cu adevărat, nu mai știa dacă avea să se poată desparti de ea.

– Soția mea, repetă Royston țeapăn. Da. Ei bine.

Se auzi un ciocănit la ușă, iar Josie scoase un geamăt prefăcut de surpriză când îl auzi pe Greaves strigându-l pe Royston.

– Ah, nu! Nu pot fi văzută în halul ăsta!

Vocea îi era aproape isterică când jucă scena cu tot talentul pe care îl avea. Thomas zâmbi cu mândrie. Ar fi fost o actriță fabuloasă.

– Liniștește-te, te rog!

– Să mă liniștesc? *Să mă liniștesc!* îi întoarse mânioasă cuvintele lui Royston. Dacă ne vede cineva așa... cu rochia sfâșiată... singură cu dumneavoastră în biroul personal... aș fi compromisă. Compromisă!

– Nu trebuie să...

– Și dumneavoastră la fel, sublinie ea.

Cuvintele ei de avertizare pocniră prin aer ca electricitatea. Thomas se luptă din greu să nu râdă în gura mare.

– Dacă soția dumneavoastră află, dacă va crede că... O, o să leșin!

– Nu, nu face...

– Nu putem fi văzuți așa! Vă rog, mergeți la parter și luați-l pe Greaves cu dumneavoastră. Thomas auzi foșnetul slab al materialului, târșăitul pantofilor pe podea când, probabil, Josie îl luase

pe Royston de braț și îl târî spre ușă. Cât timp îi distrageți dumneavoastră atenția, mă voi strecura pe hol până în salonul de muzică și îmi voi repara acolo rochia. Vă rog, plecați!

— Bine, acceptă Royston. Însă vocea îi era rece, iar Thomas auzi tonul amenințător în toată profunzimea lui. Dar pe viitor, domnișoară Carlisle, rămâneți în încăperile publice de la Blackwood. Mi-ar dispăcea teribil dacă v-ați rătăci pe undeva pe unde nu aveți ce căuta.

— Desigur, domnule.

Zgomotul pașilor pe podea, sunetul ușii care se deschidea și Royston ordonându-i lui Greaves să îl însoțească la parter, apoi tăcânitul moale al ușii închise și sunetul pașilor care se depărtau pe hol...

Ea ezită.

— Thomas?

Așteptă răbdător ca ea să înconjoare biroul spre el, care ședea pe podea, ținând pistolul odihnindu-se degajat lângă încheietura mâinii îndoite pe genunchi. Când ingenunche în fața lui ridică la ea o sprânceană.

— Ți-ai rupt rochia, nu-i așa, Jo? murmură el sec, cu ochii hoinărindu-i pe ruptura adâncă și pe marginea de sus a sânilor ei expuși, observând cum aproape ieșeau din corsajul deteriorat.

Pe chipul ei trecu o privire vinovată.

— Era singura scu...

Mâna lui țâșni să o prindă pe după gât și o trase spre el, făcând-o să își piardă echilibrul și răsturnând-o în poala lui. Îi acoperi cu lăcomie gura sub a lui și o sărută cu o posesivitate feroce care îi ardea măruntaiele. Diferit de tot ceea ce trăise până atunci.

— Să nu mai faci niciodată asta, o avertiză și își plimbă din nou buzele pe maxilarul ei.

Se înfioră când vârful limbii lui țâșni spre urechea ei.

— Nu o să mai fac.

Știa că ea credea că se referă la faptul că se avântase în calea pericoului, dar el se referise și la felul în care atrăsese atenția unui alt bărbat asupra sânilor ei. Gândul că Royston jinduise la ea în mod deschis trimise prin ființa lui un junghi de furie atât de ascuțit, încât îl făcu să tremure. Nu fusese pregătit pentru asta.

Îi trase ușor de corset și îl lăsă în jos, dezvelind un singur sân privirii lui geloase. Făcând-o să gâfâie ușor, îi mângâie cu vârful degetului sfârcul roz-închis.

— Dacă Royston te-ar fi atins, Jo, șopti el încet, urmărind cum sfârcul i se întărea, ca prin magie, în timp ce îl înconjura încet, l-aș fi ucis.

Ea tremură, fără ca el să poată spune dacă florii care o cuprinseră se datorau felului posesiv în care el o atingea sau faptului că ea crezuse în onestitatea brutală ascunsă în spatele cuvintelor lui.

— Nu a făcut-o, șopti ea. Nici măcar nu a încercat.

Ușurarea se revărsă în el și tremură când depuse un sărut delicat pe sânul ei, apoi îi trase la loc rochia și i-o aranjă cât putu de bine având în vedere cât de ruptă era. O luă de mână și o ajută să se ridice.

Se opri și îi privi îndelung chipul ridicat ușor înspre al lui, cu ochii ei verzi și expresivi larg deschiși și acele buze senzuale cu gust de piersici. Aproape că cedase impulsului de a o asigura că totul avea să fie bine. Că putea avea încredere în el întotdeauna, că se putea bizui pe el că nu avea să o rănească niciodată ori că o va face să se îndoiască de credința ei în el...

— Thomas? șopti ea, cu sprâncenele împreunate de uimire.

Clipind, se scutură ca să își limpezească mintea. Nebunie... era o nebunie să se gândească la orice altceva în afară de cele câteva ore care le mai rămăseseră împreună, indiferent cât de tentant ar fi fost. La fel cum era o nebunie să se gândească că ea i-ar fi putut vreodată aparține, cu adevărat.

O conduse către ușă, avertizând-o cu un deget pe buze să păstreze liniștea. Și, în același timp, avertizându-se pe sine însuși. Avea timp mai târziu să pună în ordine toată confuzia care se învărtea în capul lui și să înțeleagă felul inexplicabil în care îl atrăgea. Felul acela lacom în care trupul îi ardea de dorință la apropierea trupului ei când degetele calde îi erau împletite cu ale lui în siguranță, dorindu-și chiar și în clipa aceea să o aibă sub el, gâfâind și plină de dorință. Și dorința crescândă de a găsi o modalitate să o păstreze alături de el, mult timp după ce petrecerea avea să ia sfârșit.

Dar cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face era să recunoască acum că ar avea niște sentimente pe care nici măcar nu era sigur că era capabil să le posede. Mai târziu, când o să fie singur, când urma să fie liniște, să aibă timp și să se poată concentra, avea să își dea, în sfârșit, seama de ceea ce simțea pentru Josephine Carlisle.

Și atunci trebuia să găsească o modalitate să o uite.

O jumătate de oră mai târziu, Josie se întindea alene pe patul din camera lui și privea cu nerușinare cum se îmbrăca Thomas, încheindu-și nasturii de la pantaloni și trăgându-și cămașa peste cap, lăsând-o apoi să atârne liber în jurul șoldurilor. Nu înțelesese niciodată până atunci cât de incitant putea fi să privești un bărbat îmbrăcându-se. Dumnezeu! Mușchii de pe spate și de pe umeri i se încordară când își trase pe el vesta cafenie și o lăsă deschisă peste cămașa albă de dedesubt, aceeași vestă și aceeași cămașă pe care, practic, le smulsese de pe el cu doar câteva minute mai devreme.

Inspiră adânc, apoi expiră încet, în încercarea zadarnică de a încetini bătăile săltărețe ale inimii ei. Era magnific. Fiecare centimetru din el era tare și sculptat și, vai, ce amant priceput! Trupul ei pulsa încă delicios după ce o posedase atât de sălbatic și de repede de îndată ce intraseră pe ușă. De fapt, chiar *pe* ușă. Într-o poziție scandaloașă, în picioare. Ca și cum era imposibil să *nu* o aibă. Pur și simplu... uimitor.

Ochii lui îi întâlneau pe ai ei, susținându-i senzual privirea în timp ce un surâs languros îi apărui pe buze.

— Așa își petrec spionii timpul? întrebă ea rezervată. Fortând încuietori ca să fure informații, făcându-și apoi de cap cu tinere doamne?

— Doar cu cele foarte, foarte norocoase, rosti el tărăgănat. Zâmbetul îi înflori într-un rânjet în toată regula și o înfioră într-o cascadă fierbinte care se alătură dorinței slabe care zvâcnea încă între picioarele ei.

Cerule! Se întreba, nu pentru prima oară, cât erau nevoiți să aștepte înainte ca el să poată fi din nou tare și să o pătrundă.

Se lăsă într-o rână pe un scaun în fața flăcării mici ce strălucea în semineu, cu cotul odihnindu-se pe brațul scaunului și capul înclinat sprijinit pe mână. Cu picioarele lungi întinse în față, era imaginea perfectă a unui bărbat complet în largul lui. Pentru o clipă, se întreba dacă nu cumva el avea să adoarmă chiar acolo.

— Mi-ai distrus rochia, oftă ea, încercând din răspuț să își abată atenția de la cât de nemaipomenit de șifonat arăta înainte de a se arunca în poala lui ca să ceară să fie posedată. Din nou.

Privirea lui o măsură lasciv. Era conștientă că arăta rău, cu părul căzut în bucle încălcite peste umeri și cu rochia distrusă. Nici măcar nu se deranjase să i-o dea jos, sfâșiiindu-i și mai mult gulerul ca să ajungă la sânii ei și făcându-i ghemotoc fusta în jurul taliei

mainte de a se avânta în interiorul ei. După felul în care o luase, cu sufletul la gură, nu îi mai păsa de rochie, dar încercă, fără succes, să își netezească fustele în jurul picioarelor și să își aranjeze pe umeri mânecile distruse.

Thomas comentă liniștit:

– Și te-am distrus complet *pe tine*.

Nu era nici o urmă de vinovăție în glasul lui, nici regret ori remușcare. Nu credea că ar fi putut îndura să stea acolo, susținându-i atât de hotărâtă privirea, dacă ar fi deslușit ceva de genul acesta.

– Mulțumesc.

Sprâncenele i se ridicară.

– Nu era un compliment.

– Atunci nu ar trebui să faci o distracție atât de mare din distrugere.

Și fusese distractiv. Mult mai distractiv decât ar fi crezut vreodată că putea fi să facă dragoste cu un bărbat, atât de mult încât înțelega de ce femeile căzute își îngăduiseră, ei bine, să *decadă* în cele din urmă. Mai ales dacă dădeau peste un bărbat ca Thomas Matteson, unul care părea să fi fost croit perfect atât pentru trupul, cât și pentru mintea ei. Cum ar fi putut orice femeie vie, care respira, să își refuze așa ceva?

Și totuși... Își mușcă buza, studiindu-l acum la fel de curioasă cum o făcuse și el mai devreme. El era marchiz și moștenitorul unui ducă. Pur și simplu, nu își putea închipui cum de îi trecuse prin cap să se pună în pericol pentru țara lui. Dar nu numai că fusese spion, ci își dorea să fie din nou. Dacă avea să fie în stare să continue să respire după ce el urma să o părăsească, trebuia să afle ce îl atrăsese spre viața aceea. Și de ce insista să o părăsească pentru a se reîntoarce la vechea lui viață.

Respiră adânc ca să își adune curajul.

– Cum ai devenit spion?

Pentru un moment, nu spuse nimic, singurul răspuns fiind tăcerea, în timp ce îi întoarse privirea. În ezitarea din acel moment, ea știa că el cântărea cât de multă încredere putea avea în ea, cât de mult din el însuși era dispus să împărtășească. Îi văzu ochii înăsprindu-se, chipul devenindu-i sumbru și, în acel moment, știa că îl pierduse. Până la urmă, acum, că ea îi promisese că va înceta cu jafurile, îl putea asigura pe Royston că oaspeții lui nu aveau să mai fie niciodată tâlhăriți și, în același timp, să primească recomandarea pe care i-o promisese. Obținuse exact ceea ce dorise când venise aici.

Obrajii i se încinseră de rușine când se uită în jos, la rochia ei distrusă – și la trupul ei de dedesubt – și simți un junghi în inimă. Ah, obținuse mult mai mult de atât!

El îi făcu un semn cu capul către garderobă.

– Este o pelerină înăuntru. O poți lua când pleci, îi spuse el cu voce egală. Îți sugerez să spui oricui te-ar vedea că ai luat-o pe o scurtătură prin pădure și ți-ai rupt rochia, iar Greaves ți-a dat pelerina când a aflat de necazul tău.

O ardea inima și nu putu să facă altceva decât să îi susțină privirea fixă, așteptând ca el să continue. Dar el nu mai spuse nimic și era evident că nici nu dorea. Refuzul îi frânse inima. Depășise limita în ceea ce îi privea confidențialitatea și era clar că el ar fi preferat să scape de ea, în loc să divulge orice informație personală legată de acea parte din trecutul lui. Chiar și după tot ce împărtășiseră, el încă nu avea pe deplin încredere în ea.

Își întoarse fața, nedorind ca el să vadă agonia din sufletul ei, se ridică de pe pat și se îndreptă spre dulap. Era plin de hainele și obiectele lui de toaletă și acea privire fugară în viața lui de zi cu zi făcu ca durerea din ea să i se strângă ca un nod de plumb în stomac. Asta era ceea ce își dorea să aibă alături de el. O existență de zi cu zi simplă, banală, în care familiaritatea de a privi lucrurile personale ale celuilalt să fie ceva obișnuit, ca de exemplu o grămadă de lăvaliere împachetate și intimitatea confortabilă a cămășilor și a vestelor. Incluzând jacheta albastră de seară atârnată în față, aceeași pe care vărsase puncte cu aproape o săptămână în urmă.

Luă pelerina, și-o puse pe ea și, în disperarea ei bruscă de a fugi din încăpere – și de el, înainte ca el să vadă dezamăgirea de pe chipul ei și lacrimile frustrate care îi umpleau ochii – mintea ei abia putu înregistra faptul că pelerina atârna pe ea ca un cort. Și că mirosea delicios a el. Degetele îi tremurau, străduindu-se să încheie mantaui și să acopere rochia distrusă de dedesubt.

Ochii o usturau, simțindu-se din nou respinsă.

– Ai dreptate, șopti ea, fără să poată respira. Nu ar trebui să fui aici. Am fost o proastă să cred că vreodată... Cuvintele i se opriră în gât și o durere fierbinte îi arse pieptul. Când o lacrimă scăpă din ochi și își făcu drum pe obrazul ei, o șterse mânioasă cu degetele și își feri privirea, furioasă pe ea însăși că îl lăsase să îi vadă durerea. Îmi pare rău.

Când trecu în grabă pe lângă scaunul lui, îndreptându-se către ușă, mâna lui țâșni și o apucă de braț. Un icnit frustrat izbucni din el când capitulă.

– Josie, rămâi.

Clătină din cap.

– Ai carnetul lui Royston și...

– Rămâi, repetă el și, din expresia lui sumbră, bănuie că abandonarea aceea îl costa foarte mult.

– Lasă-mă să plec, imploră ea într-o șoaptă în timp ce o altă lacrimă îi căzu din ochi. Ah, era o prostuță naivă pentru că plângea în fața lui! Și o nebună de legat pentru că își pierduse inima.

În loc să îi dea drumul, își plimbă palma pe antebrățul ei și, încolăcindu-și degetele printre ale ei, întreabă încet:

– Ești sigură că vrei să afli? Când dădu să răspundă, o opri. Nu poți spune nimănui. Viețile altor oameni ar fi puse în primejdie. Ar putea fi uciși, familiile lor distruse. Inclusiv eu și ai mei.

În expresia lui, Josie văzu o gravitate care o făcu să se sufoca și nu se îndoi de el. Ca spion, văzuse și făcuse probabil lucruri care îi aduseseră dușmani pe tot continentul și nu numai.

Dar trebuia să știe adevărul despre el, așa cum era sigură că avea nevoie de aer ca să poată continua să trăiască.

– Da, șopti ea.

Atunci, o expresie sumbră îi încruntă sprâncenele, un amestec ciudat de hotărâre și îngrijorare. O trase delicat spre el, așezând-o în poală și coborându-și ochii la același nivel cu ai ei.

– Mă întorsesem din război și terminasem cu armata, dar îmi doream să fac mai mult decât să îmi petrec zilele pariind și fornicând. Îi șterse absent lacrimile de pe obraz cu o mângâiere a degetului mare. Ministerul de Război avea în curs de desfășurare o misiune pentru a-i vâna pe agenții străini de pe teritoriul Angliei. Aveau nevoie de cineva care se putea învârti prin înalta societate fără a atrage suspiciuni, iar eu m-am potrivit perfect planului. Așa că am acceptat să mă alătur lor.

– Pur și simplu? Totul părea prea simplu, prea inofensiv pentru ceva atât de periculos ca spionajul. Și o decizie mult prea bruscă pentru cineva atât de prudent ca Thomas.

Oftă lung, căci îi era greu să recunoască.

– Mama era pe jumătate indiană.

– Poftim? Clipi, neînțelegând acea informație neașteptată.

— Era fiica unui maharajah care îl cunoscuse pe tata când fusese staționat în India. S-au căsătorit și m-au avut pe mine, apoi am pierdut-o din cauza frigurilor. Aveam un an. Tata s-a recăsătorit cu o englezoaică când eu aveam doi ani și ne-am mutat înapoi în Anglia.

Îi cercetă cu atenție chipul. În ciuda părului negru, avea pielea albă și ochii albaștri ca safirul. Nimic din înfățișarea lui nu arăta că ar fi fost altceva decât rezultatul unei familii vechi de aristocrați britanici, născut și crescut ca să devină un nobil englez.

— Semăn cu tata, explică el, făcând-o încă o dată să creadă că el putea citi gânduri. Sau cel puțin pe ale ei. Acea abilitate a lui ar fi trebuit să o neliniștească. În schimb, o lega de el într-un fel în care nu mai fusese legată de nimeni altcineva. Am înălțimea lui, culoarea pielii lui, ochii lui... Arăt a englez. Dacă nu ar ști despre mama, nimeni nu ar bănuî.

Ea nu se așteptase, cu siguranță, la un trecut atât de exotic din partea lui.

— În copilărie, nimeni nu mi-a spus niciodată nimic în mod direct, dar am auzit zvonurile, acuzațiile și bârfele despre cum că aș fi metis.

— Thomas, șopti ea, oripilată că cineva ar fi îndrăznit să spună asta.

Îi mângâie tandru maxilarul, iar ea bănuî că încerca să o liniștească, în loc să o lase pe ea să îl consoleze.

— De asta am intrat în armată și am devenit spion mai târziu. Am dorit să le demonstrez tuturor că eram la fel de englez ca orice alt sânge albastru care se plimba țănoș pe St. James's Street. *Mai mult*, de fapt. Voiam să fiu mai patriot, mai dedicat țării mele decât ar fi fost ei vreodată, pentru că eram în stare să ucid și să îmi dau viața pentru Anglia, iar ceea ce era dispus să facă oricare dintre ei era cel mult să intre în Camera Lorzilor.

„Dispus să ucidă și să moară.“ Făcuse ca sacrificiul să sune atât de firesc, încât o făcu să se cutremure, iar degetele ei i le strânseseră pe ale lui cu și mai multă putere.

— Când tata a devenit moștenitor, am fost obligat să renunț la armată, dar munca de teren la Ministerul de Război mi-a oferit un scop și a făcut ca viața mea să fie importantă.

— Viața ta *este* importantă fără să fii nevoit să riști ca spion. „Ești important pentru mine.“ Își odihni palma pe obrazul lui și simți

puterea și căldura care radiau din el. Vei fi responsabil de un ducat într-o bună zi.

– Un duce nu e decât un păstrător-de-scaun. O ușoară ironie îi nuanță vocea. Un nume pe o listă de nume din urmă cu două sute de ani. Încă două sute de ani în viitor și nu voi mai fi decât un alt nume uitat. Nimic mai important decât asta. Deveni solemn și ea simți schimbarea din el, căci rezona atât de mult cu el, încât simțea în ea fiecare modificare a stării lui de spirit. Îmi doresc mai mult de la viață. Îmi doresc un sens. Am nevoie să știu că am făcut ceva.

– Ai făcut, șopti ea și se aplecă să îl sărute ca să îl asigure de asta. Îi schimbase ei viața în atâtea feluri, nici măcar nu putea să își închipuie cât de mult. Nu îndrăznea să rostească cu voce tare nici una din aceste schimbări. Și îi spusese acest secret, cel mai intim secret al lui. Speranța îi făcu inima să facă tumble. Poate totuși, dacă fusese dornic să își împartă cu ea trecutul, avea să fie dornic să își împartă și viitorul.

– Dar întotdeauna mai e ceva de făcut. Întinse mâna la spate și scoase carnețelul negru pe care îl luaseră din biroul lui Royston. Începând cu asta.

Îi înmână carnetul, apoi îi înconjură talia cu mâinile și o ridică din poala sa ca să o așeze în picioare.

– Haide, o îndemnă el. Citește-l!

Tremurând, se uită lung la carnet. Munca ei din ultimii doi ani se reducea la asta. Dovada care l-ar fi incriminat pe Royston pentru tot ceea ce le făcuse orfanilor. Și dovada care i-ar fi smuls lui Thomas ultima șansă de a se reîntoarce la Ministerul de Război.

Dintr-odată, incapabilă de a îndura importanța informațiilor, îi dădu carnetul înapoi.

– Nu, nu pot! Thomas, citește tu! Te rog!

Cu un zâmbet care nu i se regăsea și în ochi, se ridică în picioare și își puse tandru, dar ferm palmele peste mâinile ei care strângeau carnetul.

– E al tău, Jo.

Îi luă fața în palme și îi acoperi tandru buzele cu ale lui. Ea simți în acel sărut gustul suferinței, și asta îi frânse inima.

Își lăsă mâinile în jos și se dădu înapoi.

– Haide! Citește-l!

În timp ce privea chipul lui Josie, Thomas văzu o sută de emoții traversându-l. Incertitudine, groază, un strop de teamă, încredere... dar mai presus de toate, dragoste.

Dintr-odată, totul era clar. Enigma pe care o găsisese în ea își găsisese rezolvarea de la sine în fața ochilor lui, iar el o văzu, în sfârșit, așa cum era, fără prefăcătorii ori artificii. Femeia asta, care stătea desculță în rochia ei distrusă, pelerina lui care îi acoperea ca un cort trupul, îl atrăsese încă din momentul în care o zărise în aglomerata sală de bal. Sclipitoare și ageră, avea mai mult caracter, bunătate și forță interioară decât toate femeile pe care le întâlnise vreodată, la un loc. Era caldă și moale în brațele lui și îl făcuse să râdă și să zâmbescă așa cum nu mai făcuse de luni bune. Dacă o făcuse vreodată. Și îl făcuse să râvnească la mai mult decât la niște momente trecătoare de intimitate, gândindu-se, în schimb, la cât de minunat ar fi fost să poată să o tragă în brațele sale și să adoarmă alături de ea nu doar câteva ore, ci toată noaptea, în fiecare noapte și să o aibă lângă el dimineața, când se trezea.

Dar visul acesta era imposibil. Ea merita o viață întreagă de fericire, un cămin adevărat și copii, iar el nu îi putea oferi aceea viață. Nu atâta timp cât încă avea nevoie să și-o recapete pe a lui, viața aceea care îi era destinată, plină de înțeles și scopuri. Iar Josephine nu avea ce căuta în acea viață. Nu ar fi putut niciodată acționa ca un spion, dacă și-ar fi făcut griji pentru ea. Lupta de seara trecută, când fusese îngrozit că avea să fie rănită, ori incidentul de azi, în birou, cu Royston, îi dovediseră asta. În clipele acelea nu gândise ca un spion. Se gândise numai la ea.

Spera ca într-o zi să îi poată spune adevărul, cum că știuse din acest moment că era îndrăgostit de ea.

Dar că nu putuse face nimic în legătură cu asta.

— Citește-l, Jo, insistă el încet, îndepărtându-se apoi de ea, înainte de a ceda tentației de a o trage la el în brațe și de a-i mărturisi ce simțea pentru ea.

Respirația i se tăie în timp ce se sprijini cu spatele de pervaz și o privi răsfoind carnețelul. Din toate lucrurile care ar fi putut să se întâmple când, în sfârșit, era atât de aproape să își recapete viața... să o întâlnească pe ea. Fusese cu mai multe femei decât își putea aminti, dar dorința pentru toate, combinate la un loc, nu se putea compara cu nevoia pe care o simțea pentru ea. O femeie care îl înnebunise atât de tare încât nu putea decât să fie... Ei bine, ea era aceea la care el nu

dorea să renunțe. Dar dacă s-ar fi reîntors la viața de dinainte de a deveni agent secret, deșertăciunea l-ar fi ucis de tot.

Își drese glasul:

– Ce ai descoperit?

– Nu știu. O listă cu nume și date, niște însemnări... Răsfoi paginile, cu sprâncenele încruntate. Cel mai ciudat lucru este că, la sfârșit, arată ca un registru contabil cu nume de bărbați.

– Un registru cu nume? repetă el nedumerit.

– La începutul carnetului, este scris un nume în partea de sus a fiecărei pagini. Le recunosc. Sunt bărbații care au legătură cu orfanii, iar unele notițe menționează pe Potter din Islingham.

Ridică din umeri, nefiind încă sigură că găsisese dovada de care avea nevoie împotriva lui Royston.

– Fiecare sat are cel puțin un olar¹.

– Nu *un* olar, îl corectă ea ferm. Henrietta Potter. Femeia care conduce orfelinatul. Își trecu degetul peste una dintre pagini. Și nu eram singura care făcea familiile să plătească. Ascultă aici: „Jane Steadwell. Octombrie 1810 – Potter a acceptat livrarea. Mai 1812 – John Steadwell susține votul favorabil pentru comerțul italian în Camera Comunelor. Roberta Huntley. Ianuarie 1811 – Potter a acceptat livrarea. Noiembrie 1814 – George Huntley a introdus în Camera Lorzilor proiectul de lege pentru canal“. Se uită la el, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. Royston a manipulat voturi în parlament. Thomas, am găsit! Dovada a ceea ce face.

Se holbă la ea mohorât, măruntaiele fierbându-i într-o explozie de trădare și mânie. Josie avusese tot timpul dreptate. Royston îl mințise pe el și pe familia lui ani în șir, prefăcându-se a fi un nobil respectabil, așa cum nu era – Dumnezeu, mințise întreaga Anglie, manipulând și șantajând în folosul propriu. Și nemernicul se folosisese de copii nevinovați pentru a face asta.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat că motivul din spatele infracțiunilor comise de Josie fusese validat, că găsiseră dovada care ar fi împiedicat-o să atârne în ștreang ori să fie trimisă la închisoare. La naiba, ar fi trebuit să o ia fericit în brațe și să o ducă înapoi în pat, să petreacă tot restul după-amiezii făcând dragoste cu ea, acum, când știa că avusese dreptate.

¹ Potter = olar

Totuși, furnicătura din spatele cefei îi spunea că ce găsise ea era mult mai rău decât dovada unor favoruri politice. Își ținu respirația, forțându-se să întrebe calm:

— Ai spus că e o listă de nume?

— La sfârșit. Asta m-a făcut să mă gândesc la un registru. Dădu paginile până la sfârșitul carnetului. Partea aceasta arată ca un registru contabil, cu o coloană pentru date, o alta pentru plăți făcute, una pentru plăți primite. Dar, în loc să înșire bunuri pe coloana din mijloc, Royston a scris nume.

Inima îi bubui, oprindu-se, temătoare, pentru o clipă. Royston avea legături strânse cu Ministerul de Război. Așa știuse contele să apeleze la ajutorul lui în legătură cu tâlharul la drumul mare. Iar dacă Royston era implicat în șantaj politic, dacă avea liste cu nume și înregistra prețuri alături de ele, atunci... Ah, Doamne!

— Jo, spuse el sumbru, încercând să ignore frisonul de groază care îl gădila la baza șirei spinării, oprește-te din citit.

Ea răsfoia paginile înainte și înapoi.

— Uite încă o listă, cu aceleași coloane de date și plăți făcute și primite...

— Josephine, oprește-te!

— Dar unele nume au fost tăiate... James Fitch-Batten, Stephen Graves, Vincent Matthews...

— Oprește-te!

Ea își ridică privirea și el văzu cum fața i se golește de sânge, iar iazurile verzi al ochilor se agită dintr-odată.

— Thomas Matteson, șopti ea, citind ultimul nume. Știai, nu-i așa? Când am început să descriu lista... știai că numele tău avea să fie aici. Ochii i se îngustară, suspiciunea întunecându-i chipul. Cum?

— Pentru că am fost odată unul dintre acei bărbați. Când se îndepărtă de lângă fereastră și se apropie, ea se dădu înapoi ca și cum s-ar fi temut brusc de el. Se opri, detestând tulburarea pe care o vedea pe chipul ei. Ascultă-mă...

— Ce legătură ai cu Royston? întrebă ea dându-se câte puțin în spate. Ai spus că e doar un prieten vechi de familie.

— Este. Nimic mai mult.

— Atunci de ce se află aici numele tău?

Bărbia i se încheștă, privind la carnetul din mâinile ei.

— Pentru că ai dreptate. Acela este un registru. Este registrul contabil al lui Royston. A colaborat cu inamicul și și-a înregistrat

acolo tranzacțiile. Nu îi putea spune tot adevărul, și anume că numele înscrise erau ale unor spioni britanici, pentru că atunci viața ei ar fi fost pusă în primejdie la fel de mult ca a acelor bărbați din acel carnețel.

Buzele i se întredeschiseră prudent, culoarea dispărând din ele așa cum dispăruse și de pe restul feței ei, dar îi susținu cu îndrăzneală privirea. Apoi ochii îi zburară în jos, pe pagină.

– Numele tău a fost tăiat. Ce înseamnă...

– Carnetul acela este periculos. Dă-mi-l! Întinse mâna. Când ea nu schiță nici un gest, adăugă moale: Te rog!

Dar ea era isteată și bănuitoare din fire și probabil simțise de ce voia el acum carnetul, când cu doar câteva momente în urmă o obligase, practic, să îl ia, pentru că, în loc să i-l înmâneze, îl strânse puternic în brațe. Cu un nod oribil strângându-i-se în stomac, el știa că trebuia să se lupte cu ea ca să i-l ia.

Ea mai făcu un pas spre ușă. Dacă avea să încerce să fugă, urma să se arunce asupra ei înainte ca ea să ajungă pe hol.

– Josephine, îi ordonă el calm, dă-mi carnetul!

– De ce? Îl strânse și mai tare, atât de tare încât vârfurile degetelor i se albiră pe coperta neagră. Ce ai de gând să faci cu el?

– Să îl distrug.

– Nu îți voi permite. Încă un pas înapoi, aproape lângă ușă... Aceasta este dovada de care am nevoie ca să îl eliberez pe John Cooper și să îl opresc pe Royston să le mai facă vreodată rău acelor copii. Încă un as. Are toate numele, toate datele, favorurile pe care le-a primit în schimb...

Carnetul acela conținea mult mai mult și, din cauza asta, el nu îi putea permite să părăsească încăperea aceea cu el.

– Îmi pare rău, Jo, dar am nevoie de acel carnet.

– Pentru că numele tău e înăuntru? Bărbia i se ridică acuzator în aer. Pe cine ajuți acum, Thomas... pe Royston, orfanii... sau pe tine însuși?

Acuzația îi străpunse pieptul, dar își păstră chipul nemișcat, fără expresie, ca să își ascundă durerea pe care ea i-o provocase atât de ușor. Atunci înțelese de ce Ministerul de Război nu dorea ca agenții săi să se căsătorească. Afecțiunea îi făcea să fie mult prea vulnerabili, mai ales față de cei pe care îi iubeau.

– Dă-mi...

Ea o luă la fugă.

O prinse într-o clipită, năpustindu-se asupra ei și împingând-o în ușă, în același loc în care o ținutise cu nu mai mult de o jumătate de oră în urmă, când se aflate în interiorul ei, iar ea îi răspunsese la pasiune cu înverșunare. Acum însă, nu dorința, ci furia strălucea în ochii ei când o întoarse cu fața spre el și îi apăsă umerii de lemnul alb.

Vârtejul de suspiciune și de neîncredere de pe chipul ei frumos îi frânse inima. Se dovedise a nu fi fost cu nimic mai presus de acei bărbați de dinaintea lui care crezuseră că aveau dreptul de a o răni. Dar nu avea încotro.

— Dă-mi drumul, ceru ea cu voce joasă și tremurând.

Făcu ce i se ceru, luându-și mâinile de pe umerii ei, dar și le puse de o parte și de alta a ei, ținând-o astfel captivă între ușă și trupul lui.

— Acel carnet nu va părăsi încăperea aceasta. Nu pot permite una ca asta.

— Nu poți *permite*? Neîncrederea răzbătea în vocea ei ca gheața de tăioasă. Ai prefera ca John Cooper să rămână în închisoare sau ca eu să îi iau locul în spatele gratiilor? Pentru că aceasta este decizia pe care o iei, Thomas. Ezită, ca și cum s-ar fi temut să dea glas temerilor ei, apoi șopti: Carnetul acesta sau eu.

— Știu, spuse el calm.

Replica lui o sfâșie și o făcu să se înfioare și se holbă la el ca și cum nu îi venea să creadă... Ochii îi luceau de lacrimi nevărsate.

— Cum rămâne cu dovada de care ai nevoie ca să intri din nou în Ministerul de Război? Fără recomandarea lui Royston, carnetul acesta este tot ce ai. Ai distruge în același timp și asta.

Lăsă să-i iasă din piept un oftat întretăiat, povara de a lupta împotriva ei apăsând greu pe umerii lui.

— Știu și eu asta.

— Nu înțeleg. Ridică ușor carnetul, panicată. Ce *este* asta? Ce făcea Royston, mai exact?

Ignorând întrebările ei, luă cu blândețe carnețelul dintre degetele ei tremurânde și privirea lui solemnă se înfipse în a ei.

— Nu ai voie să spui nimănui, niciodată, că ai văzut acest carnețel ori că ai citit numele din el, ai înțeles?

— Ce încerci să ascunzi de mi...

Lovi ușa cu palma, făcând-o să tresară și să oprească astfel întrebară la care nu putea răspunde fără a-i pune viața în pericol. Căci nu ar fi pus-o niciodată, dar *niciodată*, în primejdie.

- Ai înțeles?

Îi studie tăcută chipul ca și cum ar fi fost un străin și nu bărbatul care fusese atât de intim cu ea, atât de familiar cu ea, încât știa fiecare curbă și cusur de pe trupul ei. Cum și ea îl cunoștea pe el. Doar că acum nu avea încredere în el, iar el regreta cu fiecare părticică din ființa lui nevoia de a o amenința ca să păstreze tăcerea.

Apoi expresia ei deveni dură. Toată afecțiunea pe care o văzuse la ea de-a lungul săptămânii trecute dispăruse sub înfățișarea unei trădări crunte.

- Am înțeles, spuse ea printre dinți.

Îi întoarse spatele și se duse la șemineu, apucă vătraiul ca să scormonească focul până dădu de niște cărbuni care străluceau roșii, apoi făcu o mișcare ca pentru a arunca în flăcări carnetul.

- Nu! Se aruncă în față.

O apucă de talie și o trase spre el învârtind-o, chiar înainte ca degetele întinse să îi fie arse de cărbuni.

- Nu face asta, Thomas! îl imploră, luptându-se cu el. Te rog!

- Josephine, oprește-te! O trase mai departe de șemineu, lăsând-o să se lupte, dar fără să îi dea drumul. Își coborî gura către urechea ei și o înconjură cu brațele, ținând-o strâns lipită de el. Te rog, iubire... renunță!

Un strigăt chinuit izbucni din interiorul ei când flăcările se înălțară în șemineu și, în doar câteva secunde, nimic nu mai putu fi zărit în afara unei grămezi de cenușă. Nu se mai zbatu și, împingându-l furioasă, se smuci din brațele lui. Privirea ei încruntată era tăioasă ca gheața în fața trădării lui.

- Măine, spuse ea hotărât, cu pumnii strânși pe lângă trup, petrecerea va lua sfârșit și te vei putea întoarce la Londra. Nimeni nu va ști niciodată ce s-a întâmplat între noi. Și putem uita că ne-am întâlnit vreodată sau că am făcut greșeala de a fi intimi.

Durerea care îi sfâșie pieptul fu la fel de cumplită ca aceea a glonțului ce îi găurise coastele.

- Josephine, scrâșni el răgușit, ascultă-mă...

- Te pricepi la secrete, spuse ea sufocându-se, lacrimile care îi străluceau în ochi crescând și mai mult durerea care își infipsea ghearele în el. Este ceea ce fac spionii cel mai bine, nu? Cu siguranță, îl vei putea ține pe acesta.

- Jo, te rog! Întinse mâna către ea.

Ea îl avertiză ridicând mâna și se dădu în spate.

—Nu mă atinge... să nu mă mai atingi *niciodată!*

Măinile îi căzură pe lângă corp. Merita fiecare părtică din mânia ei pentru că fusese atât de slab încât să îi ia inocența, când nu îi putea oferi nici un viitor, pentru că o făcuse să se îndoiască de el, când nu îi putea oferi răspunsuri. Totuși, nu putea face ceea ce ea dorea și să plece mâine, să o lase la mila lui Royston când avea să descopere că registrul dispăruse și să îl lase pe John Cooper în mâinile polițistului. Cu siguranță, nu avea să o poată uita pe ea sau cum se simțise să o țină în brațe. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era să nu o mai poată atinge vreodată.

—Ce se întâmplă cu tine mâine, când eu voi călători înapoi la Londra?

Bărbia i se ridică, provocându-l să o pună la încercare.

—Mă voi preda singură, ca să fiu arestată.

—Nu te voi lăsa să faci asta, o asigură el, calm.

—Încearcă numai să mă oprești.

Se învârti pe călcâie și își șterse ochii cu mâna, furioasă; gestul mic de vulnerabilitate îl tăie ca o sabie. Oprindu-se doar cât să arunce o privire în hol ca să se asigure că nu o vede nimeni plecând, părăsi încăperea fără să privească înapoi.

Ușa se trânti în urma ei.

Blestemându-se, Thomas băgă mâna sub vestă și scoase carnetul negru, același pe care îl răsfoise Josie cu doar câteva momente înainte. Îl deschise și verifică lista de nume ca să confirme ceea ce știa deja, înainte de a-l arunca pe pat cu dezgust.

Nu se știe cum, Royston obținuse numele agenților secreți activi din Ministerul de Război, atât din Anglia, cât și de pe continent, și le vindea numele inamicilor, rând pe rând, având îndrăzneala de a păstra o înregistrare a prețurilor puse pe capetele lor. Ca porcii trimiși la piață să fie măcelăriți. Numele îi fusese tăiat doar din cauză că nu mai era agent și deci nu mai avea valoare. Dar mulți dintre bărbații lângă al căror nume fuseseră puse sume fuseseră prinși de inamic, torturați, uciși... și același lucru i s-ar fi întâmplat și lui Josie, dacă ar fi descoperit cineva vreodată că ea văzuse lista aceea.

Luase decizia corectă adineauri, *știa* asta. Viețile bărbaților înscrși în carnetul acela și siguranța lui Josie erau mult mai importante decât dorințele lui egoiste. Lăsând-o însă să creadă că distrusese carnetelul și, odată cu el toate speranțele de a putea face legătura

între Royston și orfani, distrusese în același timp orice urmă de încredere pe care ea o avusese în el.

Dar acum avea exact ceea ce își dorise când venise la Lincolnshire – informații pe care le putea schimba pentru sprijinul de a intra din nou în Ministerul de Război. Informații care aveau să îl determine pe Bathurst să îl primească înapoi ca pe un erou și mai mare decât era când plecase.

Doar că nu se simțea ca un erou. Se simțea ca un nemernic fără inimă.

Își trecu frustrată mâna prin păr. Petrecerea avea să se termine mâine. Nu numai că nu mai avea nici o scuză să zăbovească la Blackwood Hall, mai ales acum, când Royston era convins că tâlharul fusese prins, dar, mulțumită lui și acelui carnețel blestemat, Josie era hotărâtă să se predea.

O zi. Avea la dispoziție o zi în care să facă un plan cum să îl salveze pe Cooper din închisoare, să îl aresteze pe Royston pentru trădare, să îi ajute pe orfani și să o salveze atât pe Josie, cât și reputația ei, toate în același timp.

Sfinte Dumnezeule! Fusese mai ușor să îl învingă pe Napoleon.

Capitolul 11

– Să văd dacă am înțeles corect. Colonelul Nathaniel Grey aruncă o privire impenetrabilă de la Thomas la Edward Westover, fost colonel al Canaliilor Stacojii și actualmente duce de Strathmore, care stătea cu el la masa de la hanul de poștă Islingham Village.

Ambii bărbați arătau deplorabil după drumul pe care îl făcuseră călare de la Londra. În haine simple, negre și purtând barbă nerasă de vreo două zile, erau de nerecunoscut, deși Thomas se baza și pe faptul că nimeni din micuțul sat Lincolnshire nu ar fi bănuیت vreodată că printre ei se aflau doi dintre cei mai importanți bărbați din Anglia.

– Ai venit în Lincolnshire ca să oprești un tâlhar la drumul mare, doar ca să descoperi că acel tâlhar este fiica unui baron, care s-a jucat de-a Robin Hood și a jefuit oaspeții bogați ai lui Royston, pentru a ajuta niște orfani săraci. Aceeași femeie care a descoperit din

întâmplare trădarea lui Royston și care vrea acum să se predea autorităților ca să elibereze un oier local din închisoare. Grey făcu o pauză. Am înțeles corect toate lucrurile astea?

— Da, afirmă Thomas posomorât.

— Aceeași femeie care îi este acum iubită, nu uita, adăugă Edward sec.

Thomas scrâșni din dinți:

— Da.

— Spune-mi! Grey se aplecă peste masă și ridică din sprânceană. Cum ai reușit să nu fi ucis de francezi?

Thomas se încruntă la cei doi bărbați. Fiindu-i cei mai apropiați prieteni din lume, Edward și Grey îi erau ca niște frați, așa că nu l-ar fi lăsat niciodată baltă. Dar în ziua aceea nu avea chef de bufoneriile lor. Timpul se scurgea.

— Mă ajutați sau nu?

— Sigur că te ajutam. Grey făcu semn pentru încă un rând de bere. Doar am călărit până aici de îndată ce am primit mesajul tău, nu?

— Am trimis mesajul acela acum patru zile, înainte să aflu motivele reale ale lui Royston. Și înainte de a se fi îndrăgostit de Josie. Dar acum sentimentele lui nu mai contau. Știa ce trebuia să facă și avea nevoie de ajutorul lui Grey și al lui Edward ca să își ducă planurile la bun sfârșit. Umerii i se încovoiau și oftă. Dar mă bucur al naibii de tare că sunteți aici.

— Ești sigur că vinde francezilor identitatea agenților secreți? Expresia lui Edward se înmuie de îngrijorare. Nu e chiar o nimica toată să acuzi de trădare un nobil.

— Am recunoscut numele. Scoase carnețelul din buzunarul interior al jachetei și îl împinse de-a lungul mesei către Grey, fixându-l cu privirea pe cumnatul său. Inclusiv pe al meu.

Fără un cuvânt, fostul ofițer al armatei, devenit agent al Ministerului de Război, luă carnetul și îi răsfoi paginile cu degetul mare. Thomas îl observă cu atenție pentru a prinde orice urmă de reacție, dar Grey era unul dintre cei mai buni maeștri în spionaj pe care Ministerul de Război îl dăduse vreodată și pe chipul său nu apărură nici măcar o tresărire de recunoaștere a vreunui dintre numele înșiruite, deși Thomas era sigur că le știa pe toate.

— Nu am idee cum a obținut Royston lista, îi spuse Thomas încet. Dar cineva din Ministerul de Război îi dă informațiile.

Închizându-l încet, Grey îi înapoie carnetul pentru ca Thomas să îl poată pune din nou în birou înainte ca Royston să își dea seama că dispăruse. Asta e de ajuns pentru a-l spânzura atât pe conte, cât și pe cel care îi dă numele. Și fata?

– Aș prefera să nu fie spânzurată, spuse liniștit Thomas, evitând privirea insistentă a prietenilor săi în timp ce strecură carnetul la loc în buzunar. M-am cam atașat de gâtul ei. Și de alte părți ale ei. Părți pe care mai mult ca sigur nu avea să le mai vadă vreodată.

– A plănuit și a condus jafurile, afirmă Edward cu tonul acela al lui înșelător de cald și aristocratic, același care ascundea toate ororile la care fusese martor în focul luptelor înainte de a fi devenit moștenitor. Oricine l-ar fi privit acum pe duce și ar fi crezut că nu era decât un alt filfizon cu sânge albastru l-ar fi subestimat foarte mult. Cine mai știe de implicarea ei?

– O mână de oameni care o ajută, foști orfani cu toții. Nici unul dintre ei nu o va trăda.

– Ce te face să fii atât de sigur? întrebă Grey suspicios.

– Jefuiește trăsurile de doi ani, iar Royston a oferit o recompensă încă de la prima tâlhărie. Dacă ar fi vrut bani pătați de sânge, ar fi dat-o în vileag până acum. Bărbații aceia sunt loiali.

– Și fermierul?

– Cooper a refuzat să răspundă întrebărilor. Singura dovadă pe care o are polițistul este calul.

– O dovadă cam subțire ca să fie judecată pentru tâlhării, mormăi Edward.

Thomas scutură din cap.

– Royston pune presiune pe polițist. Vrea să termine cu asta. Imediat.

Grey și Royston făcură schimb de priviri, dar Thomas înțelese mesajul tăcut. Cooper putea să jure că mai degrabă ar fi mers la spânzurătoare decât să o abandoneze pe Josie, dar cei trei bărbați așezați în jurul mesei știau mai bine. Ca spioni și ofițeri ai armatei, fiind ei înșiși antrenați în tehnicile de interogare pentru a obține orice răspuns de care aveau nevoie, știau că, în cele din urmă, Cooper ar fi cedat, mai ales dacă Royston i-ar fi amenințat soția și copiii.

– Ei bine, atunci, spuse Grey solemn, dar cu îngrijorare frățească, bănuiesc că Edward și cu mine trebuie să ne punem pe treabă ca să îți salvăm fundul.

Ascunzându-și sumbra ușurare, Thomas întinse mâna după bere. Cu ajutorul lui Grey și al lui Edward putea pune capăt acestei încurcături. Îl puteau opri pe Royston înainte ca alți agenți să moară sau să fie dați dispăruți. Nu aveau să mai fie copii nedoriti abandonați la orfelinat, în schimbul unor favoruri politice și nimeni nu avea să afle vreodată că Josie fusese în spatele jafurilor. Recomandarea lui către Ministerul de Război era asigurată de dovada acelui carnet, iar Bathurst nu avea de ales decât să îl repună în funcție. Desigur, avea să o piardă pe Josie. Dar pe de altă parte, oricum nu ar fi putut niciodată să fie a lui. Avusese dreptate în legătură cu asta încă de la început. În schimb, avea să obțină tot ceea ce încercase, cu disperare, să recapete tot anul care trecuse și avea să aibă din nou un țel.

Atunci de ce se simțea mort în interior, mai fără viață și distrus decât fusese de când glonțul îi străpunsese coastele?

— Am o întrebare, interveni încet Edward, privind cum Thomas își ridică stacana la buze. Fata știe că ești îndrăgostit de ea?

Thomas se înecă. Tușind asupra berii, îi aruncă o privire tăioasă fostului său colonel.

— Ceea ce simt eu nu e important. Expresiile celor doi camarazi nu se schimbă deloc, dar știa că sesizaseră amândoi că nu negase acuzația. Ne asigurăm că este în siguranță și îl oprim pe Royston. Apoi ne întoarcem cu toții la Londra, iar eu, la Ministerul de Război. Sfârșitul poveștii.

Cei doi făcură schimb de priviri, apoi Grey aprobă dând încet din cap.

— Bine, dacă asta este ceea ce dorești. Aruncă o monedă către han-giță, care mai așază încă trei stacane de bere și zâmbi cochet celor trei bărbați înainte de a debarasa, fără ca măcar unul să o privească încă o dată.

— Când începem?

— În noaptea asta.

Thomas o privea insistent.

Din nou.

Josie știa fără să trebuiască să arunce o privire în capătul opus al mesei lungi unde fusese așezat la cină, prins între doamna Peterson și Miranda Hodgkins, că ochii lui alunecaseră din nou către ea, așa cum o făcuseră de-a lungul întregii seri, la petrecerea de rămas-bun. Îi simțea privirea ațintită asupra ei ca și cum și-ar fi trecut degetelor

de-a lungul brațelor ei goale și, chiar de atât de departe, o făcea să tremure.

Bărbat afurisit!

Înghițind cu greu, își păstră ferm privirea fixată asupra amiralului Wesson care îi stătea alături, ofițerul de marină cu mustați argintii încheind o poveste oarecare despre cum înfruntase pirații în Indiile de Vest. Refuză să se uite la Thomas. *Pur și simplu refuza!* Nu avea de gând să îi ofere nici o satisfacție și avea să îi arate că nu făcea nimic altceva decât să îl ignore, ca și cum nu i-ar fi păsat deloc de existența lui. Și nu îi păsa. Și, de îndată ce avea să fie în stare să nu se mai gândească la el, plănuia să i-o spună.

– Tocmai atunci au tras asupra noastră tunurile, îi spuse amiralul Wesson, iar ea forță un zâmbet ca și când ar fi fost atentă la el, și nu la bărbatul acela enervant din capătul celălalt al încăperii.

Din momentul în care Thomas venise țăntoș la cina de rămas-bun – cu întârziere, desigur, motiv pentru care ajunsese să șadă în capătul opus al mesei, spre marea ei ușurare și absoluta încântare a Mirandei Hodgkins – se holbase ca și cum ar fi încercat să îi prindă privirea. Nu știa dacă în semn de tăcută părere de rău sau de condamnare, dar oricum nu conta. O terminase cu el. Era adevărat, o făcuse să se simtă vie și specială în feluri în care nici un alt bărbat nu o făcuse și, până să îl întâlnească, nu știuse ce plăceri fizice puteau împărtăși bărbații și femeile. Ori ce sușuri și coborâșuri putea aduce afecțiunea față de cineva.

Thomas Matteson, marchiz de Chesney, o făcuse să simtă toate acestea și multe altele.

Dar Thomas Matteson, agentul secret de la Ministerul de Război, o făcuse să comită cea mai mare greșală din viața ei, având încredere că el avea să facă alegerea corectă din punct de vedere moral.

Din capul mesei, Royston râdea cu ușurință, relaxat și încrezător acum, când era sigur că îl capturase pe tâlhar, iar ea își forță ochii să stea lipiți de amiralul Wesson, chiar dacă pieptul i se strângea atât de dureros, din cauza mâniei, încât abia putea respira.

Ah, făcuse o greșală teribilă!

Amiralul Wesson se încruntă și își puse mâna pe brațul ei.

– Draga mea, ești bine? Ai pălit dintr-odată. Se aplecă spre ea și îi zâmbi încurajator. Mă tem că te-am necăjit cu povestea mea, dar nu te teme. Le-am venit de hac cum se cuvine piraților acelora și nici măcar un marinar de-al Maiestății Sale nu a pierit!

Îi scăpă un oftat adânc, enervată pe ea însăși că îl lăsase pe Thomas să o tulbure într-atât, încât până și bătrânul ofițer naval îi observase supărarea.

— Slavă Domnului!

— Da, mormăi Sebastian, care se afla alături de ea, prins și el de povestea amiralului, din cauza alăturării, deoarece Elizabeth Carlisle avusese grijă să o așeze pe Miranda Hodgkins și pe celelalte tinere domnișoare bune de măritat cât mai departe posibil de fiul ei. Slavă Cerului că s-a încheiat povestea asta! Întinse mâna după paharul de vin. Cu bine, vreau să spun.

Încruntându-se la lipsa de maniere a fratelui său, Josie se întoarce către el...

Și prinse direct privirea lui Thomas. Respirația i se opri în gât la vederea focului din ochii aceia albaștri. Doamne, Dumnezeu! De ce era atât de neajutorată când venea vorba despre el, acel bărbat exasperant, imposibil, de-a dreptul fatal?

Îi permise să o privească în ochi doar pentru o clipă, timp de câteva bătăi de inimă care-i bubuiră în urechi ca un cor de tobe și înecară restul lumii, apoi își smulse privirea. Nimeni din cei care i-ar fi urmărit nu ar fi suspectat mai mult decât o întâlnire accidentală a privirilor celor doi. Dar în momentul acela, Josie își aminti fiecare cuvânt tandru pe care el i-l spusese, fiecare râset pe care îl împărtășiseră, senzația focului care se împrăstia sub pielea ei când se sfărâmasă în mii de bucăți în brațele lui... așa cum simți și durerosul atac al pustulului care avea să devină viitorul ei fără el, al golului pe care avea să îl poarte veșnic în inima ei.

Clipind puternic ca să scape de usturimea lacrimilor nevărsate, se întoarce pe scaun, cu spatele spre el și afișă un zâmbet din cale-afară de strălucitor, pentru amiral.

A doua zi Thomas avea să plece. Avea să se întoarcă în Londra și la viața pe care și-o dorise la Ministerul de Război, prosperând în exclusivitatea și entuziasmul lumii bune. În câteva săptămâni, poate câteva luni, dacă îi făcuse o impresie mai bună decât credea în realitate, nu avea să se mai gândească la ea decât ca la o femeie cu care fusese intim la o petrecere. Până la anul, cu siguranță, nu avea să își mai amintească nici măcar asta.

Doamna Royston se ridică de pe scaun ca să dea semnalul de încheiere a cinei, iar Josie oftă tremurat. Bărbații aveau să rămână în urmă, în sufragerie, pentru cel puțin o oră, înainte de a se alătura

din nou femeilor, iar în timpul acela, când Thomas avea să fie închis cu Royston și cu amicii lui, ea avea să pretindă că o dureaua capul și să o roage pe mama ei să o ducă acasă și astfel nu urma să îl mai vadă niciodată. Pentru că știa că mai putea îndura asta.

Toată lumea se ridică în picioare, încâperea fiind cuprinsă brusc de forfotă cu doamnele mișcându-se și cerându-și scuze ca să poată ieși, iar bărbații mutându-se mai aproape de Royston care se afla în capul mesei, ca să facă mai ușoară trecerea doamnelor. Conversații scurte se înfiripară în timp ce partenerii de cină își spuneau ultimele glumițe politicoase, iar prietenii care fuseseră așezați la distanță se opriră să schimbe câteva remarci. În agitația asta, Josie își păstră privirea în pământ și își croi drum spre ușă.

O mână îi cuprinse cotul.

– Trebuie să-ți vorbesc. Vocea adâncă, familiară, de lângă umărul ei, răsuți fierbințea de-a lungul spinării ei.

Se încordă, iar spatelul i se îndreptă.

– Nu mai avem ce discuta. Smucindu-se, își eliberă brațul. Noapte bună, Lord Chesney.

Apoi se îndepărtă, cu capul sus și cu privirea ațintită hotărât înainte, în ciuda genunchilor tremurânzi. Se forță cu fiecare dram de hotărâre pe care o avea să nu îi dea satisfacția de a arunca o privire înapoi.

Continuând să meargă, se îndreptă spre salon, îl traversă și ieși pe ușile duble în hol, apoi printr-unul dintre saloanele de dimineață, unde deschise ușile franceze care dădeau pe terasă și ieși direct în beznă. Cu siguranță, ar fi continuat să meargă chiar și atunci, dacă nu ar fi fost balustrada de piatră care înconjură terasa, ceea ce o împiedică să iasă în grădină și să se piardă de tot la adăpostul nopții.

Chiar și așa se aplecă peste balustradă, sprijinindu-se pe palme și privind grădinile întunecate. Tremura, cotul arzându-i încă de la atingerea lui, și trase adânc aer în piept ca să își umple plămânii de aerul rece al nopții și să se calmeze. „Respiră...” A doua zi Thomas avea să plece, treaz de la primele raze de lumină și călărind grăbit spre Londra de îndată ce aburii dimineții aveau să se ridice, ca și cum nu ar fi fost niciodată în Islingham și nu ar fi pășit deloc în viața ei. „Doar respiră...”

Și, în timp ce el avea să călărească spre Londra, viața pe care ea ajunsese să o cunoască avea să se sfârșească și să fie închisă, predându-se în schimbul lui John Cooper. Închisoarea fusese

întotdeauna o posibilitate. De prima dată când galopase după o trăsură știuse asta și totuși, chiar și în momentele acelea, era gata să își dea viața pentru orfani. Dar asta era înainte de a-l întâlni pe Thomas, înainte de a începe să aibă așteptări în ceea ce privea viitorul. Însă acum, când viața ei nu avea să îl mai includă, mai conta ce urma să se întâmple cu ea?

Râse sugrumat. Oare avea să o creadă polițistul?

Își acoperise urmele atât de bine în ultimii doi ani, încât se temea că mâine avea să fie exact cum o avertizase Thomas: că nimeni nu urma să creadă că era posibil ca ea să fie tâlharul. Fiica unui baron, pentru numele lui Dumnezeu! Și, până la urmă, ce dovadă avea că ea era tâlharul? Nici una. Până și calul ei îl implicase pe John Cooper, nu pe ea. În mod ironic, singura persoană care putea să o învinovățească fără urmă de tăgadă pentru infracțiunile comise era Thomas, iar când ea avea să se predea mâine, el urma să fie la kilometri depărtare.

Își apăsă fruntea cu mâna. Doamne, era jalnică. Nu era în stare nici măcar să se lase arestată cum trebuie.

Thomas.

Simți un gădilat în ceafă când el păși în spatele ei ca o panteră, în umbrele întunecate, cu grație și în tăcere. Și atât de periculos. Fără vreun sunet sau atingere, îi făcu inima să o ia la goană, iar sângele să-i alerge fierbinte prin trup. El întinse brațele pe lângă ea și le puse pe balustradă, prinzând-o în brațele lui și apropiindu-se destul încât căldura trupului lui îi pătrunse prin haine și îi trimise fiori de-a lungul șirei spinării. În tăcere, se rugă ca el să nu observe felul în care încă o afecta. Și cum, probabil, avea să o facă întotdeauna.

- Te-ai îmbrăcat cu rochia asta pentru mine? Vocea lui toarse încet peste umărul ei, gura lui aproape de urechea ei.

- Bineînțeles că nu. O minciună. Alesese rochia verde smarald gândindu-se anume la el. Cu decolteul adânc și corsajul strâns care îi scotea în evidență sânii, era cea mai spectaculoasă rochie pe care o avea, iar croiala fără mâneci și bretelele înguste era în același timp cea care lăsa la vedere cel mai mult din trup. Fusesse o copilărie că o îmbrăcase, o încercare capricioasă de a-i aminti cât de mult îi plăcuse trupul ei și de a-i arăta ce pierduse atunci când alesese registrul lui Royston, în locul ei.

Dar se părea că el *observase*, și i se făcu pielea de găină la gândul că el încă îi mai acorda atenție.

– Păcat! Respirația lui îi atinse ușor obrazul și îi ridică firisoarele de păr de pe față. Pentru că arăți minunat.

Își închise ochii.

– Oprește-te, porunci ea, slab. Își ținu respirația, pe de o parte, temându-se că el avea să ignore pedeapsa pe care ea voia să i-o dea, iar pe de alta, că nu.

– Atunci îmi cer scuze.

Dar nu era nici o urmă de părere de rău în tonul răgușit din vocea lui. Ea bănuia mai degrabă că el știa exact cât de tare o tortura comentariul lui, naiba să-l ia!

– Amiralul Wesson trebuie să fie un partener de cină fascinant.

– Amiralul este un gentleman *adevărat*. Insulta indirectă era usturătoare, dar el o merita.

– Nu ți-ai luat ochii de la el toată seara.

Își trase sufletul. Era cumva gelozie? Cu siguranță că nu.

– A spus povești interesante despre aventurile sale în Caraibe, luptând împotriva piraților.

– Toate doar minciuni. Wesson a fost încartiruit la Greenwich aproape toată cariera lui. Nu a părăsit niciodată apele europene.

– Cum de... Tăcu brusc, înțelegând, plină de frustrare, cum de știa el.

– Poveștile mele, pe de altă parte, *sunt* adevărate. Se apropie de ea și mai mult, atât de mult, încât pieptul lui puternic se frecă chinuitor de spatele ei. Chiar mi-am riscat viața și brațele pentru Anglia.

– Fii fără grijă! Promit să nu spun nimănui un cuvânt despre tine. Pufnind disprețuitor, își schimbă poziția și se apropie mai mult de balustradă, dar el o urmă imediat, doar ca să o prindă și mai ferm. De fapt, plănuiesc să nu mă mai gândesc niciodată la tine.

– Păcat, repetă el șoptind fierbinte. Pentru că eu cu siguranță plănuiesc să mă gândesc la *tine*.

Cu un strigăt de enervare se răsuci și se întoarse cu fața la el. Probabil că, pentru o clipă, el crezuse că ea cedase dorințelor ei, pentru că-i văzu buzele curbându-se într-un zâmbet satisfăcut, ceea ce o irită și mai tare.

– Oprește-te! Își puse mâinile pe pieptul lui și îl împinse cu putere.

El se dădu înapoi, distanțându-se. Zâmbetul i se șterse, dar ochii îi erau aprinși ca întotdeauna.

La fel ca durerea care o traversa.

— Am venit aici ca să fiu singură, așa că te rog să pleci.

Dar el nu făcu decât să își încrucișeze brațele pe piept și rămase ferm pe poziție.

— Trebuie să discutăm.

— Nu a rămas nimic de discutat între noi.

— A rămas un munte întreg între noi, mormăi el, riscând să fie din nou împins atunci când se apropie de ea. Dar nu de asta trebuia să te văd.

Inexplicabil, pieptul i se prăbuși în gol dureros auzindu-i cuvintele. Nu avea nevoie de ea; avea nevoie de ceva *de la ea*.

— Ce vrei? întrebă ea furioasă, cu pieptul arzându-i din cauza noii respingeri.

Cuvintele îi scăpară înainte de a-și da seama ce întreba. Fată proastă, proastă! Ochii lui scăpărară înflăcărați și ea crezu, pentru un moment, că avea poate să răspundă „Te vreau pe tine“, iar dacă ar fi făcut-o, ah, Doamne! Și-ar fi putut pierde cu ușurință hotărârea subțire ca firul de ață de care se agăța și s-ar fi aruncat în brațele lui.

Dar, din fericire, el nu căzu în plasă și spuse, în schimb:

— Nu te poți preda pentru tâlhării.

— Pot, o voi face.

— Nu te va crede nimeni. M-am asigurat de asta.

— Cum? Își încleștă pumnii, îndoiala familiară trezindu-se din nou în ființa ei. Fusesse vulnerabilă o dată, când avusese încredere în el, iar el nu făcuse altceva decât să o rănească. Foarte profund. Nu avea să se lase rănită din nou. Ce-ai făcut?

— Eu? Nimic.

Ah, cum îi făcea capul să i se învâртеască!

— Tocmai ai spus... Gemu de frustrare. Ah, nu contează! Tu doar pleacă mâine înapoi acolo de unde îți este locul, la Londra, iar eu îl voi convinge pe polițist că mereu a fost vorba despre mine.

— Cu ce dovezi?

— Căsuța de vânătoare. Sunt o mulțime de dovezi acolo.

— Nu mai sunt.

Se holbă la el în timp ce suferința i se înnodă în stomac. Distrusese deci tot ceea ce o încrimina, nelăsând nici o urmă a jafurilor. Ori a pasiunii pe care o împărtășiseră. Inima i se prăbuși. Era ca și cum se ștergea în mod sistematic din viața ei, iar conștientizarea acestui lucru o răni atât de tare, încât se sufocă. Trebui să înghită

cu greutate în sec, ca să îndepărteze nodul care i se pusese în gât înainte de a vorbi:

– Am gașca mea, îți amintești? Tu vei fi plecat, dar ei vor jura că am fost implicată. John Cooper va...

– Ascultă-mă. Mai făcu un pas, apropiindu-se, mâinile lui reîntorcându-se pe balustradă, de o parte și de alta a ei. Își aduse ochii la nivelul ochilor ei. Măine, pe vremea asta, problema cu tâlharul va fi rezolvată.

Dar nimic nu avea să fie rezolvat în ceea ce îi privea pe *ei*. Avea să fie departe până atunci, îndreptându-se spre viața lui din Londra, iar ea avea să fie aici, încercând să supraviețuiască fără el. Inspiră adânc și se resemnă cu gândul la acel viitor singuratic.

– Cum?

– Îl voi elibera pe John Cooper.

Ochii i se măriră, mânia lăsând locul uimirii.

– Voi merge la închisoare să îl eliberez. Se poate ascunde în căsuță, până când vom găsi o modalitate de a dovedi că nu el este tâlharul.

– Vreau să te ajut. Se întinse după brațul lui, iar atunci când mâna îi cuprinse mușchii tari de sub mâneca jachetei lui, o căldură i se strecură prin degete. Inima sări peste o bătaie. Avea să îl mai poată atinge vreodată? Ignorând junghiul proaspăt din piept, insistă: Ce aş putea face? Cunosc satul. Pot să...

– Ce poți tu să faci este să mergi acasă și să rămâi acolo până dimineată. Vei avea un alibi puternic cum că nu ai fost prin preajma închisorii, când Cooper va fi eliberat. Se opri și ochii i se împlânziră. Și nu va trebui să îmi fac griji că vei fi rănită.

– Vreau să...

– *La naiba*, Jo! Fă și tu măcar o dată ce îți spun. O apucă de umeri, dar, în loc să o scuture, îi cuprinse brațele cu degetele și o trase mai aproape de el. Am nevoie ca la ora 11 fix să te apuce durerea de cap și să îl rogi pe Robert să te ducă acasă. Va fi mai mult decât încântat să plece cu tine până atunci.

– De ce?

– Pentru că în timpul cinei i-am tot spus Mirandei Hodgkins cât de mult o place.

– Nu te cred! Căscă gura la el, neștiind dacă să fie furioasă ori să râdă. Dar felul în care ochii lui albaștri o sfredeleau ațâțător în întuneric... ei bine, nu era nimic amuzant în *asta*.

— Imediat după ce vei pleca, mă voi scuza și mă voi furișa afară, apoi voi merge călare în sat. Iar până atunci, tu vei fi nevinovată în pat. Măinile îi lunecară încet pe brațe și îi încercui talia, trăgând-o lângă el, mișcarea aceea subtilă fiind orice numai inocentă nu.

Pentru un moment se crispă împotriva dulcii torturi a îmbrățișării lui, neavând încredere în el și, cu siguranță, neavând încredere în propria slăbiciune pentru el. Ar fi trebuit să fie furioasă pentru că distrusese dovada împotriva lui Royston, pentru că îi trădase atât pe ea, cât și pe orfani. Dar în momentul acela, înconjurată de cercul protector al brațelor lui, nu se putea gândi decât că aceea avea să fie ultima dată când vor fi singuri, doar ei, ultima dată când se afla în brațele lui... Cu un strigăt ușor, îl îmbrățișă și își odihni capul pe pieptul lui. Închizând ochii pe ritmul bătăi inimii de sub obrazul ei, tremură la atingerea minunată a trupurilor, a căldurii și puterii lui familiare. Lacrimi fierbinți i se adunară pe gene.

— Până mâine-dimineață, o asigură el, cu buzele pe tâmpla ei, John Cooper va fi liber, iar tu vei fi în siguranță.

— Iar tu vei fi plecat spre Londra, suspină ea, cuvintele dureroase abia auzindu-se pe buzele ei, în timp ce deznădejdea o înjunghia în abdomen.

Lui îi căzură umerii.

— Nu e ușor, admise el, mângâindu-i tandru obrazul cu încheieturile degetelor. Mă ucide faptul că trebuie să te las în urmă.

Josephine își înălță capul și se uită la el, chipul lui frumos, încețoșat din cauza lacrimilor care îi umpluseră ochii.

— Atunci de ce o faci?

— Josephine. Îi rosti numele cu o voce răgușită și aspră. Ceea ce întrebă... Inspiră tremurat, apoi scutură din cap. Nu există viitor alături de mine.

Aprobă din cap, știind, neputând să vorbească de teamă să nu se frângă. Nimic nu se schimbase între ei. Găsise o modalitate de a-l salva pe domnul Cooper, dar nu și inima ei. Nimic nu o putea salva.

— Ora 11 fix, repetă el ferm. Tu vei merge acasă, iar eu mă voi îngriji de toate. Ai încredere în mine. Cu un ultim sărut sfâșietor, o eliberă împotriva dorinței lui și se dădu înapoi. Acum intră înaintea de a ți se observa dispariția. Voi veni și eu peste câteva minute.

Neavând încredere că poate vorbi, se îndepărtă de el ca să se întoarcă în salon. Dar își îngădui să se oprească pentru o clipă,

ca să-i arunce o ultimă privire înlăcrimată înainte de a intra și de a închide ușa.

Thomas o privi îndepărtându-se apoi se sprijini de balustrada de piatră și închise ochii, având nevoie de un minut ca să se adune. Chiar și acum, sub presiunea evenimentelor care aveau să se desfășoare în acea noapte și a consecințelor prin care trebuia să treacă a doua zi, știind ce rol trebuia să joace fiecare, tânjea să petreacă mai mult timp singur cu ea. Dar asta nu avea să se întâmple.

Îmbrăcat în negru din cap până în picioare și contopindu-se cu noaptea, Nathaniel Grey ieși din umbrele întunecate ale grădinii și se apropie în tăcere de el. Sprijinindu-se de balustradă, lângă Thomas, își încrucișă mâinile pe piept.

– Atunci rămâne stabilit? întrebă încet Grey.

Thomas aprobă din cap.

– Va fi la închisoare la miezul nopții.

– Cum poți fi sigur de asta?

– Pentru că nu face niciodată ce îi spun. „Afurisită femeie!” Nu putea nici măcar să îl lase să o șteargă înapoi la Londra, ca un laș. Se strâmbă. Bănuiesc că ai auzit tot.

– Nu tot, dar destul. Adăugă gânditor: Știi că te iubește.

Thomas dădu încet din cap.

– Știu.

– Ceea ce ar trebui să te îngrijoreze.

– Mă îngrijorează.

– Și o iubești.

Expiră lung.

– Ceea ce mă îngrozește din cale-afară.

Ridicându-se în picioare, începu să se plimbe de colo-colo, blestemându-se la fiecare pas.

Ochii lui Grey îl urmăriră în tăcere dintr-o parte în alta a terasei. Deși Thomas nu știa ce credea cumnatul său despre discuția pe care o avuse cu Josie, privirea acestuia se împlânzi urmărindu-l pe Thomas plimbându-se înapoi și-ncolo. Cei doi fuseseră cei mai buni prieteni când se aflau în Spania, frați de sânge și camarazi de război; apoi Grey se însurase cu Emily și deveniseră cu adevărat frați. Totodată Grey era singura persoană care înțelegea alegerea pe care era obligat să o facă: viața de agent secret ori femeia pe care o iubea. Grey o alesese pe Emily. Dacă ar fi făcut la fel, dacă ar fi ales-o pe Josie, i-ar fi și lui de ajuns căsătoria și familia?

Însă dacă nu avea să fie, dacă ar renunța la orice speranță de a se reîntoarce la Ministerul de Război, iar neliniștea și anxietatea aveau să continue... ei bine, atunci ar fi fost prea târziu și ar fi distrus deja două vieți.

Mâna îi tremură de nervi la această alegere imposibilă, atunci când își trecu degetele prin păr. Petrecuse mulți ani hăituind inamicul și, în ciuda câtorva momente de cumpănă, nu se simțise niciodată atât de nesigur ca acum. Din cauza unei femei subțirele, frumoșele, cu ochi verzi, care îl excita și în același timp îl liniștea într-un fel în care nu o făcuse nici o alta. Și probabil că nu avea să existe o alta care să o facă.

— Când ai întâlnit-o pe Emily, aruncă Thomas, stingherit de faptul că își băga nasul în viața privată a cumnatului său și a surorii sale, dar simțind că avea nevoie disperată să înțeleagă, cum ai știut că era specială?

— A tras cu pușca în mine.

Se opri în fața lui Grey, cu mâinile în șolduri.

— Nu mă ajuți.

— Nu mă aflu aici decât pentru evadarea din închisoare, ridică Grey din umeri. În chestiunea cu inima rănită ești pe cont propriu.

— Mulțumesc. Thomas se strâmbă și începu din nou să se plimbe în sus și-n jos.

Grey îl urmări câteva momente, apoi își coborî ochii și, privindu-și țință mâinile, admise încet:

— Căsătoria cu Emily a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viața mea și nu trece nici o zi în care să nu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea. Numai Cerul știe cum ar fi fost viața mea fără ea. Se opri, apoi adăugă solemn: O iubești pe femeia asta, Thomas. O văd în fiecare bucatăică din tine și e clar ca lumina zilei că și ea te iubește. Ceea ce ar trebui să te întrebi nu este ce o face să fie femeia alături de care ar trebui să îți petreci restul vieții... cred că deja în inima ta știi asta. Ce ar trebui să te întrebi este cum va fi viața ta fără ea.

Thomas îi aruncă o căutătură urâtă. Toată discuția asta despre Josie agita și îi făcea inima să bubuie... La naiba! Nu avea nevoie ca Grey să îi amintească la ce renunța lăsând-o să plece. Pentru prima dată de un an încoace nu se temea de beznă sau de ce pândeja acolo. Datorită ei. Îi adusese pacea și liniștea așa cum nimeni altcineva nu fusese în stare să o facă și, în plus... îi adusese speranță și fericire. Și totuși...

– Asta este șansa mea de a mă reîntoarce, în sfârșit, la Ministerul de Război. Aș fi al naibii de prost dacă aș renunța.

Grey clătină din cap cu regret.

– Ai fi al naibii de prost dacă ai renunța la ea.

Thomas se întoarce spre el.

– Crezi că am plănuit asta? Să mă îndrăgostesc de o femeie în cel mai nepotrivit moment posibil? Trase cu sete aer în piept, apoi expiră încet, din adâncul plămânilor, într-o încercare zadarnică de a se liniști. Singurul lucru care m-a ținut în viață în acest ultim an, care mi-a dat un motiv să mă vindec și, de asemenea, de a mă da jos din pat în fiecare dimineață a fost dorința de a redeveni agent secret. Iar acum, să nu îmi mai doresc asta, pur și simplu, să renunț la tot ceea ce dădea sens vieții mele... Se opri, cuvintele agățându-i-se de gâtlee. Dacă renunț la asta, ce ți-l îmi mai rămâne?

Expresia lui Grey se înmuie, afecțiunea față de Thomas fiind evidentă pe chipul său.

– O vei avea pe ea, spuse el încet. Îndepărtându-se de balustradă, își puse frățește o mână pe umărul lui Thomas. Și, crede-mă, va fi mai mult decât de ajuns. Întinse mâna. E timpul.

Thomas băgă mâna sub jachetă și puse în mâna lui teancul de foi. Apoi Grey îl bătu liniștitor pe spate și se furișă în grădina întunecată. Thomas îl privi îndepărtându-se până când se contopi cu umbrele negre și dispăru complet ca și când nu fusese acolo niciodată.

Din sufragerie izbucni slab un râset de bărbat care deranjă bezna tăcută. Frecând nodul tensionat care i se formase la ceafă, se opri să asculte și un sentiment pe care nu îl putu numi îi lunecă dureros pe șira spinării.

Cum o fi fost oare să fii atât de lipsit de griji și de sigur încât să poți râde și bea într-o încăpere plină de străini? Nu cunoscuse niciodată o astfel de ușurință și se îndoia că avea să o facă vreodată. Cu siguranță nu, dacă s-ar fi întors la Ministerul de Război. Și totuși, posibilitatea de a se îmbăta într-o mulțime de oameni și de a găsi poveștioare amuzante și indecente era un lucru mărunț pe care îl avea de pierdut în comparație cu ceea ce câștiga servindu-și patria. Dar avea să îi ajungă munca? Peste 10 ani sau peste 20, când nu urma să mai fie agent și în schimb să moștenească un ducat, aveau să-i fie de ajuns amintirile ca să îl ajute să continue, când nu mai poseda nimic real care să umple golul din viața sa?

Închizând ochii pentru o clipă grea, scutură din cap. Doamne, Dumnezeule – 20 de ani... pe cine încerca să păcălească? Munca nu avea să fie de ajuns ca să învingă spaima care știa că urma să vină nechemată seara următoare și în fiecare noapte singuratică de după aceea, dacă nu avea să fie cu Josie.

Inspiră adânc, știind ce trebuia să facă și se întoarse către casă pentru a se alătura din nou petrecerii. Într-o oră, ceasul avea să bată ora 11 noaptea.

Iar restul vieții sale urma să înceapă.

Capitolul 12

Acele ceasornicului de pe polița de deasupra șemineului arătară miezul nopții.

Stând în picioare într-un grup de bărbați, de cealaltă parte a încăperii, ascultând absent discuția lor aprinsă despre cei mai buni câini de vânătoare fără să îi pese nici cât negru sub unghie, Thomas se prefăcu a ignora clinchetul minusculilor clopoței ai ceasului și își ridică la buze ceașca de cafea.

Cercetă încăperea de jur împrejur și observă oaspeții rămași. Aproape toți erau încă acolo, bucurându-se de ultima noapte a petrecerii și apreciind sincer atât de ospitalitatea lui Royston, cât și compania celorlalți, chiar și bătrâna Lady Denton, care îl încolțise pe Lord Tinsdale cu o tiradă despre tragica dispariție a pălăriilor elegante de pe Bond Street în sezonul acela. Îi zâmbi discret Mirandei Hodgkins, care nu-și pierduse buna dispoziție după plecarea lui Robert cu Josie cu o oră în urmă și își îndreptase atenția asupra lui Quinton. Cineva începuse un joc de cărți, iar una dintre femei cânta încet la pian.

Dar Josie plecase, așa cum îi ceruse el. Pe măsură ce se apropia-se ora 11 noaptea, Josie își jucase bine rolul. Își apăsase fruntea cu mâna, își frecase tâmplile cu degetele... toate semnele apariției unei dureri de cap, așa că, atunci când ceasul bătuse ora, iar ea pretinsese că se simțea destul de rău și avea nevoie să plece acasă, toată lumea o crezuse. Jocul ei actoricesc fusese absolut genial, iar Thomas era mândru de ea, mai mult decât avea dreptul.

Majordomul intră în încăpere.

Ochii lui Thomas îl urmăriră pe Greaves îndreptându-se spre Royston și înclinând capul în semn de scuză pentru întrerupere, în timp ce îi întinse un bilețel îndoit angajatorului său, așteptând apoi, în cazul în care contele ar fi vrut să trimită un răspuns.

Dar Royston citi biletul și îi făcu semn cu mâna să plece. Apoi privirea i-o întâlni pe a lui Thomas din cealaltă parte a încăperii. Un zâmbet îi insenină chipul.

— Chesney! Royston se îndreptă spre ușă și îi făcu semn să îl urmeze. Un cuvânt doar.

— Desigur, mormăi el, punând cafeaua jos și dând politicoș din cap către ceilalți oaspeți în timp ce își croia drum spre holul principal, urmându-l pe Royston.

— Ha! Royston plesni cu voioșie biletul pe care îl ținea în mână, apoi îl ridică pentru a i-l arăta lui Thomas, ca pe un trofeu. Să-mi fie adusă trăsura, se răsti el la un lacheu.

— Care este mesajul? Atenția lui Thomas se muta de la chipul satisfăcut al contelui la bilet.

— Vești de la polițist. În loc să i-l înmâneze pur și simplu lui Thomas, îl plesni cu el pe piept și zâmbi arogant. Cooper a hotărât să mărturisească.

Thomas se încruntă și se prefăcu că citește biletul.

— Mergi în sat în noaptea asta? La ora asta?

— *Mergem*, îl corectă Royston. Doresc să fii acolo. Dacă se răzgândește Cooper, ar putea fi nevoie să îl... convingi.

Thomas nu avea nici o intenție de a-l interoga pe John Cooper în noaptea aceea, cu sau fără metode dure. Totuși, încuviință încet din cap.

— Mi-ar plăcea să fiu acolo când se va sfârși totul.

Royston îl plesni voios pe umăr, apoi păși țăntoș pe ușile larg deschise, când o trăsură neagră fu adusă la scară. Thomas îl urmă agale.

După ce bărbații se așezară înăuntru, lacheul închise ușa trăsuri. Royston lovi cu pumnul acoperișul pentru a face semn vizitiului, iar vehiculul se puse în mișcare clătînându-se, huruind pe alee în noapte.

Clopotul bisericii tocmai bătuse de miezul nopții.

În umbrele întunecate care cădeau pe High Street, îmbrăcată în haine negre pe care le furase din camera lui Quinn, Josie se lipi

de peretele atelierului de cizmărie și urmări închisoarea. Miezul nopții. Thomas ar fi trebuit să fie acolo până la acea oră, dar strada era tăcută și liniștită. Își ținu respirația, așteptând, ascultând cu atenție, dar fără să audă ceva, nici măcar sunetul copitelor de cal pe pietriș. Minutele treceau, dar nu era nici urmă de Thomas.

Inima îi bătea îngrijorată. Ceva nu era în regulă.

Se îndepărtă de umbre și traversă strada, apoi înaintă prin fața vechilor clădiri până la închisoarea de piatră. Spre surprinderea ei, ușa nu era încuiată și se deschise cu un scârțâit zgomotos. Strecurându-se înăuntru, o închise în spatele ei și se lipi de ea cu spatele ca să își stăpânească respirația rapidă și bubuitul inimii.

Înăuntru, un felinar atârnat de un cui lumina slab mica închisoare care servea în același timp și ca birou al polițistului, și al inspectorului, dar și ca sală de judecată pentru magistratul local. Două celule de piatră cu gratii stăteau una lângă alta în spatele clădirii. O ușă închidea celula din stânga, care era formată din gratii groase din oțel în jumătatea de sus și de o fâșie solidă de metal în partea de jos, în timp ce ușa celulei din dreapta era larg deschisă. Încăperea principală era goală, fără urmă de polițist ori vreun om de-ai lui. Ori de Thomas.

— Domnule Cooper? strigă ea pe un ton șoptit. Era oare prea târziu? O duru inima și își apăsă pieptul cu mâna. Oare Thomas venise deja și plecase? Ah, Doamne, pierduse ultima șansă de a-l mai vedea vreodată?

Din spatele ușii celulei se auzi un foșnet de mișcare, apoi un chip umbrat apărui la fereastra cu gratii. John Cooper răspunse:

— Da, domnișoară.

Se sufocă, atât de ușurare, cât și de teamă. Thomas încă nu fusese acolo. Totuși, cu siguranță ceva nu era în regulă.

— Sunteți... Careva...? Inspirând adânc, se îndepărtă de ușă și traversă cu grijă încăperea. Trupul îi tremura de frică. Goana după trăsuri în întuneric, ascunsă fiind sub siguranța unei măști, cerea un cu totul alt fel de curaj față de îndrăzneala de a se furișa chiar în închisoare. Se juca iar cu soarta, și asta o înspăimânta. Unde sunt polițistul și oamenii lui?

— Au plecat cu ceva timp în urmă. Au primit un mesaj și au plecat în grabă cu toții.

— Un mesaj?

O fi fost Thomas, vreun șiretlic pentru a-i face pe bărbați să plece din clădire pentru a-l elibera pe domnul Cooper? Totuși, el nu se afla acolo, iar absența lui făcea să i se ridice părul pe brațe de frică.

– Da. Apoi a venit un bărbat...

Apucă gratiile cu mâinile și se ridică pe vârfuri ca să arunce o privire în celulă. Inima îi bubuia.

– A venit?

– A zis că totul se va rezolva în noaptea asta.

„Thomas.“

– Atunci nu l-am ratat, murmură ea, speranța încălzindu-i pieptul. O ultimă șansă de a-l vedea, de a-i vorbi...

Domnul Cooper se încruntă la ea.

– Poftim?

Clătină din cap. Cum ar fi putut vreodată să îi explice cât de mult însemna pentru ea Thomas? Apoi vina luă locul ușurării, și lacrimile îi arseră ochii.

– Domnule Cooper, îmi pare atât de rău pentru tot. Arestarea, interogatoriul... familia dumitale trebuie să fie atât de supărată. Înghiți cu greu din cauza nodului din gât. Nu am dorit niciodată asta.

– Când am fost de acord să vă ajut, am știut ce se putea întâmpla. Eu am fost unu' din cei norocoși. Am scăpat din orfelinatu' ăla și am găsit un loc bun, la o fermă, alături de o familie decentă. Știu că alți copii nu au fost atât de norocoși. Buzele i se curbară într-un zâmbet hotărât. Odată ce am aflat de planul dumneavoastră, domnișoară, acu' doi ani, nimic nu mă putea opri să nu vă ajut. Ca și dumneavoastră, nu am fost unu' din copiii duși acolo de conte, da' noi toți trebuie să avem grijă unu' de altu', nu-i așa?

– Da, șopti ea, gândindu-se la asigurările lui Thomas că avea să o țină în siguranță și să o protejeze. Totuși, el se înșelase. Nu o putea ține la distanță de consecințele propriilor fapte; sosise vremea să le înfrunte. Plănuia ca, atunci când polițistul se va întoarce, să mărturisească toate jafurile pe care le comisese și să își asume responsabilitatea pentru fiecare bănuț furat.

– Bărbatu' ăla a lăsat ceva pentru dumneavoastră, domnișoară. Zice că veți avea nevoie de el în noaptea asta.

– Ce este?

– Nu știu. L-a lăsat acolo, în celula ailaltă.

Ce naiba credea Thomas că îi trebuia pentru o evadare din închisoare? Nu își putea închipui, dar, curioasă, se strecură în celula

alăturată și înghețată. Pe pat se afla un carnet negru. Nu putea fi... era *imposibil!* Îl văzuse aruncându-l în foc, privise cum se transformă în cenușă... Ah, ar fi trebuit să știe. Bărbatul acela se pricepea să facă imposibilul.

În timp ce se îndreptă spre el, un zăngănit de metal răsună prin clădirea de piatră. Exclamând, se răsuci pe călcâie în timp ce ușa celei se închise în urma ei.

— Nu! strigă feroce și se aruncă înainte, dar era prea târziu. Ușa era încuiată.

Un străin o cercetă în umbrele celulei întunecate, apoi își încrucișă brațele și se sprijini cu umărul de tocul ușii.

— Mulțumesc pentru ajutor, Cooper, strigă el în celula alăturată.

— Plăcerea mea, domnule. Apoi domnul Cooper se mută în fundul celulei sale, pentru a le acorda intimitate.

— Deci dumneata ești femeia din centrul tuturor acestor lucruri, cugetă el, susținându-i pentru un moment privirea neîncrezătoare înainte de a o măsura din cap până în picioare.

— Cine sunteți? întrebă ea în timp ce mâinile i se încleștară puternic pe gratii, furia și frica strângându-i pieptul la vederea strălucirii amuzate din ochii lui. *Nu era amuzant!*

— Colonelul Nathaniel Grey. Îi aruncă un rânjet lejer. La dispoziția dumneavoastră.

Era sigură că încerca să o farmece cu zâmbetul lui, la fel cum era sigură că multe femei chiar îl găseau fermecător. Dar avusese parte de căldura farmecului adevărat al lui Thomas, iar pentru ea, bărbatul acesta nu era decât o farsă în comparație.

Își îngustă ochii.

— Cine sunteți?

— Chesney nu m-a pomenit? Se prefăcu jignit și clătină din cap cu un oftat exagerat. Până și în timpul unei evadări din închisoare mă împiedică să am parte de toată gloria în fața femeilor.

„Thomas.“ Inima i-o luă la goană la auzul numelui său și strânse și mai tare gratiile.

— Unde e?

— E cam ocupat în momentul ăsta, așa că m-a trimis pe mine să închei niște treburi neterminate pentru planul din noaptea asta.

— Treburi neterminate?

Ridică din sprânceană.

— Dumneata.

- Eu? Cuvântul țășni ca un ți-păt. Dar nici nu ar trebui să fiu aici!

- Nu, sunteți exact acolo unde trebuie. Chesney a zis că sunteți prea încăpățânată ca să faceți ce vi se spune. Expresia i se îmblânzi. Vă veți potrivi de minune printre celelalte doamne Matteson.

Sângele îi părăsi chipul. Bărbatul acesta îl cunoștea pe Thomas, dar, în mod clar, nu îl cunoștea la fel de bine ca ea dacă sugera ceva atât de imposibil cum era ca ea să devină una dintre doamnele Matteson.

- Vă înșelați. Nu există nici un fel de înțelegere între mine și Lord Chesney. Suntem doar cunoștințe.

Chicoti ușurel, amuzat de protestul ei.

- Nu e de mirare că sunteți atrași unul de celălalt. Mințiți aproape la fel de bine ca el.

- Cum îndrăzniți! îl muștră cu toată forța posibilă având în vedere faptul că era închisă după gratii. Nu știu cine sunteți, dar *nu* vă voi permite să îl denigrați pe lordul Chesney. Este un erou care și-a riscat viața pentru țara sa. Pufni la el disprețuitor, găsindu-l, prin comparație, neînsemnat. Ceea ce, sunt sigură, este mult mai mult decât se poate spune despre cineva ca dumneavoastră!

Auzind asta, colonelul izbucni în râs.

- Deci nu sunteți supărată că v-am acuzat de minciună, ci pentru că l-am acuzat pe Chesney? Clătină din cap. Ah, voi doi sunteți perfecți unul pentru celălalt!

- V-am spus... Înghiți în sec, nedorind ca vocea să îi tremure. El și cu mine nu suntem decât cunoștințe.

Colonelul se aplecă spre ea până când ochii lui ajunseră la același nivel cu ai ei, printre gratii.

- Știi cine sunteți, Josephine Carlisle. Toate tachinările din urmă cu doar câteva momente dispăruseră. Expresia îi era solemnă, dar vocea îi era plină afecțiune. Știu de ce a venit Thomas în Lincolnshire. Și știu cum v-ați petrecut voi doi timpul.

Chipul i se îmbujoră de umilire. Cerule, *știi!*

- Din câte știu despre el și din tot ce am văzut și auzit despre dumneavoastră, îi spuse el încet, nu sunt împotriva intrării dumneavoastră în familie.

El intenționase să o liniștească, dar cuvintele lui nu făcură decât să taie adânc în inima ei. Un oftat ieși din ea ca aerul dintr-un balon care se dezumfla, și umerii îi căzură grei. În loc să se agațe de gratii cu furie, se ținea acum de ele ca să nu cadă.

— Thomas nu vrea asta, admise ea moale, fiecare cuvânt părănd a se smulge din ea.

— Încă nu știe ce vrea.

— Știe. Lacrimi fierbinți de singurătate deplină îi umplură ochii. Își dorește să lucreze din nou la Ministerul de Război și nu pot concura cu asta.

— Trebuie să o faceți.

Clătinând cu tristețe din cap, știind că el nu înțelegea, inspiră adânc.

— Nu sunt destul de importantă pentru el. Ea știa adevărul. Chiar dacă Thomas nu ar fi dorit să fie agent secret... Va fi duce, iar eu sunt or... Se opri în mijlocul cuvântului și spuse în schimb, încându-se: eu sunt un nimeni.

— Fiica adoptivă a unui baron, vreți să spuneți? întrebă el molcom. O orfană.

Ochii îi țâșniră către ai lui. Expresia de pe chipul lui nu o judeca aspru și nici nu o compătimea.

— Credeți-mă. O urmă de amuzament secret îi străluci în ochi. Familiei Matteson îi plac orfanii. Iar dumneavoastră sunteți departe de a fi neimportantă pentru el, altfel nu aș fi aici, asigurându-mă că sunteți în siguranță.

Își dorea cu disperare să creadă că lui Thomas îi păsa de ea, dar dacă nu putea avea încredere în Thomas cât să îi spună asta, cum putea să aibă încredere în acest străin?

Arătă către carnetul de pe pat.

— Și ăla? Trebuie să cred că este adevărat? Am văzut când l-a aruncat pe foc. L-am văzut arzând cu ochii mei. Cum se presupune că ar trebui să am încredere în el ori în dumneavoastră... sau în carnetul acela?

— Veți înțelege de îndată ce îl veți deschide. Puteți să aveți încredere în mine pentru că Chesney mi-a cerut să vă ajut în noaptea asta, iar eu mă țin întotdeauna de cuvânt. Și puteți avea încredere în el, o asigură încet, cu chipul blând, pentru că vă iubește.

Inima îi bubui atât de dureros, încât își apăsă pieptul cu mâna, ca și cum ar fi putut alunga fizic durerea vie care o măcina pe dinăuntru. Nu, *imposibil*. Thomas nu o iubea. Dacă ar fi iubit-o, nu ar fi ars acel carnet și, cu siguranță, nu ar fi plecat de dimineață la Londra. Și totuși, era îndeajuns de naivă încât să spere...

— V-a spus el asta?

– Bineînțeles că nu. Dar așa e. Doar că deocamdată nu poate să admită față de el însuși.

Închizând ochii ca să alunge căldura usturătoare a lacrimilor nevărsate, inspiră înfiorată. El se înșela. Deși părea a-l cunoaște bine pe Thomas, ea îl cunoștea mai bine decât oricine în această privință și știa că Thomas încă nu își dăruise inima, era încă hotărât să se întoarcă la Ministerul de Război, cu orice preț.

Iar prețul era un viitor alături de ea.

– Nu mai avem timp. Strecură un sac printre gratii. Schimbați-vă în hainele astea, îi porunci el, grija și blândețea pe care le văzuse cu doar câteva minute în urmă fiind înlocuite de o comportare solemnă, profesionistă. Trebuie să ne sosească vizitatori și nu îmi pot permite să vă las să arătați atât de evident că plănuiați activități necurate în noaptea asta. Dați-mi hainele acelea pe care le purtați înainte să bănuiască cineva că, în cele din urmă, nu sunteți decât o doamnă bandit.

Spunându-i mormăind să se întoarcă cu spatele ca să îi ofere intimitate, luă sacul și se retrase în umbrele întunecate din fundul celei. Scoase din sac o rochie din muselină cu imprimeu floral albastru cu galben și cu dantelă albă pe margini. Una dintre rochiile ei preferate. Se strâmbă enervată. *Desigur.*

Probabil că Thomas pătrunsese în casa lor și se strecurase în dormitorul ei ca să îi ia hainele, chiar și ciorapi, pantofi și șal. Pricepu că *acela* fusese motivul real pentru care el întârziase la cină. Nu aranja-se o evadare din închisoare, ci o spargere. Oftă frustrată în timp ce se schimba de hainele negre și își punea rochia ei. Dacă Thomas o iubea, avea cu siguranță un mod ciudat de a o arăta.

– Sunt gata. Împinse sacul cu hainele negre printre gratii. Poftim.

– Și pistolul dumneavoastră. Îi aruncă o privire aspră. Nu aș vrea să îl împușcați pe Chesney înainte de a avea o șansă să vă căsătoriți cu el. Până la urmă, unele lucruri ar trebui lăsate pentru luna de miere.

Îi răspunse privirii pentru un moment, uimită de îndrăzneala lui. Apoi, apreciindu-i spiritul de observație, care se dovedea aproape la fel de ascuțit ca al lui Thomas, își ridică fusta până la marginea ciorapilor și la micul pistol pe care îl ascunsese acolo. Spre lauda bărbatului, acesta nu își dezlipi privirea de pe chipul ei.

Îi înmână pistolul.

— Mulțumesc. Băgă pistolul sub haină, unde ea era sigură că mai avea cel puțin un alt pistol și mormăi în barbă: Niciodată să nu ai încredere într-o fâșneată cu o armă, asta zic mereu.

— Să nu ai niciodată încredere într-un spion, este ceea ce spun eu mereu, contraatacă ea, arcuindu-și sprânceana.

El ezită și, fără a recunoaște în mod deschis că avea dreptate în ceea ce îl privea, zise tărăgănat:

— Ciudat. Eu spun întotdeauna că singura persoană în care te poți încrede este un spion. Clătină din cap atotștiutor. O femeie drăguță care e prea deșteaptă pentru binele ei... o, da, vă veți potrivi de minune în familia Matteson.

Ignorând gădilatul nesăbuit al speranței că el ar putea avea dreptate, pe care îl simțea în degetele de la picioare, se aplecă și își băgă fața printre gratii.

— Lăsați-mă să ies, vă rog!

— Îmi cer iertare, dar nu pot face asta. Ordinele lui Chesney.

Se holbă, uimită.

— Thomas v-a cerut să mă închideți?

— Este singura modalitate de a vă ține în siguranță. Îi adresează un rânjel strâmb de amuzament ironic. Se pare că nu stați acolo unde vi se spune și nu ne putem permite să ne încurcați.

Lăsând-o să fumege de furie, schiță o plecăciune, apoi luă sacul la subsuoară și se retrase către ușă.

— Domnișoară Carlisle, a fost cu adevărat o plăcere să vă întâlnesc. Am sentimentul că ne vom vedea mult mai des în viitor. Se opri, cu mâna pe clanță. Încă un lucru. Este un coș cu de-ale gurii în fundul celulei dumneavoastră. Ca alibi pentru faptul că vă aflați aici. V-ați simțit groaznic pentru că domnul Cooper a fost arestat, așa că i-ați adus un coș ca să îl consoleți, apoi ați intrat în celulă și v-ați înmuiat din greșeală înăuntru. Aveți, până la urmă, reputația că sunteți neîndemânatică. Ochii îi luciră obraznic. Chiar și eu am auzit că ați căzut de pe cal pe High Street.

Înghițind o înjurătură aspră, știind că vina îi aparținea în totalitate pentru felul în care se făcuse percepută, îl privi plecând.

Se sprijini de ușă și se încovoie. Thomas poruncise să fie închisă! Nu era vorba de nici o evadare din închisoare și, mai mult ca sigur, nici măcar nu fusese vreodată plănuită una. Povestea nu fusese nimic mai mult decât un șiretlic irezistibil pentru a o aduce acolo

cu scopul de a fi ținută la distanță de orice plănuise el pentru noaptea aceea. O mințise, naiba să-l ia!

Dar, în același timp, o salvase.

Dimineața, când polițistul și oamenii săi aveau să o găsească încuiată în celulă, purtând rochia ei înflorată și așteptând cu un coș cu biscuiți pregătiți de bucătăreasă la picioare, nimeni nu ar fi bănuțit-o că putea fi un tâlhar, indiferent cât de mult ar fi insistat ea. Nimeni. *Niciodată*.

Închizând-o, Thomas se asigurase că nu avea să fie niciodată acuzată pentru jafuri, dar eliminase, în același timp, orice șansă pe care ar fi avut-o de a o aresta și de a deveni cunoscut în Londra. Totuși, pieptul îi ardea chinuitor. Faptul că nu o arestase pentru că nu își dorea să o vadă spânzurată era foarte departe de a o iubi.

Apăsându-și mâna deasupra inimii, se așază pe pat și privirea îi căzu pe carnetul care zăcea alături, registrul care conținea toate informațiile de care avea nevoie pentru a dovedi vinovăția lui Royston. Carnetul cu lista aceea ciudată de nume, cel despre care Thomas îi spusese că nu avea voie să părăsească încăperea lui.

Își închise ochii când durerea îi străpunse pieptul. Indiferent de ce însemna lista aceea de nume pentru el, o alesese în detrimentul ei cu o ferocitate care o făcuse să se cutremure. Tratat-o ca și cum ar fi fost vreun soi de carte sfântă ori vreun document secret ori...

„Document secret.“

Ah, Doamne!

Gâtlejul i se strânse și sângele îi îngheță în vene. Nu doar o listă de nume. Nu doar o listă cu bunuri tranzacționate... *Ah, Doamne!*

Thomas își dăduse seama imediat de însemnătatea acelei liste, dar ea fusese atât de egoistă și îl obligase să aleagă între ea și carnet, încât fusese oarbă la ceea ce reprezenta cu adevărat. Crezuse că el alesese lista, și nu pe ea, dar acum... Ce făcuse? Ce alegere îngrozitoare îl obligase să facă?

Măinile îi tremurară când le întinse spre carnet.

Degetele ei temătoare îl ridicară și se încruntă. Lipsea coperta din spate, cotorul fusese sfâșiat la mijloc, pagini rupte...

Inima îi sări din piept. Thomas nu îi dăduse carnetul. Îl rupsesse în două și îi dăduse ei partea din față! Avea în mâini informațiile despre doamna Potter și despre orfelinat, toate dovezile de care avea nevoie pentru a face legătura dintre Royston și orfani. Dar Thomas păstrase a doua jumătate pentru el, registrul pe care ea nu ar fi trebuit

să îl vadă niciodată și care, acum știa, le punea amândurora viețile în primejdie.

Râzând, nevenindu-i să creadă, în timp ce un iureș de emoții se învoldurau în sufletul ei, răsuci carnetul în mâini. Până la urmă el reușise să făptuiască imposibilul... să facă să nu fie arestată, să îl oprească pe Royston și să dovedească Ministerului de Război că era pregătit să se reîntoarcă.

Dar mai presus de toate, această jumătate de carnet dovedea că colonelul Grey avea dreptate – Thomas o iubea. Nu i-o spusese, dar intrigile lui nebunești din noaptea aceea o confirmaseră.

Totuși, mâna îi tremură când își șterse lacrimile care îi curgeau acum liber pe obraji, iar pieptul îi ardea de durere și de pierdere de neîndurat, atât de tare, încât abia putea respira. Pentru că, în ciuda a tot ceea ce făcuse în acea noapte, încă nu găsise o modalitate de a fi împreună.

– Păcat că ai venit tocmai de la Londra degeaba, Chesney, comentă Royston în întunericul din trăsura care se clătina în drum spre sat.

În fața lui, Thomas rămase tăcut și își împreună liniștit mâinile între genunchi, relaxându-se pe perne.

– Până la urmă, polițistul l-a prins pe tâlhar înaintea ta, iar tu nu ai făcut nimic ca să-l oprești ori să-l vânezi, îl acuză el rece. Ai fi putut rămâne la Londra pentru tot binele pe care l-ai făcut aici.

În afara trăsurii, noaptea era neagră. Un strat gros de nori ascundea stelele și luna, iar mirosul de ploaie persista greu în aer. Privirea lui Thomas se aținti afară, pe fereastră, la peisaj, și recunoscua cotul pe care îl făcea drumul, urmând râul, care curgea acum alături de ei ca o panglică neagră cusută strâns de marginea drumului de pământ de sub roțile lor.

– Știi, Chesney, continuă Royston pe un ton plin de încredere, când te-am abordat ca să îl găsești pe acest tâlhar, am avut speranțe că tu erai omul pe care mă puteam baza că va da de cap situației asteia. Am fost asigurat de mai mulți oameni că tu erai bărbatul de care aveam nevoie, cel care va duce misiunea la sfârșit și va păstra tăcerea. Din nefericire, s-au înșelat în ceea ce te privește.

Thomas nu spuse nimic. În schimb, își păstră expresia stoică în umbre, mulțumit că întunericul ascundea ura pe care o avea acum pentru omul acela care fusese odată un prieten de familie de nădejde.

– Trebuia să mă aștept că nu vei face față vânătorii. Royston cloncăni ușor din limbă, ca și cum s-ar fi învinovățit singur. Dar Thomas știa foarte bine încotro bătea contele și îl lăsă să continue. Nu după felul în care ai fost împușcat anul trecut. Toată lumea a fost surprinsă că ai supraviețuit, slavă Domnului!

– Slavă diavolului, îl corectă Thomas rece. Dumnezeu nu avusese nimic de-a face cu ce i se întâmplase în noaptea aceea.

Royston se încruntă întrebător, dar ignoră comentariul.

– Dar nu te-ai întors același bărbat, nu-i așa? Auzisem zvonuri chiar de atunci cum că Chesney își pierduse curajul, nu putea ține drept o armă, că își pierduse plăcerea de a vâna. Făcu o pauză îngăduind cuvintelor sale să stăruie în aer între ei. Că devenise complet inutil.

Thomas auzise el însuși acele zvonuri. Mai rău chiar, știa că erau adevărate. Dar asta nu îl împiedică să strângă pumnii.

– Totuși, ți-am dat o ultimă șansă să te faci remarcat și tot ce aveai de făcut era să îl găsești pe acest tâlhar. Un tâlhar dintr-un sat cu mai puțin de 300 de oameni, și nu ai fost în stare nici măcar asta să faci. Clătinând din cap, se lăsă din nou pe spătar. Sunt convins că înțelegi că nu te voi mai recomanda Ministerului de Război acum.

Thomas spera din tot sufletul că nu, ținând cont de faptul că Royston era un trădător.

– De fapt, mă simt obligat să îi spun lui Bathurst despre îngrijorarea pe care o am în ceea ce privește comportamentul tău din ultima săptămână. Royston zâmbi diavolește în întuneric. În cele din urmă, nu ne-am dori să pui în pericol viața nimănui.

„Josie.“ Părul de pe brațe i se ridică în semn de avertisment și se forță să își păstreze glasul egal atunci când întrebă:

– Este aceasta o amenințare?

Royston ridică din umeri.

– Măine te vei întoarce în Londra un erou ratat. Iar Josephine Carlisle este adorabilă. Foarte adorabilă.

Fiecare dram de stăpânire de sine din trup i se adună într-un nod în măruntaie și reuși cumva să nu se arunce în față ca să-și pună mâinile în jurul gâtului nenorocitului.

– Da, este.

– Ar trebui să fiu al naibii de prost ca să nu văd că i-ai tras-o.

Royston era un om mort. Cu prima ocazie, Thomas avea să îl ucidă, singurul lucru care îl împiedica să o facă acum era probabilitatea foarte ridicată ca Royston să poarte un cuțit în mânecă.

— De asemenea i-ai cerut să facă și alte lucruri necurate pentru tine. Am găsit-o în biroul meu prefăcându-se că și-a rupt rochia. Dar tu știi asta, nu-i așa? Până la urmă, cineva i-a descuiat ușa. Din câte știu, i-ai sfâșiat chiar tu rochia înainte să o trimiți înăuntru.

Cu trupul încordat, gata să sară la primul semn de provocare fizică, Thomas păstră precaut tăcerea.

— Poate că o fi distractivă întinsă pe spate, dar este un spion la fel de incompetent ca tine, pufni Royston cu o urmă de încântare rece, pentru că nu a dispărut nimic din biroul meu.

Thomas se holbă sumbru la el. Royston nu știa că găsiseră carnetul. Același pe care el îl pusese cu grijă la loc după întâlnirea cu Grey și Edward și pe care îl furase din nou din birou și îl tăiasse în două, chiar înainte de a intra, cu întârziere, în sufragerie în această noapte.

— Indiferent care era lucrul după care ai trimis-o, nu l-a găsit... din fericire pentru ea.

Thomas scrâșni din dinți atât de tare, încât obrazii îi zvâcniră.

— Las-o în pace, mârâi el un avertisment cu voce scăzută.

— O să o las, ai cuvântul meu. *Dacă* păstrezi tăcerea. Se fâțâi în scaun și trase de mânecile hainei prefăcându-se că le așază, dar Thomas știa că își scotea cuțitul ascuns către palmă. Fascinația ei față de tine va scădea când vei pleca și nu va mai fi nici un motiv pentru a o implica în nimic altceva. Dar dacă aud o șoaptă despre acest tâlhar și legătura lui cu mine, atunci *va* plăti pentru greșelile tale.

Plătea deja pentru greșelile lui, se gândi Thomas, uitându-se pe fereastră cât să poată observa că ajunseseră la adăpostul pădurii.

— E o fată drăguță și atât de curajoasă. Royston trase de mânuși. Dar nu cred că va dura mult să o îmblânzesc.

„Nici nu ai idee.“ Josephine Carlisle era cea mai puternică femeie pe care o întâlnise vreodată Thomas.

— Tăcerea ta, Chesney, insistă contele, în schimbul siguranței fetei.

Ochii lui rămaseră fixați cu atenție asupra lui Royston, dar era alert și conștient de fiecare mișcare și sunet din jur, de la scârțâitul trăsorii când trecu peste un șanț până la urletul depărtat al unui câine. Noaptea era vie, bâzâind de electricitate, dar Royston era orb

la tensiunea crescută din jurul lor. Iar lipsa de atenție la detalii avea să îi fie fatală.

– Aș face orice ca să o protejez, îl asigură Thomas pe Royston, încet, și credea fiecare cuvânt. Și-ar fi dat viața pentru ea.

Royston zâmbi, un rânjel lent și răutăcios, plin de aroganță.

– Mă bucur că ești atât de rezona...

Liniștea nopții fu spartă de focuri de armă și de strigăte. Trăsura se înclină pe o parte, legănându-se periculos pe două roți și obligându-i pe cei doi bărbați să se apuce de mânere ca să nu fie azvârliți la podea.

– Ce se întâmplă? întrebă Royston furios, lovind cu pumnul acoperișul ca să îl atenționeze pe vizitiu.

– Suntem jefuiți, desigur, răspunse calm Thomas.

Ochii lui Royston se lărgiră în beznă.

– Imposibil! Cooper este încuiat într-o celulă, iar calul lui se află în grajdul poliției.

Thomas nu spuse nimic și îl privi pe conte printre umbre, lăsând evenimentele să se desfășoare exact așa cum plănuise.

Fură înconjurați de sunete de lovituri de copite, de și mai multe focuri de armă și de urlete. Cu un strigăt din partea vizitiului, echipajul se opri derapând. Trăsura scârțâi și trosni, oprindu-se atât de brusc, încât se clătină periculos pe arcuri, înainte și înapoi.

Ordine strigate către vizitiu și lacheu pentru a se îndepărta de trăsura, cai fornăind, zgomotul încăierării... în mijlocul zgomotelor și al confuziei, Thomas se holba la Royston, neluându-și nici măcar o clipă ochii de la el.

Ușa se deschise cu zgomot și se lovi de partea laterală a trăsurii. Tâlharul se aplecă din șa și îi puse lui Royston un pistol în piept.

– Măinile sus!

– Ce înseamnă asta? explodă Royston cu o furie uimită.

– Ești jefuit, prostovane. În vocea tâlharului se simțea enervarea. Așa că ridică naibii mâinile!

Buzele lui Thomas zvâcniră. După amenințarea iritată de sub masca neagră, era clar că lui Edward Westover nu îi plăcea rolul pe care îl juca în evenimentele din noaptea aceea. Dar ca fost colonel al Canaliilor Stacojii și ca veteran trecut prin toate în războiul din Peninsulă, avea măiestria artei călăriei necesară pentru a fi un tâlhar la drumul mare de succes, fiind capabil să atace trăsura

și să îi conducă pe oamenii polițistului într-o urmărire de-a lungul satului fără să fie prins ori împușcat...

— Dă-mi banii, naiba să te ia!

... dacă nu ar fi avut un temperament năvalnic.

Thomas își dădu ochii peste cap. Edward nici nu se sinchisise să descalece, stând în schimb drept în șa și aruncându-i lui Royston sacul de pânză groasă. Contele se scotoci în buzunare și scoase cele câteva lucruri de valoare pe care le avea, aruncând în sac un pumn de bani, ceasul său de buzunar din aur și inelul cu sigiliu.

Pistolul se îndreptă apoi spre Thomas.

— Și acum tu, ceru Edward morocănos.

— Eu nu, mormăi încet Thomas, care nu mai era deloc amuzat de bufoneriile prietenului său.

— *Mai ales tu.*

Cu o privire ucigașă, Thomas băgă mâna în buzunarul interior al jachetei și scoase banii, profitând de ocazie să acopere dibaci cu mâna lui mare un pistol micuț. Aruncă banii în sac și își așează liniștit mâna pe coapsă, ascunzând vederii arma.

Edward îndesă sacul în desagă și îl legă bine, apoi le făcu semn celor trei bărbați care îl însoțeau să plece. Aceștia își întoarseră caii și o luară la galop spre pădure, dispărând din vedere în câteva secunde în trei direcții diferite. Se îndreptă din nou în șa și își vârî pistolul în toc în timp ce studie cu privirea drumul întunecat, care rămase tăcut și liniștit. Bătând cu degetele darabana pe mânerul șeii, așteptă nerăbdător în timp ce secundele se scurgeau.

— Doamne, mormăi el, pierzându-și răbdarea. Își învârti calul într-un cerc strâns și arătă către drum.

— Când o să ajungă *într-un final* și polițistul, spuneți-i că am luat-o într-acolo!

Își înfipse apoi călcâiele în coastele calului, și armăsarul mare, castaniu, sări în galop. Zgomotul de copite se pierdu în depărtare, lăsând trăsura oprită în beznă și tăcere, cu vizitiul și lacheul legați ca singură dovadă că avusese loc un jaf.

Pe când sunetul calului lui Edward se pierdea, trei călăreți se îngrămădiră pe drum, spre trăsură și opriră din scurt. Polițistul aproape căzu din șa de uimire.

— Într-acolo! Thomas arătă grăbit în direcția în care o luase Edward. După el!

– Da, domnule! Polițistul își înghionti calul și o luă la galop după oamenii lui la o vânătoare de cai verzi pe pereți pe care o plănuise Edward, una care avea să îi ducă peste câmpuri, departe de trăsură.

Atunci Thomas ridică ușor pistolul către Royston.

– Fă o mișcare bruscă și te ucid, spuse el calm, observând flacăra de furie uimită din ochii contelui. Ne vom da jos din trăsură și îi vei trimite pe vizitiu și pe lacheu înainte, în sat, în timp ce noi vom aștepta aici să se întoarcă polițistul.

– Vei fi spânzurat pentru asta, Chesney, îl amenință el.

Buzele i se curbară într-un rânjel sumbru.

– Îmi asum șansele. Coboară din trăsură... încet, cu mâna la distanță de cuțitul acela pe care îl ai ascuns în mânecă.

Cu o privire furioasă, Royston făcu ce îi ordonase și coborî rigid pe pământ.

– Dezlegă-l pe vizitiu, porunci Thomas printre dinți și îl însoți pe conte la mai puțin de trei metri, destul de departe, încât Royston să nu îl poată surprinde cu un pumn neașteptat sau cu o lovitură de picior și totuși destul de aproape, încât să poată trage un foc ucigător, la nevoie. Pentru nimic în lume nu avea să îl lase pe acest trădător să scape, cu siguranță nu după modul în care o amenințase pe Josie.

Royston îl eliberă pe vizitiu, apoi îl dezlegă pe rândușul îmbrăcat în livrea de lângă el.

– Sunteți bine, domnule? Vocea bărbatului tremura din cauza șocului de-a fi fost jefuiți, în timp ce vizitiul cercetă rapid echipajul și trăsura.

– Bine, răspunse Royston aspru. Ochii i se repeziră ucigător către Thomas, care stătea cu mâna vârată sub jachetă. Voi doi continuați să mergeți spre sat.

Cei doi bărbați schimbă priviri nelămurite la auzul ciudatului ordin.

Ochii lui Royston se îngustară, privindu-l pe Thomas.

– Trăsura ar putea fi stricată, minți el rapid și mai degrabă pripceput, după cum observă Thomas. Voi doi mergeți în sat și aduceți-l pe fierar să verifice. Eu și Chesney vom aștepta aici să se întoarcă polițistul.

– Dom'le, vă cer iertare, nu cre' că e sigur...

– Dați-i drumul! răcni Royston.

– Da, domnule. Vizitiul trase de marginea pălăriei sale, apoi îi făcu grăbit semn lacheului să își ocupe poziția în spatele trăsurii. Fără

să mai pună vreo întrebare, bărbatul se urcă la locul lui și puse echipajul în mișcare. Zăngăniră pe drumul spre sat, lămpile luminându-le stins calea.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă furios Royston, rotindu-se spre Thomas. Ce pui la cale?

— În noaptea asta îndrept totul. Thomas scoase pistolul de sub jachetă și îl aținti direct spre pieptul contelui. Începând cu arestarea ta pentru trădare.

Royston pufni batjocoritor.

— Cu ce dovezi?

— Registrul pe care l-ai ascuns în biroul tău, acela care conține numele agenților secreți britanici pe care i-ai vândut inamicului și sumele înregistrate pe care le-ai primit ca răsplată pentru fiecare agent pe care l-ai livrat.

În timp ce Royston păli la auzul acuzației, Thomas simți un gust amar în gură și știu fără nici o îndoială cât de mult rău făcuse contele bărbaților înscriși în carnetul acela, Ministerului de Război și Angliei. Cât rău i-ar fi putut face lui și familiei sale.

— Nemernicule, scuipă Thomas, furia incandescentă clocotindu-i în vene. Ai pus un preț lângă fiecare nume! Oameni buni au murit din cauza lăcomiei tale.

— Spioni, răspunse Royston. Nu bărbați buni.

— Numele meu era pe lista ta. Sfinte Dumnezeule... În timp ce se forță să vorbească, gândul îl scârbi: Familiile noastre au fost prietene mulți ani. De asta nu m-ai dat pe mâna lor?

Royston îl privi cu răceală.

— Te-aș fi dat, în cele din urmă. Dar ai devenit inutil. Un glonț te-a salvat.

Clătinând ușor din cap, Thomas mormăi:

— Nici măcar nu ai idee. Apoi ridică la gură două degete și fluieră ascuțit.

La semnalul lui, apărură din pădure patru bărbați călare, conduși de Grey, pe impozantul său cal negru și îi înconjurară cu pistoalele îndreptate către Royston. Contele ridică ușor mâinile.

— Ai avut dreptate, Royston, când ai spus că nu am mai fost același bărbat după ce am fost împușcat. Thomas își potrivea privirea prin cătarea pistolului drept spre inima rece a bărbatului. Am devenit mai bun.

Trase piedica pistolului, clinchetul moale răsunând prin noapte ca un foc de tun. Royston se cutremură și își închise ochii.

– Grey! strigă Thomas peste umăr. Ia-l de aici înainte să îlucid.

– Da, domnule, răspunse Grey hotărât, apoi le făcu semn oamenilor săi să înainteze și să îl aresteze pe conte.

Apucându-l brutal de brațe, doi dintre bărbați îl ținură pe Royston de un copac din apropiere, apăsându-i fața în scoarța aspră, în timp ce un al treilea bărbat îl percheziționează și îi scoase cuțitul din mânecă. Apoi îi apucară încheieturile și îi puseră cătușe din metal înainte de a-l smuci înspre cai și de a-l împinge sus pe o șa. Cu o lovitură de copite, erau duși, dispărând pe drum în noaptea neagră.

Grey își vâri pistolul sub jachetă și scoase un altul, pe care i-l înmână lui Thomas.

– Acesta îi aparține domnișoarei Carlisle. Vrei să i-l dai înapoi?

Thomas îl apucă și cu o aruncare puternică, îl azvârli spre râul negru cât putu de tare. Ateriză departe cu un pleoscăit înfundat, pierdut pentru totdeauna pe fundul râului.

Grey ridică surprins din sprâncene.

– Nu îmi plac armele, îi explică Thomas sec, băgându-și propriul pistol în buzunarul hainei, apoi inspiră adânc și expiră puternic ca să alunge ultima fărâma de mânie ucigașă din el.

– Poftim, prinde! Grey îi aruncă o legătură de chei.

O prinse cu ușurință cu o singură mână.

– Atunci veți merge direct la Londra?

Grey clătină din cap.

– Contele nu cred că este destul de în putere pentru asta și doresc să îl livrez viu și nevătămat.

Gura lui Thomas se strânse într-o linie mohorâtă.

– Ca să îl poată tortura și apoi să îl execute?

– Exact ce merită. Numai Dumnezeu știe câți dintre oamenii noștri au fost uciși din cauza lui. Grey îi aruncă o privire grea. Și avea și numele tău, nu uita. Nu îmi atacă nimeni familia și scapă nevătămat.

Se aruncă cu agilitate în șa. Calul îi dansă în cerc, dornic să îi urmeze pe ceilalți, dar Grey îl controlează dibaci cu o mână fermă pe frâu.

– Presupun că vei mai rămâne o vreme în Lincolnshire. Grey rânji. Până la urmă, ai de rezolvat niște treburi frumușele.

Thomas ignoră aluzia ironică. Era prea ocupat cu aceeași vrăjitoare micuță ca să răspundă glumei și pur și simplu clătină din cap.

— Doar până mâine-dimineață. Eu și Edward ne vom îngriji de toate aici, în noaptea asta și o să vă prindem din urmă mâine înainte de căderea nopții.

Grey se aplecă și întinse mâna.

— Te-ai descurcat bine.

Strânse mâna întinsă a celui bărbat care îi devenise frate adevărat și recunoscu încet:

— Nu aș fi reușit fără tine.

— Al naibii de adevărat. Cu un rânjel arogant și cu o strălucire în ochi, Grey se îndreptă în șa. Salut-o pe domnișoara Carlisle din partea mea. Și spune-i lui Westover că e un tâlhar de toată jena.

Își apăsă călcăiele în coastele calului și îl ridică pe picioarele din spate, apoi se repezi în galop pe drumul negru și ieși din raza vizuală în câteva secunde. Zgomotul înfundat al copitelor stăruie în noaptea mult după ce dispăruse.

Pentru o clipă Thomas continuă să privească în beznă, lăsând liniștea și încremenirea pădurii să îi pătrundă sub piele. Își ținu respirația și așteptă venirea atacului, ca teama aceea de beznă și de tăcere să îi facă inima să o ia la goană, iar plămânii să se lupte pentru aer, ca valul acela de neliniște să-i curgă prin mușchi și să îi lase trupul tremurând și stomacul îngreșat. Aceeași frică și anxietate care îl paralizase aproape în fiecare noapte din noaptea aceea de anul trecut, în Mayfair.

Așteptă... și nimic nu se întâmplă. Bătăile inimii îi rămaseră încete și regulate, mușchii relaxați și, cu un oftat din toți rărunchii, expiră lung și începu să respire.

Pentru prima oară în mai bine de un an, întâmpină cu bucurie aerul rece al nopții, tăcerea care îi permitea să își asculte propriile bătăi de inimă și, cu fiecare zvâcnet, cu fiecare fior, se simți viu și în putere. Nu se mai temea pentru că acum noaptea îi amintea doar de un trup flexibil și fierbinte care se mula după trupul lui, o voce dulce șoptindu-i numele ca și cum ar fi fost singurul bărbat din lume, o atingere liniștitoare... și toate astea adunate într-o singură femeie fascinantă, încăpățânată, cât o mână de om.

Dintre toate femeile din lume, se gândi el cu iritare, dar și cu amuzament în timp ce dezlega calul care îi fusese lăsat în pădure după cum plănuise, femeia care îl calma era aceeași care îi făcea sângele să fiarbă. Aceea pentru care și-ar fi dat viața era aceeași fără de care nu putea trăi.

Aceeași care, se gândi el, strâmbându-se în timp ce încălecă și îndemnă calul la galop mic spre sat, stătea în momentul acela încuiată în spatele gratiilor cu nimic mai bun de făcut decât să născocască feluri noi în care să îl chinuie.

Era timpul să îi dea drumul.

Capitolul 13

Ușa închisorii se deschise brusc și fu dată de perete cu un bubuit zgomotos.

Speriată, Josie sări de pe pat și alergă către ușa celei chiar la timp pentru a-i vedea pe frații ei năvălind înăuntru, cu pumnii strânși amenințător, cu baronul și baroneasa imediat în urma lor. Ultima venea ținându-l pe Miranda Hodgkins.

– Ah, nu, gemu Josie cu inima cât un purice. Nu își dorise deloc să fie văzută de ei așa...

– Iat-o! Sebastian arată spre celulă, iar mama își acoperi gura cu mâna și țipă îngrozită.

– Mama, te rog! Josie încercă să o liniștească, dar brațul ei întins printre gratii nu făcu decât să o înspăimânte și mai tare. Este în regulă. Sunt bine.

– Josephine, ce Dumnezeu ți s-a întâmplat? *Papa* o luă de umeri pe mama sa, care era împietrită, și o dădu blajin în grija lui Quinn, care rânjea la sora lui cu o veselie netulburată și o urmă de admirație. Apoi *papa* înaintă și întinse o mână printre gratii ca să îi cuprindă cu afecțiune fața.

– Miranda ne-a spus că te vom găsi aici.

– Miranda? Împietrită de mirare, Josie o privi pe fată, care strălucea pur și simplu de fericirea de a se afla în centrul atenției.

– A fost Lord Chesney! spuse pițigăiat, Miranda, împreunându-și mâinile la piept. Mi-a spus în sufragerie că avea încredere că voi transmite un mesaj foarte important, cum că vei fi aici. Dădu rapid din cap, afirmativ. M-a rugat să îi fac o favoare... o favoare *personală*.

Josie clipi.

– Te-a rugat *pe tine*, dintre toți oamenii, să...

– Josephine, de ce te afli aici? întrebă tatăl ei, ajuns la capătul răbdării.

Evitând încruntarea dezaprobatore a lui *papa*, iritarea lui luând locul îngrijorării acum, când știau că era în siguranță, coborî ochii umilită de minciuna idioată pe care era obligată să o spună despre ea însăși.

– Am venit să îl vizitez pe domnul Cooper și... m-am încuiat din greșeală în celulă.

Asta îi făcu pe toți să împietrească, fiecare holbându-se la ea în tăcere. Clipind de uimire. Ca și cum ar fi recunoscut că dăduse, din greșeală, foc Londrei.

– Ai făcut *ce*? exclamă neîncrezătoare mama ei, dând la o parte de pe brațul său mâna lui Quinn.

Umerii i se încovoiară.

– M-am încuiat din greșeală în celulă, repetă ea cu obrajii închinși de jenă. M-am simțit îngrozitor că domnul Cooper a fost arestat, așa că am coborât în bucătărie ca să umplu un coș. L-am adus aici, dar polițistul și oamenii săi erau plecați, așa că am căutat o modalitate de a băga coșul în celula lui și, din greșeală, am închis ușa în spatele meu. Ah, se simțea ca prostul satului! Nu-i așa, domnule Cooper?

– Da, domnișoară, exact așa, fu de acord John Cooper cu povestea ei, care sunase mult mai credibilă cu câteva minute înainte, când repetaseră împreună.

– Aceea este mâncarea, chiar acolo. Arată în direcția coșului din fundul celelei, lăsat la vedere pentru a confirma cu ușurință falsul ei alibi.

– Căutai o modalitate de a-i da coșul cu mâncare, repetă tatăl ei neîncrezător.

– La miezul nopții, adăugă Sebastian.

Robert interveni:

– În celula de alături...

– Și te-ai încuiat singură! Quinn termină râzând cu un rânjet pe față, ignorând porunca mamei lor de a tăcea. În spatele lui, Miranda chicoti.

Josie scrâșni din dinți, jenată. Își promise că, dacă avea să îl revadă vreodată, Thomas Matteson avea să plătească pentru asta. Și încă scump.

Judecând însă după privirea suspicioasă de pe chipul mamei sale, Elizabeth Carlisle nu credea nici o vorbă din poveste.

— O să discutăm despre asta mai târziu. Flutură nervoasă din mână către soțul său și către fiul cel mai mare. Acum eliberați-o ca să putem merge acasă și să terminăm odată cu noaptea asta.

În timp ce Sebastian înaintă ca să încerce ușa cu gratii, zgâlțâind-o inutil, baronul cercetă prin biroul din centrul cămăruței, căutând cheile.

— Nu e nimic aici care să o descuie, mormăi tatăl ei, închizând cu zgomot sertarul.

Pieptul lui Josie se prăbuși. Colonelul Grey era responsabil pentru asta. Bineînțeles că nu aveau să găsească nici o cheie pentru că mai mult ca sigur le luase pe toate, în eventualitatea că ar fi trecut cineva pe acolo și ar fi încercat să îi dea drumul înainte ca planurile lui Thomas pentru noaptea aceea să fie duse la bun sfârșit. Ah, cât de scump avea să plătească!

— Atunci o să luăm un baros și o s-o scoatem afară, decise Robert, ceea ce îl făcu pe Quinn să rânjească și mai larg și să își frece voios palmele la gândul de a dărâma zidul.

Josie făcu ochii mari. Se părea că până la urmă avea să aibă loc o evadare în noaptea aceea.

— Nu veți dărâma zidul acela! exclamă mama lor.

— Dar nu va dura mult, o asigură Robert. Câteva lovituri bune...

Quinton exclamă:

— Doar vreo două lovituri...

— Și o vom scoate afară, termină Sebastian.

Mama ridică maiestuos din sprânceană.

— Am spus nu!

— Ce naiba! Un strigăt de surpriză sparse cearta gălăgioasă.

Polițistul Rivers dădu buzna pe ușă și se holbă nedumerit la cei patru bărbați înghesuți în închisoarea lui.

Apoi o văzu pe baroneasă și, cu fața roșie, își smulse pălăria de pe cap și o salută politicos. Cei doi bărbați din spatele lui îl urmară.

— Vă cer iertare, milady!

— Rivers, scoate-o de acolo pe fiica mea, îi ceru tatăl ei.

Polițistul aruncă o privire peste umăr către celula care ar fi trebuit să fie goală, o văzu pe Josie uitându-se la el printre gratii, apoi se întoarse brusc cu fața la ea, cu spatele drept ca o vergea.

— Cum Dumnezeu... *domnișoara Carlisle?*

Îl salută din cap din spatele gratiilor, cu un zâmbet politicos. Ah, era îngrozitor de umilă!

– Bună seara, domnule Rivers.

– Cum... cum ați... De ce sunteți...

Cască gura la ea împietrit de uimire, deschizând și închizând gura ca un pește pe uscat.

– S-a încuiat din greșeală în celulă, sări în ajutor Miranda.

Rivers clipi nedumerit.

– Ce ați făcut?

Acoperindu-și fața cu mâinile, jenată peste poate, Josie se rezemă de perete, cu obraji fierbinți și cu lacrimi usturătoare în ochi.

Bănuia că merita ce i se întâmpla, că aceasta era pedeapsa bine meritată pentru ultimii doi ani de minciună și pentru că încălcase legile regelui. Și acum știa exact de ce Thomas voise să o închidă acolo, când ar fi putut la fel de ușor să o încue în pivnița de la Chestnut Hill, să o lege în căsuța de vânatoare ori să fi găsit oricare alt loc dintr-o duzină de alte locuri în care ar fi putut să o ascundă în noaptea aceea, un loc unde putea fi sigur că nu avea să se pună în pericol ori să îi stea în cale în timp ce își ducea planul la îndeplinire.

Nu, pricepu ea în timp ce inima îi bubuia puternic de umilință. Dorise ca ea să fie descoperită în spatele gratiilor de către familie pentru ca ea să meargă spre casă gândindu-se la cât de mult îi păsa de ei și la cât de mult o iubeau ei cu adevărat. Dacă se simțea umilită că familia ei o găsisese în felul acela, după câte se presupunea în spatele gratiilor pentru că, în mod nevinovat, se încuiase singură înăuntru, atunci cât de insuportabilă ar fi fost umilința, scandalul și compromiterea dacă ar fi fost arestată pentru tâlhărie?

Și Thomas avusese dreptate. Privindu-și acum familia, toți îngrijorați de siguranța ei, nici unul dintre ei nu voia să o lase acolo până dimineată, indiferent de ce trebuiau să facă pentru a o elibera. Greșise atât de tare, că se îndoise de locul ei în viețile lor sau de dragostea lor. O lacrimă îi curse pe obraji, privind când la mama sa, când la tatăl său, cu dragostea umplându-i pieptul și apoi răsă printre lacrimi de frații ei care încă insistau pe lângă polițist că cel mai rapid mod de a o elibera era să dărâme zidul. Aceasta era familia ei, acum și pentru totdeauna și, în sfârșit, credea în adâncul inimii că avea să îi aibă alături mereu.

– Am putea folosi niște praf de pușcă să spargem încuietoarea, sugeră îndatoritor Quinn.

Josie își acoperi gura cu dosul palmei ca să înăbușe un râset plin de lacrimi. Doamne, Dumnezeule, cât de mult îi iubea!

– Fără praf de pușcă, îl dojeni *papa* pe Quinn. Îi ordonă apoi aspru lui Rivers: Dă-i drumul!

Polițistul se adună și porni spre celulă, ducând mâna către inelul cu chei de la brâu.

– Desigur, Excelența Voastră.

– Pe tine te învinuiesc, Rivers, continuă tatăl ei, în ciuda mâinii blânde puse de soția sa pe brațul lui pentru a-i potoli mânia. De ce nu era nimeni de pază aici, în noaptea asta?

– De obicei nu avem pe nimeni de pază pe timpul nopții, milord, îi explică Rivers, zăngănind cele trei chei și încercând-o pe fiecare în încuietore, încruntându-se când nici una dintre ele nu se potrivește. Nu e nevoie.

– Dar acum ești aici alături de toți oamenii tăi.

– Da. Se încruntă și mai tare și luă din nou la rând cheile. Am primit mesaj că tâlharul avea să atace din nou și am fost să îl prindem.

– Dar asta e imposibil! se pițigăi Josie.

– Exact, imposibil, răsună repede vocea lui John Cooper din celula lui, atrăgând atenția tuturor când se repezi către ușă, cu mâinile în jurul gratiilor și privindu-l urât pe Rivers, din moment ce m-ai închis pentru că sunt tâlhar. Atunci fie tâlharul nu a jefuit pe nimeni în noaptea asta, fie nu sunt eu tâlharul!

Josie își înclină capul în timp ce-l asculta pe vechiul ei prieten, cu buzele întredeschise suspicios la tonul care părea repetat al discursului său. Știuse că urma să aibă loc o încercare de jaf în noaptea aceea. Știuse! Și, cu amândoi zăvorâți în spatele gratiilor, nimeni nu ar fi putut să îi învinovățească pentru jafuri, pe nici unul din ei. Mulțumită lui Thomas, alibiurile lor fuseseră, la propriu, bine încuiate.

Capul chel al polițistului se înroși.

– *A avut loc* un jaf, bombăni el, renunțând pentru moment la ușa celei ei și pășind spre celula alăturată ca să o descuie. Însuși contele Royston.

Mâinile lui Josie strânseseră cu putere gratiile.

– Poftim?

– Atunci ar fi cazul să îmi dai drumul chiar acum, ceru mândros Cooper, vocea lui puternică acoperind-o pe a ei.

Rivers scrâșni din dinți în timp ce descuie ușa și o deschise, stând apoi față în față cu fermierul înalt și deșirat.

– Încă nu cred că ești nevinovat în toată treaba asta, Cooper. Aveai calul acela la ferma ta.

Josie își ținu respirația, cu inima bubuindu-i înspăimântător, ca un ciocan, în timp ce îi privea pe cei doi bărbați studiindu-se unul pe celălalt. Aștepta ca polițistul să înțeleagă, în sfârșit, evenimentele care se desfășuraseră în acea noapte, ca John Cooper să admită faptul că acel cal era al ei, ca detaliile jafurilor pe care le comisese cu atâta atenție de-a lungul ultimilor doi ani să fie descoperite... ca viața ei să ia sfârșit.

— Ți-am spus, Rivers, insistă domnul Cooper, continuând să o protejeze. Calul acela a sărit gardul și a alergat la jgheabul în care îmi hrănesc caii. Animalul avea încă șaua pusă când l-ai găsit, nu-i așa? Crezi că sunt atât de prostănac încât să stric o șa și-un căpăstru lăsându-le pe un cal la un loc cu alți cai de fermă? Când fu evident că polițistul nu îl credea, domnul Cooper ridică mâinile în aer și se încruntă. Ptiu!

Nici polițistul, nici oamenii acestuia nu încercară să îl oprească când ieși cu pași mari din închisoare, pe ușă, în noapte...

Și chiar pe lângă Thomas Matteson care se sprijinea de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept, privind curios scena care se desfășura în fața lui.

— Cred că pot explica, propuse el nonșalant.

Dintr-odată începură să vorbească toți în același timp, țipând și cotcodăcind ca un cârd de găini, cu Althorpe înfruntându-l pe polițist și cerându-i să-i elibereze imediat fiica, polițistul încurcat, pentru că nu avea cheia potrivită, frații Carlisle întorcându-se împotriva oamenilor polițistului și mama ei dându-și ochii peste cap, la Miranda Hodgkins, care bătea veselă din palme urmărind toată agitația.

Ignorând confuzia care izbucnise în fața lui, Thomas nu scoase un cuvânt și își aruncă privirea prin încăpere ca să o prindă pe a lui Josie. Stătea nemișcată în spatele gratiilor, acolo unde îi spusese lui Grey să o închidă ca să o țină în siguranță. Dar văzu și confuzia de pe chipul ei în timp ce își dădea seama de ceea ce se întâmplase în acea noapte, și toate celelalte emoții care se învolburau în sufletul ei.

— Tu, spuse ea cu o uimire împietrită, vocea pierzându-i-se în gâlceava furioasă din jur. Tu ai făcut toate astea...

Drept răspuns îi zâmbi lent, al naibii de fericit – și din cale-afară de ușurat – să o vadă acolo. Se îndepărtă apoi de ușă și se îndreptă încet spre ea.

— Chesney!

Vocea poruncitoare urlă din spatele lui, răzbătând pe deasupra disputei dintre familia ei și oamenii polițistului și încremenindu-l. Inspirând adânc, se opri pentru o clipă înainte de a-și muta fără tragere de inimă ochii de la ea.

Un bărbat înalt, distins, apăru în ușă, cu sprâncenele gri, stufoase, unite într-o încruntare dezaprobatore sub o pălărie neagră din blană de castor.

– După câte văd, situația ți-a scăpat de tot din mână. Încăperea deveni tăcută în prezența impunătoare a bărbatului. Cu spatele drept ca o vergea și cu ochii de șoim cercetă încăperea înainte de a se opri la Thomas. Ca întotdeauna.

– Lord Bathurst, domnule. Thomas dădu din cap scurt. Ați ajuns la timp.

– Mesajul tău spunea ora unu. Deschise capacul unui ceas de buzunar și verifică ora, privindu-i apoi tăios pe ceilalți și încruntându-se. Am avut impresia că era vorba despre o întâlnire privată.

– Așa va fi, îl asigură pe bărbat. Apoi își plecă iar capul, salutând protocolar. Lord Bathurst, ministru pentru război și colonii, permiteți-mi să vi-i prezint pe Richard Carlisle, baron de Althorpe, și familia.

– Ministru pentru război? șopti Josie din spatele gratiilor, depărându-se apoi când ochii lui Thomas lunecară în direcția ei atunci când tatăl ei înaintă ca să îl salute pe conte, iar mama făcu o reverență adâncă.

– Polițistul Rivers, continuă Thomas arătând spre omul împietrit, care dădu din cap fără nici o vorbă când fu prezentat. Domnul polițist și oamenii săi erau pe punctul de a-i conduce pe baron și pe familia sa acasă, în siguranță, nu-i așa, Rivers? La urma urmei, avem un tâlhar liber în noaptea asta.

– Da, domnule, capitulă înciudat Rivers, pleoștit. Era evident că nu agrea ideea de a i se ordona în propria închisoare. Dar era cu mult depășit în rang și i se reaminti în mod explicit de asta de încruntarea lordului Bathurst, cel mai puternic bărbat din țară după prințul regent și după prim-ministru. Se înroși apoi de rușine. Se pare că nu am la mine cheia care să o elibereze pe domnișoara Carlisle.

– Domnișoara Carlisle? Sprâncenele stufoase ale lui Bathurst se împreunară la auzul menționării unei femei în spatele gratiilor.

– Fiica mea, domnule. Baronul se strâmbă arătând spre ea.

După expresia umilită pe care o văzuse pe chipul ei înainte de a se întoarce, Thomas știa că niciodată nu avea să își mai pună familia într-o situație jenantă ca aceasta. *Bun.*

Bathurst aruncă o privire spre celulă.

— Fiica dumitale a fost arestată, Althorpe?

— S-a încuiat din greșeală înăuntru, îl informă repede Miranda.

Ministrul își îngustă suspicios privirea, îndreptată din nou spre Thomas.

— Așa a făcut, nu-i așa?

— Da, domnule, răspunse Thomas cu ton egal. Acum o oră.

— Atunci cel mai potrivit ar fi să îi dai drumul.

— Vă cer iertare, domnule, interveni polițistul, dar va trebui să trimitem după fierar. Se pare că am pierdut cheia...

— Nu tu. *El.* Iritat, Bathurst își subție buzele, în timp ce arată spre Thomas. Ceva îmi spune că Chesney are cheia.

Ca la un semn, Thomas băgă mâna în buzunar și o scoase.

— Rivers, te rog condu-i pe baron și pe familia sa acasă în timp ce eu și ministrul o vom descurca pe domnișoara Carlisle. Ordinul lui era clar. Voia ca toți să plece, și nu era o rugămintă.

Althorpe păși înainte.

— Nu plec fără fiica mea.

— Mă voi asigura că va ajunge cu bine acasă, îl asigură Thomas. O voi escorta eu însumi la Chestnut Hill.

Asta nu îl domoli pe tatăl ei.

— Nu voi permite ca reputația ei să...

— Dragule. Elizabeth Carlisle își puse delicat mâna pe brațul soțului său, chipul ei luminându-se de o expresie atotștiutoare în timp ce îl privi pe Thomas. Este în regulă. Sunt ferm convinsă că Lord Chesney nu ar permite cu bună-știință să i se întâmple ceva, nici persoanei ei și nici reputației ei. Ochii ei albaștri îi întâlneau pe ai lui, dar Thomas nu putu să își dea seama dacă îl obliga să facă o promisiune sau dacă era un avertisment. Nu-i așa, domnule?

— Aveți cuvântul meu de gentleman, milady, promise el solemn.

Răspunsul lui atrase un mormăit dezgustat din partea lui Robert și un oftat greu din partea Mirandei, dar Elizabeth Carlisle îi zâmbi cald. Când baronul își conduse soția afară din închisoare consimțind reticent, baroneasa rămase în urmă pentru a-i strânge brațul lui Thomas în semn de aprobare tăcută, înainte de a păși afară, în noapte, cu cei trei fii și cu Miranda în urma lor.

Când ultimul dintre oamenii polițistului plecă și închise ușa, lăsându-i singuri pe cei trei, Thomas scutură mâna ministrului.

– Vă mulțumesc mult că ați venit, domnule. Nu eram sigur că o veți face.

– M-am gândit că îți datorez măcar atât.

Iar Thomas se gândi că Bathurst îi datora cu mult mai mult pentru respingerea plină de răceală a încercărilor lui din trecut de a se întoarce la datorie.

– Trebuie să recunosc că sunt foarte curios despre ce mi-ai scris în mesaj, continuă el, fiind vag în mod intenționat, în timp ce privirea îi zbură către Josie, care îi privea îndeaproape pe cei doi bărbați. Sper că a meritat deranjul de a veni aici în noaptea asta.

– Nu veți fi dezamăgit, domnule.

Thomas băgă mâna sub jachetă și scoase a doua jumătate a carnetului. I-l dădu lui Bathurst, apoi privi în tăcere cum distinsul ministru răsfoia paginile, mai întâi rapid, apoi din ce în ce mai încet, pe măsură ce pagină după pagină își dădea seama de însemnătatea a ceea ce ținea în mâini. Incapabil să își ascundă expresia înspăimântată de pe chip, își mută privirea de la carnet la Thomas, apoi înapoi la carnet. Măinile îi tremurau.

– Doamne, Dumnezeu! Vocea îi era joasă și sumbră. Răsuflă cutremurându-se. Este ceea ce cred eu că este?

Thomas răspunse simplu:

– Da.

Thomas o privi pe Josie cu ochii îngustați.

– Dacă fata aia a avut asta...

– Nu, exclamă Thomas ferm. Ea se află în celulă ca să fie în siguranță.

– Atunci cine? întrebă el.

– Simon Royston.

– Royston... *Contele* Royston? Ochii cenușii, cu sprâncene stufoase, îl priviră neîncrezători. Este imposibil.

– Vă asigur, domnule, că este. Chipul îi deveni sumbru. Acuzația asta va fi ușor de dovedit și cred că sunt și alții în parlament și în cabinetul regentului care vor găsi interesante și celelalte activități pe care le-a desfășurat de-a lungul ultimilor 10 ani.

– Unde se află acum Royston?

– Colonelul Grey l-a arestat și acum îl duce la Londra. Sunt sigur că Grey va dori să îl vâneze el însuși pe cel care i-a furnizat lui

Royston aceste informații. Ochii săi albaștri se îndreptară spre Josie, dar era imposibil, în umbrele celulei, să îi citească expresia de pe chip atunci când adăugă: Măine îi voi prinde din urmă și voi fi la dispoziție pentru interogatoriu, cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

— Desigur. Bathurst încuviință scurt din cap, preocupat, iar Thomas știa că asta era cel mai aproape de o scuză pe care putea spera să o primească de la ministru pentru că îl alungase după ce fusese împușcat. Ministerul de Război nu era un club de socializare pentru bărbați și nici un pic de milă nu le era oferită celor care erau incapabili de a-și duce la bun sfârșit îndatoririle, dar acum nu încăpea îndoială că ministrul știa că făcuse o greșală.

Bathurst ridică încruntat carnetul.

— Unde este cealaltă jumătate?

— Nu este nimic în ea care să...

— O am eu! strigă Josie din celulă. Aruncă jumătatea ei din carnet printre gratii. Luați-o, vă rog!

— Jo, Bathurst nu are nevoie de ea, spuse încet Thomas. Îi dăduse ei cealaltă jumătate a carnetului ca dovadă împotriva lui Royston, în cazul în care planurile lui pentru noaptea aceea aveau să eșueze, ca protecție în cazul în care contele ar fi reușit să îi alunece printre degete și să scape. Dar mai presus de toate, i-l dăduse ca dovadă că îi păsa de ea și că nu avea să se mai îndoiască de ea niciodată.

Se uita cu atenție la el, iar ochii ei plini de nefericire îi sfâșiară inima.

— Ar fi totuși mai bine, nu-i așa, dacă ar avea întregul carnet? Întreaga istorie a ceea ce a făcut Royston încă de la început?

— Royston este acuzat de trădare, răspunse blând Thomas. Dovezile împotriva lui sunt mult prea dăunătoare pentru a fi vreodată făcute publice. Dacă renunți la partea aceea din carnet va fi îngropată odată cu restul dovezilor. Oamenii vor ști că a comis acte de trădare, dar nimeni nu va ști vreodată cum s-a folosit de copii pentru bani și privilegii.

— Dar te va ajuta să te reîntorci la Ministerul de Război. Vocea îi era doar o respirație ușoară.

El clătină din cap, cu pieptul strâns.

— Josephine, trebuie să știi...

— Lord Bathurst, vă va ajuta dacă vă dau și jumătatea aceasta? insistă ea, întorcându-și privirea către ministru.

Cei doi bărbați făcură tăcut schimb de priviri sumbre, apoi Bathurst încuviință, dând lent din cap.

– Da, va fi de ajutor.

Thomas își înghiți un blestem când ministrul luă jumătatea ei de carnet și își balmăji mulțumirile. Băgă sub haină cele două jumătăți, apoi făcu semn către celulă.

– Ar fi bine ca acum să o duci acasă pe domnișoara Carlisle, Chesney, înainte ca familia ei să dea din nou buzna în închisoare și să fie obligat să spui adevărul despre împrejurările în care a ajuns să fie închisă în noaptea asta.

– Da, domnule. Se strâmbă și îi scutură mâna lui Bathurst.

– Domnișoară Carlisle, a fost o adevărată plăcere să vă întâlnesc. Schiță o plecăciune înainte de a se retrage către ușă. Chesney, ne vedem în Londra peste câteva zile. În timp ce trecea pragul se întoarse ca să îl privească pentru ultima oară pe Thomas. Și bine ai revenit în Ministerul de Război.

Ușa se închise în urma sa.

Thomas privi spre Josie, dar ea dispăruse, retrăgându-se în umbrele din fundul celei înguste. *La naiba!* Avea nevoie disperată să vorbească cu ea și să îi explice, dar nu acesta era felul în care dorea să înceapă conversația. Trăgând adânc aer în piept, deschise ușa și o deschise larg.

Stătea în picioare în fundul celei, privind peretele, cu spatele la el, cu o mână pe șoldul drept într-un gest de frustrare și mânie, dar cu cealaltă mână își ștergea ochii. Mișcarea aceea neînsemnată aproape-l distruse.

– Jo, o strigă el cu blândețe, rupându-i-se inima că o făcuse să plângă, tocmai în acea noapte.

Ea se crispă, dar nu se întoarse cu fața către el.

– Ironic, nu-i așa?

El ezită.

– Ce anume?

– Faptul că ai venit aici ca să îl arestezi pe tâlhar, dar acum mă eliberezi. Vocea i se opri în gât. Și orice evidență care îl lega pe Royston de orfani este acum cu adevărat pierdută, pe vecie.

– Nu era nevoie să îi dai lui Bathurst jumătatea ta de carnet.

– Ba da. Atunci se întoarse cu fața către el și chiar și în lumina difuză a lămpii și a umbrelor pe care le împrăstia în celulă, expresia de adâncă pierdere de pe chipul ei îl tăie ca un cuțit. Pentru că ai nevoie

de el ca să se vadă cum ai făcut legătura între tâlhar și Royston, între Royston și favorurile politice... până la acea listă de nume. Vocea îi tremură. Ai nevoie de asta ca să fi din nou spion.

Clătină din cap pentru că ea încă nu înțelesese.

— Nu era nevoie să-i dai...

— Ba da, șopti ea. Apoi cuvintele năvăliră cu un oftat cutremurător. Pentru că te iubesc.

Thomas îngheță, fiecare mușchi din trup încordându-se. Inima i se opri. Josie îl iubea, chiar o spusese. Doamne, Dumnezeu!... ea îl iubea.

Când inima începu să îi bată din nou, sângele îi pulsă înfiorat, dându-i furnicături. Pentru întâia dată de când fusese împușcat se simțea cu adevărat viu. Datorită ei. Și atunci știu cu siguranță că demonii și bezna care îl sufocaseră nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

O lacrimă îi căzu pe obraz. Fără să se mai sinchisească să o ștergă, se prăbuși pe pat. Trupul îi tremură, iar încheieturile degetelor i se albiră de cât de tare strângea marginea patului de sub ea. Vederea umerilor ei tremurând în timp ce se lupta tăcut cu lacrimile îi străpunseră pieptul.

Nu, cu siguranță *nu* așa dorise să înceapă acea conversație.

— Josephine. Se așează lângă ea, dar când o luă pe după umeri și o trase spre el, ea îl împinse.

— Nu, șopti ea și se retrase.

Luptă împotriva impulsului de a o prinde și de a o îmbrățișa, de a o săruta până avea să o lase fără suflare și să facă să dispară și cea din urmă lacrimă. Dar urma să facă așa cum dorea ea și să o lase în pace. Pentru câteva minute.

— Noaptea asta nu este așa cum crezi. Simțind nevoia copleșitoare de a o atinge, își aluneacă mâna de-a lungul marginii patului până când degetele lui le atinseră calde pe ale ei. Ea tresări, dar nu se retrase. Am făcut toate astea pentru tine, Jo.

— Ca să împiedici arestarea mea, știi. Dar mâine-dimineață pleci la Londra.

— Da, spuse el solemn.

— Atunci, sper...

— De îndată ce voi vorbi cu tatăl tău ca să-i cer mâna ta.

Josie se holbă la el, cu gura deschisă de șocul care o zdruncină. Ceața de sub lacrimile fierbinți care îi umpleau ochii acoperi chipul lui frumos. Ah, Cerule, nu se putea ca el să fi spus... cu siguranță

nu voise să spună că... Spuse șoptit, atât de încet, încât aproape că nu se auzi nici un sunet pe buzele ei:

– Ce-ai spus?

– Că și eu te iubesc, Josephine Carlisle. Îi cuprinse chipul în palme și își atinse buzele de ale ei. Iar în noaptea asta, când te voi conduce la Chestnut Hill, am de gând să îi cer tatălui tău permisiunea de a mă căsători cu tine. Și cred că mama ta mă va ajuta să îl conving. Rânjind, își încolăci degetele în jurul degetelor ei și îi ridică mâna la buze ca să i-o sărute. Mă place.

– Dar... dar Ministerul de Război, se bălbâi ea, la fel de confuză acum ca la începutul conversației, când descuiase ușa celei ca să o elibereze, când era sigură că avea să o lase în urmă, condamnând-o la o viață fără el. Acesta a fost motivul pentru care ai venit aici, pentru care l-ai chemat pe Lord Bathurst... îți doreai să fii din nou agent secret.

– Mi-am dorit asta odată. Îi șterse blând lacrimile de pe obraz. Dar acum te doresc pe tine mai mult.

– Mă dorești... repetă ea cu suflul la gură. Clipi, începând să înțeleagă încet adevărul. Tot ceea ce s-a petrecut în noaptea asta – evadarea din închisoare, colonelul Grey, jaful...

– Toate au fost pentru ca tu să fii în siguranță. Expiră lung, puternic. Până de foarte curând, chiar și în seara asta, am crezut că cel mai bine pentru amândoi ar fi să te las în urmă, că aș putea să îmi neg sentimentele pentru tine și să plec pur și simplu. Meriți o viață perfect normală, în siguranță, și mă temeam că nu aș fi putut să îți ofer asta, că nu aș fi putut să te fac fericită.

Zâmbi printre lacrimi.

– M-ai făcut deja ferici...

Îi puse un deget pe buze și o reduse la tăcere, apoi ridică din sprâncene.

– Am repetat asta tot drumul până în oraș, așa că lasă-mă să o spun.

Încuviință tăcută din cap, cu degetul lui pe buze, neîndrăznind să scoată nici un alt cuvânt.

– Când te-am întâlnit, m-am simțit vindecăt pentru prima oară de când am fost împușcat. Aveam nevoie de asta – aveam nevoie de tine, Josephine. Degetul lui începu să îi mângâie buzele, iar privirea îi deveni intensă în timp ce se uita adânc în ochii ei, atât de adânc încât o trecu un fior cald. Încă am. Și întotdeauna voi avea.

Se lăsă apoi într-un genunchi în fața ei, pe podeaua de piatră, luându-i ambele mâini în ale lui și ridicându-le la buze pentru a le săruta.

Ochii i se lărgiră.

– Ce faci?

– Te cer în căsătorie.

– Dar suntem într-o închisoare...

– La naiba, Jo! Își dădu ochii peste cap, frustrat și nerăbdător.

Încerc să fiu *romantic*. Așa că taci și lasă-mă să o fac, bine?

Dădu din cap, respirând precipitat.

Își împreună degetele cu ale ei.

– Nu am întâlnit niciodată o femeie ca tine și știu că nici nu voi mai întâlni vreodată. Ești cea mai fascinantă, încăpățanată, hotărâtă femeie care a...

Ea clipi.

– *Asta e romantic?*

Exceptând un zvâcnit al buzelor, îi ignoră comentariul și continuă:

– ... care mi-a binecuvântat vreodată viața, cu o frumusețe, bunătațe și loialitate fără margini. Nu îmi pot închipui bezna care ar fi continuat pentru mine, dacă nu te-aș fi întâlnit. Dar acum, nu văd nimic altceva decât o viață de fericire și speranță. Împreună cu tine.

I se puse un nod în gât de emoție.

– Thomas, șopti ea înecându-se. Lacrimi îi curseră pe obraji.

Chiar și vocea lui se frânse.

– Te căsătorești cu mine?

– Da, o voi face. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, căzând în îmbrățișarea lui și prăbușindu-se la pământ alături de el. Își îngropă în umărul lui fața brăzdată de lacrimi și nu își putu opri suspinele de fericire. O, da!

O cuprinse cu brațele și o trase mai aproape de el. Apoi o sărută tandru, cu atât de multă dorință și dragoste, cu atât de mult din sufletul lui, încât o făcu să tremure.

Se depărtă de ea doar atât cât să îi poată lua mâna stângă.

– Cu tot ce trebuia făcut în noaptea asta, nu am avut timp să îți cumpăr un inel de logodnă, cum se cuvine, dar poate că asta e de ajuns până ajungem la Londra.

Îi strecură cu gingășie pe mână inelul lui cu sigiliu și acesta atârână imens pe degetul ei subțirel. Se încruntă. Încercă inelul pe fiecare

deget, unul câte unul, renunțând până la urmă și strecurându-i-l pe degetul mare.

Râzând de fericire, îi cuprinse fața în palmele ei și îl sărută cu toată dragostea pe care i-o purta.

Asta, cugetă ea în timp ce el își înfășură brațele în jurul ei și o trase aproape, *asta* însemna să aparții cu adevărat cuiva. Avea familia ei și acum îl avea pe el și, pentru întâia dată în viață nu se mai temu de viitor. Îl întâmpina cu bucurie.

Capitolul 14

Lady Matteson, marchiză de Chesney, în cele din urmă ducasă de Chatham... *soția lui Thomas*.

Josie zâmbi în sinea ei enumerând în gând, din nou, lista de nume. Cel mai bun dintre toate era cel din urmă.

Prea agitată ca să poată dormi, în ciuda tuturor evenimentelor obositoare din ultimele câteva zile, se ghemui într-un scaun în fața focului din dormitorul ei, cu picioarele strânse sub ea și cu degetele de la picioare ieșind de sub tivul cămășii de noapte. În jurul ei, casa dormea, întunecată și tăcută, cu zorii zilei la doar câteva ore distanță.

Thomas o adusese în siguranță înapoi la Chestnut Hill, așa cum promisese și chiar și acum zâmbea amintindu-și felul în care arăta când *papa* îi întâmpinase la ușa principală. Bărbatul acela, care era de obicei atât de puternic, ferm și hotărât, era nervos ca un școlar când ceru să vorbească în particular cu tatăl ei. Aruncându-i un zâmbet liniștitor peste umăr, fusese luată repede sus de mama, care o tot îmbrățișa strâns la piept pe Josie și își ștergea lacrimile de fericire.

O oră mai târziu – bietul om! *Papa* îl torturase timp de o oră – auzi cum Thomas, în sfârșit, se depărta călare în noapte.

Apoi *papa* veni în camera ei și o întrebă simplu:

– Îl iubești pe bărbatul acesta?

– Din toată inima, șoptise ea.

– Draga mea fiică... Vocea i se frânse de emoție. Atunci aveți binecuvântarea mea să vă căsătoriți.

O sărută tandru pe frunte, cu ochii sclipind și o conduse pe mama afară din încăpere, căci începuse să plângă și mai tare.

Frații ei aveau să fie informați la micul dejun, deși Josie bănuia că deja știau. Faptul că nu-l bătuseră pe Thomas până să-l lase lat era cu siguranță un semn pozitiv legat de viitoarele reuniuni de familie.

În ceea ce o privea, oare fericita senzație de furnicături din degetele de la picioare avea să se oprească vreodată? Ah, spera că nu! Pe parcursul întregii călătorii din sat până acasă stătuse în spatele lui pe cal, înconjurându-l strâns cu brațele, dar simțise că zboară. Nu crezuse vreodată ca avea să simtă așa ceva pentru nimeni, să își dorească să găsească o cale de a-l învălui nu numai cu brațele sale, ci și cu inima ei, să îl țină aproape, acolo, pentru totdeauna.

În două săptămâni avea să fie la Londra. Până când detaliile contractului de căsătorie aveau să fie puse la punct, avea să îi cunoască familia, să plănuiască nunta și să își cumpere trusoul de pe Bond Street, iar mama sa îi promisese o garderobă demnă de logodnica unui marchiz.

Dar ei nu-i păsa de nici unul din lucrurile acelea. Tot ceea ce o interesa era să îl vadă din nou pe Thomas.

– Josephine.

Vocea adâncă se strecură în ea și înlocui furnicătura de entuziasm din degetele ei de la picioare cu un alt soi de furnicătură, un alt fel de entuziasm. Sări în picioare și se întoarse cu fața la el, uimită să îl vadă în camera ei, sprijinindu-se relaxat cu spatele de ușa închisă. Inima îi sări în gât. Abia îndrăzneala să creadă...

– Thomas, șopti ea, zâmbind fericită în sinea ei când își dădu seama că forțase încuietoarea ușii ca să se furișeze în dormitorul ei. Șiretlicul acela vechi de spion... spionul ei.

Ochii lui de safir o cercetară.

– Gata de culcare, după cum văd.

Cuvintele lui fuseseră o simplă constatare, cu siguranță fără duble înțelesuri, dar, cu toate astea, i se făcu pielea de găină pe brațele goale și pe pulpe.

– Da.

– Bine, șopti el.

Ah, aceea nu fusese o simplă constatare! Acel cuvânt stingher se prelinse prin ea, încălzind-o pe dinăuntru și, când își linse buzele dintr-odată uscate, îi văzu privirea flămândă stăruind pe gura ei.

Se desprinsese de lângă ușă și se îndreptă țăntoș spre ea. Se opri în fața ei, aproape, dar fără să o atingă, iar ea înghiți în sec, simțind deja fluturași în stomac de dorință și anticipare. Pătrunsese în casa ei, furișându-se prin întuneric către camera ei – riscându-și chiar viața dacă frații ei ar fi aflat că era acolo –, iar ea se aplecă spre el ca să se piardă încă o dată în puterea și căldura lui.

Apropierea lui era îmbătătoare și ameteitoare și trase adânc aer în piept ca să își liniștească inima care o luase la goană.

– Am crezut că ai plecat spre Londra.

– În curând. Îi luă bărbia și i-o ridică ca să-i atingă buzele cu ale lui. Gîngăș, blând, dar cu destulă promisiune, încât să îi stârnească excitarea jos, în pîntec. Dar am vrut să te revăd înaintea să plec. Buzele lui îi mîngăiau colțul gurii. Până la urmă, avem de pus la punct o căsătorie.

Inima ei începuse deja să o ia la goană, mintea să i se încețoșeze, iar sărutările lui erau încă ușoare și rapide, fără nici un strop din pasiunea după care tânjea ea. *Încă.*

– Dar am crezut că ai pus totul la punct cu *papa*.

– Nu totul.

Se crispă în ciuda limbii care îi explora erotic buzele și se retrase destul cât să îl poată privi în ochi.

– Mi-a spus că i-ai cerut mîna mea și că el a acceptat. Se opri, străpunsă de un junghi de teamă. Te-ai răzgândit?

– Doamne, nu! Locul tău este alături de mine, Jo. Nimic nu va opri asta. Sărutînd-o rapid pe buze, îi dădu drumul și îngenunche în fața șemineului. Dar tu nu ești tatăl tău, iubito. Pentru mine contează fericirea ta și doresc să întocmesc contractul de căsătorie cu *tine*.

Fu scuturată de un fior de încântare. Era destul de importantă pentru el, încât nu numai că dorea să se însoare cu ea, dar dorea, în același timp, să se asigure că termenii contractului erau exact cei pe care și-i dorea ea, care aveau să o facă fericită pe ea. Își odihni mîna pe umărul lui, în timp ce el ațîță focul și adăugă cărbuni, până când se împrăstie o lumină puternică și căldură în încăpere.

– Lasă asta, porunci ea blând. Mușchii lui puternici tresăriră sub vîrfurile degetelor ei, iar mica reacție o încântă. Nu dorea ca atenția lui să fie îndreptată asupra focului – o voia pe toată îndreptată asupra ei. Îl dorea în brațele ei, să o sărute, să o iubească.

– Dar cred că avem nevoie de asta, murmură el, ștergându-și mîinile de praf pe coapse, pentru ceea ce avem de făcut în noaptea asta.

— Ce trebuie să facem care să necesite foc? întrebă ea precaut. Ultima dată când fusese preocupat de foc crezuse că distrusese carnetul și, odată cu el, șansele la un viitor împreună.

— Ți-am spus. Negociem căsnicia noastră. Se ridică și își dezbracă jacheta, apoi o aruncă neglijent pe scaun și își dădu jos cu îndemănare vesta. Probabil că vom dori să ne vedem bine unul pe celălalt când o vom face. Vocea îi coborî până la un mormăit seducător. Cu siguranță vreau să te văd pe tine.

Scotându-și cămașa peste cap și lăsându-se ispititor de gol de la brâu în sus, ea își dădu seama că el plănuia ca în noaptea aceea să facă mult mai mult decât doar să discute despre viitoarea lor căsătorie. Anticiparea dulce îi atinse degetele de la picioare.

— Mai întâi. Aruncă la o parte cămașa și se aplecă să își scoată o cizmă. Când ai vrea să ne căsătorim?

Își plimbă fără rușine privirea pe trupul lui și răspunse un pic răgușită:

— Cât de curând posibil.

— Bun răspuns. Aruncă cizma pe podea și rânji. Cât de curând?

— Patru luni?

— Două. Cu privirea înfierbântată înfiptă în a ei, își scoase și cea de-a doua cizmă.

— Dar mama dorește o nuntă grandioasă și nu pot să îi rănesc plăcerea pe care o va avea plănuind-o, toată agitația pentru detalii.

— Trei?

Dădu din cap, acceptând compromisul, iar el scăpă și cea de-a doua cizmă pe podea. Ah, începuse să îi placă treaba asta cu negocierile căsniciei. Foarte mult.

Se îndreptă și întinse mâna către închizătoarea pantalonilor.

— Londra.

Privirea ei nerușinată coborî către talia lui și așteptă să-i zărească bărbăția în lumina focului.

— Poftim? întrebă ea cu vocea îngroșată. Tremura acum, toate lucrurile acelea făcându-i capul să plutească. Se minuna că putea înțelege ce-i spunea el.

Buzele îi zvâcniră amuzate de năucirea ei, cu mâna oprită provocator pe pantalonii pe jumătate descheiați.

— Nunta va avea loc la St. Paul.

Își lăsă apoi pantalonii să-i cadă și pași peste ei, rămânând gol în fața ei, cu trupul magnific în lumina focului. Umerii cu mușchi

puternici, sculptați, pieptul presărat doar cu un praf de păr negru care cobora spre... *vai*. Înghiți în sec. Chiar și în semierectie, era impresionant. Și era tot al ei, în noaptea aceea și pe vecie.

— Vei fi atât de frumoasă în rochia de mireasă.

Dacă i-ar fi găsit cineva atunci, împreună, ar fi fost un om mort odată ce frații ei ar fi terminat cu el, logodnic sau nu, iar ea ar fi plănit o înmormântare, în locul unei nunți. Dar cât era de bucuroasă că el era dornic să își riște viața pentru ea în noaptea aceea. Zâmbi, mult prea păcătos pentru o femeie care discuta despre biserică.

— Atunci St. Paul să fie.

— Dar tu? Scurtă distanța dintre ei cu un singur pas și îi desfăcu cei șase nasturi de la gulerul cămășii de noapte.

— Eu? Își închise ochii când mâinile lui îi desfăcură cămașa, dezgolindu-i gâtul și umerii, începutul sânilor de dedesubt. Sfârcurile i se întăriseră deja dureros sub bumbacul moale, în așteptarea mâinilor lui pe ea, a corpului său mișcându-se delicios înăuntrul ei.

— Ce așteptări ai de la această căsătorie? Îi trase mâneca și îi dezgoli sânul drept, iar ea gemu.

— Copii, șopti ea în timp ce el trase și cealaltă mânecă, cămașa de noapte căzându-i până la coate și expunând ambii săni privirii lui flămânde. Doresc o casă plină de copii.

— De acord, categoric. Ochii îi străluciră ca safirele când îi scoase cămașa de pe brațe și o lăsă să cadă pe podea, la picioarele ei. Stătea în fața lui, complet expusă, la fel de goală și de vulnerabilă ca și el. Plănuiesc, cu siguranță, să fac tot ce îmi stă în putință pentru a îndeplini această cerere matrimonială. Și adesea.

Tremură când el o privi din cap până în picioare, cu ochii stăruind cu o dorință neascunsă asupra sânilor ei și asupra peticului de bucle dintre coapsele ei, unde devenise, chiar și în momentul acela, fierbinte, umedă și dornică.

— Ce altceva pot face pentru tine, Josephine? O înconjură cu brațele și o trase spre el, trup fierbinte lângă trup fierbinte, curbe moi lângă mușchi puternici. Ce altceva îți pot oferi pentru a te face fericită?

Ochii îi luciră de lacrimi de fericire.

— Pe tine.

— Aprobă. Își coborî capul și o sărută, fierbinte și cu gura deschisă. Nu putea fi nici urmă de îndoială în ceea ce privea dorința lui și nevoia de ea. Cerule, tremura din cauza aceasta!

Vârându-și mâinile în părul ei și trăgându-i capul pe spate ca să îi expună gâtul, își mută gura pe gâtul și pe umărul ei, mușcând și lingând, lăsând o urmă fierbinte și umedă pe pielea ei. Își înghiți un geamăt. Unghiile i se înfipseră în umerii lui când mâinile îi coborâră pe spinare ca să îi cuprindă fundul și să o ridice pe el, cu penisul acum complet erect, fierbinte și tare apăsându-i pântecul. Îi mușcă lobul urechii, iar când ea găfâi din cauza mușcăturii dulci și posesive, își roti limba în interiorul urechii ei și dădu naștere la o cascadă de foc care se revărsă în măruntaiele ei.

- Te doresc, Josephine. Mâinile lui mari îi alunecară către șolduri și o urcară, mângâind-o, până când ajunseră la sâni și îi prinse în palme. Degetele i se răsfirară posesiv asupra lor și mârâi: În noaptea asta și pentru totdeauna.

Îi frământă sfârcurile între degete, iar ea gemu și se arcui lipindu-se de el. Flăcări lichide țâșniră din sânii ei direct spre locul acela care pulsa de durere dintre picioarele ei. Ah, lucrurile pe care i le putea face acest bărbat cu doar o simplă atingere!

Încurajată de iubirea lui pentru ea, își plimbă mâinile peste pieptul lui către abdomenul plat, apoi mai jos. El trase o gură de aer printre dinți când mâna ei se închise în jurul lui și începu să îl mângâie. Era încântată de acea putere pe care o avea asupra lui, de felul în care era în stare să îl facă să tremure și să se vâre în ea atât de supus. O dorea *pe ea*, întreagă, și nu se simțise niciodată atât de vie, atât de feminină, în viața ei.

Gemu de plăcere, cuvintele devenindu-i de neînțeles din cauza excitației. Râse ușurel, îl strânse și îl mângâie, strângându-l și mai mult. Deveni incredibil de tare în mâna ei, o tijă de oțel sub o piele moale, de catifea. Și fiecare centimetru îi aparținea ei.

Ochii lui acoperiți priviră în jos, la ea, întunecați de excitație și nevoie, de parcă ar fi putut să o devoreze din priviri. Dorindu-și ca el să facă exact asta, își îndoi diabolic ambele mâini în jurul lui și, în timp ce palmele ei se roteau în jurul capului mărit, devenit alunecos datorită picăturilor din esența lui, care se adunaseră la vârf, el își înghiți un geamăt.

Râse fericit și el, înainte ca ea să apuce să îl oprească, o luă în brațe și o întinse pe covorașul din fața șemineului. Trupul lui se mișcă peste al ei în timp ce o sărută, adânc și cu jind, iar ea își înfășură brațele și picioarele în jurul lui ca să îl tragă mai aproape de leagănul coapselor ei, nemaivorind să-i dea vreodată drumul.

Mâna lui mângâie în jos, între ei, iar ea, drept răspuns, scânci. Era încântată de atingerea lui, de fiecare cerc înnebunitor al degetelor lui, de fiecare scufundare lentă în miezul ei și se minună, din nou, de felul în care putea să o facă să se simtă atât de divin, atât de excitată și de relaxată în același timp.

– Căsătorește-te cu mine, Josephine, îi ceru el în timp ce se lăsă în interiorul ei și își introduse complet bărbăția înăuntrul căldurii ei.

– Da... ah, da. Cu brațele încheștate în jurul umerilor lui, închise ochii și își roti capul neputincioasă pe covor, când el o mângâie înăuntru, fiecare retragere și afundare adâncă fiind o minunată tortură.

Buzele i se plimbară pe gâtul ei.

– Vino să îmi fii soție și să trăiești cu mine pentru totdeauna.

– Da, șopti ea, o voi face.

Intensitatea cu care împingea crescuse. Sprijinindu-se pe antebraț deasupra ei, îi apucă gamba și îi ridică piciorul până când genunchiul îi fu îndoit între ei, lăsându-se peste ea cu tot trupul, schimbând unghiul penetrării ca să o poată pătrunde și mai adânc. Cu un scâncet ușor își îngropă vârfurile degetelor în umerii lui și se agăță de el, ca pentru a-l ține așa, aproape, pentru totdeauna.

– Te voi proteja, îi șopti ușor lângă tâmplă, continuându-și alunecarea fierbinte în și din pliurile ei netede, ațâțându-i căldura crescândă din pântec. Te voi iubi, te voi prețui și voi avea întotdeauna grijă de tine. Nu va mai exista nimeni altcineva, nici în inima și nici în patul meu. Fără să se oprească din ritmul constant în care făcea dragoste cu ea, îi susținu privirea în lumina focului, cu ochii arzând și luminoși. Vei fi doar tu, Josephine.

Își coborî capul ca să își treacă buzele peste obraji ei, ștergându-i cu sărutări lacrimile care îi curgeau din ochi și înghițindu-i bucuria.

Apoi, atât de încet încât abia îl auzi...

– Îmi dedic viața ție.

Cuvintele lui o străfulgerară, dragostea lui umplând fiecare centimetru din ea. Trupul i se frânse în jurul lui, nu cu un strigăt pasional, ci șoptindu-i blând numele, în timp ce își îngropă fața în pieptul lui. Dragostea pe care i-o purta o copleșea și abia se putu ține de el, simțind că plutește, prin tavan și prin plapuma de stele de deasupra, purtându-l în brațele ei.

Împinse adânc în ea, apoi își apăsă puternic trupul asupra ei în timp ce își dădu drumul în ea, cu un geamăt profund. Își vărsase esența vieții în ea și, odată cu ea, sufletul.

Rămase nemișcat deasupra ei, iar ea își menținu brațele strâns înfășurate în jurul gâtului și umerilor lui, trupurile lor fiind înlănțuite încă delicios împreună. Încet, ritmul accelerat al inimilor lor se liniști, respirațiile le deveniră stabile și ea îi dădu drumul fără tragere de inimă, pentru ca el să se poată întinde pe covor, lângă ea, și să o tragă în brațe.

Își ghemui trupul gol lângă al lui și se cuibări în golul dintre umărul lui și coaste, aceleași coaste însemnate pentru totdeauna de glonțul care aproape îi curmase viața. Același glonț pe care soarta îl folosisese ca să i-l aducă ei.

– Vreau să schimb unul dintre aranjamentele căsătoriei noastre, îi spuse ea desenând leneș cercuri pe pielea caldă a pieptului lui cu vârful degetului.

– Atâta timp cât nu este cea legată de a avea copii. Îi ridică bărbia pentru a depune un sărut lung, languros, pe buzele ei. După noaptea asta, s-ar putea dovedi a nu mai putea fi negociabil.

O căldură luă naștere jos, în pântecul ei, la posibilitatea că ar fi putut rămâne însărcinată cu pruncul lui. Copilul lui Thomas în pântecul ei! Gândul o copleși cu o fericire pură.

– De fapt, mă gândeam la o alta.

– Hmm? Își trecu buzele peste fruntea ei.

Zorii se apropiau, iar el trebuia să plece, dar pentru moment era în întregime al ei. Fără veste, se rostogoli peste el, încălecându-i talia și ținându-i umerii la podea. Privi în jos la el și zâmbi.

– Trei luni e pur și simplu prea mult de așteptat.

Cu un rânjet desfrânat, își ridică ușor capul să o sărute.

– De acord.

Epilog

Chestnut Hill

1 mai 1820

Trei bărbați stăteau umăr lângă umăr la poalele dealului și râdeau la femeile care alergau spre ei, desculțe în iarba de sub fustele lor foșnitoare și cu copiii care le țineau strâns de mână alături. Soarele după-amiezii strălucea auriu și cald în timp ce alergau, întrecându-se, către panglica roz, lată, întinsă la poalele dealului și în jurul lor stăruia, în aerul primăverii târzii, mirosul de caprifoi și flori de piersic.

Edward o privea drăgăstos pe Kate plonjând în josul dealului, cele trei fiice tinere înconjurând-o și ținând-o de mână și de fustă. Boneta îi căzuse, lăsând la vedere un păr roșu care lucea în soare ca focul. Îl surprinse privind-o de pe pajiște și îi zâmbi strălucitor, râzând de fericire și de dragoste.

– E un înger, comentă Grey de lângă el.

Edward clătină din cap, rânjind.

– Cu părul ăla? E un diavol.

– Nu soția ta, colonele. Arată cu capul către Emily, care venea din urmă cu fiul lor de patru ani alergând liber pe lângă ea și cu fetița lor în brațe. Ochii i se aprinseră de dragoste. A mea.

Când fetița începu să plângă, Emily se opri să o liniștească, legănând-o în brațe, renunțând de tot la cursă. Imediat, mătușa lui Edward, Augusta, se ridică de la masa de ceai de sub ramurile umbroase ale castanilor din apropiere și se grăbi să o ajute, în timp ce băiatul continuă să alerge, uitând că ținta îi era panglica și gonind în schimb spre Grey, care își prinse fiul și îl aruncă pe umeri. Când Emily li se alătură, o sărută pasional, chiar acolo, în mijlocul jocurilor de May Day și o făcu să se îmbujoreze.

La jumătatea dealului, o fetiță blondă, într-o rochie albastră ca cerul, le făcu cu mâna celor trei unchi ai ei în timp ce frații Carlisle țineau panglica la poale și îi strigau să alerge către ei.

– Fugi, Clara! își încurajă Thomas fiica adoptată, în vârstă de șase ani.

Buclele aurii îi săltară în timp ce încetini și începu să țină, întorcându-se ca să îi zâmbească senin – același zâmbet pe care îl folosea în mod constant ca să scape de pedeapsa grijului ei tată când făcea vreo boacăna. În spatele ei, Josie se legăna cât putea de repede, cu mâna ținându-și protector pântecul mare, rotund, de sub rochie.

Fiica cea mai mică a lui Edward dădu drumul fustei lui Kate și se clătină nesigură pentru un moment, apoi se prăbuși în iarbă cu o privire încruntată de consternare înverșunată pe chip, care o făcea atât de tare să semene cu Edward, încât Thomas și Grey izbucniră amândoi într-un hohot de râs.

Edward alergă în sus, pe deal, și o ridică în brațe pe fiica sa, coborând cu fetița care chicotea râzând, până la linia de sosire și prin panglică. Apoi, ficele lui gemene trecură linia, săriră pe tatăl lor și îl puseră la pământ sub ele, râzând toate, fericite, în timp ce se rostogoleau împreună în iarbă. Când Kate se arătă deasupra lor, încruntându-se sever la comportamentul lor, Edward o apucă de mână și o trase în jos, în grămada lor. Râsul ei răsună în grădină.

Thomas îi privi pe toți, și pieptul i se umflă – Edward și Kate sărutându-se în iarbă... Emily și Grey ținându-și în brațe copiii... și frumoasa lui, strălucitoarea Josie, care se apăra de încercările bine intenționate ale Mirandei Hodgkins de a o ajuta să se așeze pe un scaun.

– Am reușit, Grey, comentă senin Thomas, bucurându-se de toată veselia și fericirea care îi înconjura, de căminul sigur pe care cei trei bărbați îl creaseră pentru ei înșiși și pentru familiile lor, departe de strigătele gălăgioase de război, și plini de dragostea pe care luptaseră atât de mult să și-o asigure. Fuseseră cu toții răniți, marcați de cicatrice, dar rănilor se vindecaseră, lăsându-i mai puternici decât fuseseră înainte și pregătiți pentru restul vieții alături de femeile pe care le iubeau.

– Da, am reușit. Grey își puse afectuos mâna pe umărul lui Thomas. Cu siguranță, am reușit.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloașă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peșitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*
Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*
Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*
Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*
Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*
Johanna Lindsey, *Promisiunea*
Christina Dodd, *Ispita*
Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*
Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*
Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*
Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*
Christina Dodd, *Arta iubirii*
Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*
Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*
Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*
Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*
Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*
Christina Dodd, *Suflete pereche*
Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*
Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*
Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*
Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*
Christina Dodd, *Aleasa prințului*
Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*
Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*
Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*
Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*
Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*
Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*
Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*
Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*
Julie Garwood, *Dorințe rebele*
Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*
Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*
Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*
Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*
Teresa Medeiros, *A ta până în zori*
Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*
Johanna Lindsey, *Jocul seducției*
Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*
Anne Barton, *Păcătoasa*
Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*
Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*
Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*
Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*
Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*
Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*
Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*
Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*
Jennifer Blake, *Capcana inimii*
Victoria Alexander, *Șarada*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*
Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*
Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*
Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*
Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*
Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*
Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*
Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*
Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*
Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*
Lorraine Heath, *Lordul ispitei*
Kate Noble, *Rămășagul*
Victoria Alexander, *Mărturisirea*
Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*
Ashleen Macnamara, *O propunere scandalosă*
Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*
Lorraine Heath, *Doamna de companie*
Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*
Tessa Dare, *Un dans cu un duce*,
Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*
Meredith Duran, *Amăgirea*
Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*
Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*
Tessa Dare, *Dublă tentativă*
Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*
Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*
Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*
Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*
Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*
Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*
Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*
Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*
Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*
Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*
Christina Dodd, *Înșelătoria*
Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*
Kelly Bowen, *Capcana dragostei*
Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*
Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*
Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*
Johanna Lindsey, *Seducția*
Joanna Shupe, *Contesa libertină*
Christina Dodd, *Vraja unui sărut*
Karen Robards, *Foc și gheață*
Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*
Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*
Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*
Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*
Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*
Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*
Jo Beverley, *Infama mea doamnă*
Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*
Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*
Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*
Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*
Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*
Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*
Cheryl Holt, *Plăcere absolută*
Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*
Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*
Lorraine Heath, *Invitație la seducție*
Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*
Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*
Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*
Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*
Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*
Valerie Bowman, *Contesă fără voie*
Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*
Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*
Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*
Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*
Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*
Anna Harrington, *Secrete și tentații*
Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*
Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*
Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*
Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*
Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*
Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*
Alissa Johnson, *Aproape o lady*
Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*
Lorraine Heath, *Ultimul rebel*
Mia Marlowe, *Darul atingerii*
Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*
Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*
Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*
Cara Elliott, *Tentația păcatului*
Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*
Lorraine Heath, *Intenții vinovate*
Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*
Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*
Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*
Lorraine Heath, *Iubire fără mască*
Cara Elliott, *Tentații periculoase*
Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*
Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*
Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsur*
Penny Jordan, *Iubiri și păcate*
Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*
Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*
Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*
Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*
Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*
Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*
Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*
Julie Anne Long, *Capitularea*
Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*
DeeAnne Gist, *Fata de la Tiffany*
Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*
Meredith Duran, *Regina de gheață*
Tessa Dare, *Zeița vânătorii*
Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*
Alissa Johnson, *Vicii și virtute*
Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*
Winston Graham, *Luna neagră*
Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*
Tessa Dare, *Predarea sirenei*
Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*
Winston Graham, *Cele patru lebede*
Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*
DeeAnne Gist, *Sacrificiul inimii*
Tessa Dare, *O lady convingătoare*
Winston Graham, *Valul furios*
Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

vor apărea:

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Completează-ți colecția
romanelor de dragoste!

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte“ la
1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator
care îți va prelua comanda.